Ken Follett
A harmadik iker

KEN FOLLETT
ÉLETRAJZA
1949. június 5–én született a walesi Cardiffban, egy adóellenőr fiaként. Állami iskolákban tanult, majd filozófiai diplomát szerzett a londoni College Egyetemen. Ezután riporterként dolgozott először szülővárosában, majd Londonban. Munkája mellett írta meg első könyvét, amelyet kiadtak ugyan, de nem lett siker. A hírnevet és gazdagságot a “Tű a szénakazalban" című regénye hozta meg számára, és sikersorozata azóta is tart.
Jelenleg Londonban, egy a Temzére néző, kétszáz éves házban él feleségével, Barbarával és gyermekeikkel, akik előző házasságaikból születtek. Nagy Shakespeare–rajongó, gyakran látható Royal Shakespeare Company előadásain. Lelkes amatőr zenész, basszusgitáron játszik egy amatőr zenekarban. Élénken érdeklődik a politika iránt is, az utóbbi időben cikkeket ír a brit bevándorlási törvények igazságtalanságáról.

THE THIRD TWIN

Fordította: *Fazekas István*
Magyar kiadás:

ISBN 963 7660 66 6
Kiadja a Victoria Kft.
Felelős vezető a Victoria Kft. ügyvezetője
Készítette a Kaposvári Nyomda Kft. – 160772
Felelős vezető: Miké Ferenc
Sok szeretettel
fogadott gyermekeimnek,
Jann Turnernek, Kim Tumemek ésAdan Broemek

Ez a könyv a fantázia szülötte. A benne szereplő nevek, alakok, szervezetek és események is a szerző fantáziájának termékei, s bármilyen hasonlóság élő vagy holt személyekre, eseményekre és szervezetekre csupán a merő véletlen műve.

A hőhullám teljesen maga alá gyűrte Baltimore–t. A külvárosi zöldövezetek kertjeiben százezernyi locsolófej áztatta a pázsitot, de az emberek többsége mégis behúzódott a házakba, ahol teljes erővel működtek a légkondicionálók. A Nort Avenue–n fásult örömlányok ődöngtek az árnyékos oldalon s izzadtak magasra tupírozott frizurájuk alatt. Az utcasarkokon toprongyos, rövidnadrágos suhancok kábítószert árultak. Bár a szeptember már a vége felé járt, de még nyoma sem volt a közelgő ősznek.

A belvárostól északra fekvő, fehérek lakta munkásnegyed utcáin lassan cirkáló, viharvert, fehér Datsun egyik lámpájának törött üvegét egy keresztbe ragasztott szigetelőszalag tartotta össze. Az autóban nem volt légkondicionáló, s vezetője nyilvánvalóan ezért is húzta le az összes ablakot. A jóképű, huszonkét éves fiatalember levágott szárú farmernadrágot, patyolatfehér trikót és egy vörös baseballsapkát viselt, melynek elején a SECURITY felirat díszelgett. Combjai alatt az izzadságtól már sikamlóssá vált a műanyaggal kárpitozott ülés, de őt ez a legkevésbé sem zavarta. Emelkedett hangulatban volt. Rádióját a slágereket sugárzó adóra állította. A mellette lévő ülésen egy nyitott dosszié hevert, melybe időnként belepillantva próbálta emlékezetébe vésni a másnapi vizsgadolgozat anyagát. Könnyen ment neki a tanulás, néhány perc alatt minden megragadt az emlékezetében.

A piros lámpánál egy nyitott Porschét vezető szőke nő állt meg mellette.

– Szép kocsija van – mosolyodott rá a fiú.

A nő szó nélkül félrefordította a fejét, de szája sarkában apró mosoly játszadozott. Arcát hatalmas napszemüveg takarta, s kétszer olyan idős lehetett, mint a fiú; a Porschéval járó nőkkel általában így van az ember.

– Versenyezzünk a következő lámpáig! – folytatta a fiú a csevegést.

A nő dallamos kacérsággal felkacagott, keskeny, elegáns kezével egyesbe tette a sebességváltót s kilőtt, mint a rakéta.

A fiú megvonta a vállát: csak azért csinálta, hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból.

Befordult a saját iskolájánál jóval elegánsabb, fák között meghúzódó Jones Falls Egyetem parkja felé. Áthajtva a tekintélyt parancsoló kapun azonnal nyolc–tíz szűk rövidnadrágot, edzőcipőt és izzadsággal átitatott trikót viselő, kocogó lányra esett a pillantása. Biztosan a gyeplabdacsapat kezdte el az edzéseket, gondolta, s az élen haladó, legfrissebbnek látszó lehet a csapatkapitány, aki megpróbálja felkészíteni őket az őszi szezonra.

Az épület felé tartva hirtelen olyan erővel és kézzelfogható valószerűséggel törtek rá a fantáziaképek, hogy alig tudott ura maradni a kocsinak. Maga előtt látta az egész társaságot az öltözőben – az a tenyeres–talpas éppen a zuhany alatt szappanozza magát, a kis vörös bronzszínű haját törülgeti, a fekete egy szűk, fehér bugyit húz magára, a kisportolt testű csapatkapitány izmait mutogatva,

meztelenül sétálgat fel s alá. Hirtelen történik valami, s egyszerre az egész társaságon eluralkodik a pánik. A szemek a borzalomtól kikerekednek, s a lányok hisztérikusan sikoltozni, kiabálni kezdenek. Összevissza futkároznak, egymásnak ütköznek, a molett leányzó keservesen zokogva a földre zuhan, a többiek menekülés közben könyörtelenül átgázolnak rajta, s el akarnak rohanni az elől, ami oly halálosan megijesztette őket.
Az útpadkára húzódott és üresjáratba tette a motort. Levegő után kapkodott, s szíve hevesen kalapált. Ez volt a legjobb az eddigi összes közül. A fantáziakép egy részlete viszont még mindig hiányzott. Vajon mitől rémülhettek meg ennyire? Gazdag képzeletvilágában kutatva próbálta megtalálni a választ, és szinte a lélegzete is elakadt a vágyakozástól, amikor eszébe jutott a tűz. Az öltözőben tűz ütött ki, s a lányokat a hatalmas lángnyelvek rémítették meg annyira. A füsttől köhögve, fuldokolva, félmeztelenül és kétségbeesetten tolonganak kifelé. “Istenem!" – suttogta mereven maga elé bámulva, mintha valami filmet vetítettek volna elé, a Datsun szélvédőjére.
Kis idő múlva megnyugodott. A vágy még mindig erősen élt benne, de a fantáziaképek már nem elégítették ki. Olyan érzése volt, mintha kínzó szomjúság gyötörné, és egy korsó jéghideg sör képe jelent volna meg előtte. Trikója szegélyébe törölte verítékben úszó arcát. Nagyon is jól tudta, hogy el kell űznie magától, el kell felejtenie ezt a fantáziaképet, s folytatni kell az útját. De akkor is csodálatos volt! Vállalkozása borzalmasan veszélyes. Ha elkapják, évekre börtönbe kerülhet, de ez a veszély még soha életében nem térítette el szándékától. Küzdött a csábítás ellen, igaz, mindez csupán pillanatokig tartott. “Akarom!" – mormogta maga elé, majd elkanyarodva a járdaszegélytől lassan elindult az épületek felé vezető, elegáns kocsibejárón.
Nem először járt ezen a helyen. Az egyetem egy százholdas, erdős–ligetes parkban kapott helyet. A szokásos, vörös téglás épületek egyhangúságát csak ritkán törte meg egy–egy betonból és üvegből emelt építmény, s mindegyiket keskeny utak kötötték össze egymással, melyek oldalán, szabályos távolságban parkolóórák sorakoztak.
A gyeplabdacsapat már eltűnt a szeme elől, de a tornacsarnokot így is könnyen megtalálta. A futópálya melletti földszintes épület előtt egy diszkoszvető hatalmas szobra állt. Leállt egy parkolóóránál, de nem dobott be pénzt: soha nem fizetett a parkolásért. A női gyeplabdacsapat kapitánya már az épülethez vezető lépcsőn állva egy szakadt trikót viselő fickóval társalgóit. A fiú sietős léptekkel elindult a lépcsőn, majd benyitott az épület ajtaján.
Az előcsarnokban rövidnadrágos, hajpántot viselő fiúk és lányok nyüzsögtek, vállukon átvetett sporttáskát és teniszütőt hurcoltak magukkal. Az egyetem csapatainak többsége minden bizonnyal vasárnaponként tartotta az edzéseit. Az előcsarnok közepén álló pultnál egy biztonsági őr a diákigazolványokat ellenőrizte, de hirtelen

egy népesebb csoport jelent meg a hallban. Atléták lehettek. Néhányan meglengették feléje diákigazolványukat, de mások még annyi fáradságot sem vettek maguknak. Az őr mindezt egy vállrándítással vett tudomásul, s újra könyvébe mélyedt.
Az idegen megfordult, és az üvegezett vitrinben kiállított kupákat, a Jones Falls Egyetem sportolói által nyert trófeákat vette alaposan szemügyre. Kisvártatva egy futballcsapat, tíz fiú és egy stoplis cipőt viselő, izmos lány jelent meg a színen; az idegen gyorsan csatlakozott hozzájuk. Mintha ő is a csoporthoz tartozna, átvágott velük az előcsarnokon, s követte őket az alagsorba vezető, széles lépcsősoron. A játékosok még mindig a mérkőzés eseményeivel voltak elfoglalva, örültek a szerencsés gólnak, közben felháborodottan tárgyalták egy kirívó szabálytalanság részleteit. Az idegenre rá sem hederítettek.
Fesztelenül, könnyeden mozgott, de figyelmét az apró részletek sem kerülték el. A lépcsősor egy kisebb előtérbe vezetett, ahol az italautomata mellett egy félbevágott műanyag buborékban nyilvános telefon állt. A futballcsapattal érkezett nő elindult a hosszú folyóson, nyilvánvalóan a női öltöző felé tartott, amit később ragaszthattak az épülethez, mivel a tervező annak idején még álmodni sem mert volna arról, hogy a Jones Fallsban valamikor nők is megjelenhetnek, hiszen abban az időben a “koedukáció" még egyértelműen szexuális tartalmat hordozott.
Az idegen a telefonhoz lépett, s úgy tett, mintha érme után kutatna a zsebében. A férfiak mögött közben bezárult az öltöző ajtaja. Tekintetével a nő lépteit követve látta, hogy ő is benyit egy ajtón, majd eltűnik szem elől. Nyilvánvalóan az a női öltöző. Mindnyájan bent lehetnek, gondolta izgatottan; vetkőznek, zuhanyoznak, törülközővel dörzsölik magukat. Egész testét forróság öntötte el még a gondolatra is, hogy ennyire közel van hozzájuk. Trikójába törülte a szemöldökére kiült izzadságcseppeket. Hogy a fantáziaképek beteljesedjenek, most már csupán félholtra kell ijeszteni Őket.
Igyekezett erőt venni izgalmán. Kapkodással nem szabad elrontania a dolgokat. Szüksége van néhány nyugodt percre, hogy gondosan megtervezze az eseményeket.
Az elnéptelenedett folyosón lassú léptekkel megindult a nő után. Három ajtó nyílott a folyosóról: kettő a két oldalon, egy pedig a folyosó végén. A nő a jobb oldali ajtón lépett be. Benyitott a folyosó végén lévő ajtón, ami egy jókora, poros helyiségbe vezetett, ahol mindenféle gépezet, kazán és szűrőberendezés látványa tárult elé. Ez lehetett az uszoda gépterme. Belépett és behúzta maga mögött az ajtót. Csak a gépek halk, zsongító zümmögése hallatszott. Maga előtt látta a csupán alsóneműt viselő halálosan rémült lányt – bugyiján és melltartóján még a virágminták is élesen kirajzolódtak előtte – amint ott fekszik a földön, és elborzadva tekint fel rá, amikor megoldja a derékszíját. Egy darabig mosolyogva ízlelgette az édes látomást. Most itt van, néhány méternyire tőle. Talán éppen az esti programját tervezgeti: talán a

barátjával találkozik, s eldöntötte, hogy ma este mindent megenged neki. Az is lehet, hogy még csak elsőéves, magányos és kicsit bátortalan, ezért meg kell elégednie azzal, hogy a vasárnap estéjét a tv előtt, Columbo hadnaggyal tölti; de az is elképzelhető, hogy holnap kell leadnia a házi dolgozatát, és ezt az estét az utolsó simításokra szánja. Szó sincs egyikről sem, kicsikém! Most a borzalmak ideje következik!

Nem először csinál ilyesmit, igaz, idáig még soha nem ment el. Mióta csak az eszét tudja, mindig is szerette ijesztgetni a lányokat. Középiskolás korában nem ismert jobb szórakozást annál, mint amikor valahol, egy elhagyatott sarokban elkapott egy lányt, s addig rémítgette, amíg az zokogva könyörög egy kis könyörületért. Ezért is kellett állandóan egyik iskolából a másikba mennie. Néha randevúzgatott is lányokkal, csak hogy olyan legyen, mint a többi fiú, és egy–egy lánnyal karonfogva néha még egy bárba is betért, de az egészben nem sok örömét lelte, sőt feleslegesidőpocsékolásnak tartotta.

Mindenkinek megvan a maga bogara, intézte el magában a kérdést. Vannak olyan férfiak, akik női ruhába bújnak, mások azt szeretik, ha partnerük talpig bőrruhába öltözik s magas sarkú csizmában gyalogol végig rajtuk. Egyik ismerőse a legszexisebb női testrésznek a lábfejet tartja, ezért állandóan ott lebzsel a nagyáruházak nőicipő–osztályain, s azt bámulja, hogyan bújnak ki a lányok az egyik cipőből, s húzzák fel a másikat.

Az ő szenvedélye a félelem. Csak akkor érezte magát igazán feldobva, ha egy nőt remegni látott a félelemtől. Rettegés nélkül nincs izgalom!

–Módszeresen körülnézve felfigyelt egy falhoz erősített létrára, mely egy belülről elreteszelt, kazánlemezből készült mennyezeti csapóajtóhoz vezetett. Gyorsan felkapaszkodott rajta, félrehúzta a reteszt s megemelte a csapóajtót. Egy, a parkolóban álló Chrisler New Yorker kerekeivel találta magát szemben. Megpróbált tájékozódni, és arra a következtetésre jutott, valahol az épület mögött bukott a felszínre. Óvatosan visszaengedve a csapóajtót visszaereszkedett a létrán.

Kilépett a gépházból. Mikor ismét végigsétált a folyosón, egy szembe jövő nő ellenséges pillantással közeledett feléje. Egy pillanatra nyugtalanság fogta el, hiszen megkérdezheti tőle, mi az ördögöt lődörög itt a női öltöző környékén. Ilyesfajta összetűzés nem szerepelt a forgatókönyvében. Ez akár mindent el is ronthat. A lány tekintete a sapkájára vetődött, s amikor meg látta a SECURITY feliratot, félrefordította a fejét és belépett az öltözőbe.

Elvigyorodott. A sapkát nyolc dollár kilencvenkilenc centért vette az egyik kioszkban. Az emberek viszont már hozzászoktak ahhoz, hogy a rockkoncerteken farmernadrágban látják a biztonsági embereket, és a rendőrök, amíg elő nem kapják jelvényüket, maguk is úgy néznek ki, mint a bűnözők, és a repülőtéren is pulóveres rendőrök teljesítenek szolgálatot. Túlságosan is bonyolult lenne az iratait kérni minden seggfejtől, aki biztonsági embernek adja ki magát. Benyitott a női

öltözővel szemközti ajtón. Egy aprócska raktárban találta magát. Felkapcsolta a villanyt és behúzta maga mögött az ajtót.
Ócska tornaszereket látott a polcokon: egy jókora, fekete medicinlabda, egy viseltes gumiszőnyeg, tornabuzogány, egy pár viharvert bokszkesztyű hevert ott néhány törött szék társaságában. A sarokban álló kiszuperált lovon felfeslett a kárpit, s egyik lába is kitört. Dohos, áporodott szag terjengett. Egy vastag, ezüstösen csillogó cső futott végig a mennyezeten, feltételezhetően ezen keresztül biztosították a másik oldalon lévő öltöző szellőzését.
Felnyúlt s megtapogatta a csavarokat, melyek a csövet egy ventilátorhoz rögzítették. Kézzel nem tudta megmozdítani őket, de ott vannak a villáskulcsok a Datsun csomagtartójában. Ha le tudja emelni a csövet, akkor a ventilátor nem kívülről, hanem a raktárból szívja majd a levegőt. A tüzet pedig közvetlenül a ventilátor alatt lobbantja fel. Majd szerez egy kanna benzint, megtölt vele néhány ásványvizes üveget, és a gyufával, újságpapírral és a villáskulccsal együtt lehozza ide.
A lángok gyorsan elharapóznak, és hatalmas füstfelhő is keletkezik. Ezután nedves ruhát csavar az orra és szája köré, s úgy várja meg, amíg a raktár megtelik füsttel. Akkor fogja leemelni a szellőzőcsövet. Á ventilátor beszívja a füstöt és átnyomja a női öltözőbe. Először senki nem veszi majd észre. Aztán majd néhányan beleszagolnak a levegőbe, s megkérdezik: “Dohányzik itt valaki?" Ő közben kinyitja a raktár ajtaját és kiengedi a füstöt a folyosóra is. Mikor a lányok rájönnek, valami komolyabb baj van, és kinéznek a folyosóra, akkor azt hiszik, már az egész épület lángokban áll, s ekkor azonnal kitör a pánik.
Ekkor megy majd ő be az öltözőbe. Beveti magát a melltartók, bugyik, meztelen mellek, fenekek és szőrös testrészek hullámzó tengerébe. Lesz, aki pucéran, vizes testtel a zuhany alól menekül ki, s törülköző után kapkod, mások lóhalálában valami ruhadarabot igyekszenek magukra kapni, de legtöbbjük a füsttől félig megvakulva az ajtó felé tolakszik. Mindenfelől sikolyok és rémült kiáltások hallatszanak. Ő továbbra is úgy tesz, mintha a biztonsági szolgálattól lenne, s parancsokat kiabál majd feléjük: “Ne vesztegessék az időt az öltözködéssel! Veszélyben vannak! Kifelé mindenki! Az egész épület lángokban áll! Rohanjanak, meneküljenek!" Meztelen feneküket fogja paskolni, lökdösi, taszigálja őket, kitépi kezükből a ruhadarabokat, és tovább fokozza a pánikot. Ha az az izmos csapatkapitány ott lesz, és megőrizve lélekjelenlétét megpróbál szembeszállni vele, akkor őt egyszerűen leüti.
A pánik és a nagy sürgés–forgás közepette kiválasztja igazi áldozatát. Karon ragadja s azt mondja: “Erre, erre, kérem, segítek, a biztonságiaktól vagyok!" Kivezeti a folyosóra, majd az ellenkező irányba, az uszoda gépterme felé fordítja. És amikor a lány már azt hiszi, végre biztonságban van, akkor először az arcába csap, aztán gyomorszájon üti, s ettől lezuhan a mocskos betonpadlóra. Majd végignézi, ahogy a földön vonaglik, megfordul, levegő után kapkod,

megpróbál felülni, és zokogva, rémülten bámul rá. Akkor majd elmosolyodik és megoldja a nadrágszíját.

– Haza akarok menni! –jelentette ki Mrs. Ferrami.

– Ne nyugtalankodj, mama! Hamarabb kihozunk innen, mintsem gondolnád – nyugtatgatta Jeannie, a lánya.

Patty, a húga gyors pillantást vetett feléje, mellyel mintha csak azt kérdezte volna: Ezt meg hogy az ördögbe gondolod?

A Bella Vista nevet viselő öregek otthona volt az a hely, melyet a mama biztosítója még hajlandó volt fizetni, ez pedig eléggé lehangolónak bizonyult. A szoba berendezését két magas lábakon álló kórházi ágy, két szekrény, egy kanapé és egy tv–készülék alkotta. A falakat világosbarnára festették, a padlót narancssárga csíkokkal tarkított, drapp linóleum borította. A benzinkútra néző rácsos ablakokra függönyt sem tettek. Az egyik sarokban egy mosdókagyló állt, de a WC–hez ki kellett menni a folyosóra.

– Haza akarok menni! – ismételgette makacsul az asszony.

– De mama, te már elfelejtesz dolgokat, s most már nem is tudsz gondoskodni magadról – próbálta győzködni Patty.

– Már hogyne tudnék! És ne merészelj így beszélni velem!

Jeannie az ajkába harapott. Ha ránézett erre a roncsra, aki valaha az anyja volt, azonnal a sírás környékezte. A mama arcvonásai, fekete szemöldöke, fekete szeme, egyenes álla, széles szája és erős állkapcsa határozottságról tanúskodott. A lányok mindketten rá hasonlítottak, bár a mama alacsony termetű volt, ők pedig mindketten apjuk magasságát örökölték. Mindhármukat határozott jellemmel áldotta meg a természet.

Még innen volt a hatvanadik évén, s a huszonkilenc éves Jeannie és a huszonhatodik évében járó Patty abban reménykedtek, néhány évig még el tudja látni magát, de ezek a remények egyszerre szertefoszlottak ma hajnalban öt órakor, amikor egy washingtoni rendőr telefonált, hogy a mama egy piszkos hálóingben a 18. Streeten sétál, sírdogál és nem tudja megmondani, hol lakik.

A csendes vasárnap reggelen Jeannie azonnal kocsiba vágta magát, és a Baltimore–tól egyórányi útra lévő Washingtonba száguldott. Felvette a mamát a rendőrőrsön, hazavitte, megmosdatta, felöltöztette, majd felhívta Pattyt. A két lány együtt intézte el felvételét a Bella Vistába. Rosa nagynénjük is ebben az otthonban töltötte öreg napjait, mert ő is annál a társaságnál volt biztosítva, ahol a mama.

– Nem tetszik nekem ez a hely! – jelentette ki a mama.

– Nekünk sem, de most csak erre van lehetőségünk – szólalt meg Jeannie. Megpróbálta mindezt tárgyilagosan közölni, de szavai mintha kicsit nyersen hangoztak volna.

– Ugyan, mama – vetett Patty egy szemrehányó pillantást nővérére –, laktunk már ennél rosszabb helyen is.

Ez igaz is volt. Mikor apjuk másodjára is börtönbe került, a két lány a

mamával egy olyan kis szobában húzta meg magát, ahol a komódon állt a villanyrezsó, vízcsap pedig csak a folyóson volt. Egy ideig szociális segélyből tengődtek, de a megpróbáltatások idején a mama olyan volt, mint egy anyaoroszlán. Ahogy Jeannie után Patty is iskolába került, hamarosan talált egy megbízható idősebb asszonyt, aki ránéz a gyerekekre, ha hazaérnek, ő pedig munkahelyet keresett magának. Fodrász volt a szakmája, s ha kicsit régimódi stílusban is dolgozott, még mindig nagyon ügyesnek tartották. Hamarosan egy két hálószobás, aprócska lakásba költöztek az Adams–Morgan környékén, mely abban az időben megbecsült és rendben tartott munkásnegyednek számított.

Elkészítette nekik a reggelit, tiszta ruhában indította őket az iskolába, majd maga is megfésülködött, rendbe hozta az arcát, hiszen ő sem nézhetett ki akárhogy a szalonban. Mindig tiszta konyhát hagyott maga után, s a lányokat friss sütemény várta az asztalon. A vasárnapokat közös takarítással töltötték, és kimosták a holmijaikat. A mama mindig is nagyon tehetséges, megbízható és fáradhatatlan volt, és most az embernek a szíve szakadt meg, ha erre az ágyban fekvő, feledékeny, panaszosán nyögdécselő emberi roncsra pillantott.

– Jeannie, miért viselsz karikát az orrodban? –vonta össze hirtelen szemöldökét, mintha meglepte volna a látvány.

A lány megérintette a finom kis ezüstkarikát, és fáradtan elmosolyodott.

– Mama, még akkor fúrattam ki az orromat, amikor egészen kicsi voltam. Nem emlékszel, mennyire haragudtál miatta? Azt hittem, elzavarsz a háztól.

– Már elfelejtek dolgokat – motyogta a mama.

– Pedig erre én is emlékszem – bizonygatta Patty. – Akkor ezt a világ legnagyobb dolgának tartottam. Én tizenegy éves voltam, te meg már tizennégy, s minden dolgodat bátornak, stílusosnak és okosnak tartottam.

– Talán az is volt – jegyezte meg Jeannie kicsit tettetett büszkeséggel.

– A narancsszínű dzseki pedig biztosan nem tartozott ezek közé – nevette el magát Patty.

–Óh, istenem, az a dzseki! A mama bedobta a tűzbe, amikor rájött, hogy egy üresen álló házban egy csomó bolhát szedtem össze.

– Erre emlékszem – kapcsolódott be újra a mama is a beszélgetésbe. – Bolha! Az én lányomban! – szörnyülködött, s hangján még tizenöt év elteltével is érződött a felháborodás.

A hangulat kicsit mintha oldódott volna. A múlt felidézése eszükbe juttatta, mennyire közel is voltak mindig egymáshoz. A pillanat alkalmasnak tűnt a távozásra.

– Mennem kell – állt fel Jeannie a helyéről.

– Nekem is – csatlakozott hozzá Patty. – Még meg kell főznöm a vacsorát.

Egyikük sem szánta rá magát, hogy az ajtó felé induljon. Jeannie úgy érezte, mintha akkor hagyná cserben a mamát, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá. Itt őt senki sem szereti. A családjának kellene gondoskodnia róla. Neki és Pattynek mellette kellene maradni, főzni rá,

kivasalni a holmiját, s beállítani a tv–t a kedvenc műsorára.
– Mikor látlak benneteket? – szólalt meg újra a mama.
Jeannie habozni látszott. Legszívesebben azt szerette volna mondani, hogy holnap majd hozok neked reggelit, és egész nap veled maradok. Ezt viszont nem mondhatta: egész hete meglehetősen zsúfoltnak ígérkezett. Bűntudatot érzett. Hogy lehetek ennyire kegyetlen?
– Én bejövök holnap – mentette meg Patty a helyzetet. – Magammal hozom a gyerekeket is! Meglátod, milyen jó lesz!
A mamát viszont nem lehetett ennyivel lerázni.
– Te is bejössz, Jeannie?
– Jövök, ahogy tudok – nyögte ki nagy nehezen a választ a lány, a fájdalomtól elszorult torokkal az ágy fölé hajolva arcon csókolta. – Szeretlek, mama! Ez mindig jusson az eszedbe!
A szobából kilépve Pattyn azonnal erőt vett a zokogás.
Jeannie is legszívesebben sírva fakadt volna, de ő volt az idősebb, és már megszokta, hogy kordában tartsa saját érzelmeit, amikor Pattyról kellett gondoskodnia. Átkarolta húga vállát, s úgy haladtak végig az erős fertőtlenítőszagot árasztó folyosón. Patty sem volt gyenge teremtés, de mindig sérülékenyebbnek bizonyult, mint a harcias és erős akarattal megáldott Jeannie. A mama gyakran mondogatta, hogy idősebb lányának is olyannak kellene lennie, mint amilyen Patty.
– Bárcsak magamhoz tudnám venni! – szipogta könnyek között Patty.
Ezt Jeannie is szerette volna. Patty egy Zip nevű asztaloshoz ment férjhez, és a család egy sorház két hálószobás lakásában lakott. A másik hálószobát a három fiú, a hatéves Davey, a négyéves Mel és a kétéves Tom osztotta meg egymással. A nagymamának már sehol sem jutott volna hely.
Jeannie egyedül élt. A Jones Falls Egyetem tanársegédeként évi harmincezer dollárt keresett – szerinte sokkal kevesebbet, mint Patty férje –, és éppen most sikerült befizetnie kétszobás lakásának első részletét. A berendezést már csak hitelre tudta megvásárolni. A nappalija egybe volt építve egy aprócska teakonyhával, a hálószobájából pedig csupán egy öltözőfülke és egy kis fürdőszoba nyílt. Ha átengedte volna a mamának az ágyát, akkor kénytelen lett volna minden éjszakát a kanapén tölteni, de napközben akkor sem lett volna otthon senki, aki rajta tarthatta volna a szemét Alzheimer–kóros édesanyján.
– Én sem tudom magamhoz költöztetni – jegyezte meg lemondóan. – Holnap elmegyek a bankba, s kölcsönt veszek fel – folytatta, amikor kiléptek a tikkasztó hőségbe. – Kiegészítem a biztosító által fizetett összeget, és találunk neki egy jobb helyet!
– És miből akarod visszafizetni a kölcsönt? – tette fel Patty a gyakorlatias kérdést.
– Előléptetnek docenssé, aztán professzorrá. Megbíznak, hogy írjak egy tankönyvet, és három multinacionális cég felvesz tanácsadónak.
– Én ezt mind elhiszem, de vajon a bank is elhiszi majd? – mosolygott rá könnyei közül Patty.
Patty mindig is bízott nővérében. Neki soha nem voltak különösebb

ambíciói, és az iskolában is az átlag alatt teljesített. Tizenkilenc éves korában férjhez ment, s minden különösebb bánkódás nélkül kibékült azzal a sorssal, hogy életét a három gyerek nevelésének szenteli. Jeannie éppen az ellenkezője volt. Azon túl, hogy vezéregyéniségnek számított az osztályban és minden csapatban őt választották meg kapitánynak, ráadásul még teniszbajnok is volt, aki sportösztöndíjak segítségével tudta elvégezni az egyetemet. Bármibe is fogott bele, Patty soha nem kérdőjelezte meg a döntését.

Pattynek viszont most igaza volt. A lakáshitel után a bank biztosan nem lesz hajlandó ilyen gyorsan újabb kölcsönt folyósítani. És a tanársegédi állást is csak most kapta meg, így három évig semmiféle előléptetésre nem számíthat.

– Oké! Akkor eladom a kocsimat – szólalt meg elkeseredetten, amikor a parkolóba értek.

Nagyon szerette ezt az autót A húszéves, tűzpiros, kétajtós, fekete bőrüléses Mercedes 230C–t nyolc évvel ezelőtt vette ötezer dollárért, amikor megnyerte a Myfair Lifes College teniszbajnokságát. Ez még jóval azelőtt történt, mint divatba jöttek volna a régi Mercedesek.

– Most biztosan a duplájáért el tudnám adni – tett hozzá lemondóan.

– Kocsira akkor is szükséged lenne – kötött ki Patty újra a szomorú valóságnál.

– Igazad van – sóhajtotta Jeannie. – Nos, akkor magántanítványokat vállalok. Igaz, ez ellentétben áll az egyetem szabályaival, de negyven dollárt biztosan megkapnék óránként, ha felvállalnám egy–egy gazdagabb hallgató korrepetálását, akit egy másik egyetemen elhúztak, így akár heti háromszáz dollárt is megkereshetnék, s ha nem vallom be, akkor adóznom sem kell majd utána. Te hozzá tudsz járulni valamivel a költségekhez? – kérdezte a húgára pillantva.

– Nem tudom – fordította el a tekintetét Patty.

– De hisz Zip többet keres, mint én.

– Biztosan megölne érte, ha hallaná, de azt hiszem, heti hetvenöt–nyolcvan dollárt én is le tudnék csípni a konyhapénzből – folytatta Patty rövid gondolkodás után. – Majd rábeszélem, hogy kérjen fizetésemelést. Nem szeret ilyesmit kérni, pedig tudom, hogy megérdemelné, és ráadásul a főnöke is nagyon szereti.

Jeannie kezdett egy kicsit jobb hangulatra derülni, bár semmi szívderítőt nem talált abban, hogy vasárnapjait ezután bukott diákok tanítgatásával töltse.

– Ha heti *négyszázzal még* ki tudjuk pótolni a biztosítótól kapott összeget, akkor talán sikerül a mamának egy külön szobát szerezni, amihez fürdőszoba is jár.

– Oda aztán bevihetné személyes holmijait, néhány bútordarabot és dísztárgyat is.

– Kérdezősködjünk mindketten, hátha valaki tud egy ilyen intézetet!

– Oké! –bólogatott Patty elgondolkodva. – Ugye, a mama betegsége örökölhető is? Mintha valami ilyesmit láttam volna a tv–ben.

– Ismeretes egy úgynevezett AD3–as géntorzulás, és általában ezzel

magyarázzák az Alzheimer–kór korai kialakulását – bólogatott Jeannie, és még az is eszébe jutott, hogy ezt a 14q24.3 kromoszómában fedezték fel. De ez már semmit sem mondana Patty számára.

– Ez azt jelenti, hogy mindketten a mama sorsára jutunk?

– Komoly esélyeink vannak rá.

Néhány pillanatig mindketten hallgattak. A teljes szellemi eltompulás esélye túlságosan is szomorú kilátást jelentett ahhoz, hogy még beszéljenek is róla.

–Annak örülök, hogy fiatalon szültem meg a gyerekeket– szólalt meg Patty. – így legalább már tudnak majd magukról gondoskodni, ha ez nálam is bekövetkezik.

Jeannie észrevette a húga szavaiban megbúvó rosszallást. A mamához hasonlóan Patty sem tartotta helyesnek, ha huszonkilenc éves korában valakinek nem volt gyereke. – Az azért legalább biztató, hogy rábukkantak erre a génre – folytatta Jeannie. – Ez akár azt is jelentheti, hogy mire abban a korban leszünk, mint a mama, akkor talán már képesek lesznek arra, hogy a saját DNS–molekulánk egy olyan módosított változatát juttassák a szervezetünkbe, melyből már hiányzik az a végzetes gén.

– Ezt is mondták a tv–ben. Ugye ez az a géntechnológia?

– Igen – mosolyodott rá húgára Jeannie.

– Látod, nem is vagyok olyan buta!

– Soha nem mondtam, hogy buta vagy.

– Ezek a DNS–molekulák tesznek olyanná bennünket, mint amilyenek vagyunk – folytatta Patty elgondolkodva.

– Tehát ha ezeket megváltoztatják, akkor a személyiségünk is megváltozik?

– A személyiség kialakulásában nem csupán a DNS játszik szerepet. A környezet és a neveltetés is nagyon fontos tényező. Most pontosan ezzel a kérdéssel foglalkozom.

– Tényleg? És hogy tetszik az új munkád?

– Nagyon izgalmas. Ez az én nagy lehetőségem, Patty. Sokan olvasták a bűnözési hajlam örökölhetőségéről írt cikkemet, melyben azt kutatom, a génjeinkben van–e elrejtve az indíttatás.

A cikket még tavaly írta, amikor utolsó éves volt a Minnesotai Egyetemen. Igaz, a cikk tudományos vezetőjének neve alatt jelent meg, de a kutatómunka teljes egészében az ő érdeme.

– Nem teljesen értem a dolgot. Ezzel tulajdonképpen azt akarod mondani, örökölhető' a bűnözésre való hajlam?

– Azonosítottam négy olyan örökölhető jellemvonást, az ösztönösséget, a bátorságot, az agresszivitást és a túlzott aktivitást, melyek elvezethetnek a bűnözési hajlam kialakulásához. Elméletemnek éppen az a lényege, hogy bizonyos nevelési módszerekkel ellensúlyozni lehet ezeknek a tulajdonságoknak a hatásait, és így a potenciális bűnözőkből is rendes embereket lehet nevelni.

– Tudod mindezt bizonyítani?

– Ezért tanulmányozom az egymástól külön nevelkedett egypetéjű ikrek magatartásformáit. Az egypetéjű ikrek DNS–állománya megegyezik. Ha egyiküket valaki örökbe fogadja vagy az ikreket valami más miatt elszakítják egymástól, akkor különböző nevelésben

részesülnek, és különböző környezeti hatásoknak is vannak kitéve. Ezért kutatom fel az olyan egypetéjű ikreket, akik közül az egyik bűnöző, a másik pedig normálisan beilleszkedett a társadalomba. Alaposan tanulmányozom, hogyan nevelkedtek, és nevelőszüleik módszerei miben tértek el egymástól.

– Ez nagyon fontos és érdekes munka lehet – lelkesedett Patty.

– Én is azt hiszem.

– Meg kell végre találni a választ arra, miért tér rossz útra manapság olyan sok amerikai.

Jeannie egyetértően bólogatott. Dióhéjban valóban ez alkotta munkájának a lényegét.

Patty elindult saját kocsija, a jókora, öreg Ford furgon felé, melynek hátulját zsúfolásig megtöltötték az élénk színekben pompázó gyerekholmik. Egy háromkerekű bicikli, összecsukható gyerekkocsi, mindenféle labda és ütő, valamint egy jókora, törött kerekű játék teherautó alkotta a színes kavalkádot.

– Puszild meg helyettem is a gyerekeket – kezdte Jeannie a búcsúzkodást.

– Kösz! Holnap majd felhívlak, ha visszajöttem a mamától.

Jeannie is elővette kulcsait, egy pillanatig mintha tétovázott volna, majd odalépett Pattyhez és átölelte.

– Szeretlek, kishúgom – mondta melegséggel a hangjában.

– Én is szeretlek, nővérkém – viszonozta Patty az ölelést.

Jeannie beült a kocsijába, és már el is hajtott.

Fáradt és kimerült volt, úgy érezte, egy sor megoldatlan kérdés van benne a mamával, Pattyvel és a most is távol lévő apjukkal kapcsolatban. Rákanyarodott az 70–es főútra, s a forgalomban ide–oda cikázva nagy sebességgel vezetett. Megpróbálta eldönteni, hogyan is alakítsa a nap hátralevő részében a programját. Hat órakor teniszpartija van, utána pedig az egyik pszichológia szakos végzős csoporttal úgy tervezték, hogy sörözni mennek s pizzát esznek az egyik kocsmában. Először az jutott eszébe, lemondja minden aznapi programját, de aztán mégis meggondolta magát: nem szerette volna az egész napját borús hangulatban, otthon, egyedül tölteni. A tenisz biztosan jót tesz, a fizikai erőfeszítés legalább egy kis életet lehel belé. A meccs után pedig egy órácskára elmegy az Andy–féle sörözőbe is, majd igyekszik gyorsan ágyba kerülni.

Az események viszont messze nem így alakultak.

A teniszpályán az egyetem könyvtárának vezetője, Jack Budgen volt az ellenfele. Jack valaha Wimbledonba is eljutott, de azóta kicsit már eljárt feletette az idő: megkopaszodott, túl volt az ötvenen, de ennek ellenére jól tartotta magát, s továbbra is érződött a játékán a nagy rutin. Jeannie soha nem jutott el Wimbledonba. Pályafutása csúcsán, elsőéves korában viszont bekerült az amerikai olimpiai válogatottba. Ütései erősebbek és gyorsabbak voltak, mint Jacké.

A Jones Falls Egyetem területén lévő egyik salakos pályán játszottak. Nagyjából kiegyenlített volt a küzdelem, és a játék egész kis

nézősereget vonzott oda a környékről. Nem volt előírva, hogy milyen öltözékben kell a pályára lépni, de Jeannie – már csak megszokásból is – most is ropogósra keményített fehér sortot és fehér pólóinget viselt. Hosszú sötét haja nem volt annyira selymes és egyenes szálú, Pattyé, ezért rakoncátlan, hullámos fürtjeit egy ellenzős sapka alá gyömöszölte.
Jeannie bombaszervái és kétkezes fonákjai gyilkos erővel vágódtak a salakra. Adogatásaival Jack nem sokat tudott kezdeni, de az első néhány játszma után gondosan vigyázott arra, a lánynak ne legyen alkalma fonákokat ütni. Visszafogottan játszott, kímélte erejét, hagyta, hogy ellenfele kövesse el a hibákat. Jeannie túlzottan is agresszíven kezdte a játékot, többször is elvétette saját adogatását, és elhamarkodottan futott be a hálóhoz. Tudta, normális körülmények között meg tudja verni Jacket, de ma képtelen volt a játékra összpontosítani. Mindketten nyertek egy–egy szettet, majd a harmadikban Jack 5:4–re vezetett, amikor Jeannie kezdte az adogatást.
Ezután kétszer is döntetlenre alakult az eredmény, majd ismét Jack tett szert előnyre. Jeannie első adogatásait a hálóba ütötte, s a szépszámú nézőközönség felmorajlott. Az ilyenkor megszokott, biztonsági adogatás helyett Jeannie ezúttal is akkora erővel ütötte meg a labdát, mintha az első kísérlete lenne. Jack éppen hogy elérte ütőjével, s a lány fonákjára juttatta vissza a labdát. Jeannie nagy erővel visszanyeste, s máris ott volt a hálónál. Jack viszont mégsem esett ki annyira a ritmusból, mint amennyire mutatta, és egy tökéletes emeléssel ellenfele mögé, a vonalra juttatva a labdát, már meg is nyerte a mérkőzést.
Jeannie csípőre tett *kézzel* nézett a labda után, és rettentő dühös volt önmagára. Bár már évek óta nem játszott tétre menő meccseket, de versenyszellemét töretlenül megőrizte, és ez mindig megnehezítette számára a vereséget. Hamarosan visszanyerte önuralmát, s mosolyt varázsolva az arcára megfordult.
– Szép ütés volt! – ismerte be a hálóhoz lépve. A nézőközönség tapssal jutalmazta a színvonalas játékot.
Egy fiatalember lépett oda *hozzá.*
– Nagyszerű meccs volt! – mondta széles mosollyal az arcán.
Jeannie egy futó pillantást vetett rá. A magas, sportos alkatú, kék szemű férfi barna haját rövidre vágva viselte, s úgy látszott, egész fegyvertárát be kívánja vetni vele szemben.
– Kösz! – vetette oda kurtán Jeannie, hiszen semmi kedve nem volt az ismerkedéshez.
A férfi magabiztos, könnyed mosolya mintha azt sugallta volna, hogy a lányok örülhetnek, ha szóba áll velük még akkor is, ha csak üres fecsegésre telik mondanivalójából.
– Tudja, én is teniszezem egy kicsit, és arra gondoltam.
– Ha csak egy kicsit teniszezett, akkor biztosan nem az én súlycsoportomhoz tartozik – közölte Jeannie, és már el is viharzott mellette.
– Ezek szerint – hallotta maga mögül a férfi mosolygós hangját – egy gyertyafényes vacsora és az azt követő szenvedélyes éjszaka is teljesen

kizárt?
Jeannie akaratlanul is elmosolyodott a férfi rámenősségén, s tudta, ő is nyersebb volt egy kicsit a kelleténél. Anélkül hogy megállt volna, mosolyogva visszanézett, és a válla fölött hátraszólt:
– Igen, de azért kösz az ajánlatot!
Már el is hagyta a játékteret, s az öltözők felé vette az irányt. Egyre csak az járt az eszében, hogy a mama vajon most mit csinálhat. Már biztosan megvacsorázott, hiszen az idő fél nyolc felé járt, és ezekben az otthonokban mindig korán hozzák a vacsorát. Most valószínűleg tv–t néz a hallban. Talán össze is barátkozik majd egy vele egykorú nővel, aki elviseli feledékenységét és érdeklődést mutat az unokái fényképei iránt. A mamának valamikor roppant sok barátja volt – kolléganői a szalonból, néhány vendége, a szomszédok s mindazok, akiket már huszonöt éve ismert – de úgy nagyon nehéz volt tartani a barátságot, ha a mama még a nevüket is elfelejtette.
A hokipálya mellett elhaladva Lisa Hoxtonba ütközött. Lisa volt az első, akivel igazán összebarátkozott, mióta egy hónappal ezelőtt megérkezett a John Falls Egyetem falai közé. Technikusként dolgozott a pszichológiai laboratóriumban. Egyetemi végzettsége volt ugyan neki is, de valahogy nem különösen vonzotta a tudományos pálya. Jeannie–hez hasonlóan ő is egyszerű és szegény családból származott, és őt is zavarta kissé a Jones Falls arisztokratikus légköre. Szinte pillanatok alatt kölcsönös rokonszenv alakult ki közöttük.
– Egy srác éppen most próbált felcsípni – közölte Jeannie mosolyogva az apró kis újságot.
– Milyen volt?
– Úgy nézett ki, mint Brad Pitt, csak egy kicsit magasabb kiadásban.
– Nem mondtad neki, hogy van egy korban jobban hozzáillő barátnőd is? – kérdezte a huszonnegyedik évében járó Lisa.
– Nem – vetett hátra egy pillantást Jeannie, de a férfit már sehol sem látta. – Ne állj meg, hátha utánunk jön!
– Mi baj származna belőle?
– Ugyan már.
– Talán olyan csúnya, hogy menekülni kell előle?
– Hagyd már abba!
– Legalább odaadhatnád neki a telefonszámomat.
– Inkább felírnám neki egy cédulára a melltartód méretét, az is megtenné a magáét – jegyezte meg Jeannie Lisa tekintélyes kebleire célozva.
Lisa hirtelen megtorpant. Jeannie egy pillanatig arra gondolt, talán túlzottan messzire ment, és megbántotta barátnőjét. Már éppen mentegetőzni akart, amikor Lisa megszólalt:
– Nem is olyan rossz ötlet: 36D a méretem, további információért hívja ezt és ezt a számot! A módszer ráadásul finom és diszkrét is!
– Ne vedd komolyan, csak az irigység beszél belőlem. Én is mindig nagy dudákat szerettem volna – mondta Jeannie, s mindketten felkacagtak. – Pontosan így van! Még imát is mondtam a cicijeimért. Az

osztályban nekem jött meg legkésőbb a menstruációm, és ez is borzalmasan zavart.
– Az ágyad mellett térdelve könyörögtél, hogy drága istenem, add, hogy cicim nőjön?
– Tulajdonképpen Szűz Máriához imádkoztam, mert azt gondoltam, az ilyen dolgok szigorúan csak a nőkre tartoznak. Természetesen neki sem azt mondtam, hogy ciciket szeretnék magamnak.
– Mit mondtál neki? Hogy szeretnéd, ha megnőnének a melleid?
– Azt gondoltam, a Szűzanya előtt a mellet sem mondhatom ki.
– Hát hogy nevezted őket?
– Emlőknek.
Lisából kitört a kacagás.
– Fogalmam sincs, honnan szedhettem. Biztosan hallottam valakitől. Akkor ezt nagyon tapintatos és szalonképes dolognak tartottam. Ezt még soha nem meséltem el senkinek.
– Nos – pillantott vissza Lisa a válla fölött –, nem látok semmiféle jóképű fickót, aki a nyomunkba szegődött volna. Ezek szerint Brad Fittet leráztuk magunkról.
– Pedig pontosan az én esetem volt: jóképű, szexis, túlzottan magabiztos és teljesen megbízhatatlan.
– Honnan veszed, hogy megbízhatatlan? Hiszen alig váltottál vele néhány szót!
– Minden férfi megbízhatatlan.
– Valószínűleg igazad van. Eljössz ma este az Andy–féle kocsmába?
– Igen, odamegyek egy órácskára, de előbb le kell zuhanyoznom – rántotta meg teljesen átizzadt trikóját.
– Nekem is – mondta az edzőcipőt és sortot viselő Lisa. – A gyeplabdacsapattal voltam edzésen. De miért csak egy órára akarsz eljönni?
– Nehéz napom volt. –A játék egy időre elterelte Jeannie figyelmét a mindennapok gondjairól, de most szinte belehasított testébe a sok visszatérő probléma. – A mamát be kellett tennünk egy intézetbe.
– Óh, Jeannie, igazán nagyon sajnállak!
Útban a tornacsarnok és az alagsor felé Jeannie részletesen elmesélte neki az eseményeket. Az öltöző tükrében Jeannie egy pillantást vetett kettejükre. Külső megjelenésükben annyira különböztek egymástól, hogy akár egy vígjáték szereplői is lehettek volna. Lisa az átlagnál kicsit alacsonyabb volt, Jeannie magassága pedig majdnem elérte a 180 centit. Lisa szőke volt és gömbölyded, Jeannie pedig sötétbarna és kisportolt testalkatú. Lisa csinos arcocskáján, szépen ívelt ajkai és pisze orra fölött, néhány aranyszínű szeplőcskét viselt. A legtöbb ember Jeannie–t is nagyon vonzónak tartotta, s a férfiak gyakran szépnek is nevezték, de hogy bájos lenne, azt még senki sem mondta rá.
– És mi van az apáddal? – kérdezte Lisa, miközben kihámozták magukat átizzadt trikóikból. – Még nem is meséltél róla.
Jeannie nagyot sóhajtott. Kislánykorától rettegett ettől a kérdéstől, mivel ez előbb vagy utóbb, de mindig elhangzott. Éveken keresztül

megpróbált mindenfélét összehazudozni, hogy meghalt, eltűnt vagy újra megnősült és Szaúd–Arábiába ment dolgozni. Az utóbbi időben viszont már nem titkolta az igazságot.
– Apám börtönben van – válaszolta.
– Te jó isten! Nem lett volna szabad megkérdeznem!
– Nincs semmi probléma! Életének túlnyomó részét börtönben töltötte. Betörő. Most van bent harmadjára.
– Mennyit kapott?
– Nem tudom pontosan, de nem is számít. Roncs lesz, mire kijön onnan. Soha nem törődött velünk, s most már nem is fogja elkezdeni.
– Volt valaha rendes munkahelye?
– Csak akkor, amikor tippeket akart szerezni. Egy–két hetet szemetesként, portásként, biztonsági őrként dolgozott, majd kirabolta a munkahelyét.
– Ezért érdekel hát a bűnözési hajlam örökölhetősége?
– Lehetséges.
– Persze az is lehet, hogy az egésznek semmi köze sincs hozzá – söpörte le Lisa a kérdést az asztalról. – Utálom a műkedvelő lélekbúvárokat.
Bementek a zuhanyozóba. A hosszú hajú Jeannie–nek a művelet egy kicsit tovább tartott. Hálás volt Lisa barátságáért. A lány már több mint egy éve volt a John Fallsban, s a szemeszter kezdetére érkezett Jeannie–t bemutatta a környéken. A laboratóriumban is szeretett vele dolgozni, mert a végletekig megbízhatónak bizonyult, ráadásul munka után is szívesen töltötte vele az idejét. Mindent, ami az eszébe jutott, elmondhatott neki, s nem kellett attól tartania, hogy ezzel megbotránkoztatja.
Jeannie éppen hajrögzítőt kent a hajára, amikor furcsa zajokat hallott. Egy pillanatra megállt és hallgatózott. Mintha rémült sikításokat hallott volna. Nyugtalanság fogta el. Az alagsorban, így vizesen és meztelenül hirtelen védtelennek érezte magát. Pillanatnyi tétovázás után leöblítette a haját, s kilépett a zuhany alól, hogy megnézze, mi zajlik odakint.
Ahogy abbahagyta a zuhanyozást, azonnal megérezte a kesernyés füstszagot. Lángot nem látott, de a mennyezet alatt sűrű, szürkésfekete füst gomolygott. Úgy tűnt, mintha a szellőző–berendezésen keresztül ömlene az öltözőbe. Valahol tűz üthetett ki! Eluralkodott rajta a félelem. Még soha nem volt dolga ilyesmivel. A lányok közül, akik nem vesztették el lélekjelenlétüket, azok már felkapták táskáikat, és az ajtó felé igyekeztek. Másokon elhatalmasodott a pánik, összevissza sikítoztak, s minden határozott cél nélkül rémülten ide–oda rohangáltak. Valami orrára és szájára foltos kendőt tekerő seggfej biztonsági ember még jobban megijesztette őket azzal, hogy ide–oda járkálva közöttük lökdöste őket, és parancsokat ordítozott.
Jeannie tisztában volt azzal, nem fecsérelheti az idejét az öltözködéssel, de egyszerűen nem tudta rávenni magát arra, hogy meztelenül lépjen ki az épületből. Jeges félelem futott végig ereiben,

de igyekezett erőt venni magán. Megtalálta az öltözőszekrényét. Lisa már nem volt a környéken. Gyorsan belebújt farmernadrágjába, és magára kapta a trikóját.

Mindez csupán néhány másodpercet vett igénybe, de ezalatt az öltöző már kiürült, és még jobban megtelt füsttel. Már az ajtót sem látta, s köhögni kezdett. Megrémült a gondolattól, hogy nem kap levegőt. Tudom, merre van a kijárat, csak meg kell őriznem a nyugalmamat, mondogatta magának. Kulcsai és pénztárcája ott volt a farmerja zsebében. Felkapta a teniszütőjét. Lélegzetét visszatartva átsietett az öltözőn a kijárati ajtó felé.

A folyosón is sűrű füst gomolygott, könnyezni kezdett, s szinte teljesen elvesztette a látását. Most már azt kívánta, bárcsak ne pazarolta volna az idejét az öltözködésre, s inkább meztelenül próbált volna menekülni, így legalább nyert volna néhány értékes másodpercet. A farmernadrág most nem jelentett számára semmi segítséget a lélegzetvételhez vagy a látáshoz. Ha az ember halott, akkor pedig mit sem számít, hogy van–e rajta nadrág vagy sem.

Ahogy végigfutott a folyosón, egyik reszkető kezével a falat érintve próbált tájékozódni, s még mindig visszafojtotta lélegzetét. Először tartott attól, beleütközik valakibe, de úgy tűnt, a többiek már mindnyájan megtalálták a kijáratot. A lépcsőnek ott kell lenni egyenesen előtte. Átfutott a kis előcsarnokon, és nekiment a colaautomatának. Most jobbra vagy balra lehet a lépcső? Inkább balra, gondolta. Elindult abba az irányba, de kisvártatva a férfiöltöző ajtajának ütközött, s rájött, rossz utat választott.

Tovább már nem tudta visszatartani a lélegzetét. Hörögve szívta magába a levegőt, ami főként füstöt tartalmazott, s azonnal elfogta a görcsös köhögés. Visszatántorgott a fal mellett, egész testében rázta a köhögés, orrlyukaiba égő fájdalom hasított, szeméből patakokban ömlött a könny, és saját kezét is alig látta maga előtt. Minden idegszálával levegő után vágyott, amit annyira természetesnek vett életének eltelt huszonkilenc éve alatt. Követte a fal síkját egészen az automatáig, amit gyorsan megkerült. Mikor megbotlott valamiben, már tudta, hogy megtalálta a lépcsőfeljáratot. Kiejtette kezéből a teniszütőt, ami azonnal el is tűnt az egyre sűrűsödő füstben. Ez volt pedig a kedvence, ezzel nyerte meg annak idején a Mayfair Lites versenyt; de most nem törődött vele, nem töltötte az időt keresgéléssel, hanem négykézláb mászni kezdett felfelé a lépcsőn.

Mire felért a tágas előcsarnokba, a füst is hirtelen megritkult. Már az épület tágra nyitott bejárati ajtaját is látta maga előtt. Közvetlenül az ajtó mellett egy biztonsági ember integetett és ordítozott feléje. – Erre, erre, jöjjön! – A köhögéstől még mindig fuldokolva keresztültámolygott az előcsarnokon, s végre kijutott az áldott, friss levegőre.

Kétrét görnyedve, levegő után kapkodva néhány percig ott állt a lépcső aljánál, igyekezve kiköhögni tüdejéből a füstöt. Mikor lélegzetvétele ismét kezdett normálissá válni, a távolban egy mentőautó szirénáját hallotta. Tekintetével Lisát kereste, de nyomát

sem látta.
Csak nem maradt odabent? Még mindig egész testében remegve megpróbált keresztülvergődni az összegyűlt tömegen, s tekintetével az arcokat pásztázta. Most, mikor a bentről jöttek már túl voltak a veszélyen, innen–onnan ideges nevetgélés hallatszott. A lányok többségén alig volt valami ruha, ezért valami furcsa, intim hangulat uralkodott el közöttük. Akik még fel tudták kapni táskájukat, különböző ruhadarabokat osztogattak a kevésbé szerencséseknek. Akik teljesen meztelenül rohantak ki az épületből, nagyon hálásak voltak még egy–egy piszkos és összeizzadt trikóért is. Többen törülközőt csavartak maguk köré.
Lisát nem találta a tömegben. Egyre növekvő nyugtalansággal az ajtóban álló biztonsági őrhöz fordult.
– Azt hiszem, a barátnőm bent maradhatott – mondta, s maga is észrevette hangjának remegését.
– Én bizony be nem megyek utána – hangzott azonnal az őr válasza.
– Bátor férfiak! – csattant fel Jeannie azonnal. Valójában nem is tudta, mit kívánna tőle, de azt nem várta volna, hogy ennyire használhatatlannak bizonyuljon.
A férfi arcára kiült a sértődöttség.
– Ez az ő kötelességük – mutatott az úton közeledő tűzoltóautó felé.
Jeannie már komolyan kezdett aggódni Lisa életéért, de fogalma sem volt, mit tudna csinálni. Tehetetlenül és türelmetlenül figyelte, ahogy a tűzoltók kikászálódnak a rohamkocsiból, és felveszik a légzőkészüléket. Úgy tűnt számára, mintha ólomlábakon mozognának; szerette volna megrázni őket, s az arcukba ordítani, hogy gyorsabban, gyorsabban. Még egy tűzoltókocsi érkezett, aztán a rendőrség kék és ezüst csíkokkal díszített fehér kocsija is feltűnt a színen.
Míg a tűzoltók bevonszolták a csöveket az épületbe, egyik tűzoltótiszt az őrt kezdte faggatni.
– Mit gondol, hol kezdődött?
– A női öltözőben – válaszolta a biztonsági ember.
– És az pontosan hol van?
– Leghátul, az alagsorban.
– Hány kijárata van az alagsornak?
– Csak egy. A földszinti előcsarnokba vezető lépcsőfeljáró. Az ott! – mutatott a lépcső felé az őr.
Egy közelben álldogáló karbantartó azonnal megcáfolta a szavait.
– Az uszoda géptermében van egy létra, melyen egy csapóajtón keresztül ki lehet jutni az épület mögé.
– Azt hiszem, a barátnőm bent rekedt! – hadarta sietősen Jeannie, amikor végre a tűzoltó hajlandó volt odafigyelni rá.

– Férfi vagy nő?
– Huszonnégy éves, alacsony szőke nő.
– Ha bent van, akkor meg is találjuk.

Egy pillanatig Jeannie mintha megnyugodott volna. Aztán rájött, az persze nem biztos, hogy élve fogják megtalálni. Az öltözőben sürgölődő biztonsági embert most sehol sem látta.
– Volt odalent még valaki a biztonságiaktól, akit most sehol sem látok – fordult oda ismét az őrhöz. – Egy magas fickó.
– Rajtam kívül nincs más biztonsági ember az épületben – rázta meg a fejét az őr.
– SECURITY feliratú sapkát viselt, és sürgette az embereket, hagyják már el az épületet.
– Akármilyen sapkát viselt.
– Az isten szerelmére, ne vitatkozzon már velem! – csattant fel Jeannie. – Talán csak képzelődtem, de ha nem, akkor az ő élete is veszélyben forog.
– Én is láttam azt a fickót, s még a hideg is kirázott tőle. – avatkozott bele a szóváltásba egy közelben álldogáló, feltűrt szárú nadrágot viselő lány. – Még végig is tapogatott.
– Nyugodjanak meg, mindenkit meg fogunk találni! – szólalt meg ismét a tűzoltótiszt. – Köszönjük a segítséget – tette még *hozzá,* s máris ment a dolga után.
Jeannie néhány pillanatig a biztonsági őr arcába bámult. Úgy érezte, mivel az előbb az őrrel kiabálni kezdett, a tűzoltótiszt is csupán egy hisztérikának tartja, és azért hagyta faképnél. Megvető arckifejezéssel elfordult az őrtől. Most vajon mit tegyen? Gumicsizmát és sisakot viselő tűzoltók rohangáltak az épületben. Ő még mindig mezítláb volt, és felül is csak egy trikó volt rajta. Ha így megpróbál bemenni az épületbe, akkor biztosan kidobják. Tehetetlenül ökölbe szorította a kezét. Gondolkozz! Gondolkozz! Hol lehet még Lisa?
A tornacsarnok közvetlen szomszédságában volt a pszichológiai karnak Ruth W. Aconról, az egyetem egyik neves támogatójáról elnevezett épülete, melyet egyszerűen csak Diliházként emlegettek. Lisa talán oda menekült? Az épület ajtajait vasárnap ugyan zárva tartják, de Lisának volt hozzá kulcsa. Talán oda rohant be, hogy magára kapjon egy laboratóriumi köpenyt vagy csak egyszerűen bement kifújni magát, egy kicsit megnyugodni? Jeannie úgy döntött, megnézi. Annál minden jobbnak tűnt, mint továbbra is itt álldogálva tétlenül szemlélni az eseményeket.
Futva vágott át a pázsitos térségen, egyenesen a Diliház főbejáratához rohant, és benézett az üvegajtón. Az előcsarnok teljesen néptelen volt. Előhúzta zsebéből a kulcsként szolgáló műanyag mágneskártyát, s bedugta a leolvasóba. Az ajtó kitárult előtte.
– Lisa! Lisa! – kiabálta, s felrohant a lépcsőn. – Itt vagy? Válaszolj! – A laborban sem talált egy teremtett lelket sem. Lisa széke most is ott volt pedánsán az asztalhoz tolva, számítógépének képernyője vakon ásítozott. Jeannie még a folyosó végén lévő női WC–ben is megnézte. Sehol senki! – A francba! – dühöngött magában félhangosan. – Hol a pokolban lehetsz?

Zihálva futott ki ismét az épületből. Elhatározta, hogy körbejárja a tornacsarnokot, hátha Lisa leült valahol a gyepre, s megpróbálja kicsit összeszedni magát. Elrohant az épület oldala mellett felhalmozott jókora szeméttartályok mellett, és kijutott a csarnok mögötti apró kis parkolóba. Az ösvényen egy kocogva távolodó alakot pillantott meg. Ahhoz túlságosan is magas volt, hogy össze lehetett volna téveszteni Lisával, s azt is majdnem biztosra vette, hogy férfi volt az illető. Talán az elveszett biztonsági ember is lehet, gondolta, de mielőtt erről megbizonyosodhatott volna, az alak már el is tűnt a diákszövetség épülete mögött.

Folytatta útját az épület körül. A csarnok tőle távolabb eső oldalánál húzódó futópálya most teljesen kihalt volt. Egy egész kört leírva ismét a főbejárathoz érkezett.

Időközben megszaporodtak a bámészkodók, újabb tűzoltó– és rendőrautók érkeztek, de Lisát most sem tudta felfedezni a tömegben. Most már szinte teljesen biztosra vette, barátnője bent rekedt az égő épületben. Valami baljós előérzet kerítette hatalmába, de kétségbeesetten küzdeni kezdett ellene. Ilyesmi egyszerűen nem fordulhat elő! Ismét megpillantotta azt a tűzoltótisztet, aki az előbb faképnél hagyta. Odalépett hozzá, megragadta a karját.

– Biztos vagyok benne, hogy Lisa Hoxton az épületben van – hadarta kétségbeesetten. Mindenfelé kerestem, de sehol sem találom. A tűzoltótiszt ismét alaposan szemügyre vette, mintha csak azt akarta volna eldönteni, hitelt adjon–e a szavainak vagy sem, majd anélkül, hogy válaszolt volna, a szájához emelte rádió adó–vevőjét.

– Keressenek egy fiatal, fehér bőrű lányt, aki állítólag bent maradt a épületben. Lisának hívják. Ismétlem: Lisa a neve!

– Köszönöm! – sóhajtotta Jeannie megkönnyebbülten.

A férfi csak biccentett, de máris ellépett mellőle. Jeannie már annak is örült, hogy egyáltalán meghallgatták, de nyugtalansága továbbra sem csökkent. Lisa valahol bent rekedhetett, talán a női WC–ben van, és a lángok elzárják előle az utat, segélykiáltásait pedig senki sem hallja ebben a nagy zűrzavarban. Az is lehet, hogy elesett, beütötte a fejét, és elvesztette az eszméletét; akár füstmérgezést is szenvedhetett, és most ájultan hever valahol, miközben a lángnyelvek egyre közelednek feléje.

Hirtelen eszébe jutott, hogy a karbantartó azt mondta, van egy másik kijárat is az alagsorból. Mikor körbeszaladta az épületet, nem sikerült felfedeznie. Úgy döntött, ennek utánanéz. Visszatért az épület mögé.

Azonnal meg is találta. Az épület közelében lévő csapóajtót egy szürke Chrysler New Yorker félig eltakarta előle. A kazánlemezből készült ajtó nyitva is volt, s szélével az épület falának támaszkodott. Jeannie letérdelt a négyzet alakú nyíláshoz, és lehajolt, hogy egy pillantást vessen az alagsori helyiségbe. Falba épített vaslétra vezetett a neoncsövekkel megvilágított terembe, ahol különböző gépeket és csöveket pillantott meg. Erős füstszagot érzett, de füstöt nem látott gomolyogni odalent. Biztosan jól zárhattak az ajtók. A füstszagról

viszont hirtelen eszébe jutott, hogyan köhögött és fuldoklott, amikor a lépcsőfeljáratot kereste, s érezte, hogy a közelmúlt kellemetlen élményeinek hatására a szívverése felgyorsul.
– Van ott valaki? – kiáltott le a gépházba.
Úgy tűnt, mintha hangot hallott volna, de nem volt biztos benne.
– Hello! – kiáltotta még hangosabban, de semmi válasz nem érkezett.
Minden akaraterejét összeszedve lábát a létra első fokára tette. Térde annyira remegett, annyira gyengének érezte magát, hogy ő is majdnem a mélybe zuhant. Elbizonytalanodott. Néhány pillanat elteltével már erősebbnek érezte magát, s egy kicsit lejjebb merészkedett. Ismét beszívhatott egy kis füstöt, amitől újra elfogta a köhögés, ezért kénytelen volt újra kimászni a szabad levegőre. A köhögési rohamon túljutva ismét tett egy kísérletet. Néhány létrafokkal most mélyebbre ereszkedett. Ha ismét elfog a köhögés, akkor legfeljebb kimászom, igyekezett magát megnyugtatni. Meglepően könnyedén tudta folytatni az útját, s az utolsó két létrafokra már rá sem lépve leugrott a gépház betonpadlójára. Egy jókora helyiségben, hatalmas gépek és minden bizonnyal az uszoda berendezéséhez tartozó szűrőberendezések között találta magát. Erős füstszagot érzett, de azért normálisan tudott lélegezni. Lisát azonnal felfedezte, de a látványtól elállt a lélegzete. Magzati pozícióban, meztelenül feküdt az oldalán. Combjain valami vérre emlékeztető, elmosódott folt látszott. Teljésen mozdulatlanul hevert a csupasz betonon.
Jeannie egy pillanatra megmerevedett a rémülettől.
– Lisa! – kiáltotta, s megpróbálta összeszedni magát, mert még ő is felfedezte saját hangjában a hisztéria jeleit. Mélyet lélegzett, megpróbált megnyugodni. Add, drága istenem, hogy ne legyen semmi baja! A csőkígyók között keresztülvágott a termen, s barátnője mellé térdelt.
– Lisa! Lisa! – szólongatta. A lány kinyitotta a szemét.
– Hála istennek! – sóhajtotta Jeannie. – Már azt hittem, nincs benned élet.
Lisa lassan felült, de nem nézett rá. Ajkain vérnyomok látszottak.
– Meg... megerőszakolt... – közölte fakó, színtelen hangon.
Jeannie–ben a megkönnyebbülést azonnal valami hányingerkeltő borzalom váltotta fel.
– Ki volt az? – kérdezte, amikor újra meg tudott szólalni.
– Az a biztonsági fickó.
– Foltos kendővel az arcán?
– Azt akkor már levette – suttogta Lisa. – És állandóan mosolygott.
Lassan kezdett összeállni benne a kép. Az a keki nadrágos lány is említette, hogy az őr végigtapogatta. Az előcsarnokban szolgálatban lévő biztonsági ember határozottan állította, tőlük rajta kívül nem volt más az épületben.
– Nem volt az biztonsági ember – közölte meggyőződéssel Jeannie. Most már biztos volt benne, hogy néhány perccel korábban őt látta lassan elkocogni. Hangos kiabálás hallatszott: férfiak ordítoztak,

valahol vízsugár sistergett. A tűzoltók dolgoztak a fecskendőikkel.
– Figyelj, itt veszélyben vagyunk! – szólt rá sürgetően Lisára. – Ki kell mennünk az épületből.
– Nincs semmi ruhám – szólalt meg Lisa tompa, monoton hangon.
– Ne törődj most a ruhával, odakint majdnem mindenki félig meztelen – próbálta nyugtatgatni Jeannie, miközben tekintetével a gépházat pásztázta, és az egyik poros tartály mögött hamarosan sikerült is felfedezni Lisa csipke melltartóját és bugyiját. – Vedd fel az alsóneműdet – nyomta Lisa kezébe a holmiját. – Elég piszkos, de a semminél azért többet ér.
Lisa továbbra is mozdulatlanul ült a betonpadlón, s üres tekintettel meredt a semmibe. Jeannie igyekezett leküzdeni az egyre erősödő pánikérzetet. Mit csinál, ha Lisa nem hajlandó megmozdulni? Biztosan fel tudja emelni, de vajon a létrán is fel tudja vinni?
– Gyerünk, kelj már fel! – emelte meg kissé a hangját, majd kezeinél fogva talpra segítette. Tekintetük végre találkozott.
– Borzalmas volt, Jeannie! – suttogta a lány.
– Nagyon sajnállak! Nagyon! – karolta át a vállát, s erősen magához szorította.
A jól záró ajtó ellenére a füst egyre sűrűsödött a teremben. Szívében a szánalmat ismét a félelem váltotta fel.
– Ki kell jutnunk innen, az épület lángokban áll! Az isten szerelmére, húzd már magadra ezeket a rongyokat!
Végre Lisa is hajlandó volt megmozdulni. Felvette bugyiját és becsatolta melltartóját. Jeannie kézen fogva vezette a falba épített létrához, majd felsegítette az első lépcsőfokra. Már ő is éppen utána indult, amikor az ajtó kivágódott s a betóduló füstfelhőben egy tűzoltó lépett a gépházba. Odakint a folyosón a víz már bokáig ért. Döbbenten bámult a két nőre.
– Minden rendben, nincs semmi baj, itt megyünk ki! – kiáltotta feléje Jeannie, s máris Lisa után kezdett mászni a létrán a biztonságot jelentő' külvilág felé.
Néhány pillanattal később már mindketten kint voltak a friss levegőn.
Jeannie–t a megkönnyebbüléstől gyengeség fogta el: sikerült Lisát kihoznia a tűzből. A lánynak viszont most segítségre volt szüksége. Átkarolta a vállát, és a főbejárat felé vezette. Tűzoltóautók és rendőrségi járőr–kocsik parkoltak minden útkereszteződésben. Az összeverődött lányoknak közben már sikerült ezzel–azzal eltakarni meztelenségüket, vörös csipkebugyijában és melltartójában csak Lisa volt meglehetősen feltűnő jelenség.
– Van valakinél egy felesleges farmer vagy valami ruhadarab? – kérdezősködött Jeannie útközben a tömegben, de az emberek már szétosztották a lányok között az összes felesleges holmit. Jeannie szívesen átengedte volna Lisának a saját trikóját, de az alatt sem volt melltartó. Végül egy magas, fekete férfi engedte át ingét a lánynak.
– Szeretném viszontlátni. Ez egy Ralph Lauren ing – közölte

mosolyogva. Mitchel Waterfield vagyok a matematika tanszékről.
– Nem felejtem el – hálálkodott Jeannie.
Lisa közben összegombolta magán az inget, mely az alacsony termetű lánynak leért egészen a térdéig. Jeannie érezte, lassan kezd úrrá lenni ezen a borzalmas helyzeten. Lisát finoman az egyik mentőautó felé irányította. Három rendőr támasztotta tétlenül az egyik közeli járőr–kocsit. Lisa odalépett a legidősebbhez, egy fehér bőrű, pocakos, őszülő bajszot viselő rendőrhöz.
– A barátnőmet Lisa Hoxtonnak hívják. Megerőszakolták!
Arra számított, hogy a hallottak kicsit felvillanyozzák a rendőröket, hiszen az egyik legsúlyosabb bűncselekményről volt szó, de szavait meglepő közöny fogadta. Néhány másodpercig mintha csak a hallottakat emésztgették volna, s Jeannie már éppen fel akarta emelni a hangját, amikor a motorház tetején könyöklő bajszos kiegyenesedett.
– Hol történt? – kérdezte.
– Az égő épület alagsorában, hátul, az uszoda gépházában.
– A tűzoltók éppen most mossák el az utolsó nyomokat is, őrmester – szólalt meg egy másik, fiatalabb rendőr.
– Igazad van – válaszolta az őrmesternek szólított rendőr. – Jobb is lesz, Lennie, ha lemész és biztosítod a helyszínt.
Lennie sietős léptekkel elvonult, s az őrmester ismét Lisához fordult:
– Tudja, ki volt a tettes, Miss. Hoxton? Lisa tagadóan rázta a fejét.
–Egy SECURITY feliratú, vörös baseballsapkát viselő fehér férfi – szólalt meg Jeannie. – A tűz kitörése után én is találkoztam vele a női öltözőben, és nem sokkal azelőtt láttam újra, mint Lisára rábukkantam.
A rendőr benyúlt a járőr–kocsiba, és előhúzta a rádió mikrofonját. Valamit mondott, majd visszaakasztotta a helyére.
– Ha annyira hülye, hogy magán tartja azt a sapkát, akkor talán még elkaphatjuk – mondta. – McHenty – szólt oda a harmadik rendőrnek –, vidd az áldozatot a kórházba.
A fiatal, fehér bőrű, szemüveges McHenty Lisához fordult:
– Hol akar ülni, elöl vagy hátul?
Lisa nem szólt egy szót sem, de aggodalom ült ki az arcára. Jeannie sietett a segítségére.
–Ülj előre, nehogy úgy fessen a dolog, hogy téged tartóztattak le.
– Te nem jössz velem? – suhant át valami rémülettel teli árnyék a lány arcán.
– Ha akarod, elkísérhetlek – nyugtatta meg Jeannie. – Vagy felugorhatok a lakásomba néhány ruhadarabért, és majd a kórházban találkozunk.
Lisa nyugtalanul tekingetett McHentyre.
– Most már minden rendben lesz, Lisa! – nyugtatgatta Jeannie.
– Melyik kórházba mennek? – kérdezte Jeannie a rendőrtől.
– A Santa Teresába – hangzott a válasz, miközben a rendőr is beszállt a kocsiba.
– Néhány perc múlva én is ott leszek – szólt meg Jeannie a távozó kocsi után.
Futólépésben ment a parkolóba, s most már bánta, amiért nem kísérte el Lisát. Rémültnek és összetörtnek látszott még mindig. Persze tiszta ruhára is

szüksége van, de talán most nagyobb szüksége lenne egy másik nő jelenlétére, aki a kezét fogná és nyugtatgatná. Valószínűleg a legkevésbé sem szeretne most kettesben maradni egy fegyveres, nagyhangú férfivel. Mikor beugrott a kocsijába, úgy érezte, hibát követett el.
– Istenem, micsoda szörnyű nap! – mondta félhangosan, mikor csikorgó kerekekkel kikanyarodott a parkolóból.
Nem lakott messze az egyetemtől, egy kis sorház felső emeletén. Nem bíbelődött sokáig a parkolással, egyszerűen leállt egy másik kocsi mellé, és máris futott be az épületbe.
Gyorsan kezet s– arcot mosott, majd sietve tiszta ruhába bújt. Néhány pillanatig azt próbálta eldönteni, vajon melyik ruhadarabja illik leginkább Lisa alacsony, kerekded alakjára. Előkapott egy trikót és egy gumírozott derekú tréningnadrágot. A fehérneművel már bonyolultabb volt a helyzet. Talált ugyan egy jókora férfi boxernadrágot, de egy melltartója sem illett Lisára. Elboldogul anélkül is! Elővett még egy pár tornacipőt, majd az egészet begyömöszölte egy sporttáskába, s máris rohant a kocsijához.
Útban a kórház felé, mintha a hangulata is megváltozott volna. A tűz kitörése óta egyre csak a következő lépésre kellett koncentrálnia, most viszont érezte, amint elhatalmasodik rajta a tehetetlen düh. A mindig vidám, beszédes Lisát a történtek magába roskadt élőhalottá változtatták, aki még attól is rettegett, hogy egyedül szálljon be egy rendőrautóba.
A bevásárló utcán végighajtva Jeannie tekintetével egyre csak a piros sapkás fickót kutatta, s azt képzelte, hogy ha megpillantja, akkor felugrat a járdára és halálra gázolja. Valójában persze semmi esélye sem volt felismerni. Már biztosan eltüntette a kendőt és–a sapkát is. Mi volt még rajta? Döbbenten kellett rájönnie, hogy szinte semmire sem emlékszik. Talán valami trikófélét és farmernadrágot viselt, de az is lehet, hogy rövidnadrágban volt. Akármi is volt rajta, mostanra már át is öltözhetett.
A Santa Teresa egy nagy elővárosi kórház volt, túl a város északi határán. Jeannie a parkolóban hagyta a kocsiját, s hamarosan az ambulanciát is megtalálta. A kórházi ruhát viselő Lisa már ágyban volt, és mereven a mennyezetet bámulta. A szobában lévő, teljesen lehalkított tv éppen az Oscar–díjak átadásának ceremóniáját közvetítette; az ünnepelt hollywoodi sztárok itták a pezsgőt és gratuláltak egymásnak. McHenty jegyzetfüzettel a térdén az ágy mellé húzott széken ült.
– Itt vannak a ruháid – tette le Jeannie a sporttáskát. – Mi folyik itt?
Lisa arca továbbra is kifejezéstelen maradt, és nem szólt egy szót sem. Még mindig sokkos állapotban van, gondolta Jeannie. Kénytelen volt magába fojtani az érzelmeit, s megpróbált uralkodni magán. Tudta, előbb vagy utóbb, de valahol minden bizonnyal kitör majd belőle a felgyülemlett feszültség.
– Fel kell vennem a jegyzőkönyvet az ügy legfontosabb részleteiről – közölte McHenty. – Most ha megbocsát néhány percre, Miss.

– Óh, persze, persze – mentegetőzött Jeannie, majd Lisa arcára pillantva elbizonytalanodott. Néhány perccel ezelőtt még átkozta magát, mert egyedül hagyta barátnőjét egy férfi társaságában. Most pedig ugyanezt a hibát akarja megismételni.
– Talán – szólalt meg kisvártatva – Lisa nem ellenzi, ha maradok.
Megérzése helyesnek bizonyult, mivel szavait Lisa észrevehető biccentéssel nyugtázta. Jeannie leült az ágy szélére, s megfogta a lány kezét. McHenty bosszúsnak látszott, de nem vitatkozott.
– Azt kérdeztem Mis Hoxtontól, hogyan próbált ellenállni az erőszaknak – közölte. – Sikoltozott?
– Egyszer, amikor ledobott a betonpadlóra – suttogta a lány. – Ezután elővette a kését.
– Megpróbált dulakodni vele? – tette fel szenvtelen, tárgyszerű hangon McHenty a következő kérdést, miközben tekintetét fel sem emelte a jegyzetfüzetből.
– Féltem, hogy összeszabdal a késsel – rázta meg Lisa tagadóan a fejét.
– Ezek szerint az első sikoly után már nem is tanúsított semmiféle ellenállást?
Lisa ismét megrázta a fejét, és sírva fakadt.
– Mielőtt magába hatolt volna, erőszakkal tárta szét a lábait? – hangzott a következő kérdés. Jeannie összerezzent a kérdés hallatán. Nincs ezeknél valami rendőrnő, aki feltenné ezeket a kérdéseket?
– A kés hegyét a combomhoz érintette – válaszolt Lisa.
– Meg is sértette vele?
– Nem.
– Ezek szerint önként tárta szét a lábait.
– Ha egy bűnöző fegyvert fog egy rendőrre – szólt közbe Jeannie –, akkor azt általában lelövik, nem így van? Ezt nevezi maga önkéntességnek?
– Kérem, hagyja rám a kérdezősködést, kisasszony! – lövellt egy dühös pillantást feléje a rendőr, majd ismét Lisához fordult. – Van egyáltalán valami sérülése?
– Igen, vérzek.
– Ez a nemi erőszak következménye? –Igen.
– Pontosan milyen sérülést szenvedett?
– Miért nem bízza ennek megállapítását az orvosra? – szólalt meg ismét Jeannie, mert megint úgy érezte, képtelen tovább hallgatni ezt az otromba faggatózást.
– Össze kell állítanom egy előzetes jelentést – válaszolta McHenty, és úgy nézett Jeannie–re, mintha nem tartaná teljesen normálisnak.
– Akkor írja bele, hogy az erőszak következtében belső sérüléseket szenvedett.
– Én vezetem a kihallgatást!
– Én meg azt mondom magának, hogy hagyja abba –vágta rá Jeannie, de minden önuralmát össze kellett szednie, nehogy a rendőr arcába üvöltsön. – A barátnőm borzalmas állapotban van, és nem hiszem, hogy ismertetnie kell magával a belső sérüléseit, amikor minden

pillanatban jöhet az orvos, aki megvizsgálja.
Látszott, hogy McHentyben forr a méreg, de azért folytatta a kérdezősködést.
– Láttam, hogy vörös alsóneműt visel. Gondolj ez összefüggésbe hozható a történtekkel?
Lisa félrefordította tekintetét, s szemeit újból elöntőitek a könnyek.
– Ha feljelentést teszek, hogy ellopták a piros Mercedesemet, akkor azt kérdezné, nem provokáltam–e ki a lopást azzal, hogy egy ilyen elegáns autót vezetek?
McHenty meg sem hallotta a kérdést.
– Találkozhatott a tettessel korábban is, Lisa?
– Nem.
– A füstben viszont nem láthatott tisztán. Ráadásul valami kendőt is viselt az arcán.
– Először valóban nem láttam semmit. De abban a helyiségben, ahol... ahol megtörtént a dolog, nem volt akkora füst. Láttam az arcát – meredt maga elé bólogatva. – Világosan láttam.
– Felismerné, ha újból meglátná?
– Óh, igen! – rázkódott meg Lisa.
– Korábban viszont sehol sem találkozott vele, se szórakozóhelyen, sehol máshol?
–Nem.
– Szokott járni szórakozóhelyekre, bárokba, Lisa?
– Persze.
– Társkeresők bárjába vagy ilyesfajta helyekre?
– Hát ez meg milyen kérdés? – csattant fel ismét Jeannie.
– Olyan, amilyet védőügyvédek szoktak feltenni – válaszolta McHenty.
– Lisa nem bíróság előtt áll! Ő az áldozat!
– Szűz volt még, Lisa?
– Oké, ebből elég volt! – pattant fel Jeannie a helyéről. – Nem hiszem, hogy ilyesmi megtörténhet! Maga nem tehet fel ilyen kérdéseket.
– Én csak a hölgy szavahihetőségét próbálom ellenőrizni! – emelte fel McHenty is a hangját.
– Egy órával azután, minthogy a bűncselekmény lezajlott? Menjen á francba!
– Én csak munkámat végzem.
– Azt hiszem, maga a szarhoz sem ért, McHenty! Mielőtt a rendőr válaszolhatott volna, kopogtatás nélkül egy orvos lépett a szobába. Fiatal volt, de zaklatottnak tűnt és fáradtnak látszott.
– Itt van, akit megerőszakoltak?
– Ő az, Lisa Hoxton – szólalt meg Jeannie jeges tónusban. – Őt erőszakolták meg.
– Hüvelymintát kell vennem – közölte, s hangjában nem volt semmi kedvesség, de legalább jó ürügyül szolgált arra, hogy McHentytől meg lehessen szabadulni. Jeannie a rendőrre pillantott. Az meg továbbra is ott ácsorgóit a szobában, mintha csak ellenőrizni akarná a műveletet.

– Mielőtt még hozzákezdene doktor – szólalt meg ismét Jeannie –, talán a rendőr úr magunkra hagyhatna bennünket?
Az orvos McHentyre pillantott, aki vállat vont, és kilépett a kórteremből. Az orvos egy hanyag mozdulattal lerántotta Lisáról a lepedőt.
– Húzza fel a hálóingét, és tegye szét a lábait! – Lisa elsírta magát. Jeannie alig akart hinni a szemének. Mi ütött ezekbe a férfiakba?
– Bocsásson meg, uram... – fordult oda az orvoshoz.
– Van valami probléma? – nézett rá az orvos türelmetlenül.
– Nem tudna egy kicsit udvariasabb és tapintatosabb lenni?
– A kórház tele van balesetet szenvedett és halálosan beteg emberekkel – válaszolta az orvos elvörösödve. – A műtőben jelen pillanatban van három kisgyerek, akiket egy kocsi roncsaiból hámoztak ki, és mindhárman meg fognak halni. Erre maga azon kezd panaszkodni, hogy nem vagyok elég udvarias egy lányhoz, aki nem a megfelelő férfivel feküdt össze!
– Nem a megfelelő férfivel feküdt össze? – ismételte Jeannie döbbenten a kérdést.
– Haza akarok menni! – ült fel Lisa az ágyon.
– Kitűnő ötlet! – válaszolta Jeannie, s már szét is húzta táskáján a cipzárt, és kezdte kirakni a ruhákat az ágyra.
Az orvos egy pillanatig elképedve bámult rájuk.
– Azt csinálnak, amit akarnak – vonta meg dühösen a vállát, ki is ment a kórteremből. Jeannie és Lisa némán bámultak egymásra.
– El sem tudtam képzelni, hogy ilyesmi megtörténhet szólalt meg Jeannie.
– Hála istennek, végre elmentek! – válaszolta Lisa, miközben kikászálódott az ágyból. Jeannie segített neki kibújni a kórházi hálóingből, majd Lisa gyorsan belebújt a tiszta ruhába.
– Hazaviszlek – szólalt meg Jeannie.
– Nem aludnál nálam? – nézett rá kérlelően Lisa. – Nem szeretnék ma éjszaka egyedül maradni.
– Szíves örömest!
McHenty odakint várakozott. Már nem látszott annyira magabiztosnak. Talán maga is rájött, hogy nem a megfelelő stílusban folytatta le a kihallgatást.
– Még lenne néhány kérdésem – szólalt meg bizonytalanul.
– Elmegyünk! – közölte Jeannie halk nyugalommal. – Lisát túlzottan nagy megrázkódtatás érte ahhoz, hogy most kérdésekre válaszolgasson.
– Pedig válaszolnia kell... – tiltakozott a rendőr ijedt arccal. – Ő tett panaszt az erőszak miatt.
– Nem erőszakoltak meg – közölte Lisa. – Tévedés volt az egész. Haza akarok menni.
– Tisztában van azzal, hogy törvénysértést követ el, aki hamisan vádaskodik?
– Ez a lány nem bűnöző – csattant fel Jeannie dühösen –, hanem egy bűncselekmény áldozata. Ha a főnöke megkérdezi, miért vonta vissza a feljelentését, akkor közölje vele, hogy azért, mert nem volt képes tovább elviselni a rendőrségnél dolgozó McHenty brutális zaklatását.

Most pedig hazaviszem! – mondta, s Lisa vállát átkarolva a rendőr mellett a kijárat felé vezette a lányt.

– De hát mit csináltam? – hallották még a rendőr zavart motyogását.

Berrington Jones két legrégebbi barátjára pillantott.
– Egyszerűen nem értem saját magunkat! – füstölgött. – Már mindhárman közel járunk a hatvanhoz. Évi néhány százezer dollárnál egyikünk sem keresett soha többet. Most pedig felajánlanak nekünk hatvanmilliót fejenként, mi pedig itt ülünk, és arról beszélünk, hogyan utasítjuk vissza az ajánlatot.
– Soha nem a pénzért csináltuk – jegyezte meg Preston Barck.
– Még mindig nem értem az egészet – csóválta a fejét Proust szenátor. – Ha egyszer az enyém egy száznyolcvanmillió dollárt érő cég egyharmada, akkor miért egy öreg Forddal járok?
A három úr most egy kis biotechnikai vállalat, a Genetico Inc. társtulajdonosaként tárgyalt egymással. Gyakorlatilag Preston vezette a céget, ő irányította a mindennapi munkát; Jim a politikával volt elfoglalva, Berrington pedig élte a tudósok szokásos életét. A kezdeményezést viszont most Berrington ragadta magához. Útban San Franciscóba a repülőgép fedélzetén találkozott a német gyógyszeripar konglomerátum, a Landsmann igazgatótanácsának elnökével, és felkeltette érdeklődését a cégük megszerzése iránt. Most arra próbálta rávenni partnereit, fogadják el az ajánlatot. Ez keményebb diónak bizonyult, mint ahogy eredetileg gondolta.
Baltimore elegáns elővárosa, a Roland Park egyik villájában, a társalgóban zajlott a beszélgetés. A villa a Jones Falls Egyetem tulajdona volt, s általában a vendégprofesszorokat szállásolták el benne. Berrington, aki egyszemélyben a kaliforniai Berkley Egyetem, a Harvard és a Jones Falls Egyetem professzora is volt, baltimore–i tartózkodása során évente általában hat hétre vette igénybe ezt a szolgáltatást. Nagyon kevés személyes holmit hozott magával: hordozható számítógépe, volt feleségének és fiának fényképe, valamint legújabb könyvének "A jövő öröksége, avagy hogyan változtatja meg Amerikát a génsebészet" című munkájának egy példánya alkotta összes személyes holmiját. A teljesen lehalkított tv éppen az Oscar–díj átadásának gálaestjét közvetítette.
A szikár, komoly és megfontolt Preston, akit nemzedéke egyik kiemelkedő képességű tudósaként tartottak számon, úgy nézett ki, mint egy nagyvállalat szürke kis könyvelője.
– A klinikákkal mindig lehet pénzt keresni –jelentette ki most is komoly arccal, hiszen a Geneticó–nak magának is volt három klinikája, melyen a termékenységgel, a méhen kívüli fogamzás kérdéseivel – a lombikbébikkel – foglalkoztak, s az ott folyó munka alapjait éppen Preston ezen a téren még a hetvenes években folytatott, úttörő jellegű kutatómunkája vetette meg. – A termékenység és a születés problémáinak kutatása jelenleg

az amerikai orvostudomány legdinamikusabban fejlődő területe. A Landsmann éppen a Geneticón keresztül szeretne betörni erre a hatalmas, új piacra. Azt szeretnénk, hogy az elkövetkező tíz év során évente legalább öt új klinikát nyissunk.
A kopasz, napbarnított, nagy orrú, szarukeretes szemüveget viselő Jim Proust durva vonású arca isteni ajándék volt a politikai karikaturisták számára. Berringtonnal huszonöt éve baráti és kollegális viszony fűzte őket össze.

– Hogy lehet az, hogy eddig mégsem láttunk belőle pénzt? – kérdezte csodálkozva.
– Mert eddig amit megkerestünk, azt mindig visszaforgattuk a kutatásokba – magyarázta Berrington, hiszen a Genetico saját laboratóriumokkal is rendelkezett, kutatási témákra szerződéseket kötött a különböző egyetemek biológiai és pszichológiai tanszékeivel. A cég kapcsolatait a tudományos világgal Berrington tartotta kézben.
– Egyszerűen nem tudom felfogni, miért nem vagytok képesek megérteni, hogy ez a mi nagy lehetőségünk – folytatta tovább Berrington, és hangjába mintha egy árnyalatnyi ingerültség és sértődöttség költözött volna.
– Hangosítsd fel, Berry! – bökött Jim a tv–re. – Éppen téged mutatnak.
Az Oscar–díj átadási ceremóniája véget ért, és most Larry King műsorát közvetítették, ahol éppen Berrington volt a neves riporter beszélgetőpartnere. Berrington gyűlölte Larry Kinget – véleménye szerint vörös beütésekkel rendelkező megveszekedett liberális volt – de műsora ugyanakkor alkalmat nyújtott arra, hogy véleményét eljuttassa az amerikaiak millióihoz.
Alaposan szemügyre vette, hogyan néz ki a képernyőn, s a látottak megelégedéssel töltötték el. A valóságban elég alacsony termetűnek számított, de a televízióban mindenki egyforma magas. Sötétkék öltönyének kifogástalan volt a szabása, világoskék inge nagyon jól illett a szeméhez, bordó nyakkendője pedig egyáltalán nem volt feltűnő a képernyőn. Erősen kritikus alkat lévén, ezüstös haját túlzottan is rendezettnek találta, ezért majdnem úgy nézett ki, mintha feltupírozták volna. Fennállt annak a veszélye, hogy megjelenése alapján esetleg valami prédikátornak nézik.
King, a szokásos nadrágtartójában, eléggé agresszív hangulatban volt, érdes hangjában kihívás érződött:
– Professzor úr, legújabb könyvével ismét komoly vitákat sikerült kiváltania, és sokan azt mondják, ez már nem tudomány, hanem kifejezetten politika. Mit szól ezekhez a véleményekhez?
Berringtonnak tetszett saját nyugodt, érvelő hanghordozása.
– Csupán annyit, hogy a politikai döntéseket mindig komolyan meg kell alapozni tudományosan is, Larry. A természet, ha nem avatkozunk bele a működésébe, akkor a jó géneket részesíti előnyben, és elpusztítja a rosszakat. Népjóléti politikánk a természetes kiválasztódással

ellentétesen működik, így tenyésztjük ki tulajdonképpen a másodosztályú amerikai állampolgárok nemzedékét.
– Jó kifejezés – kortyolt bele Jim a whiskyjébe –, másodosztályú amerikaiak nemzedéke. Idézhető!
– Ha továbbmegyünk ezen az úton – hallatszott ismét Larry King hangja a tv–ből –, akkor mi lesz a szegények gyerekeivel? Ók éhezni fognak, ugye?
– Apám 1942–ben vesztette életét – szólalt meg ismét Berrington ünnepélyes arckifejezéssel –, amikor a Wasp repülőgép–anyahajót Guadalcanalnál elsüllyesztette egy japán tengeralattjáró. Ötéves voltam akkor. Anyám rengeteget harcolt azért, hogy felneveljen és iskoláztasson. Én is szegény gyerek voltam, Larry!
Ennek volt is valami köze az igazsághoz. Édesapja, a briliáns tehetségű mérnök hagyott hátra egy kis jövedelemforrást, hogy az özvegye ne kényszerüljön munkába állni, vagy csak anyagi megfontolások miatt ne kelljen újra férjhez mennie. Az anyja Berringtont drága magániskolába járatta, majd a Harvardra küldte tanulni. De ez valóban csak harcok árán sikerült neki.
– Jól nézel ki, Berry –jegyezte meg Preston –, talán csak a western stílusú frizurád zavar egy kicsit. A maga ötvenöt évével a legfiatalabbnak számító Barck rövid, simára fésült fekete hajat viselt.
Berrington kicsit sértetten felmordult. Neki is ugyanez volt a véleménye, de más szájából nem szerette hallani. Nem kommentálta a megjegyzést, csak öntött egy kis whiskyt magának.
– Filozófiai szempontból – folytatta Larry King a képernyőn – mennyiben különbözik véleménye a nácikétól?
Berrington a távirányító után nyúlt, és kikapcsolta a készüléket.
– Már több mint tíz éve csinálom ezt az egészet – sóhajtotta. – Három könyv és az azt követő milliónyi tévés beszélgetés. Mindez mit számít? Semmit!
– De igenis számít! – mondott ellent Preston. – Közérdekű problémát csináltál a genetikai és faji kérdésekből. Csak egyszerűen türelmetlen vagy.
– Türelmetlen? – kérdezett vissza Berrington ingerülten. – Igazad van! Türelmetlen vagyok! Két hét múlva hatvanéves leszek. És mindnyájan megöregszünk! Egyikünknek sincs már túl sok ideje hátra!
– Igaza van, Preston – kapcsolódott bele Jim is az eszmecserébe. – Nem emlékszel a fiatalságunkra? Most pedig ha körülnézünk, akkor azt látjuk, hogy Amerika elindult a pokolba vezető úton: polgárjogok a niggereknek, csak úgy áradnak az országba a mexikóiak, a zsidó kommunisták gyerekei lezüllesztik a legjobb iskoláinkat, gyerekeink kábítószert szívnak, és megpróbálnak kibújni a katonai szolgálat alól! És nézzétek meg, nem nekünk volt igazunk akkor is? Látjátok, mi történt azóta? A legrosszabb álmainkban sem képzeltük, hogy a kábítószer–kereskedelem Amerika legjelentősebb iparágává válik, és minden harmadik gyereknek olyan anya ad életet, aki szociális segélyből tengődik! És csupán nekünk volt bátorságunk szembenézni ezzel a problémával. Nekünk és még néhány

hasonló gondolkodású embernek. A többiek egyszerűen szemet hunynak az események fölött, s még mindig a csodában reménykednek.
Egyikük sem változott, gondolta Berrington. Preston továbbra is félénk és óvatos. Jim pedig bombasztikusan magabiztos maradt. Már olyan régen ismerte őket, hogy még a hibáikat is kedvelte. Különben is hozzászokott már közvetítő szerepköréhez, mellyel sikerült mindkettőjüket a középútra terelnie.
– Hogy állunk jelen pillanatban a németekkel, Preston? – vágta ketté kérdésével a kialakuló vitát. – Jó lenne, ha tájékoztatnál bennünket!
– Nagyon közel vagyunk az üzlet megkötéséhez – válaszolta Preston. – Holnaphoz egy hétre egy sajtókonferencián akarják bejelenteni a cég átvételét.

– Holnaphoz egy hétre? – kérdezett rá Berrington némi izgalommal a hangjában. – De hiszen ez nagyszerű!
– Meg kell mondanom, nekem még mindig vannak kétségeim – rázta meg a fejét Preston. Berrington dühösen felhorkant.
– Most estünk túl az úgynevezett feltárási folyamaton – folytatta Preston. – Könyvelésünket meg kellett mutatnunk a Landsmann könyvelőinek, s mindent el kellett mondanunk nekik, ami az eljövendő profitot befolyásolhatja. Ilyen esetekben a partnert meg kell ismertetni az adósokkal is, akik esetleg nem tudnak fizetni, s betekinthetnek a függőben lévő bírósági perekbe is.
– Ugye nálunk nincs ilyesmiről szó? – kérdezte Jim.
– Azzal mindnyájan tisztában vagyunk, hogy minden cégnek vannak titkai – nézett rá Preston szemrehányóan.
A szobára egy pillanatra rátelepedett a csend, majd Jim szólalt meg először.
– Az ördögbe is, messzire kell majd visszamenniük a múltba!
– És akkor mi van? Amit csináltunk, annak bizonyítékai most itt sétálnak körülöttünk.
– Landsmann viszont erről semmit sem tudhat meg, különösen egy hét alatt.
Preston megvonta a vállát, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy ki tudja?
– Vállalnunk kell ezt a kockázatot! –jelentette ki Berrington határozottan. – A Landsmanntól várható tőkeinjekció segítségével felgyorsíthatjuk a kutatási programot. Csupán néhány év kérdése, és a klinikáinkat felkereső fehér bőrű amerikai polgárok tömegeinek genetikailag tökéletesen megalkotott csecsemőket tudunk biztosítani.
– Mit számít ez? – vonta meg a vállát Preston. – A szegények akkor is gyorsabban fognak szaporodni, mint a gazdagok.
– Megfeledkezel Jim politikai célkitűzéseiről – figyelmeztette Berrington.
– Egységes tízszázalékos jövedelemadó és kötelező fogamzásgátló injekció a szociális segélyen levő nőknek – citálta Jim az elképzeléseit.
– Gondold át a dolgot, Preston – győzködte tovább Berrington. – Tökéletes gyerekek a középosztály tagjai számára, sterilizáció a szegényeknek!

Elindíthatjuk a folyamatot, hogy az amerikai népesség faji összetétele ismét a helyes irányba alakuljon. Mindig is ez volt a célunk, már az indulásnál is ezt a célt tűztük ki magunk elé.

– Akkor még nagyon idealisták voltunk – jegyezte meg Preston.

– Akkor is igazunk volt! – vágta rá Berrington.

– Igen, igazunk volt, de ahogy öregszem, egyre inkább az a véleményem, hogy a világ akkor is elboldogul valahogy, ha nem sikerült mindazt megvalósítanom, amit huszonöt éves fejjel kitűztem magam elé.

– De képesek vagyunk megvalósítani mindazt, amit elterveztünk – vágott közbe Berrington, mert ha a beszélgetés ilyen irányba folytatódik, az esetleg meghiúsíthatja a nagy vállalkozás sikerét. – Mindaz, amiért az elmúlt harminc évben dolgoztunk, most elérhető közelségbe került. A kezdeti időszakban vállalt kockázat, a rengeteg kutatómunka, az erre költött hatalmas összegek végre meghozták a maguk gyümölcsét. Ne játssz az idegeinkkel, Preston!

– Nekem sem jobbak az idegeim, csupán néhány gyakorlati problémát vetettem fel – jegyezte meg Preston kicsit sértetten. – Jim előállhat a maga politikai elképzeléseivel, de ez még mesze nem azt jelenti, hogy az meg is valósul.

– És itt lép be a képbe a Landsmann – szólalt meg Jim is. – A részvényeinkért kapott összeg óriási lehetőségeket nyit meg előttünk.

–Ezt hogy érted? – nézett Jimre tanácstalanul Preston. Berrington már tudta, mi következik, ezért csak csendesen mosolygott.

– A Fehér Ház kapuját! – közölte Jim. – Indulni fogok az elnökválasztáson!

Néhány perccel éjfél előtt Steve Logan leparkolt öreg, rozsdás Datsunjával a Baltimore belvárosától nyugatra eső Hollins Markét negyedben, a Lexington Streeten. Unokatestvérénél, a Baltimore–ban lévő Maryland Egyetem orvostanhallgatójánál, Ricky Menziesnél akarta tölteni az éjszakát. Ricky egy egyetemisták által lakott nagy, öreg házban bérelt magának szobát.

Ricky volt a legnagyobb bajkeverő, akit Steve valaha is ismert. Szerette az italt, imádott táncolni és partykra járni. Baráti köre is hasonszőrűekből tevődött össze. Steve már nagyon várta, hogy eltöltsenek együtt egy estét. A bajkeverőkkel viszont általában az a probléma, hogy alkatuknál fogva megbízhatatlanok. Rickynek az utolsó pillanatban valami nagyon fontos randevúja akadt, lemondta a találkozót, így Steve az estét kénytelen volt egyedül tölteni. Kiszállt a kocsiból, s magához vette a másnapi tiszta ruhát tartalmazó sporttáskát. Fülledt volt az éjszaka. Bezárta a kocsiját és elsétált a sarokig. Egy csoport fekete fiatal, fiúk, lányok vegyesen egy videobolt előtt ácsorgott és cigarettázott. Fehér bőre ellenére Steve egyáltalán nem lett ideges: viharvert kocsijával, fakult farmerében úgy nézett ki, mintha ő is a környékhez tartozna; különben is majdnem tíz centivel magasabb volt, mint közülük a legnagyobb termetű. Ahogy elhaladt mellettük, hallotta, amint csendesen, de

érthetően megszólítják.
– Nem veszel egy kis füvet, vagy valami keményebbet?
Steve csak tagadóan megrázta a fejét és folytatta útját anélkül, hogy egy pillanatra is megállt volna. Tenyérnyi miniszoknyában és magas, tűsarkú cipőben egy nagyon magas, fekete nő közeledett feléje. Haját a feje búbjára feltornyozva hordta, ajkát égővörösre festette, s kékkel árnyékolta a szemhéját. Steve akaratlanul is rajta felejtette a tekintetét. Közelébe érve a nő megszólalt: – Hello, szépfiú! – búgta mély, kifejezetten férfias hangon, s Steve azonnal rájött, férfivel áll szemben. Elvigyorodott, és tovább folytatta az útját.
– Hello, Dorothy – hallotta maga mögül, ahogy az előbbi társaság régi ismerősként köszönti a transzvesztitát.
– Hello, fiúk! – hangzott a válasz.
Néhány pillanattal később egy kocsi kerekeinek csikorgása jutott el a füléhez, s azonnal visszapillantott. Egy ezüst és kék csíkokkal díszített, fehér rendőrautó fordult be a sarkon. A társaságból néhányan azonnal eltűntek a sötétben, de a többiek maradtak. Ráérősen két fekete rendőr szállt ki a kocsiból. Steve megfordulva figyelte a jelenetet. A Dorothynak nevezett férfit meglátva az egyik rendőr hegyeset köpött, s a köpés pontosan a piros magas sarkú cipőt érte. Steve döbbenten figyelte a fejleményeket. Teljesen indokolatlan és fölösleges volt a rendőrnek ez a megmozdulása. Dorothy ennek ellenére alig észrevehetően megtorpanva tovább andalgott, s csak a foga között motyogta:
– Baszódj meg, hülye seggfej!
A rendőrnek viszont jó füle lehetett, mert azonnal megragadta a karját, és nekivágta az üzlet kirakatának. Dorothy kétségbeesetten imbolygott magas sarkú cipőjében.
– Ne merészelj még egyszer így beszélni velem, te rakás szar!
Steve–et feldühítette a jelenet. Az isten szerelmére, mire számított ez a fickó azok után, hogy leköpött valakit? Tudatának mélyén megszólalt a vészcsengő. Ne keverd magad bajba, Steve! A másik rendőr kifejezéstelen arccal támasztotta a kocsi oldalát.
– Mi a probléma, testvér? – kérdezte Dorothy békülékenyen. – Valami problémát okoztam talán?
A rendőr ekkor gyomorszájon vágta. A megtermett, izmos fickó teljes súlyát beleadta az ütésbe. Dorothy kétrét görnyedve levegő után kapkodott. Mi az ördögöt csinálsz, Steve?
– Jó estét, őrmester – szólalt meg Steve, a még mindig kétségbeesett, tátogó Dorothy mellé érve.
– Tűnés innen, te anyabaszó! – szólt rá a rendőr.
– Nem! – válaszolta Steve.
– Mit mondtál?
– Azt mondtam, hogy nem, őrmester! Hagyja békén azt az embert!
Ellenállása felbátorította a gyerekeket is.
– Igen, igaza van – mondta egy magas, vékony, borotvált fejű suhanc. –

Szar közük sincs Dorothyhoz! Nem sértett semmiféle törvényt.
– Ha azt akarod, hogy kábítószerért lesitteljelek – bökte mellbe ujjával a rendőr –, akkor folytasd csak nyugodtan!
A fiú lesütött szemmel elhallgatott.
– Ezzel együtt igaza van! –jelentette ki Steve. – Dorothy semmi törvénysértést nem követett el!
A rendőr szorosan Steve elé lépett. Meg ne üsd! Bármit is csinál, csak meg ne érintsd! Jusson eszedbe Tip Hendricks!
– Vak vagy? – kérdezte a rendőr.
– Hogy érti ezt?
– Hé, Lenny, hagyd már a faszba! – szólt oda a másik rendőr, aki már szemmel láthatóan kezdte magát kellemetlenül érezni. – Menjünk tovább!
Lenny rá sem hederített, továbbra is Steve–vel foglalkozott.
– Hát nem veszed észre? Te vagy az egyetlen fehér képű a képben. Te nem tartozol ide!
– De tanúja voltam egy bűncselekménynek.
A rendőr még közelebb lépett Steve–hez, annyira közel, hogy szinte már az orruk is összeért.
– Akarsz egy kis kirándulást a belvárosba, vagy inkább elhúzod a beledet a picsába? – kérdezte a rendőr.
Steve egyáltalán nem akart kirándulni a belvárosba. Útközben kábítószert is dughatnak a zsebébe, vagy összetörik még a csontjait is azzal az ürüggyel, hogy letartóztatásakor ellenállást tanúsított. Joghallgató volt, s tisztában volt azzal, hogyha bűncselekmény miatt egyszer elítélik, akkor ez a pálya örökre bezárul előtte. Már bánta, hogy egyáltalán kinyitotta a száját. Semmi értelme nem volt egész karrierjét veszélybe sodorni csupán azért, mert egy rendőr járőr kötekedni kezdett egy transzvesztitával. De ez már tévedés volt. Most már két ember szenvedett sérelmet, Dorothy és Steve. A rendőr sértette meg a törvényeket. Steve nem tudta rávenni magát, hogy szó nélkül távozzon, de azért békülékenyebb hangot kezdett megütni.
– Én nem akarok semmi problémát, Lenny. Engedje Dorothyt útjára, és én is elfelejtem, hogy maga kötött bele.
– Fenyegetni mérsz, te szarházi?
– Csupán egy baráti javaslatot tettem.
Úgy tűnt, a rendőr viszont kötekedni akar. Steve már maga sem tudta, hogyan tudja elkerülni az összetűzést. Szerette volna, ha amíg a rendőr vele van elfoglalva, Dorothy csendesen eltűnik, de a transzvesztita egyik kezével finoman a gyomrát tapogatva továbbra is csak tátotta a száját, és láthatóan élvezte, hogy a rendőr mennyire begerjedt. És ekkor a szerencse sietett segítségére. Megszólalt a járőr–kocsi rádiója. Mindkét rendőr azonnal megmerevedett, és feszülten figyelni kezdett. Steve nem tudta világosan kivenni, miről is van szó, különben sem tudott eligazodni a nevek és a különböző kódok között, de Lenny társa megfejtette az üzenetet.
– Egy zsaru bajba került. Már itt sem vagyunk!

Lenny tétovázott, még mindig mereven bámult Steve arcába, de a fiú mintha valami megkönnyebbülést vélt volna felfedezni a tekintetében. Talán tisztában volt vele, hogy magát is megkímélte egy kellemetlen helyzettől, de hangja ennek ellenére fenyegetően csengett.
– Emlékezz rám, mert én nem felejtelek el! – mondta, amikor beszálltak a kocsiba, s becsapva maguk után az ajtót szirénázva elszáguldottak.
A fiatalok tapsolni és ujjongani kezdtek.
– Hűha! – sóhajtotta Steve megkönnyebbülten. – Ez meleg volt!
Hirtelen Ricky, az unokatestvére jelent meg a színen.
– Mi folyik itt? – kérdezte a távolodó rendőrautó után nézve.
Dorothy lépett oda és átkarolta Steve vállát. –Az én kis hősöm! – mondta kacéran kelletve magát. – Igazi John Wayne.
– Ugyan már – motyogta Steve zavartan.
– Ha bármikor bajba kerülsz, kis John Wayne, akkor engem megtalálsz. Én majd megoldom a dolgot.
– Kösz, mindenesetre.
– Szívesen megcsókolnálak, de látom, szégyellős vagy, így csak elköszönök tőled – intett búcsúzóul pirosra lakkozott körmeivel Steve felé, s már folytatta is tovább az útját.
– Viszlát, Dorothy!
Ricky és Steve az ellenkező irányba indultak el.
– Látom, már összebarátkoztál a környék hírességeivel jegyezte meg Ricky.
– Majdnem bajba kerültem – nevetett fel megkönnyebbülve Steve. – Egy balfasz rendőr ütni kezdte azt a szoknyás fickót, én pedig elég hülye voltam s azt mondtam neki, hogy hagyja abba.
– Szerencséd van, hogy most itt lehetsz! – jegyezte meg Ricky döbbenten.
– Tudom.
Közben odaértek a házhoz, ahol Ricky lakott. Steve orrát azonnal sajtszag csapta meg, de az is lehet, hogy a romlott tej szagát érezte. A zöldre festett falakat mindenütt firkálások borították. Kerülgették az előcsarnokban leláncolt kerékpárokat, miközben megindultak felfelé a lépcsőn.
Ricky apró szobácskája ócska bútorokkal volt berendezve. Egy keskeny ágy, egy roncs asztal, viharvert kanapé és egy jókora tv–készülék alkotta a berendezést. A falon egy meztelen nőt ábrázoló plakát díszelgett, melyen fel volt tüntetve az emberi csontvázat alkotó minden egyes apró csontocska a koponyafaltól kezdve egészen a lábujjak csontjainak utolsó percéig. Légkondicionáló is volt a szobában, de nyilvánvalóan nem működött.
– Hogy sikerült a randevúd? – érdeklődött Steve a kanapéra zöttyenve.
– Nem volt olyan forró, mint amilyennek hirdették – válaszolta Ricky, s megtöltötte vízzel a kávéfőzőt. – Melissa aranyos, ez rendjén is lenne, de nem lennék ilyen korán itthon, ha annyira meg lenne őrülve értem, mint ahogy megpróbálja elhitetni. És te merre jártál?
– Körbenéztem a Jones Falls Egyetemen. Elegáns környék. Láttam ott egy lányt – mondta, s az emlékek hatására elmosolyodott. – Láttam,

ahogy teniszezik. Csodálatos nő. Magas, izmos, és pokolian jó kondícióban van. Olyan szervái vannak, mintha ágyúból lőtték volna ki!
–Még nem hallottam olyat, hogy valaki a teniszjátéka miatt esett volna bele egy lányba – mosolyodott el Ricky. – Jól is néz ki?
– Nagyon jellegzetes, erős vonásai vannak – idézte fel Steve a lány képét maga elé. – A szeme sötétbarna, szemöldöke és haja is dús, fekete... a bal oldali orrcimpájában meg egy finom kis ezüstgyűrűt visel.
– Ez igen! Biztos rendkívüli lehet!
– Te mondtad!
– És hogy hívják?
– Azt nem tudom – sajnálkozott Steve. – Lerázott anélkül, hogy egy pillanatra is megállt volna. Valószínűleg soha nem látom többé.
– Talán jobb is így – öntötte ki Ricky a kávét a poharakba.
– Ugye, van állandó barátnőd?
– Valami olyasmi – válaszolta Steve, s egy kis bűntudatot érzett amiatt, hogy annyira érdeklődött a teniszező lány után.
– Celine–nek hívják – mondta. Együtt tanulunk. – Steve Washingtonban járt jogi egyetemre.
– Lefeküdtél már vele?
–Nem.
– És miért nem?
– Még nem érzem, hogy annyira el lennék iránta kötelezve.
– Ezen a nyelven én nem tudok! – nézett rá meglepetten Ricky. – Miért kell elkötelezettnek lenni egy lány iránt ahhoz, hogy megdugd?
– Egyszerűen így érzem a dolgot – válaszolta Steve zavartan.
– És mi dolgod van a Jones Falls Egyetemen?
– Kértek, vegyek részt egy kutatási programban. Pszichológiai teszteket kell csinálnom, meg ilyesmit.
– És miért éppen neked?
– Nem tudom. Azt mondják, különleges eset vagyok és majd mindent elmagyaráznak, ha egyszer odakerülök.
– És miért egyeztél bele a dologba? Időpocsékolásnak tűnik az egész.
Steve–nek erre megvolt az oka, de ezt nem kívánta megosztani Rickyvel.
– Azt hiszem, kíváncsiságból – mondta, ami csak részben felelt meg az igazságnak. – Mindenki kíváncsi saját magára! Hogy milyen ember is valójában és mit akar elérni az életben.
– Én például híres sebész szeretnék lenni, és női mellek átültetésével évi egymillió dollárt akarok keresni. Azt hiszem, én nagyon is egyszerű lélek vagyok.
– És nem tetted még fel magadnak a kérdést, hogy mindezt miért szeretnéd elérni?
– Nem, Steve! – nevetett fel Ricky. – Még nem tettem fel. De te már biztosan túl vagy ezen. Mindig is nagy gondolkodó voltál. Még amikor kicsik voltunk, akkor is az Isten mibenlétén és hasonló marhaságokon törted a fejedet.
Valóban így is volt. Steve tizenhárom évesen esett át azon a

korszakon, amikor a gyerekek élénk érdeklődést kezdenek tanúsítani a vallási kérdések iránt. Különböző templomokba, mecsetekbe, zsinagógákba járt, és mohó érdeklődéssel kérdezősködött elhivatott egyházi emberektől hitük lényegével kapcsolatban. Szabadgondolkodó szülei nem tudták mire vélni az egészet.

– Egy kicsit mindig is más voltál, mint a többiek – folytatta Ricky. – Soha nem találkoztam még senkivel, aki olyan könnyedén és olyan eredményesen oldotta volna meg a teszteket, mint te. Soha nem vettem észre, hogy egyszer is megizzasztottak volna.

Ez szintén igaz volt. Steve mindig hallatlanul gyorsan tanult, és minden erőfeszítés nélkül mindenütt azonnal osztályelső lett belőle. Csak azok az esetek jelentettek kivételt, amikor a többiek már csúfolni kezdték emiatt, és szándékosan vétett hibákat, hogy ne legyen annyira gyanús nekik.

Más oka is volt viszont, hogy érdekelte saját személyisége. Ricky azonban erről semmit sem tudott. Az egyetemen sem tudtak róla. Csak a szülei tudták: Steve egyszer majdnem megölt valakit. Akkor még csak tizenöt éves lehetett; már akkor is magas volt, csak vékony alkatú. Ő volt a kosárlabdacsapat kapitánya. Abban az évben a hillsfieldi középiskola csapata bejutott a bajnokság negyeddöntőjébe. Az egyik washingtoni nyomornegyedben lévő iskola kemény és könyörtelen utcai harcosaival kerültek össze. Az ellenfél csapatának egyik játékosa, egy Tip Fredricks nevű fiú a mérkőzés során állandóan Steve–et bosszantotta. Tip nagyszerű játékos volt, de minden alkalmat megragadott, hogy csalással szerezzen előnyt magának. Amikor ez sikerült neki, akkor gúnyosan Steve–re vigyorodott, mintha csak azt akarta volna közölni: megint túljártam az eszeden, te balfasz! Steve–et ez rettenetesen felbosszantotta, de uralkodott magán. Ezzel együtt nem játszott jól, és elvesztették a mérkőzést és ezzel az esélyt is, hogy a kupát megszerezzék.

A legnagyobb balszerencsére a mérkőzés után, a várakozó autóbuszok felé igyekezve Steve a parkolóban belebotlott Tipbe. Az is szinte végzetszerű volt, hogy az egyik sofőr a kocsiját javítgatta, s szerszámosládája ott hevert mellette a földön.

Steve ügyet sem vetett Tipre, de Tip a cigarettacsikkjét Steve felé fricskázta, s az pontosan a dzsekijén landolt.

A dzseki nagyon sokat jelentett Steve számára. Szombatonként a McDonalds–nál dolgozva kuporgatta össze rá a pénzt, és pontosan az előző nap jött neki össze annyi, hogy meg tudta vásárolni az annyira áhított ruhadarabot. Vajszínű, puha bőrből készült, melynek most a legfeltűnőbb részén, az elején éktelenkedett a megperzselt, barna folt. Tönkretette az egészet. Steve akkor megütötte.

Tip vadul visszaütött, rúgott, vágott, de Steve–et annyira hatalmába kerítette a vad indulat, hogy nem is érezte az ütéseket. Tip arca már vérben úszott, amikor tekintete a buszsofőr szerszámosládájára vetődött, ahonnan felkapott egy szerelővasat. Kétszer Steve arcába

sújtott vele. Az ütések valóban fájdalmasak voltak, és Steve–et végleg elragadták az indulatok. Kikapta a szerelővasat Tip kezéből, és ezután már semmire sem emlékezett, csak akkor tért magához, amikor a vérfoltos szerelővassal a kezében ott állt Tip mozdulatlan teste mellett s hallotta, amint valaki felsikolt: Mindenható Isten! Azt hiszem, meghalt!
Tip akkor nem halt meg, hanem csak két évvel később, amikor nyolcvanöt dolláros tartozása miatt egy jamaicai kábítószer–kereskedő végzett vele. De Steve valóban meg akarta ölni, és meg is próbálkozott vele. Nem is volt igazi mentsége a dologra: ő ütött először, és bár Tip kapta fel a szerelővasat, mégis Steve volt az, aki azt könyörtelenül használta is.
Steve–et hat havi börtönre ítélték, de büntetését felfüggesztették. A bírósági tárgyalás után átment egy másik iskolába, ahol szokása szerint kitűnően le is vizsgázott. Mivel a verekedés idején még fiatalkorú volt, ezért büntetlen előéletű maradt, és így kerülhetett be a jogi egyetemre. Anya és apa ma már úgy tekintenek erre az egészre, mint egy rémálomra, mely szerencsére véget ért. Steve–nek viszont továbbra is voltak kétségei.

– Találkoztál már olyan férfivel, akihez szívesen férjhez mentél volna? – kérdezte Lisa.
Lisa lakásán, az asztalnál ülve itták a kávét. A kis lakás is olyan tiszta és csinos volt, mint Lisa; a virágmintás bútorhuzat, a porcelán dísztárgyak, de még a pettyes csokornyakkendőt viselő plüssmaci is harmonikusan illeszkedett a környezetbe.
Lisa szabadságot vett ki erre a napra, de Jeannie sötétkék szoknyájával és fehér blúzával már a munkához öltözött. Fontos nap volt ez a számára, s szinte vibrált benne a feszültség. Első kísérleti alanya ma jön be a laboratóriumba, elvégezni rajta a szükséges teszteket. Vajon igazolja–e majd az eredmény az elméletet, vagy az egésszel nevetségessé válik? Mire a nap véget ér, azt vagy megerősítve látja, vagy pedig – bármily fájdalmas is – át kell értékelnie feltételezéseit.
Ennek ellenére nem akarta magára hagyni Lisát, s ottmaradt nála, amíg csak tehette. Lisa még mindig nagyon sérülékenynek látszott. Jeannie úgy gondolta, az a leghasznosabb dolog, amit ebben a helyzetben tehet, ha a megszokott módon beszélget vele a férfiakról, a szexről, és minden egyébről, mellyel visszazökkentheti a normális kerékvágásba. Szeretett volna egész délelőtt nála maradni, de erre egyszerűen nem volt lehetősége. Valóban nagyon sajnálta, hogy éppen ezen a napon kell nélkülöznie Lisa segítségét, de arról szó sem lehetett, hogy a lány ma még munkába menjen.
– Igen, egyetlen alkalommal – válaszolt Jeannie Lisa kérdésére. – Volt egy férfi, akihez szerettem volna hozzámenni. Will Temple volt a neve. Antropológiával foglalkozott. Ma is ezt csinálja.
Jeannie most is maga előtt látta a szőke szakállas, kék farmert és

vastag pulóvert viselő, hatalmas termetű férfit, amint tízsebességes kerékpárját végigtolja az egyetem folyosóján.
– Igen, emlékszem, már beszéltél róla – bólogatott Lisa. –Milyen volt?
– Csodálatos! – sóhajtotta Jeannie. – Nagyszerű humorérzékkel áldotta meg a természet, rengeteget nevettünk, ha beteg voltam, gondoskodott rólam, maga vasalta az ingeit, s akkora volt a munkabírása, mint egy igáslónak.
– Miért szakadt meg a kapcsolat? – kérdezte Lisa mosolytalan arccal.
,
Jeannie már túltette magát az ügyön, de az emlékek még mindig fájdalmat ébresztettek benne.
– Elhagyott Georgina Tinkerton Rossért. A pittsburgi Tinkerton Rossékról van szó – tette még hozzá magyarázatképpen.
– És ő milyen volt?
Jeannie ennél kellemetlenebb témát nem is tudott volna elképzelni, de mivel ezzel is el tudta terelni Lisa figyelmét a közelmúlt eseményeiről, ezért rákényszerítette magát az emlékek felidézésére.
– Tökéletes! – jelentette ki tömören, de saját magának sem tetszett hangjának enyhén gúnyos csengése. – Vörösesszőke, darázsderekú, csalhatatlan érzék a legújabb divat iránt, kígyóbőr cipő. Nem valami nagy ész, de óriási vagyon.
– Mindez mikor történt?
– Egy évet éltünk együtt, pontosan, amikor a doktorátusomat készítettem – idézte fel életének legboldogabb időszakát Jeannie. – Akkor hagyott ott, amikor a cikkemet írtam arról, hogy örökölhető–e a bűnözési hajlam. *Nagyszerű volt az időzítés, Will! Bárcsak jobban tudnálak gyűlölni!* Berrington akkor ajánlotta fel az állást a Jones Fallsnál, s én azonnal beleugrottam.
– Minden férfi gazember.
– Will igazából nem az. Nagyszerű fickó. Beleesett egy másik nőbe, ennyi az egész. Azt hiszem, ezúttal nagyon rosszul döntött. Szó sem volt házasságról vagy ilyesmiről. Nem szegte meg egyetlen ígéretét sem. Még azt sem mondhatom, hogy hűtlen lett volna hozzám; elmondása szerint talán egyszer vagy kétszer fordult elő valami ehhez hasonló – mondta, s közben észrevette, hogy tulajdonképpen Will mentegetőzéseit ismételgeti. – Persze lehetséges, hogy a férfiak általában gazemberek.
– Talán vissza kellene térnünk a Viktoriánus időkhöz, amikor, ha egy férfi megcsókolt egy nőt, akkor az már eljegyzésnek számított. A nők legalább tisztában voltak a helyzettel.
Az adott helyzetben Lisa véleménye a férfiakról – érthető módon – meglehetősen kedvezőtlen volt, de Jeannie nem szította tovább az ellenszenvét.
– És te hogy voltál ezzel? – kérdezte helyette. – Találkoztál már valakivel, akihez szívesen férjhez mentél volna?
– Soha. Ilyennel még nem hozott össze a sors.
– Nagyok az igényeink, de azért ne lepődj meg majd, amikor Mr.

Tökéletes megjelenik a színen! Nagyszerű dolog lesz!
Mindkettejük legnagyobb megdöbbenésére megszólalt a kaputelefon. Lisa felugrott a helyéről és beleütközött az asztalba. Egy porcelánváza a földre zuhanva darabokra tört.
– A franc essen bele! – dühöngött a lány. Még mindig nem voltak rendben az idegei.
– Majd én összeszedem – szólt oda Jeannie –, te pedig nézd meg, ki lehet az.
Lisa felvette a kaputelefon kagylóját. Aggodalmasan ráncolta össze a homlokát, s feszülten figyelte a képernyőt.
– Azt hiszem, rendben van – közölte bizonytalanul, majd megnyomta az épület ajtaját nyitó gombot.
– Ki volt az? – érdeklődött Jeannie.
– Egy nyomozó a szexuális bűncselekményekkel foglalkozó részlegtől.
– Miért nem küldted el a francba?
– Talán azért, mert egy fekete nőt küldtek – válaszolta Lisa. –Tényleg?
Lisa némán bólogatott.
Milyen ügyes megoldás, csóválta a fejét Jeannie, miközben a váza maradványait szedegette a tenyerébe. A zsaruk tudják, hogy Lisa milyen ellenséges velük szemben. Ha ideküldtek volna egy fehér bőrű férfi nyomozót, az soha be nem tehette volna a lábát ebbe a lakásba. Ezért küldték tehát a fekete bőrű nőt, mivel tisztában voltak vele, hogy két, a középosztályhoz tartozó fehér nő mindent megtesz, hogy udvarias legyen vele szemben. Mindenesetre, ha kellemetlenkedni kezd Lisának, akkor ugyanúgy kidobom, mintha fehér lenne, döntötte el magában Jeannie a kérdést.
Egy elegánsan öltözött, krémszínű blúzt és színes selyemsálat viselő, zömök, aktatáskás nő lépett a lakásba.
– Michelle Delaware őrmester vagyok – mutatkozott be a lányoknak. – Általában csak Mishnek szólítanak.
Jeannie azon tanakodott magában, vajon mit cipelhet magával abban az aktatáskában. A nyomozók általában fegyvert hordanak magukkal, nem papírokat.
– Dr. Jean Ferrami vagyok – mutatkozott be Jeannie is. Rendszerint akkor tette a doktori címet a neve elé, amikor összetűzésre számított valakivel. – Barátnőm pedig Lisa Hoxton.
– Miss Hoxton, mindenekelőtt szeretném mélységes sajnálatomat kifejezni a tegnap történtek miatt. A részlegemnek általában naponta van dolga erőszakkal, és az általában egy életre szóló lelki sérülést jelent az áldozatok számára. Tudom, most még nagyon frissek a sebek, s ezt én tökéletesen meg is értem.
Hűha, gondolta Jeannie. Ez már teljesen más, mint a tegnapi.
– Próbálom az egészet elfelejteni – mondta Lisa tettetett magabiztossággal, de a szemébe szökő könnyek elárulták lelkiállapotát.
– Leülhetek?
– Temészetesen. Parancsoljon!
A nyomozó leült az egyik konyhaszékre.

– Ügy látom, ön egy kicsit másképpen közelíti meg a kérdést, mint a tegnapi rendőr járőr– jegyezte meg Jeannie, és figyelmesen tanulmányozta a nő arcát.
–Azért is elnézést kell kérnem, és rendkívül sajnálom, ahogy McHenty viselkedett – bólogatott Mish. – Mint minden rendőrt a kiképzés során, őt is megtanították, hogyan viselkedjenek az erőszakos cselekmények áldozataival. De úgy látszik, ez az ember elfelejtette mindazt, amit tanítottak neki. Az egész rendőrség nevében bocsánatot kell kérnem!
– Olyan volt, mintha még egyszer át kellett volna esnem azon az egész borzalmon – jegyezte meg Lisa.
– Ilyesminek nem szabad még egyszer előfordulni –mondta Mish, rosszul palástolt felháborodással a hangjában. – Ezért végzi úgy nagyon sok erőszakos bűncselekmény aktája, hogy egyszerűen “A tettes ismeretlen" felirattal elsüllyesztik valamelyik fiók mélyére. És ennek nem az az oka, hogy az áldozatul esett nők nem mondják el az igazságot. Leggyakoribban pontosan az igazságszolgáltatás brutalitása, durvasága miatt vonják vissza a feljelentésüket.
– Ez nagyon valószínű – jegyezte meg Jeannie, de azért óvatosságra intette magát. Bár Mish úgy beszél, mint egy kedvesnővér, de azért mégiscsak rendőr.
– Itt van az erőszak áldozatait és a gyerekekkel szemben elkövetett bűncselekmények szenvedő alanyait segítő önkéntes szervezet telefonszáma – húzott elő Mish egy névjegyet a táskájából. – Előbb vagy utóbb minden áldozatnak szüksége van arra, hogy tanácsot, segítséget kapjon valakitől.
– Most egyedül arra van szükségem, hogy minél előbb elfelejtkezzem az egészről – mondta Lisa a névjegykártyát tanulmányozva.
– Fogadja meg a tanácsomat, és tegye el ezt a fiókjába! – bólogatott Mish, – Érzései különböző stádiumokon mennek majd keresztül, és valószínűleg eljön majd az az idő is, amikor erre a segítségre lesz szüksége.
–Oké!
Jeannie úgy érezte, Mish most már rászolgált egy kis figyelmességre.
– Iszik egy kávét? – kérdezte.
– Szíves örömest!
– Azonnal főzök frisset – állt fel Jeannie a helyéről, és megtöltötte a kávéfőzőt.
– Együtt dolgoznak? – érdeklődött Mish.
– Igen – válaszolta Jeannie. – Az ikrekkel kapcsolatban folytatunk tanulmányokat.
– Ikrekkel?
– A köztük levő hasonlóságot és eltéréseket tanulmányozva megkíséreljük kideríteni, hogy tulajdonságaik közül mennyi az öröklött, és mennyit köszönhetnek a neveltetésüknek.
– És önnek mi a szerepe ebben a munkában, Lisa?
– Nekem kell felkutatnom az ikreket, akiket a tudományos munkatársak

tanulmányoznak.
– Hogyan csinálja?
– Először az anyakönyveket nézem át, melyek a legtöbb államban hozzáférhetőek a nyilvánosság számára. A született gyermekek egy százaléka általában iker, így minden száz anyakönyvi bejegyzés után sikerül rábukkanni egy ikerpárra. Felvesszük az adataikat, és megpróbálunk a nyomukra bukkanni.
– Hogyan?
– Már minden amerikai telefonkönyvet felvittek CD–ROM–ra is. Igénybe vesszük a gépkocsi–vezetői jogosítványok és a különböző hitelintézmények nyilvántartását is.
– És mindig sikerül megtalálni az ikerpárokat?
– Óh istenem, dehogy sikerül! A sikeres esetek aránya attól függ, hogy melyik korosztályhoz tartoznak. A tizenéveseknek a kilencven, a nyolcvanéveseknek pedig csak az ötven százalékát lehet megtalálni Az idősebbeknél sokkal nagyobb annak az esélye, hogy több alkalommal változtatták a lakhelyüket, változtatták meg a nevüket vagy meghaltak.
– És ön folytatja a vizsgálatot? – nézett rá Mish Jeannie–re.
– Főképpen azok az egypetéjű ikrek érdekelnek, akik egymástól elszakítva nőttek fel – válaszolta Jeannie. – Ilyeneket nagyon nehéz találni – tette még hozzá, s kitöltött egy csésze kávét Mishnek. Ha ez a nyomozó meg akarja szorongatni Lisát, akkor egyáltalán nem sieti el a dolgot.
– A kórházban kapott valamilyen gyógyszert? – érdeklődött Mish, és belekortyolt a kávéjába.
– Nem, de nem is voltam bent hosszú ideig.
– Kapnia kellett volna egy esemény utáni fogamzásgátló tablettát, hiszen biztosan nem akar terhes maradni.
– Egyáltalán nem! – rázkódott meg Lisa még a gondolatra is. – Már magam is gondolkoztam rajta, hogy mi az ördögöt csinálhatnék?
– Keresse fel az orvosát! Ha csak vallási meggondolásokból nem zárkózik el előle, akkor ő biztosan felírja magának ezt a tablettát. Néhány buzgó katolikus orvos ugyanis nem hajlandó ezt megtenni. Ilyen esetben az előbb említett önkéntes szervezet szívesen nyújt segítséget.
– De jó is valakivel beszélni, aki ennyire járatos ezekben a kérdésekben! – sóhajtotta Lisa.
– A tűz különben nem véletlenül ütött ki – folytatta Mish. – Már beszéltem a tűzoltóparancsnokkal is. Valaki felgyújtotta az öltöző melletti raktárhelyiséget, levette a szellőző–berendezés ventilátorát, és gondoskodott arról, hogy a füst az öltözőbe ömöljön. Azokat, akik erőszakos szexuális bűncselekményeket követnek el, a szex önmagában nem is túlzottan érdekli: általában a félelem gerjeszti be őket. Ezért hiszem azt, hogy a tűz szintén fontos része volt a tettes eltorzult fantáziájának.
– Én arra gondoltam, hogy valaki egyszerűen csak kihasználta az alkalmat, és a tűz okozta felfordulás lehetőségeit – mondta Jeannie,

hiszen eddig fel sem merült benne ez a lehetőség.
– Nem, az ilyenek általában az ismerőseik körében követik el a bűncselekményt. Gyakran a randevú nyújtotta alkalommal élnek vissza a helyzettel, és partnerük tehetetlenségét vagy részegségét használják ki. Akik idegeneket erőszakolnak meg, azok teljesen más típushoz tartoznak. Ők mindent gondosan megterveznek. Fantáziáinak, elképzelnek valamit, majd aprólékosan kidolgozzák a tervet, hogy mindez meg is történjen. Nagyon okosak is lehetnek. Ez még veszélyesebbé teszi őket. Jeannie–t ez még jobban feldühítette.
– És én meg majdnem ottmaradtam abban az átkozott tűzben! – bosszankodott.
– Ugye korábban még nem találkozott a támadójával? – fordult Mish ismét Lisához. – Teljesen ismeretlen volt, igaz?
– Mintha az eset előtt egy órával találkoztam volna vele – válaszolta a lány. – Mikor a gyeplabdacsapattal futottunk, lelassított mellettünk egy kocsi, s a benne ülő fickó alaposan megbámult bennünket. Olyan érzésem van, hogy ő lehetett.
– Milyen kocsija volt?
– Egy ócska roncs. Fehér, de már nagyon rozsdás. Talán Datsun lehetett.
Jeannie arra számított, hogy Mish mindezt gondosan feljegyzi, de a nyomozó csak tovább csevegett.
– Olyan benyomásom van – folytatta Mish elgondolkodva –, hogy egy intelligens, teljesen gátlástalan és kegyetlen, ferde hajlamú emberről lehet szó, aki mindenre képes, csak kielégítse beteges vágyait.
– Az ilyeneket egy életre be kellene zárni – jegyezte meg Jeannie keserűen.
– De ő nincs bezárva – játszotta ki Mish egyik legfontosabb ütőkártyáját. – Szabadon sétál közöttünk. És újra elköveti ugyanezt a bűnt!
– Miért annyira biztos ebben? – kérdezte Jeannie hitetlenkedve.
– Akik ilyen jellegű erőszakos bűncselekményeket követnek el, azok ezt sorozatban teszik. Kivételt jelentenek ez alól, akik csak az előbb már említett alkalmakat használják ki. De akik ismeretleneken követnek el erőszakot, azok addig folytatják a dolgot, amíg csak el nem kapják őket. Egy héten vagy tíz napon belül – vetett határozott pillantást Lisára – az az ember, aki magát megerőszakolta, egy másik nőt is hasonló megpróbáltatásoknak fog kitenni. Hacsak nem sikerül addig elfogni.
– Szent Isten – szörnyülködött Lisa.
Jeannie már látta, Mish valójában hova akar kilyukadni. Mint ahogy számított is rá, a nyomozó megpróbálja rábeszélni Lisát, hogy nyújtson segítséget a nyomozáshoz.
– Szükségünk lenne a tettes DNS–mintájára! – folytatta Mish.
– Úgy érti, a spermájára? – kérdezett rá Lisa undorral az arcán.
– Igen.
– Lezuhanyoztam, beültem a fürdőkádba, s már ki is öblítettem

magamat – rázta meg kétségbeesetten a fejét Lisa. – Bízom istenben, hogy nem maradt bennem semmi belőle.
– A nyomok negyvennyolc, sőt hetvenkét óra elteltével is megmaradnak a testben – folytatta Mish csendes nyugalommal a meggyőzést. – Hüvelymintára lenne szükségünk, vérvizsgálatot kellene végeznünk, és alaposan át kellene fésülni a nemi szőrzetét.
– Tegnap az az orvos a Santa Teresában egy igazi seggfej volt–jegyezte meg Jeannie.
– Az orvosok utálnak a nemi erőszak áldozataival foglalkozni – bólogatott Mish. – Ha bíróságra kell járniuk, akkor ezzel időt és pénzt veszítenek. Nem is lett volna szabad magát a Santa Teresába vinni. Többek között ez volt McHenty egyik hibája. A város három kórházában működnek olyan központok, melyek kifejezetten a szexuális bűncselekmények következményeit és áldozatait vizsgálják. A Santa Terese nem tartozik ezek közé.
– Hova kellene mennem? – kérdezte Lisa.
– Az Irgalmasok Kórházába, s ott is a szexuális bűncselekmények orvosszakértői vizsgálójába.
Jeannie helyeslően bólogatott. Az Irgalmasok volt a legnagyobb belvárosi kórház.
– Fel kellene keresnie ennél a részlegnél a nemi erőszakot vizsgáló nővért. Ez a különleges képzettséggel rendelkező nő éppen azokkal a tárgyi bizonyítékokkal foglalkozik, melyekről annak az orvosnak, akivel tegnap dolga volt, halvány fogalma sem lehetett. – Mish láthatóan nem a legjobb véleménnyel volt az orvosokról.
A rendőrnő kinyitotta a táskáját. Jeannie kíváncsian előrehajolt: a táskában egy hordozható számítógép rejtőzött. Mish felkattintotta a tetejét s bekapcsolta a gépet.
– Van egy úgynevezett elektronikus arcfelismerési programunk, amit csak ELAF–ként emlegetünk. A rendőrségnél szeretjük ezeket a rövidítéseket – mosolyodott el kicsit gúnyosan. – Tulajdonképpen a Scotland Yard nyomozói találták fel. Ez lehetővé teszi, hogy művész vagy grafikus bevonása nélkül összeállítsunk egy robotképet a tettesről mondta, s várakozóan nézett Lisára.
– Mi a véleményed? – pillantott Lisa Jeannie–re.
– Nem kötelező – válaszolta Jeannie. – Neked kell eldöntened. Tedd azt, amit jónak látsz.
– Rendben van – egyezett bele Lisa rövid tétovázás után.
– Azzal fogjuk kezdeni – látott munkához Mish –, hogy próbáljuk megrajzolni az arcot. Kezdetben ez egyáltalán nem hasonlít majd az igazira, de ez lesz a kiindulópont. Aztán fokozatosan finomítjuk a részleteket. Most azt szeretném, ha erősen koncentrálna a tettes arcára, és nagyjából elmondaná, miként nézett ki. Csak nyugodtan, nem kell sietnie!
– Fehér és az én korombeli – kezdte Lisa, s behunyta a szemét. Rövid, seszínű haja van. Szeme világos, azt hiszem, kék. Orra egyenes.

Mish közben folyamatosan dolgozott az egérrel. Jeannie felállt, a nyomozó mögé lépett s így látta a képernyőt. A képernyő jobb felső sarkában egy nyolc mezőre beosztott arc volt látható. Ahogy Lisa sorolta a jellemző vonásokat, Mish rákattintott az arc egy–egy részletére, megnézte a különböző variációs lehetőségeket, majd Lisa elbeszélésének megfelelően ezek közül kiválasztotta valamelyiket: a haja rövid, szeme világos, orra egyenes.

– Kicsit szögletes az állkapcsa – folytatta Lisa –, bajsza, szakálla nem volt. Nos, hogy csinálom?

Mish még egyet kattintott az egérrel, s a képmás már az egész képernyőt betöltötte. Egy harminc év körüli fehér férfi szabályos vonásai rajzolódtak ki; ezer közül bárki is lehetett volna. Mish Lisa felé fordította a számítógépet, hogy ő is szemügyre vehesse az arcot.

– Most pedig pontról pontra végigmegyünk rajta, és elvégezzük a szükséges változtatásokat. Először bemutatom magának az arcot egy sor, különböző homlokkal, és a haj más–más szegélyvonalával. Csak annyit mondjon, igen vagy nem! Felkészült a dologra?

– Igen.

Mish újra kattintgatni kezdett az egérrel. A képernyőn lévő arc megváltozott: hirtelen egy kopaszodó homlokú férfiarc jelent meg rajta.

– Nem – rázta meg a fejét Lisa.

Újabb kattintás, és ezúttal egy régebbi divatú, rövidre vágott Beatles–frizurát viselő arc nézett vele szembe.

– Nem.

A következő arc már egy enyhén hullámos hajat viselő férfié volt, s Lisa megszólalt:

– Eddig ez hasonlít a legjobban, csak túlságosan sötét a haja.

– Ha majd az összes variáció végére értünk – magyarázta Mish –, akkor majd visszatérünk ahhoz, melyet a legjobbnak talált. Ha a teljes arcképet sikerült összeállítanunk, akkor apróbb változtatásokkal és a vonások retusálásával tovább javítjuk a képet, sötétebbé vagy világosabbá tesszük a hajat, egy–egy részletet kicsit elmozdítunk, öregítünk vagy fiatalítunk rajta.

Jeannie el volt bűvölve az egésztől, de úgy látta, a részletek összerakása még legalább egy óráig eltart. Neki munkába kellett mennie.

– Indulnom kell – mondta. – Minden rendben van, Lisa?

– Igen, rendben – válaszolta a lány. Jeannie látta rajta, ez meg is felel a valóságnak. Talán jót tesz neki, ha ő is részt vállal ennek a fickónak az elkapásában. Mishre pillantott, s a nyomozó tekintetében mintha a győzelem örömét látta volna felcsillanni. Tévedtem volna, amikor olyan ellenségesen fogadtam Misht és tőle akartam megvédeni Lisát?

– Majd később felhívlak – kezdte Jeannie a búcsúzkodást.

– Nagyon hálás vagyok, amiért velem maradtál! – ölelte át Lisa a barátnőjét.

– Örülök, hogy megismerkedtünk! – nyújtotta felé Mish is a kezét.

– Sok szerencsét! – viszonozta Jeannie is a kézfogást. – Remélem, sikerül elkapnia!

– Én is bízom benne – mosolyodott el Mish.

Steve a Jones Falls Egyetem százholdas területén lévő jókora diákparkolóban hagyta a kocsiját. Néhány perc választotta el csupán a tíz órától, és az egyetem területén könnyű, nyári ruhába öltözött diákok csoportjai igyekeztek az első előadásokra. Az egyetem területén átvágva egyre csak a teniszjátékost kereste tekintetével. Nagyon csekély volt az esélye, hogy újból találkozik a lánnyal, de ennek ellenére alaposan megnézett minden sötét hajú nőt.

A Pszichológiai Tanszék modern, négyszintes tömbjét ugyanolyan vörös téglából emelték, mint az egyetem többi, jóval régebbi épületét. Megadta a nevét az előcsarnokban lévő eligazítónál, ahonnan azonnal a laboratóriumba irányították.

Az ezt követő három óra során annyi vizsgálaton és teszten esett keresztül, amennyit korábban el sem tudott képzelni. Megmérték a súlyát, magasságát, sőt még ujjlenyomatot is vettek róla. Tudományos munkatársak, technikusok és hallgatók fényképezték a fülét, megnézték, hogy milyen erős a szorítása, figyelték reflexeit, reakcióit, amikor szénné égett és megcsonkított holttestekről készült fényképeket mutogattak neki. Válaszolnia kellett olyan kérdésekre, hogy mivel tölti legszívesebben a szabadidejét, mi a véleménye a vallásról, van–e barátnője, és milyen elképzelései vannak jövendő pályájáról. Megkérdezték tőle, megtudja–e javítani az elromlott csengőt, hogy jól neveltnek tartja–e magát, el fogja–e fenekelni a gyerekeit, és bizonyos zene hatására lát–e maga előtt képeket vagy színeket. Azt viszont még senki sem közölte vele, hogy miért éppen őt választották ki tanulmányozás céljára.

Nem ő volt az egyetlen. A laboratórium környékén találkozott két kislánnyal és egy csizmát, kék farmert és western típusú, kockás inget viselő középkorú férfivel is. Délben mindnyájukat összegyűjtötték a tv–készülékkel és bőrkanapékkal berendezett társalgóba, ahol pizzát és Colát kaptak ebédre. Steve csak akkor vette észre, hogy tulajdonképpen két középkorú, csizmás férfi van a színen. Ikrek voltak és teljesen egyformán is öltöztek.

A kölcsönös bemutatkozáskor azt is megtudta, hogy a két férfit Bennynek és Arnoldnak, a két kislányt pedig Sue–nak és Elizabethnek hívják.

– Maguk mindig egyforma ruhában járnak? – érdeklődött Steve ebéd közben.

A két férfi egymásra nézett, majd Benny szólalt meg először.

– Fogalmam sincs. Most találkoztunk először.

– Maguk ikrek, és csak most találkoztak először?

– Csecsemőkorunkban különböző családok fogadtak bennünket örökbe.

– És most teljesen véletlenül hordanak egyforma ruhát?

– Úgy fest a dolog, nem igaz?
– Ráadásul mindketten asztalosok vagyunk, Camel Light cigarettát szívunk, és mindkettőnknek két gyereke, egy lánya és egy fia van – szólalt meg Arnold is.
– És mindkettőnk kislányát Caroline–nak hívják, igaz, az én fiam John, az övé pedig Richárd – tette még hozzá Benny.
– Én is Johnnak akartam a fiamat kereszteltetni, de a feleségem ragaszkodott a Richárdhoz – tette hozzá mintegy magyarázatképpen Arnold.
– Hűha! – csodálkozik Steve. – De hát a Camel Lightot csak nem örökölhették?
– Ki tudja!
– A te ikertestvéred hol van? – fordult az Elizabeth nevű kislány Steve–hez.
– Nekem nincs ikertestvérem –válaszolt a fiú. –Tehát ezek szerint itt az ikreket tanulmányozzák?
– Igen – válaszolta a kislány, majd büszkén még hozzátette: Sue és én kétpetéjűek vagyunk.
Steve összevonta szemöldökét. A kislány tíz–tizenegy évesnek látszott.
– Ez nem tudom, mit jelent – mondta Steve kicsit eltúlzott hangsúllyal. – Meg tudnád magyarázni?
– Azt jelenti, hogy nem egy petéből származunk. Kétpetéjű ikrek vagyunk, ezért is nem hasonlítunk egymásra. Ők egypetéjűek – mutatott Arnoldra és Bennyre. A DNS–ük is azonos. Ezért hasonlítanak annyira egymáshoz.
– Látom, nagyon sokat tudsz ezekről a dolgokról – bólogatott Steve elismerően.
– Mi már jártunk itt korábban is – árulta el a kislány. Ekkor kinyílt az ajtó Steve mögött. Elizabeth felkapta a tekintetét, és megszólalt:
– Jó napot doktor Ferrami!
Steve is hátranézett, és a teniszjátékost látta maga előtt.
Izmos, kisportolt alakját most térdéig érő fehér laboratóriumi köpeny takarta, de ahogy belépett a szobába, a járásáról azonnal látszott, hogy aktív sportoló. Most is ugyanaz az összpontosított figyelem látszott rajta, mint tegnap a teniszpályán. Alig bírta levenni róla a tekintetét, és maga sem akarta elhinni, mekkora szerencséje van.
A doktornő hellóval üdvözölte a lányokat, bemutatkozott a többieknek. Mikor Steve–vel kezet fogott, akkor nyilvánvalóban egy kicsit későn kapcsolt, mert nem ismerte fel azonnal.
– Ezek szerint maga Steve Logan – ismételte meg a fiú nevét.
– Nagyszerű meccset játszott – válaszolta Steve.
– Ennek ellenére elveszítettem – válaszolta a nő leülve a kanapéra. Tömött, sötét haja lazán hullott a vállára, és Steve azt is észrevette, hogy a laboratóriumba beszűrődő tapintatlan napfényben néhány ősz hajszála is megcsillan. A kicsiny ezüstkarika helyett most egy kis sima aranygombocskát viselt az orrcimpájában. Enyhén ki volt festve, és a szemfesték még hipnotikusabbá tette sötét szemeinek tekintetét.
Köszönetet mondott mindnyájuknak, hogy a tudományos kutatás érdekében

feláldozták drága idejüket, s még azt is megkérdezte, ízlett–e nekik a pizza. Néhány semmitmondó, udvarias mondat után a kislányokat és a cowboyokat elküldte a délutáni vizsgálatokra.

Közelebb húzódott Steve–hez a kanapén, és a fiúnak valahogy az volt az érzése, hogy egy kicsit zavarban van. Olyan volt, mintha valami rossz hírt akarna vele közölni.

– Eddig biztosan azon tanakodott, mire jó ez az egész szólalt meg ismét a doktornő.

– Azt hittem, azért esett rám a választás, mert mindig jó tanuló voltam az iskolában.

– Nem – rázta meg tagadóan a fejét doktor Ferrami. – Igaz, az intelligenciateszteken igen magas pontszámokat ért el. Ezért bátran lehet állítani, hogy az iskolai eredményei elmaradnak a képességei mögött. Az IQ–ját már nem is lehet mérni a szokásos mércével. Feltehetően minden tanulás és erőfeszítés nélkül sikerült mindig osztályelsőnek lennie. Igazam van?

– Igaz. De nem azért vagyok itt?

– Nem. Kutatásunk során arra próbálunk választ találni, hogy az emberek jellemét és tulajdonságait mennyiben határozzák meg a genetikusan öröklött tényezők – magyarázta, és mintha zavara is tovaszállt volna, ahogy kutatási témáját taglalta. – Vajon a DNS eleve meghatározza–e azt, hogy valaki mennyire intelligens, agresszív, romantikus vagy atlétikus alkat? Vagy mindez a neveltetésből és a körülményekből származik? Ha mindkettő közrejátszik ebben, akkor a különböző tényezők milyen kölcsönhatásban vannak egymással?

– Ez egy ősi vitatéma – jegyezte meg Steve. Az egyetemen ő is hallgatott filozófiát, és rendkívül érdekesnek tartotta az ezzel kapcsolatban lefolytatott vitákat. – Vajon azért vagyok olyan, amilyen, mert ilyennek születtem? Vagy csupán annak a társadalomnak, annak a környezetnek a terméke vagyok, melyben felnevelkedtem? – kérdezte mintegy önmagától, majd eszébe jutott a probléma rövid megfogalmazása is: – Természet vagy neveltetés?

A nő bólogatva helyeselt, és sötét haja úgy hullámzott, mint a viharos óceán. Steve arra gondolt, vajon milyen érzés lehet megérinteni.

– Szigorúan tudományos módszerekkel szeretnénk megtalálni a választ erre a kérdésre – folytatta a témát a doktornő. – Tudja, az egypetéjű ikreknek azonosak a génjeik is, és mindenben teljesen megegyeznek. A kétpetéjű ikreknél nem ez a helyzet, de normális esetet véve alapul ők is azonos körülmények között, azonos környezetben nőnek fel. Mindkét típust vizsgálat alá vesszük, és összehasonlítjuk őket azokkal az ikrekkel, akik egymástól elszakítva nevelkedtek.

Steve közben arra gondolt, őt mennyire érintheti ez az egész. Arra is kíváncsi volt, Jeannie vajon hány éves lehet? Ahogy sapkája alá feltornyozott hajjal tegnap a teniszpályán futkározott, egykorúnak hitte magával, de most már látszott rajta, hogy közel jár a harminchoz. Ez mit sem változtatott a vele kapcsolatban kialakult érzelmein, csak

egyszerűen nála idősebb nő még soha nem volt rá ekkora hatással.
– Ha a környezet játszana a fontosabb szerepet – folytatta Jeannie –, akkor az együtt felnőtt ikrek nagyon hasonlítanának egymásra; azok pedig, akik külön nevelkedtek, teljesen különböznének. Ez így lenne teljesen függetlenül attól, hogy egy– vagy kétpetéjűek. A gyakorlat ennek éppen az ellenkezőjét bizonyítja. Az egypetéjű ikrek nagyon hasonlítanak egymásra, attól függetlenül, hogy ki nevelte őket és milyen környezetben. Teljes bizonyossággal állítható, hogy a külön nevelkedett egypetéjű ikrek sokkal jobban hasonlítanak egymáshoz, mint az együtt felnőtt kétpetéjűek.
– Úgy, mint Benny és Arnold esetében?
– Pontosan! Maga is meggyőződhetett róla, mennyire hasonlítanak egymásra, bár teljesen más családban, más körülmények között nőttek fel. Ez a tipikus eset. Itt, a tanszéken, több mint száz egypetéjű és külön nevelkedett ikerpárt tanulmányoztunk. Közöttük két ember volt, aki hivatásszerűen foglalkozott állatokkal. Az egyik kutyaidomár, a másik kutyatenyésző volt, és természetesen ikertestvérek voltak. Két zenész is volt közöttük, egy zongoratanár és egy gitáros. Ők is ikertestvéreknek bizonyultak. Ezek a legszemléletesebb példák. Mint ahogy délelőtt maga is tapasztalhatta, tudományos módszerekkel mérjük fel a személyiséget, az intelligenciaszintet, fizikai tulajdonságokat. Ezek gyakran ugyanarra az eredményre vezetnek: neveltetésüktől függetlenül az egypetéjű ikrek között nagy a hasonlóság.
– Sue és Elizabeth ugyanakkor különböznek egymástól.
– Így van, holott azonosak a szüleik, ugyanabban a házban laknak, együtt járnak iskolába, ugyanazt kapják ebédre és így tovább. Gondolom, Sue hallgatott ebéd közben, de Elizabeth elmondta egész élettörténetét.
– Valóban elmagyarázta nekem, hogy mi a különbség az egy– és kétpetéjű ikrek között.
Doktor Ferrami hangosan felkacagott, s közben elővillant fehér fogsora, rózsaszín nyelve. Steve rendkívül boldog volt, hogy sikerült megnevettetnie.
– Arra viszont még mindig nem kaptam választ, hogy mit keresek én ebben a társaságban – tette fel Steve ismét a kérdést.
– Ezt egy kicsit nehéz megmagyarázni –válaszolta Jeannie, s látszott rajta, most ismét kényelmetlenül érzi magát. – Ilyesmi még soha nem fordult elő.
Steve hirtelen maga is rádöbbent a dologra. Az egész annyira nyilvánvaló volt, hogy maga is csodálkozott, hogyan nem jutott ez az eszébe már korábban is.
– Úgy gondolják, van egy ikertestvérem, akiről nem tudok? – kérdezte hitetlenkedve.
– Nem tudom tapintatosabban kifejezni magamat – válaszolta nyilvánvaló bosszúsággal a hangjában a doktornő.
– A nemjóját! – szédelgett Steve a hír hallatán. Ezt egy kicsit nehéz volt megemésztenie.
– Igazán nagyon sajnálom!
– Azt hiszem, nem kell mentegetőznie.

– Szerintem kell, hiszen normális körülmények között az emberek már azelőtt tudják, hogy van ikertestvérük, mint idejönnének. Én viszont kitaláltam egy új módszert a kísérleti alanyok felkutatására, és maga az első, aki ennek a módszernek a segítségével került ide. Tulajdonképpen az a tény, hogy nem tud ikertestvére létezéséről, már önmagában is szinte megdönthetetlenül igazolja módszerem helyességét. Azt viszont nem vettem figyelembe, hogy így szinte sokkoló hírt is közlünk az érintettekkel.
– Mindig szerettem volna egy fiútestvért – jegyezte meg Steve, aki egyedüli gyerekként akkor született, amikor szülei már a harmincas éveik végén jártak. – Fiútestvérem van?
– Igen. Hiszen egypetéjű ikrek.
– Ikertestvérem és fiú – motyogta Steve maga elé meredve. – De hogy létezik az, hogy eddig nem tudtam róla?
Jeannie arca egész elgyötörtté vált.
– Várjon egy pillanatra! Saját magam is meg tudom fejteni – szólalt meg ismét Steve. – Engem örökbe is fogadhattak.
Doktor Ferrami csak némán bólogatott. Ez még döbbenetesebben hatott rá: anya és apa valójában nem is az ő szülei!
– Az is lehet, hogy az ikertestvéremet fogadták örökbe?
– Igen, lehetséges.
– Vagy mindkettőnket, mint ahogy ez Benny és Arnold esetében történt.
– Vagy mindkettőjüket – ismételte szavait a doktornő, miközben sötét szemeivel Steve arcát figyelte feszülten.
A belsejében dúló viharok ellenére a fiú egy pillanatra most is arra gondolt, mennyire kellemes teremtés ez a nő. Azt kívánta, bárcsak mindig így nézne rá.
– Tapasztalataim szerint – magyarázta doktor Ferrami –, ha valaki nem is tud arról, hogy ikertestvére van, azt azért általában tudja, hogy örökbe fogadták. De ha még így is van, akkor is gondolnom kellett volna rá, hogy lehetnek kivételek is.
– Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy anya és apa eltitkolták volna előlem ezt az örökbefogadást. Ez nem az ő stílusuk! – rázta meg a fejét fájdalmas arccal.
– Meséljen nekem a szüleiről!
Steve tudta, a doktornő most szándékosan beszélteti, hogy minél előbb túljusson a döbbenetes hír okozta első megrázkódtatáson. De nem is bánta, hogy így van. Megpróbálta összeszedni a gondolatait.
– Anya rendkívüli teremtés. Biztosan hallott is már róla. Lorraine Logan a neve.
– A magányos lélek újságíró?
– Igen. Négyszáz lap veszi át az anyagait, és hat nagyon népszerű könyvet írt a női egészségről. Gazdag és híres, de meg is érdemli.
– Miért mondja ezt?
– Valóban törődik azokkal az emberekkel, akik problémájukkal felkeresik. A levelek ezreire személyesen válaszol. Tudja, általában azt

kívánják tőle, hogy intsen egyet varázspálcájával, és szüntessen meg nemkívánatos terhességet, szoktassa le a gyereket a kábítószerről, a goromba férjet változtassa szerető hitvessé. Ő mindig megadja a szükséges információkat, és azt is hangsúlyozza, kizárólag rajtuk múlik, hogy mit tesznek. Csak hinni kell saját érzéseikben, és nem szabad hagyni, hogy bárki játékszernek tekintse őket. Ez filozófiának is meglehetősen jó.
– És az apja?
– Azt hiszem, apa teljesen hétköznapi ember. Katona, és ezredesként a Pentagonban dolgozik. A hadsereg külső kapcsolataival és a sajtóval foglalkozik, beszédeket ír a tábornokoknak. Lényegében ebből áll a munkaköre.
– Szigorú ember?
– Hallatlanul nagy kötelességtudat szorult bele – mosolyodott el Steve. – De egyáltalán nem erőszakos természetű. Még a születésem előtt Ázsiában részt vett néhány harci bevetésen, de ennek nem hozta haza az emlékeit.
– Megkövetelte a fegyelmet?
– Végig én voltam a legszemtelenebb és legrosszabb gyerek az iskolában – kacagott fel Steve. – Állandóan problémákat okoztam.
– Mivel?
– Megszegtem a szabályokat. Rohangáltam a folyosón. Piros zoknit viseltem. Rágógumiztam óra alatt. Tizenhárom éves koromban megcsókoltam Wendy Praskert a könyvtárban.
– Miért?
– Mert nagyon csinos lány volt.
– Nem, nem erre gondolok – nevetett fel ismét Jeannie. – Azt kérdeztem, miért szerette megszegni a szabályokat?
– Egyszerűen képtelen voltam engedelmeskedni – rázta meg a fejét Steve. – Azt csináltam, amit csinálni akartam. A szabályok ostobáknak tűntek és meguntam őket. Ki is csaptak volna az iskolából, de mindig jó jegyeim voltak, és a futball–, kosárlabda–, baseball– vagy az atlétacsapat valamelyike mindig engem választott csapatkapitánynak. Magam sem értem teljesen a dolgot. Valóban ennyire különc lennék?
– Mindenki különc a maga módján.
– Én is azt hiszem. Miért visel karikát az orrában? Doktor Ferrami felvonta szemöldökét, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy itt én teszem fel a kérdéseket, de azután készségesen válaszolt.
– Nekem is volt egy punk–korszakom tizennégy éves koromban; a hajamat zöldre festettem, szakadt harisnyában jártam meg efféle marhaságokat csináltam. Az orrom kifúratása is ehhez a korhoz tartozik.
– A lyuk begyógyulna, ha hagyná.
– Tudom. Azt hiszem, azért tartom meg mégis, mert halálosan unalmasnak tartanám a teljes alkalmazkodást a bevett társadalmi formákhoz és szokásokhoz.
Steve elmosolyodott. Istenem, micsoda nő, még akkor is, ha egy kicsit öreg már hozzám!

– És mire alapozza a meggyőződést, hogy van egy ikertestvérem is? – tért vissza hirtelen a korábbi témához.
– Kifejlesztettem egy számítógépes programot, mellyel az ikrek egészségügyi és egyéb adatait fel lehet kutatni. Az egypetéjű ikreknek azonosak az agyi elektromos hullámaik, azonos az EKG–juk, azonos számú hajlat van az ujjlenyomatukban, s azonos a fogsoruk felépítése is. Egy biztosítótársaságnál fellelhető fogorvosi röntgenképek hatalmas adatbázisát megvizsgálva találtam rá valakire, akinek fogazata és fogsorának íve azonos a magáéval.
– Ez nem hangzik túlságosan meggyőzően.
– Még akkor sem, ha ugyanaz a foga lyukadt ki, mint magának.
– És ki lenne az az ember?
– Dennis Pinkernek hívják.
– És hol van most?
– A virginiai Richmondban.
– Találkozott már vele?
– Holnap utazom hozzá Richmondba. Vele is elvégeztetem ezeknek a teszteknek a többségét, vérmintát veszek tőle, hogy össze tudjuk hasonlítani a magáéval. Akkor már biztosak lehetünk a dolgunkban.
– A genetikán belül van valami speciális szakterülete? – érdeklődött Steve.
– Igen. A bűnözési hajlam örökölhetőségét tanulmányozom.
– Értem – bólogatott Steve. – Mit követett el?
– Mit kérdezett?
– Mit követeit el ez a bizonyos Dennis Pinker?
– Hogy érti ezt?
– Maga készül meglátogatni, ahelyett, hogy idekéretné. Tehát nyilvánvalóan börtönben van.
A doktornő enyhén elpirult, mintha hazugságon kapták volna. Kipirult arcával most még szexisebb volt, mint valaha.
– Igaza van – vallotta be még mindig piros arccal.
– Miért van börtönben?
– Gyilkosságért – válaszolta Jeannie pillanatnyi habozás után.
– Jézusom! – fordította el a fejét Steve, s próbálta felfogni a hallottakat. – Nemcsak ikertestvérem van, hanem ráadásul még gyilkos is. Jézus Krisztus!
– Ne haragudjon – mentegetőzött Jeannie. – Rosszul kezeltem ezt az egész ügyet. Maga az első ilyen eset a praxisomban.
– Ez igen! Eljöttem, hátha megtudok valami újat magamról, ehelyett többet tudtam meg, mint amennyit szerettem volna. –*És Jeannie még nem tudja, de soha nem is fogja megtudni, hogy Steve is kis híján megölt egy Tip Fredricks nevű fiút.*
– Maga nagyon fontos a számomra.
–Miért?
– Arra keresem a választ, vajon örökölhető–e a bűnözési hajlam, írtam egy tanulmányt, melyben azt fejtegettem, hogy bizonyos személyiségjegyek – a lobbanékonyság, a bátorság, az agresszivitás és

a túlzott aktivitás – örökölhető tulajdonságok, de hogy az ezekkel a tulajdonságokkal bíró emberekből bűnöző lesz–e vagy sem, az attól függ, a szüleik hogyan nevelik őket.
Hogy elméletem igazát bebizonyítsam, olyan egypetéjű ikreket kell találnom, akik közül az egyik bűnöző, a másik pedig törvénytisztelő állampolgár. Maga és Dennis az első ilyen ikerpárom, és tökéletes esetet alkotnak: ő börtönben van, maga pedig – bocsásson meg a minősítésért – egy ideális, ízig–vérig amerikai fiatalember. Be kell vallanom, az eset annyira lázba hozott, hogy alig bírok nyugton ülni a helyemen.
Arra a gondolatra, hogy a nőt ennyire fellelkesítette, Steve–en is elhatalmasodott az izgalom. Félrefordította a fejét, nehogy észrevegye az arcára kiülő vágyakozást. A hallottak viszont fájdalmasan nyugtalanítóak voltak. Ugyanazzal a DNS–sel rendelkezik, mint egy gyilkos.
Steve mögött hirtelen kinyílt az ajtó.
– Hello, Berry! – szólalt meg a doktornő. – Steve, szeretném bemutatni Berrington Jones professzornak. Ó irányítja az ikrek tanulmányozásának programját az egyetemen.
Az ötvenes éveinek végén járó, alacsony termetű professzor elegáns, ezüstszínű haja már önmagában tekintélyt parancsolt. Drágának tűnő, szürke mintás, ír tweed öltönyt, fehér pöttyös piros csokornyakkendőt viselt, s olyan ápoltnak tűnt, mint egy divatreklám. Steve már többször is látta a tv–ben, amikor arról beszélt, hogyan halad Amerika a pusztulás útján. Steve–nek nem tetszett az elmélete, de mivel udvariasságra nevelték, felállt, és üdvözlésre nyújtotta a kezét.
Berrington Jones olyan döbbenten bámult rá, mintha kísértetet látna maga előtt.
– Te jó Isten! – suttogta elfehéredett arccal.
– Berry! Mi történt? – kérdezte a nő is nyugtalanul.
– Én csináltam valami rosszat? – kérdezte Steve.
A professzor néhány pillanatig meg sem tudott szólalni, de aztán mintha mégis magához tért volna.
– Ne haragudjanak! Semmiség az egész! – mondta, de még most is minden ízében remegett. – Hirtelen eszembe jutott valami. Valami, amiről teljesen megfeledkeztem, és majdnem elkövettem egy borzalmasan nagy hibát. Kérem, bocsássanak meg – mondta, s az ajtó fele sietve is csak ezt ismételgette, amíg el nem tűnt a szemük elől.

Berrington az íróasztalánál ült, és zihálva kapkodta a levegőt.
A sarokszobát foglalta el, de környezetét puritán ízléssel alakította ki: a szoba padlóját linóleum borította, a fehérre meszelt falak mentén a célnak megfelelő irattartó szekrények és olcsó könyvespolcok húzódtak. Számítógépén képernyő–pihentető programként egy DNS–fürt tekergett az ismert kettős csavarvonalban. Mögötte a falon egy fénykép őt ábrázolta Geraldo Rivera, Newt Gingrich és Rush Limbaugh

társaságában. Ablaka éppen a tornacsarnokra nézett, melyet a tegnapi tűzeset miatt most zárva tartottak. Az úttesten túl, a teniszpályákon a rekkenő hőség ellenére két fiú lelkesen ütötte a labdát.
Berrington megdörzsölte a szemét.
– A pokolba, a pokolba vele! – csapott az asztalra indulatosan.
Ő beszélte rá Jeannie Ferramit, hogy idejöjjön. A bűnözési hajlamról írt tanulmányában új oldalról közelítette meg a kérdést, amikor a bűnöző személyiségi összetevőire összpontosította a figyelmét. A Genetico program szempontjából ez valóban kulcsfontosságú kérdésnek számított. Azt szerette volna, ha az *ő* szárnyai alatt folytatta volna eddigi kutatásait. Elintézte a Jones Falls Egyetem vezetésénél, hogy státuszt biztosítsanak a számára, és megszervezte azt is, hogy a Genetico finanszírozza a kutatásokat.
A fiatal kutató az ő segítségével még nagy dolgokat csinálhat, s az, hogy szegénysorból emelkedett ki, még látványosabbá teszi az eredményeit. A Jones Fallsban eltöltött egy hónap bizonyítani látszott ítélete helyességét. Jeannie egy pillanatig sem vesztegette az idejét, menetből kapcsolódott be a munkába, és napokon belül már teljesen otthonosan mozgott új munkakörében. A legtöbben máris megkedvelték, bár néha nagyon nyers is tudott lenni: az a lófarokfrizurás technikus lány a laboratóriumban már a második napon alaposan megkapta tőle a magáét.
Berrington szinte teljesen belehabarodott. Fizikailag legalább annyira vonzónak találta, mint intellektuálisan. Szinte vergődött, s nem tudta eldönteni még magában sem, hogy az atyai szeretet parancsa szerint segítse, bátorítsa–e a munkáját, vagy megpróbálja elcsábítani.
És most itt van ez az egész rohadt ügy!
Mikor sikerült magához térnie, felemelte a telefonkagylót és felhívta Preston Barckot. Preston volt a legrégebbi barátja, még a hatvanas években találkoztak a Minnesotai Egyetemen, amikor Berrington a doktori disszertációját írta pszichológiából. Prestont pedig kiemelkedően tehetséges fiatal embriológusként tartották számon. Rövid hajviseletükkel és tweedöltönyeikkel mindkettőjüket furcsa szerzetnek tartották abban a hivalkodóan elegáns, nagyvilági közegben. Hamarosan kölcsönösen rájöttek, hogy szinte mindenben azonosak a nézeteik: a modern jazz nem több szélhámosságnál, a marihuána az első lépést jelenti a heroin felé, s Amerika egyetlen becsületes politikusa Barry Goldwater. Barátságuk többet jelentett mindkettejük számára a házasságnál is. Berrington már nem is gondolkodott azon, kedveli–e Prestont; Preston adott volt, olyannyira adott, mint a térképen Kanada.
Preston jelenleg a Genetico központjában, Baltimore–tói északra, egy golfpályára néző, elegáns, alacsony házakból álló épületegyüttesben tartózkodott. Titkárnője közölte, főnöke jelenleg megbeszélést tart; de Berrington ragaszkodott *hozzá,* hogy azonnal kapcsolja.
– Jó reggelt, Berry! Mi újság?
–Ki van nálad?
– Lee Hóval vagyok itt, a Landsmann egyik vezető könyvelőjével. A

Genetico papírjait nézegetjük.
– Rúgd ki onnan a francba!
Preston hangja elhalkult, amikor már nem a kagylóba beszélt.
– Ne haragudjon, Lee! Ez egy kicsit sokáig fog tartani. Majd később folytatjuk!
Ezután egy kis szünet következett, majd ismét beleszólt a telefonkagylóba.

– Éppen Michael Madigan legközelebbi munkatársát rúgattad ki velem! Madigan a Landsmann igazgatótanácsának elnöke, ha elfelejtetted volna. Ha továbbra is annyira szívügyednek tartod a vállalat részvényeinek átadását, akkor jobb lenne, ha...
Berringtonnak nyilvánvalóan elfogyott a türelme, és dühösen félbeszakította.
– Steven Logan van itt.
– A Jones Eallsban? – hangzott a kérdés egy hosszabb, döbbent csend után.
– Pontosan itt, a pszichológiai tanszék épületében.
– Jézus Krisztus! Ez meg hogy létezik? – feledkezett meg Preston azonnal Lee Hóról.
– Kísérleti alanyként érkezett, s különböző teszteket csinálnak vele a laboratóriumban.
– Ez meg hogy a francba fordulhatott elő? – emelte meg hangját Preston egy oktávval.
– Fogalmam sincs! Öt perce sincs, mikor belebotlottam. Képzelheted mennyire megdöbbentem!
– Felismerted?
– Hát persze!
– És miért vizsgálgatják?
– Mert ő is része az ikerkutatási programunknak.
– Ikerkutatás? – üvöltötte Preston a telefonba. – Iker? És ki a fene lenne az ikertestvére?
– Ezt még nem tudom. Nézd, valami ilyesminek *előbb* vagy utóbb be kellett következnie.
– De éppen most! Ki kell szállnunk ebből a Landsmann féle üzletből!
– A francba! Szó sem lehet róla! Nem használhatod ezt fel ürügyként az üzlet meghiúsítására! – rikácsolta Berrington. Most már bánta, hogy felemelte a telefonkagylót. A döbbenetes hírt viszont meg kellett osztania valakivel. Preston pedig, ha akart, nagyon is körültekintő stratéga tudott lenni.
– Ki hozta be Steve Logant az egyetemre?
– Egy Ferrami nevű tanársegéd, akit éppen most vettünk fel.
–Az a fickó, aki azt a nagyszerű tanulmányt írta a bűnözési hajlam örökölhetőségéről?
– Igen, azzal a kis különbséggel, hogy nem férfi, hanem nő az illető. Ráadásul nagyon csinos és vonzó teremtés.
– Nem érdekelne az sem, ha az a kibaszott Sharon Stone lenne.
– Feltételezhetően ő vonta be Steve–et a kutatásba. Az ő társaságában volt, amikor találkoztam vele. Mindenesetre még ellenőrizni fogom.
– Ez most a legfontosabb, Berry! – kezdett Preston érezhetően

megnyugodni, s már a megoldásra, nem pedig magára a problémára összpontosította a figyelmét. – Tudd meg, hogyan került oda! Ha ez sikerül, akkor tudjuk csak megállapítani, mekkora a veszély.
– Mindjárt behívatom a nőt.
– Hívj fel azonnal, ha megtudtál valamit!
– Hívlak, persze – tette le Berrington a kagylót. Ennek ellenére nem hívatta be azonnal magához Jeannie–t.
Inkább ült még egy ideig az íróasztalánál, s megpróbálta összeszedni a gondolatait.
Előtte az asztalon ott állt édesapja megsárgult fényképe. Nagyon jól állt neki a másodtiszti egyenruha és a tengerészsapka. Berrington ötéves volt, amikor a hullámsírba merült. Mint minden amerikai kisgyerek, ő is gyűlölte a japánokat, és ő is olyan játékokat játszott, melyben százával öldösték le őket képzeletben. A papa pedig mindig is legyőzhetetlen hős volt a szemében, magas és jóképű, bátor és mindenekfölött győzedelmeskedő. Még ma is emlékszik rá, milyen kegyetlen harag fogta el, amikor megtudta, a japánok megölték. Azért imádkozott, a háború még elég sokáig tartson ahhoz, hogy felnőjön, belőle is tengerész legyen és legalább egymillió japánt ölhessen meg bosszúból.
Még soha nem ölt meg egyet sem, de környezetében soha nem alkalmazott japánt, soha nem engedett japán diákot az egyetemre, és soha nem tett japán pszichológusnak állásajánlatot.
A házi vonalon feltárcsázta Jeannie számát. A lány azonnal felvette a kagylót. Berrington lehalkította a hangját, s olyan tónusban kezdte a beszélgetést, melyről volt felesége mindig azt mondta: bolyhosan bársonyos.
– Jeannie? Itt Berry beszél – szólt bele a kagylóba.
– Mi a csuda történt? – kérdezett rá jellemző módon minden köntörfalazás nélkül Jeannie az előbbi jelenetre.
– Beszélhetnénk néhány percet?
– Hát persze!
– Megtenné, hogy bejön hozzám?
– Azonnal ott vagyok – mondta Jeannie, s már le is tette a kagylót.
Míg Jeannie–t várta, semmittevésében azt próbálta számba venni, eddig vajon hány nővel bújhatott ágyba. Túlságosan hosszú ideig tartott volna egyenként felidézni őket, de talán tudományos módszerrel meg tudja becsülni a számukat. Egynél több volt, tíznél is biztosan több volt. Meghaladhatta a százat? Tizenkilenc éves kora óta az évente két és fél nőt jelentene; ennél azért biztosan több volt. Ezer? Ez évi huszonötre jönne ki, azaz negyven év alatt minden két hétben egy új nővel kellett volna összefeküdnie. A tíz év alatt, amíg Viwie Ellington volt a felesége, tizenöt–húsznál biztosan nem volt több viszonya. Utána természetesen mindent bepótolt. Tehát akkor száz és ezer között lehet a számuk. Jeannie–vel viszont most egyáltalán nem az volt a célja, hogy ágyba csábítsa. Azt akarta megtudni, miként került kapcsolatba Steve

Logannel.
Jeannie kopogott az ajtón, aztán belépett. Szoknyája és blúza fölött fehér laboratóriumi köpenyt viselt. Berrington azt szerette, ha a fiatal nők ruhaként viselték a köpenyt, s csak fehérneműt hordtak alatta. Ezt nagyon szexinek tartotta.
– Jó, hogy itt van – mondta, s széket húzott oda a lánynak, majd ő is kifordította sajátját az asztaltól, hogy ne legyen semmiféle korlát közöttük.
Legelőször valami elfogadható magyarázatot kellett adjon a viselkedésére, amikor megpillantotta Steve Logant. Ez sem ígérkezett könnyű feladatnak, mert a lány nem olyannak látszott, akit könnyen félre lehet vezetni. Már bánta, amiért nem ezen gondolkozott el kicsit alaposabban, hanem a nőkön járt az esze helyette.
– Bocsánatot szeretnék kérni furcsa viselkedésemért – kezdte lefegyverző mosollyal.
– Éppen a sidneyi egyetemmel álltam számítógépes kapcsolatban – bökött az asztalán lévő hordozható számítógépre. – Amikor be akarta nekem mutatni azt a fiatalembert, akkor jutott eszembe, hogy a számítógépemet bekapcsolva hagytam, s elfelejtettem megszakítani a vonalat. Nagyon ostobán viselkedtem, és talán tapintatlan is voltam.
A magyarázatot meglehetősen gyengének tartotta, de úgy látszott, sikerült elfogadtatnia a lánnyal.
– Egészen megnyugodtam – sóhajtott fel Jeannie őszinte megkönnyebbüléssel az arcán. – Már azt hittem, én bántottam meg valamivel.
Eddig tehát rendben is lennének a dolgok!
– Azért indultam magához, hogy elbeszélgessünk kicsit a munkájáról – folytatta. Ezzel az ügyes átmenettel már a lényeg fele közelített. – Meg kell állapítanom, nagyszerűen kezdett. Még alig van itt egy hónapja, de a témájának kutatása nagyszerűen halad. Tiszta szívből gratulálok!
– Mielőtt hivatalosan is munkába álltam volna – nyugtázta Jeannie egy biccentéssel a dicséretet –, a nyáron hosszan elbeszélgettem Herbbel és Frankkel.
Herb Dickson volt a tanszékvezető, Frank Demidenko pedig főállású professzorként szintén a tanszékvezető munkatársai közé tartozott.
– Sikerült is megállapodnunk az összes gyakorlati kérdésben.
– Meséljen nekem egy kicsit részletesebben a dologról! Menet közben volt valami problémája? Miben lehetnék esetleg a segítségére?
– Legnagyobb problémám a kísérleti alanyok felkutatása – válaszolta Jeannie. – Mivel ezek az emberek önként vállalják a közreműködést, a legtöbbjük olyan, mint Steve Logan: középosztályból származó amerikai, akinek az a meggyőződése, hogy mint jó állampolgárnak, neki is kötelessége támogatni a tudományos kutatást. Nagyon kevés szemét ember, mondjuk kábítószer–kereskedő akad közöttük.
– Ez az, amiről liberális ellenfeleink nagy előszeretettel megfeledkeznek.
– Ez viszont azzal a problémával jár, hogy a törvénytisztelő,

középosztályhoz tartozó, átlag amerikaiak körében szinte lehetetlenség az agressziót és a bűnözési hajlamot tanulmányozni. Kutatási témám szempontjából tehát elsődleges fontosságú volt, hogy megoldjam a kísérleti alanyok kiválasztásának kérdését.

– És sikerült?

– Azt hiszem, sikerült. Eszembe jutott, hogy a különböző biztosítótársaságoknál és kormányszerveknél sok millió amerikai egészségügyi adatai fellelhetők. Ezek olyan adatokat is tartalmaznak, melyek segítségével megállapítható, hogy egy– vagy kétpetéjűek–e az ikrek. Az agy elektromos hullámainak nyilvántartására, az EEG–leletekre és a hasonló dolgokra gondolok. Ha például megfelelő módszerrel ki tudjuk választani a teljesen azonos EEG–leleteket, akkor ezzel egyben az ikreket is meg lehet találni. Ha megfelelő nagyságú adatbázis áll rendelkezésre, akkor ki lehet azokat is választani közülük, akik egymástól elszakítva nevelkedtek fel. És itt van egyben a dolog buktatója is: ugyanis akadnak közöttük olyanok, akik nem is tudnak arról, hogy van ikertestvérük.

– Igen figyelemre méltó! – bólogatott Berrington. – Egyszerű, de eredeti és ötletes – mondta, s ezt valóban így is gondolta. Számára viszont ez az egész katasztrófát jelentett. A lány szemébe nézett, s így próbálta palástolni ijedtségét. Rosszabbul állt az ügy, mint amire számított. Preston Barck éppen tegnap este jegyezte meg, hogy minden cégnek vannak titkai. Jim Proust azt állította, hogy az övékre senki sem képes rájönni. Biztosan nem ismerte Jeannie Ferramit!

– Egy hatalmas adatbázisban nem egyszerű megtalálni az azonos adatokat – kapaszkodott Berrington az utolsó szalmaszálba.

– Ez igaz. A grafikus ábrázolás nagyon sok megabájtot foglal el. Az ilyen adatok felkutatása sokkal nehezebb, mint helyesírási szempontból átnézetni a számítógéppel egy doktori disszertációt.

– Nagyon bonyolult lehet egy ilyennek a programját is elkészíteni. Maga honnan szerezte meg?

– Saját magam írtam a programot.

– Maga? – nézett rá Berrington meglepetten.

– Persze. Számítógépes szakon is megszereztem doktori címet Princetonban. Mikor a Minnesotai Egyetemen voltam, akkor a semleges hálózatú rendszerfelismerő programokon dolgoztunk a professzorommal.

– És az hogy működik? – kérdezte, de még mindig nem tért magához a csodálattól, hogy mennyire sokoldalú és tehetséges a lány.

– Rugalmas logikát használ az azonosságok felismerésének felgyorsításához. A keresett párok nagyon hasonlók, de mégsem teljesen azonosak. Például a különböző kezelői által, különböző gépekkel egy azonos fogsorról készített felvételek sem egyeznek meg tökéletesen egymással. Az emberi szem viszont fel tudja fedezni az azonosságot. Amikor a röntgenleleteket átvizsgáljuk, digitális jelekké alakítjuk és a rugalmas logikai módszer segítségével a számítógép is

felismeri az összetartozó párosokat.
– Azt hiszem, ehhez akkora számítógépre lenne szükség, mint egy felhőkarcoló!
– Kifejlesztettem egy módszert, mellyel a digitalizált adatoknak csak bizonyos, meghatározott részeit hasonlítja össze a gép. Gondoljon csak bele! Hogy felismerje a barátját, ahhoz nem kell minden porcikáját alaposan szemügyre vennie, mert elég, ha csak az arcát megpillantja. Az autóbolondok a legtöbb gépkocsit már az egyik fényszórójáról készült fénykép alapján felismerik. A húgom, ha tíz másodpercet belehallgat Madonna bármelyik számába, akkor azonnal a címét is megmondja.
– Ez számos hibalehetőséget rejthet magában.
– Ha az ember nem vizsgálja a teljes képet, akkor néhány hasonlóság esetleg elsikkadhat –vonta meg a vállát Jeannie. – Rájöttem, hogy drasztikus módon le lehet rövidíteni a keresési folyamatot, és a hibaszázalék még akkor is elhanyagolható. Ez csupán statisztikai és valószínűség számítási probléma.
– De hogy lehet ugyanannak a programnak a segítségével egyszerre elemezni a röntgenfelvételeket, az EEG–leleteket és az ujjlenyomatokat?
– A program az elektronikus mintázatot, a sablonokat ismeri fel. Azzal nem foglalkozik, hogy azok a sablonok mit takarnak.
– És a maga programja működik?
– Úgy tűnik, igen. Engedélyezték, hogy egy nagy egészségügyi biztosító irattárában lévő fogorvosi leleteket tanulmányozzam. Ennek segítségével több száz ikerpárra sikerült rábukkannom. Közülük természetesen azok érdekeltek, akik külön nevelkedtek.
– És ezeket hogyan választotta ki?
– Kiejtettem közülük azokat a párokat, akiknek azonos volt a vezetéknevük, és azokat a nőket is, akik férjnél vannak, hiszen ők a férjeik vezetéknevét viselik. Az ezek után megmaradt ikreknél nem indokolja semmi, ha eltérő vezetéknevük van.
Zseniális, gondolta Berrington. Ingadozott a Jeannie iránt érzett csodálat és az attól való rettegés között, hogy a lány mire képes még rájönni ennek a módszernek a segítségével.
– És így végül hányan maradtak?
– Csupán három ikerpár. Be kell vallanom, ez elég nagy csalódást okozott, mert arra számítottam, többen is fennmaradnak majd a rostán. Sőt még a három közül is az egyik esetben az ikrek egyike vallási meggondolásokból változtatott vezetéknevet; áttért az iszlámra, és arab nevet választott magának. Egy másik pár nyomtalanul eltűnt. Szerencsémre a harmadik páros tökéletesen megfelel minden követelménynek: Steve Logan törvénytisztelő állampolgár. Dennis Pinker pedig gyilkos.
Berrington mindezt nagyon is jól tudta. Egy éjszakai Vetítés során Dennis Pinker elvágta az elektromos kábelt egy moziban, ahol horrorfilm volt műsoron. Az ezután kitört pánik során nőket kezdett molesztálni. Az egyik fiatal lány megpróbált ellenállni, ezért megölte.

Tehát Jeannie megtalálta Dennist is. Jézusom, gondolta, rettenetesen veszélyes! Mindent egy csapásra romba dönthet: a vállalattal kapcsolatos elképzeléseket. Jim politikai pályafutását, a Geneticót, sőt az ő tudományos tekintélyét és hitelességét is. A félelem feldühítette: saját pártfogoltja hogyan képes veszélybe sodorni mindazt, amiért egész életében dolgozott, amit élete során elért? Lehetetlen volt felmérni, hogyan alakulnak majd a fejlemények.

Az mindenesetre szerencse, hogy a lány éppen itt dolgozik a Jones Fallsban. így legalább idejében tudni lehet, mi lesz a következő lépése; de ezzel együtt Berrington nem látott kiutat a helyzetből. Bárcsak a feljegyzései valahogy a tűz martalékává válnának, vagy a lány életét vesztené egy autóbalesetben... Természetesen mindez már a fantázia világához tartozott.

Vajon azt el lehetne érni, hogy Jeannie–nek kétségei támadjanak a saját maga írta program hitelességével kapcsolatban?

– Steven Logan tudott arról, hogy örökbe fogadták? – kérdezte, s igyekezett eltitkolni hangjában az ellenségeskedést.

– Nem – válaszolta Jeannie aggodalmaskodva összehúzott szemöldökkel.

– Tisztában vagyok azzal, hogy a családok gyakran eltitkolják az örökbefogadás tényét, de neki meggyőződése, az anyja megmondta volna neki az igazságot. Elképzelhető persze egy másik magyarázat is. Talán a szüleinek valami miatt nem volt lehetőségük arra, hogy normális csatornán keresztül örökbe fogadjanak valakit, ezért egyszerűen vásároltak egy gyereket. Ilyesmit indokoltan titkolhatnak el.

– A módszere akár hibás is lehet – pendítette meg Berrington. – Csupán mert két fiúnak azonosak a fogai, még nem biztosan ikertestvérek is.

– Nem hiszem, hogy hibás lenne a módszer – tiltakozott élénken Jeannie. – Csupán az nyugtalanít, mikor az emberek tucatjai tőlem tudják meg, hogy örökbe fogadták őket. Sőt abban sem vagyok egészen biztos, van–e jogom így beleavatkozni az életükbe. A probléma súlyát tulajdonképpen csak most éreztem meg *igazán.*

– Kezdek kifutni az időből! – pillantott Berrington az órájára, de szeretném tovább folytatni ezt a beszélgetést. Velem vacsorázna?

– Ma este?

– Igen

Észrevette a lány tétovázását. Egyszer már vacsoráztak együtt egy ikrek tanulmányozásával foglalkozó nemzetközi kongresszuson, ahol tulajdonképpen megismerkedtek. Mióta a lány itt van a Jones Fallsban, az egyetemi klubban megittak egy italt is együtt. Az egyik szombaton véletlenül összefutottak a Charles Village bevásárlóutcájában, és Berrington akkor megmutatta neki a helyi Szépművészeti Múzeumot is. Biztosan nem volt szerelmes belé, de tudta, a lány mindhárom alkalommal élvezte a társaságát. Ráadásul ő volt a pártfogója is, így tehát elég nehezen utasíthatta vissza az ajánlatot.

– Rendben van – válaszolta Jeannie.

– Jó lesz a Hamptons a Harbor Court Hotelben? Szerintem az a legjobb étterem Baltimore–ban.
– Igen! – bólintott Jeannie, s felállt a helyéről.
– Nyolckor felvehetem? –Oké!
Mikor elfordult, Berrington hirtelen maga előtt látta a lány sima és izmos, meztelen hátát; formás fenekét; hosszú, nagyon hosszú combjait, s torka egy pillanat alatt kiszáradt a vágytól, de Jeannie már be is húzta maga mögött az ajtót.
Berrington megrázta a fejét, elűzve magából a kéjes gondolatokat, majd ismét felhívta Prestont.
– Rosszabb a helyzet, mint gondoltam! – közölte minden bevezetés nélkül. – A lány írt egy számítógépes programot, mellyel az orvosi adatbázisokat kutatja, és azonos párokat talál. Már első próbálkozásra megtalálta Steve–et és Dennist.
– A szarba vele!
– Meg kell mondanunk Jimnek.
– Össze kellene jönnünk hármasban eldönteni, most mi a francot csináljunk. Ma este alkalmas lenne?
– Ma vacsorázni viszem Jeannie–t.
– Gondolod, ezzel megoldod a problémát?
– Ártani mindenesetre nem árt.
– Továbbra is az a véleményem, hogy a végén ki kell szállnunk ebből a Landsmann–féle üzletből.
– Nem értek egyet! –jelentette ki Berrington határozottan. – A lány nagyon okos, de egy hét alatt akkor sem képes rájönni mindenre.
Mikor letette a kagylót, akkor hirtelen az jutott eszébe: vajon miért olyan biztos ebben?

A humánbiológiai előadóban általános volt a nyugtalanság. Senki nem koncentrált az előadásra, a hallgatók izegtek mozogtak, s a visszafojtott suttogás tompa morajjá sűrűsödött a teremben. Jeannie jól tudta, mi váltotta ezt ki: a tűz és az erőszak volt mindennek az oka. A kényelmes, biztonságot nyújtó egyetemi világ egyensúlya felbillent. Figyelmükhöz hasonlóan a hallgatók gondolatai is ide–oda csapongtak, és mindig visszatértek a közelmúlt eseményeihez.
– Az emberi intelligencia eddig megfigyelt változatait három tényezővel lehet magyarázni – emelte meg kicsit a hangját Jeannie. – Az egyik a gének különbözősége, a másik az eltérő környezet, a harmadik pedig a mérés és értékelés során elkövetett hiba. – Kis szünetet tartva látta, mindenki szorgalmasan jegyzetel.
Saját tapasztalatból tudta, hogyha valamilyen listával áll elő, akkor azt mindenki gondosan feljegyzi. Ha egyszerűen csak annyit mond, hogy eltérő gének, más környezet és mérési hiba, akkor a hallgatók többsége fel sem emeli a tollat. Mióta felfedezte ezt a jelenséget, azóta igyekszik minél több listát beleszőni az előadásába.
Jó tanár lett belőle, és ez saját magát lepte meg leginkább. Általában

úgy érezte, a hallgatók felkészültsége nem megfelelő. Türelmetlen volt, alkalmanként még túlzottan nyers is tudott lenni, mint ahogy Delaware őrmesterrel is az volt ma reggel. Ennek ellenére kitűnő kapcsolatteremtő készséggel rendelkezett, világosan és pontosan fogalmazta meg mondanivalóját, s élvezte, ha alaposan elmagyarázhat valamit. Nincs is talán nagyszerűbb érzés annál, mint amikor a megértés örömét látja felcsillanni a szemekben.

– Mindezt egy képlettel is ki lehet fejezni – folytatta, majd megfordulva krétával felírta a táblára:

Vt = Vg + Vk + Vm

– Az adott esetben a Vt a teljes variációt, a Vg a genetikai összetevőt, a Vk a környezeti tényezőket, a Vm pedig a mérési hibákat jelenti – mondta, s figyelte, ahogy a hallgatók szorgosan felírják a képletet. – Ugyanezt lehet alkalmazni az emberek közötti különbségek, a magasságban, a testsúlyban, sőt még a vallásos érzelmekre való hajlamban megmutatkozó különbségek esetében is. Talál valaki hibát ebben a képletben? – Senki sem jelentkezett, ezért hát maga mondta ki a lényeget. – A végösszeg akár meg is haladhatja a részek összegét. De vajon miért?

Az egyik fiatalember emelkedett szólásra. Ez általában így szokott lenni, a lányok bosszantóan gátlásosabbak voltak.

– Talán azért, mert a gének és a környezeti hatások kölcsönhatásban állnak egymással, és megsokszorozzák egymás hatékonyságát?

– Pontosan így van, hiszen önt a génjei bizonyos szerzett tapasztalatok felé irányítják és távolítják el másoktól.

A változatosság kedvéért most egy lány emelte magasba a kezét. Donna–Marié Dickson volt, aki valaha nővérként dolgozott, s most a harmincas éveiben ült be ismét az iskolapadba. Értelmes, de félénk, szégyellős teremtés volt.

– És hogy áll a helyzet az Osmondokkal?

A teremben derültség uralkodott el, mire a nő fülig elpirult.

– Magyarázza el talán egy kicsit részletesebben, hogy mire gondol, Donna–Marié – szólalt meg Jeannie tapintatosan.

– Az évfolyamon többben talán túlságosan is fiatalok ahhoz, hogy emlékezzenek az Osmondokra!

– A hetvenes években volt egy popzenekar, melynek tagjai testvérek voltak – kezdte Donna–Marie a magyarázatot.

– Az Osmond család tagjai mind nagyon muzikálisak voltak, holott egymástól eltérő génekkel rendelkezhettek, mivel nem voltak ikrek közöttük. Valószínűleg a családi környezet hatására lett belőlük zenész. Ugyanez lehet a helyzet a Jackson Quintettel is. – A teremben újra kitört a nevetés, és Donna–Marié zavartan elmosolyodott: – Látjátok, ezzel már el is árultam a koromat.

– Mis Dickson nagyon fontos dolgot említett – szólalt meg Jeannie –, és csodálkozom is, hogy ez a többiek figyelmét elkerülte. – Egyáltalán nem csodálkozott, de Donna–Marie–nek szüksége volt arra, hogy egy kicsit növeljék az önbizalmát. – A karizmatikus és elhivatottságot érző szülők

génjeiktől függetlenül ráhangolhatják gyermekeiket bizonyos célokra és eszmékre, mint ahogy durvasággal az egész családjukat skizofrénné tudják tenni. De ezek szélsőséges esetek. Az alultáplált gyermek alacsony termetű marad akkor is, ha a szülei és nagyszülei magasak. Ha túl táplálják a gyereket, akkor az kövér lesz akkor is, ha az ősei mind vékony alkatúak. Ennek ellenére a legújabb kutatások egyre határozottabban azt látszanak bizonyítani, hogy elsődlegesen a genetikai örökség, és nem a környezet illetve a neveltetés az, ami alapjában véve meghatározza a gyermek természetét. Amennyiben nincs több kérdés – tartott egy kis szünetet –, akkor kérem, a következő hétfőig olvassák el Bouchardnak ezzel a témával kapcsolatos cikkét, mely a Science című folyóirat 1990. október 12–i számában jelent meg!

– Ezzel be is fejezte előadását, s kezdte összeszedegetni a papírjait.

A hallgatók is hozzáláttak könyveik elpakolásához. Jeannie még néhány percig ott maradt közöttük, hogy azok is feltehessenek kérdéseket, akik túlságosan félénkek, és az évfolyam nagy nyilvánossága előtt nem mertek megszólalni.

A kerek arcú, göndör, szőke hajú Donna–Marié lépett oda a katedrához. Jeannie–nek az jutott eszébe, hogy biztosan csendes és lelkiismeretes, jó nővér lehetett.

– Sajnálom szegény Lisát – szólalt meg Donna–Marié.

– Borzalmas dolog történt vele.

– A rendőrök aztán még tovább rontottak a dolgon – jegyezte meg Jeannie. – Az a rendőr, aki a kórházba vitte, egy hatalmas seggfej volt.

– Rémes! Remélem, elkapják azt a gazembert! Már osztogatják is mindenütt a róla készült robotképet az egyetemen.

– Nagyszerű – mondta Jeannie, s biztosra vette, hogy arról a képről van szó, melyet Mish Delaware azzal a számítógépes programmal állított össze.

– És Lisa hogy érzi magát?

– Még mindig nem tért magához a megrázkódtatástól. Nagyon érzékeny.

– Általában különböző szakaszokon mennek keresztül bólogatott Donna–Marié. – Sok ilyen esetnek voltam tanúja régebben. Az első időszak a tagadásé. Ilyenkor azt mondják: szeretnék az egészről elfelejtkezni, és újra normálisan akarok élni. Ez viszont soha nem megy könnyedén.

– Jó lenne, ha elbeszélgetne Lisával! Talán segítene rajta, ha tudná, még mivel kell szembenéznie.

– Bármikor, nagyon szívesen – mosolyodott el Donna–Marié készségesen.

Jeannie átvágott az épület előtti füves térségen, és a Diliház felé vette az irányt. Még mindig ráült a forróság a környékre. Azon kapta magát, hogy olyan éberen figyeli környezetét, mint egy ideges cowboy valami westernben. Mintha attól tartana, valaki hirtelen előlép az elsőévesek szálláshelye mögül és megtámadja. A Jones Falls Egyetem területe eddig olyan volt, mint a nyugalom oázisa egy modern amerikai nagyváros sivatagában. Az egyetem valójában egy kis diákváros volt

saját üzletekkel, bankfiókkal, sportpályákkal, parkolóórákkal, bárokkal, éttermekkel, hivatalokkal és lakásokkal. Mintegy ötezren látogatták a különböző fakultásokat, s ezeknek több mint fele bent is lakott az egyetem területén. Környezete most riasztó és nyomasztó hellyé változott.
Szobájába lépve Berrington Jones jutott az eszébe. Vonzó férfinak találta, aki nagyon figyelmes a nőkkel szemben. A vele töltött időt eddig nagyon élvezte. Adósának is érezte magát, hiszen neki köszönhette az állását. Ugyanakkor az egész emberben volt valami csúszós, olajos simaság. Az sem kizárt, hogy a nők iránti udvariassága és figyelmessége mögött valami rejtett szándék húzódik. Valahogy mindig az a vicc jutott eszébe róla, amikor egy férfi azt mondja egy nőnek: Kérem, beszéljen egy kicsit önmagáról. Például mondja el, mi a véleménye rólam!
Bizonyos értelemben egyáltalán nem látszott tudóstípusnak. Jeannie viszont azt már többször megfigyelte, hogy az egyetem világának igazi sztárjaiból teljesen hiányzik a közvélemény által a professzoroknak tulajdonított bizonytalanság, szórakozottság és az élet dolgai iránti naivitás. Berrington erőteljes egyéniségnek látszott, s úgy is viselkedett. Már évek óta nem folytatott jelentősebb kutatómunkát, de ez így is volt rendjén. A briliáns és eredeti dolgokat, mint például a DNS kettős csigavonala, az emberek általában harmincöt éves koruk előtt fedezik fel. Ahogy egy tudós öregszik, tudásával, tapasztalataival és ösztönével egyre inkább a fiatalabb és frissebb elméket segíti és irányítja. Berrington ezt mindhárom professzori állásában nagyszerűen csinálja, és jelentős szerepet játszott a kutatásra fordítható összegeknek a Geneticótól történő megszerzésében is. Nem örvendett akkora tekintélynek, és nem állt akkora köztiszteletben, mint ami megillette volna, mert az idősebb tudósnemzedéknek nem túlzottan tetszett, hogy annyira belemerül a politikába. Tudományos dolgait Jeannie nagyra értékelte, politikai nézeteit pedig egyszerűen ostobaságnak tartotta.
Az első pillanatban valóban elhitte Berrington meséjét, miszerint közvetlen számítógépes kapcsolatban állt Ausztráliával, de most visszatekintve már nem volt ennyire biztos a dologban. Mikor Berry Steve Loganra pillantott, akkor egy kísértet jelent meg a szeme előtt, és nem pedig a telefonszámla.
Nagyon sok családban vannak titkaik a szülőknek. Egy férjes asszonynak lehet szeretője, s csupán ő tudja megmondani, ki az igazi apja a gyerekének. Egy fiatal lány is szülhet gyereket, akit átad édesanyjának, s ezután úgy szerepel az emberek előtt, mint saját gyermekének idősebb nővére, s az egész család féltve őrzi a titkot. Szomszédok, rokonok és ismerősök is örökbe fogadhatnak valakit, és mindaddig eltitkolják az igazságot, amíg lehetséges. Talán Lorraine Logan nem az a típus, aki titkot csinálna egy problémamentes örökbefogadásból, de számos egyéb ok is közrejátszhatott, ha nem fedte fel Steve előtt a származását. De vajon hogy kerül Berrington a

képbe? Ő lenne talán Steve természetes apja? Jeannie ennek még a gondolatára is elmosolyodott, Berry is jóképű volt, de majdnem húsz centivel volt alacsonyabb Steve–nél, s bár nagyon sok minden előfordulhat, de ez a magyarázat mégis valószínűtlennek tűnt számára.

Jeannie–t mindig is zavarta, ha valami titok lebegett a környezetében. Ettől eltekintve Steve Logan a győzelmet jelentette a számára. Egy tisztességes, törvénytisztelő állampolgárt, akinek egypetéjű ikertestvére gátlástalan bűnöző. Steve igazolta számítógépes kutatási programjának hatékonyságát és a bűnözési hajlamról alkotott elméletét. Természetesen még legalább száz hasonló ikerpárra lenne szüksége, mielőtt egyáltalán bizonyítékként tárhatná ezt a tudományos világ elé. Ennek ellenére kutatási programja jobban nem is indulhatott volna.

Holnap majd találkozik Dennisszel. Ha kiderül, hogy valójában egy fekete hajú torzszülött, akkor tudni fogja, valami alapvető és végzetes hiba történt. Ha viszont elmélete igaz, akkor Steve Logan szakasztott másának kell lennie.

Teljesen megdöbbentette a felismerés, hogy Steve Logannek halvány fogalma sem volt saját örökbefogadásáról. Az ilyen esetekre ki kell majd dolgoznia egy megfelelő módszert. A jövőben fel kell vennie a kapcsolatot a szülőkkel, meg kell tudnia, mennyit mondtak el az örökbe fogadott gyereknek, s csak azután szabad megkeresni az ikreket. Ez némileg lelassítja majd a munkát, de meg kell tennie; nem vállalhatja magára azt a felelősséget, hogy ő fedje fel egy család legféltettebb titkait.

A probléma kezelhetőnek ígérkezett, de ennek ellenére kicsit nyugtalanították Berrington kétkedő kérdései és Steve hitetlenkedése. Ezután gondolatban a kutatási program következő szakaszával kezdett foglalkozni.

Bízott abban, hogy programja segítségével átnézheti az FBI számítógépes nyilvántartását. Ez tökéletes információforrást jelentett volna a számára. A huszonkétmillió nyilvántartott személy között biztosan számos gyanús múltú ember vagy éppen elítélt bűnöző is akad. Ha számítógépes programja működőképesnek bizonyul, akkor ebből a forrásból az ikrek százainak az adatait szerezheti meg, közülük pedig számos olyan ikerpárét, akik egymástól elszakítva nevelkedtek. Ez azonnal mennyiségi ugrást fog jelenteni a kutatómunkában. Mindenesetre előbb meg kell valahogy szereznie a hivatal engedélyét.

Az iskolában Ghita Sumra, egy indiai származású matematikazseni volt a legjobb barátnője, aki most magas beosztásban az információk kezelésével foglalkozik az FBI–nál. A lány Washingtonban dolgozik, de itt lakik Baltimore–ban. Ghita már elvállalta, hogy megpróbálja rábeszélni főnökeit, működjenek együtt Jeannie–vel. A döntést valamikor ennek a hétnek végére helyezte kilátásba, de Jeannie most szerette volna egy kicsit felgyorsítani az eseményeket. Feltárcsázta

barátnője telefonszámát.
Ghita már Washingtonban született, de beszédén még mindig érződött az indiai szubkontinens hatása; lágyan ejtette a szavakat, s kicsit kerekítette a magánhangzókat.
– Hello, Jeannie! Hogy telt a hétvégéd? – érdeklődött kedvesen.
– Borzalmasan! – válaszolta Jeannie. – Anya véglegesen kiborult, és el kellett helyeznem egy intézetben.
– Szomorúan hallom. Mégis mit csinált?
– Elfelejtette, hogy az idő már az éjszaka kellős közepén jár, felkelt az ágyból, elfelejtett felöltözni, kiment, hogy vásároljon egy doboz tejet, majd elfelejtette, hogy hol lakik.
– És mi történt ezután?
– A rendőrök találták meg. Szerencsére volt a táskájában egy kiállított csekk tőlem, s így ennek alapján a nyomomra bukkantak.
– És te hogy viselted a dolgot?
Tipikus női kérdés volt. A férfiak, a Jack Budgen és Berrington Jones–félék azt kérdeznék, mit akar ezek után csinálni. Nőnek kell lenni valakinek ahhoz, hogy az érzései iránt érdeklődjön.
– Rosszul! – hangzott a válasza. – Most nekem kell gondoskodnom az anyámról, de ha én ilyen helyzetbe kerülök, akkor vajon rólam ki gondoskodik? Ugye, ezt te sem tudod?
– Hová sikerült bejuttatnod?
– Egy olcsó helyre, de a biztosításából csak erre futja. Ki kell hoznom onnan, amint egy kis pénzt tudok szerezni, és meg tudok fizetni valami színvonalasabb intézetet. – Nyomott hallgatás volt a válasz a vonal túlsó végén, s Jeannie azonnal rájött, Ghita arra gondol, tőle akar pénzt kérni.
– Hétvégékre magántanítványokat vállalok – tette hozzá sietve. – Beszéltél már a főnököddel a javaslatomról?
– Tulajdonképpen, igen.
Jeannie–nek az izgalomtól elakadt a lélegzete.
– Mindenkit nagyon érdekel a számítógépes programod – folytatta Ghita.
Ez jelenthet akár igent, akár nemet is.
– Nektek nincs számítógépes keresőrendszeretek?
– De van, de a te keresési módszered sokkal gyorsabb, mint bármelyik a mienk közül. Már arról is beszélnek, hogy megvásárolják tőled a programot.
– Hű, ez igen! Talán akkor mégsem kell hétvégeken magántanítványokkal kínlódnom?
– Azért mielőtt pezsgőt bontanál, még először meg kell bizonyosodni arról, valóban működőképes–e a program – kacagott fel Ghita.
– Milyen gyorsan tudjátok ezt megcsinálni?
– A programot éjszaka fogjuk lefuttatni, hogy csak minimális mértékben zavarja az adatbázissal folytatott szokásos napi munkát. Meg kell várnom egy nyugodt éjszakát. Egykét héten belül minden bizonnyal sor kerül rá.
– Hamarabb nem lehetne?
– Annyira sietős?
Valóban annyira sürgős volt, de most nem akarta Ghitával megosztani

aggodalmait.
– Csak türelmetlen vagyok – válaszolta.
– Ne nyugtalankodj, megcsinálom az első adandó alkalommal. Egy modem segítségével át tudod küldeni nekem a programodat?
– Hát persze. De nem gondolod, esetleg nekem is célszerű lenne ott lennem?
– Nem, erre *igazán* nincs szükség – válaszolta Ghita, s a telefonon keresztül is érződött a mosoly a hangjában.
– Igaz is, te sokkal többet tudsz erről az egészről, mint amennyit én valaha is tudni fogok.
– A következő módon küldd el a programot – diktálta fel Ghita az elektronikus levelezési címet, melyet Jeannie azonnal gondosan fel is jegyzett magának. – Én majd ugyanezen az úton küldöm meg neked az eredményeket.
– Kösz! De figyelj csak, Ghita!
– Mi van még?
– Szükségem lesz valami jó befektetési tanácsadóra is?
– Ugyan, menj már! – nevetett fel Ghita, s letette a kagylót.
Jeannie kattintott egyet az egérrel, s máris bent volt az Internet–hálózatban. Ahogy programját elindította az FBI számítóközpontjába, kopogtak az ajtón, s Steve Logan lépett be a szobájába.
Jeannie kutató tekintettel mérte végig. Még mindig látszott az arcán a döbbenetes és nyugtalanító hír hatása, de mivel még fiatal volt és rugalmasan tudta kezelni a világ dolgait, a megrázkódtatás nem törte össze. Pszichológiai szempontból rendkívül stabil alkatnak volt tekinthető. Ha bűnöző típus lenne – mint ahogy ikertestvére, Dennis feltételezhetően ehhez a típushoz tartozik – akkor már biztosan belekötött volna valakibe.
– Mi újság? Hogy van? – kérdezte Jeannie.
A fiú cipője sarkával betolta maga mögött az ajtót.
– Túlestem mindenen – mondta kicsit fáradtan. – Alávetettem magamat minden vizsgálatnak, megoldottam minden feladatot, kitöltöttem minden kérdőívet, amit csak a zseniális emberi elme el tud képzelni.
– Akkor már haza is mehet.
– Gondoltam, ma este még Baltimore–ban maradok. Tulajdonképpen azt szerettem volna megkérdezni, eljönne–e velem valahova vacsorázni?
A kérdésbe bújtatott kérés meglepte Jeannie–t.
– Minek? – kérdezett rá a lány meglehetősen udvariatlanul.
– Kicsit lassan kapcsol!
– Ne haragudjon! – mentegetőzött Jeannie.
– Hány éves az, akivel randevúja van? – kérdezte.
– Ötvenkilenc vagy hatvan körül járhat.
– Hű! Maga az öregeket szereti?
Jeannie kényelmetlenül érezte magát, mert visszautasította a meghívást. Úgy érezte, tartozik a fiúnak valamivel azok után, aminek a nap során kitette. Számítógépe közben röviden felcsengett, ezzel jelezve, hogy befejezte a program továbbítását.

– Napközben viszont itt vagyok – próbált valamit oldani a helyzeten. – Nem innánk meg egy italt az egyetemi klubban?
– Nagyon szívesen! – derült fel azon nyomban a fiú arca. – Az öltözékem megfelel? – Keki színű nadrágot és világoskék vászoninget viselt.
– Jobban van öltözve, mint itt a legtöbb professzor! – mosolyodott el Jeannie, majd kikapcsolta a számítógépét.
– Felhívtam anyát – szólalt meg ismét Steve. – Beszéltem neki a feltételezéseiről.
– Nagyon dühös volt?
– Csak nevetett a dolgon, és azt mondta, hogy nem fogadtak örökbe, és ikertestvérem sem volt, akit örökbe adtak volna valakinek.
– Furcsa! – jegyezte meg, de belül nagy megkönnyebbülést érzett. Másrészt viszont nyugtalanította a család határozott kétkedése, ami felvetette annak a tehetőségét is, hogy Steve és Dennis valóban nem ikertestvérek.
– Tudja... – szólalt meg kicsit tétovázva, mivel ma már éppen elég megdöbbentő hírt közölt a fiúval. Ha viszont egyszer belekezdett, akkor végig is fogja mondani. – Létezik egy másik módja is annak, hogy Dennis mégis az ikertestvére legyen.
– Tudom, mire gondol! – jegyezte meg a fiú. – A babákat akár el is cserélhetik a kórházban.
Nagyon gyors volt a felfogása. Jeannie–t már délelőtt folyamán is több alkalommal meglepte, milyen gyorsan képes a fiú megoldani a problémákat.
– Pontosan erre gondoltam! – ismerte be. – Az 1. számú anya egypetéjű ikerfiúnak ad életet, a 2. és 3. számú anyák is fiúkat szülnek. Az ikreket odaadják a 2. és 3. számú anyáknak, akiknek a fiait pedig az 1. számú anya kapja meg. Mikor a gyerekek felcseperednek az 1. számú anya arra a következtetésre jut, hogy az ikrek mégis kétpetéjűek lehetnek, mert nagyon kicsi közöttük a hasonlóság.
– És ha 2. és 3. számú anyák nincsenek közeli ismeretségben egymással, akkor soha senki sem figyel fel a 2. és 3. számú gyerekek közötti megdöbbentő hasonlóságra.
– Ez már régi sablonja az érzelmes regényeknek – ismerte be Jeannie –, de azért ezt a lehetőséget sem lehet teljesen kizárni.
– Van valami könyve az ikerproblémáról? – érdeklődött Steve. – Szeretnék egy kicsit többet megtudni erről az egészről!
– Igen, azt hiszem, van nálam egy... – nézett végig Jeannie a könyvespolcán. – De nem, sajnos otthon van.
– Hol lakik?
– Itt, a közelben.
– Akkor magánál is megihatnánk azt az italt.
Jeannie kicsit elbizonytalanodott, de aztán azonnal emlékeztette magát: az ikrek közül Steve a normális.
– Miért is ne! – vonta meg a vállát. – Indulhatunk!

Már elmúlt öt óra, amikor kiléptek a Diliházból, s a hőség is mintha enyhült volna valamit. Steve füttyentett egyet, amikor megpillantotta a piros Mercedest.
– Milyen csinos autó!
– Már nyolc éve meg van – válaszolta Jeannie. – Nagyon szeretem.
– Az én kocsim a parkolóban van. Majd maga után megyek és felgyújtom a reflektoromat.
A fiú hamarosan el is tűnt a szeme elől, Jeannie pedig beült a kocsiba és elindította a motort. Mikor néhány perc elteltével a visszapillantó tükörben meglátta a fiú autójának fényszóróit, kikanyarodott a parkolóból és ő is elindult.
Ahogy elhagyta az egyetem területét, észrevette, hogy egy rendőrjárőr szegődik Steve kocsija után. A műszerfalra pillantva visszavette ötven kilométerre a sebességet.
Úgy tűnt, Steve Logan teljesen belé van esve. Bár az érzéseit nem viszonozta, azért ez mégis jólesett neki, hiszen el tudta csavarni egy jóképű fiatal fiú fejét.
Steve mindvégig a nyomában maradt. Jeannie odakanyarodott a háza elé, s közvetlenül mögötte ő is leparkolt.
Számos, régi baltimore–i utcához hasonlóan a házak előtt itt is fedett tornác húzódott, ahová a légkondicionáló elterjedése előtt a ház lakói nyári esténként kiültek hűsölni. Belépett a tornácra, megállt az ajtó előtt, s a kulcsait kezdte keresgélni.
Egyszer csak két rendőr ugrott ki a járőr–kocsiból fegyverrel a kézben. Tüzelőállásba helyezkedtek, s revolvereiket egyenesen Jeannie–re és Steve–re szegezték.
Jeannie–nek még a szívdobogása is megállt egy pillanatra.
– Mi a szar ez... – szólalt meg Steve. Az egyik rendőr rájuk ordított:
– Rendőrség! Megállni!
Jeannie és Steve magasba emelték a kezüket. A rendőröknek ez láthatóan kevés volt.
– Le a földre, te anyabaszó! – ordított újból a rendőr.
– Arccal a föld fele, kezeket hátra!
A rendőrök ezután olyan óvatosan közelítették meg őket, mintha valami időzített bombával lenne dolguk.
– Nem gondolják, hogy jobb lenne, ha megmagyaráznák ezt az egészet – szólalt meg Jeannie.
– Maga felállhat, hölgyem!
– Jé, kösz! – emelkedett talpra Jeannie. Szíve még most is hevesen kalapált. – Most, miután sikerült halálra ijeszteniük, igazán megmondhatnák, miről van szó!
Válasz most sem érkezett a kérdésére. Fegyvereiket mindketten továbbra is Steve–re szegezték. Egyikük melléje térdelt, s gyors, gyakorlott mozdulattal megbilincselte.
– Le vagy tartóztatva, te faszszopó! – mordult rá az egyik rendőr.
– Egyáltalán nem tartom magam túlzottan szemérmesnek – szólalt meg Jeannie,

de valóban szükség van erre az állandó trágárságra?
A rendőrök rá sem hederítettek.
– Mégis mit gondolnak, mit követett el? Mivel gyanúsítják? – próbálkozott újra Jeannie.
Egy világoskék Dodge állt meg csikorgó fékekkel a járőr–kocsi mögött, és ketten szálltak ki belőle. Egyikük Mish Delaware volt a szexuális bűncselekményeket vizsgáló osztályról. Ugyanazt a szoknyát és blúzt viselte, mint reggel, de most egy vászonkabátka is volt még rajta, mely alig takarta el az oldalára csatolt fegyverét.
– Hamar ideértek! –jegyezte meg az egyik járőr.
–Itt voltam a közelben – válaszolta Mish, majd a még mindig a földön fekvő Steve–re pillantott. – Állítsák fel! – szólt oda a rendőröknek.
Az egyik rendőrjárőr megragadta Steve karját s talpra segítette.
– Igen, ő az! – jelentette ki Mish határozottan. – Ez az a fickó, aki Lisa Hoxtont megerőszakolta.
– Steven tette volna? – kérdezett rá hitetlenkedve Jeannie. Jézusom! És én még fel akartam vinni a lakásomra!
– Erőszak? – kérdezte Steve.
– Az egyik járőr vette észre, amikor kocsijával kigördült az egyetem területéről – közölte Mish.
Jeannie most nézte meg először Steve kocsiját, a legalább tizenöt éves, rozsdabarna Datsunt. Lisa úgy emlékezett, a támadója egy öreg, fehér Datsunt vezetett.
A kezdeti sokkot és ijedtséget lassan normális gondolatok kezdték felváltani. A rendőrség erőszakos nemi közösüléssel gyanúsítja, de ettől még nem feltétlenül bűnös. Mivel tudják ezt bizonyítani?
– Ha le akarnak tartóztatni mindenkit, aki egy rozsdásodó Datsunt vezet – kezdte a mondókáját, amikor Mish egy darab papírt nyomott a kezébe. Ez volt az a kép, melyet mindenkinek osztogattak, s ami egy számítógépes grafikával készült férfiarcot ábrázolt. Jeannie a képet bámulta. Valóban úgy nézett ki, mint Steve. – Talán ő az, talán nem – mondta bizonytalanul.
– Mit csináltak együtt?
– Kísérleti alanyként szerepel nálunk. Különböző teszteket végeztünk rajta a laboratóriumban. Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy ő lenne az a fickó! – A teszt eredményei is azt bizonyították, hogy Steve ugyan egy potenciális bűnöző személyiségjegyeit örökölte, de nem fejlődött tényleges bűnözővé.
– El tud számolni az idejével? Mit csinált tegnap este hét és nyolc óra között? – tette fel a kérdést Mish Steve–nek.
– A Jones Falls Egyetemen voltam – válaszolta Steve.
– És mit csinált ott?
– Nem túl sokat. Az unokatestvéremmel, Rickyvel akartam találkozni, de ő lemondta a randevút. Erre megnéztem, hol kell ma reggel jelentkeznem. Nem volt semmi dolgom.
A magyarázatot még Jeannie is meglehetősen sántának tartotta. Mégis

Steve volt a tettes, gondolta döbbenten. Ha valóban ő volt, akkor ezzel az ő elmélete is romba dőlt.
– És mivel töltötte ott az idejét? – tette fel Mish a következő kérdést.
– Egy ideig néztem a teniszezőket. Utána elmentem a Charles Village–be, beültem az egyik bárba s vagy két órát ott töltöttem. Nem is voltam ott a tűzesetnél.
– Tudja ezt valaki igazolni?
– Nem, de mondok valami mást! Az egész napomat ma azzal töltöttem, hogy pszichológiai teszteknek vetettem alá ezt az embert. Megállapítottam, hogy nem rendelkezik az erőszakos bűncselekményre hajlamos emberek személyiségjegyeivel.
– Ez nem bizonyíték! – nézett rá Mish megvetően.
– De ez sem! – lengette meg Jeannie a robotképet, majd összegyűrte, és a járdaszegély mellé dobta.
– Menjünk! – intett Mish a fejével a rendőröknek.
– Várjanak egy pillanatra! – szólalt meg Steve érthető és nyugodt hangon.
A rendőrök egy pillanatra megtorpantak.
– Jeannie, ezek a fickók nem érdekelnek, de magának meg szeretném mondani: nem én követtem el, és ilyesmit soha nem is csinálnék.
Jeannie ezt el is hitte, de azonnal feltette magának a kérdést: vajon miért? Talán mert elméletének bizonyításához szüksége volt Steve ártatlanságára?
– Akarja, hogy felhívjak valakit? – kérdezte. – Esetleg a szüleit?
– Nem! – mondta Steve határozottan. – Nyugtalanok lennének. Néhány óra múlva úgyis vége van ennek az egésznek, aztán majd én személyesen mondom el nekik.
– Nem várják haza; éjszakára?
– Azt mondtam nekik, esetleg ma még Rickynél maradok.
– Nos, ha annyira biztos a dolgában... – jegyezte meg Jeannie kétkedéssel a hangjában.
– Biztos vagyok.
– Induljunk! – türelmetlenkedett Mish.
– Mire jó ez az átkozott sietség? – csattant fel Jeannie. – Van még néhány ártatlan ember, akit le akar tartóztatni?
– Van még valami, amit közölni szeretne velem? – bámult Mish merően az arcába.
– Most mi lesz a következő lépés?
– Elkezdődnek a kihallgatások, és rábízzuk Lisa Hoxtonra annak eldöntését, hogy ez volt–e az az ember, aki megerőszakolta, így már rendben lesz, dr. Ferrami? – kérdezte Mish gúnyosan tisztelettudó hangon.
– Tökéletesen! – válaszolta Jeannie.
Steve–et a világoskék Dodge–ben vitték a belvárosba. Csendesen forrt benne a méreg. Miért kell neki most ebben a kényelmetlen kis autóban szorongania ahelyett, hogy valami jeges itallal a kezében Jeannie Ferrami lakásán üldögélne? Fejezzék már be mihamarabb ezt a marhaságot; ez volt minden kívánsága.
A rendőrség rózsaszín gránitból emelt központi épülete Baltimore piros

lámpás negyedében bárok és pornóüzletek között helyezkedett el. Lifttel felvitték az emeletre, és bevezették egy sárgásra festett falú, ablak nélküli szobába. Levették róla a bilincset, és magára hagyták. Feltételezhetően rázárták az ajtót is, de nem vette magának a fáradságot, hogy megnézze.

A szoba közepén egy asztal és két kemény, műanyagból készült szék állt. Az asztalon lévő hamutartóban két filteres cigarettacsikk hevert, az egyiknek rúzsos volt a vége. Az ajtóba átlátszatlan üvegből készült apró ablakot építettek.

Steve nem látott ki rajta, de biztos volt benne, a másik oldalról be lehet látni a szobába.

A hamutartóra pillantva most azt kívánta, bárcsak *ő* is dohányos lenne. Akkor legalább elfoglalhatná magát valamivel ebben a sivár, sárga cellában. Jobb híján ezért fel–alá kezdett járkálni.

Igyekezett meggyőzni magát, hogy mégsem lehet akkora bajban. Sikerült egy pillantást vetnie a robotképre, s bár az azon szereplő kép többé–kevésbé hasonlított rá, de mégsem ő volt. Kétségkívül hasonlított a tettesre, de ha több, magas fiatalemberrel egy sorba áll, akkor az áldozat biztosan nem őt fogja kiválasztani. Végtére is annak a szerencsétlen nőnek éppen elég alkalma volt alaposan szemügyre venni azt a gazembert, aki megerőszakolta: az arca biztosan örökre megmarad az emlékezetében.

A rendőröknek viszont nincs joguk itt tartani. Oké, mint gyanúsítottat ki kell vonniuk a forgalomból, de egész éjszakára nem zárhatják be! Végtére is ő egy törvénytisztelő állampolgár!

Megpróbálta más oldalról megközelíteni a kérdést, így legalább módja lesz kicsit közelebbről is betekinteni az amerikai igazságszolgáltatás rendszerébe. Saját maga védőügyvédje lesz: ez legalább jó gyakorlatot is jelent majd a számára. Ha a jövőben valamilyen bűn elkövetésével vádolt ügyfelét képviseli, akkor pontosan tudja majd azt is, hogy az illetőnek mi mindenen kellett keresztülmennie, amikor a rendőrök őrizetbe vették.

Egyszer már volt alkalma körülnézni egy rendőrőrsön, de érzései akkor teljesen különböztek a mostaniaktól. Akkor még csak tizenhat éves volt, és egyik tanára kísérte el a rendőrségre. Azonnal el is ismerte a tettét, s nyíltan beszámolt a rendőröknek a történtekről. Ők is láthatták a verekedés során szerzett sérüléseit: nyilvánvaló volt, hogy a küzdelem nem lehetett egyoldalú. Nemsokára aztán megérkeztek a szülei, és hazavitték.

Ekkor szégyellte magát életében legjobban. Mikor apa és anya belépett a szobába, Steve azt szerette volna, ha menten megnyílik a föld alatta. Apja teljesen megsemmisült, mintha a legnagyobb megaláztatást kellett volna elviselnie.

Anya arcán mélységes szomorúság tükröződött; mindketten döbbentnek és sebzettnek látszottak.

Ezúttal viszont más a helyzet: most teljesen ártatlan.

Kartonpapírból készült mappával a kezében a nyomozó lépett a cellába. A kabátját már letette, de övén még mindig fegyvert viselt. Negyven év körüli, kellemes külsejű, fekete nő volt, kicsit már hízásnak indult, de egész megjelenése tekintélyt parancsolt.
– Hála istennek! – nézett rá Steve megkönnyebbülten.
– Miért hálálkodik?
– Végre történik valami! Nem szeretném az éjszakámat ezen az átkozott helyen tölteni!
– Kérem, üljön le! Steve leült az asztalhoz.
– Michelle Delaware őrmester vagyok – mutatkozott be, majd a dossziéból előhúzott egy papírlapot, s letette az asztalra. – Mondja meg a teljes nevét és pontos címét!
Steve mindezt el is sorolta, a nyomozó pedig gondosan felírta a hallottakat. – Kora?
– Huszonkét év.
– Iskolai végzettsége.
– Egyetem.
Miután mindezt feljegyezte a nyomtatványra, az asztalon keresztül feléje nyújtotta.
– Kérem, olvassa el a lapon szereplő öt mondatot, majd a mondatok között kihagyott helyeket lássa el a kézjegyével! – mondta egy golyóstollat nyújtva feléje.
Elolvasta és már kezdte aláírni a nyomtatványt a megadott helyeken.
– Bajban van, Steve! – közölte a noő, de azért rendes fiúnak látszik. Elmondaná, hogy történt az eset?
– Nem tudom elmondani – válaszolta Steve. – Nem tudom, mert nem voltam ott. Minden bizonnyal hasonlíthatok arra a fickóra, aki csinálta.
– Ismerem én a férfiakat – mosolyodott rá barátságosan a nyomozó, majd hátradőlt a székében, s keresztbe tette a lábait. – Néha nagyon erős bennük a késztetés.

Ha nem tudnám, milyen helyzetben vagyok, és csak a mozdulatai alapján akarnék ítélni, akkor azt mondanám, ki akar velem kezdeni, gondolta Steve.
– Hadd mondjam el a véleményemet – folytatta a nő. – Maga jóképű fiatalember és a lány biztosan kacérkodott magával.
– Soha nem is láttam azt a nőt, őrmester!
Szavait a nyomozó ismét eleresztette a füle mellett. Áthajolt az asztalon, s tenyerét rátette Steve kezére.
– Ugye ő provokálta ki az egészet?
Steve a nő kezére pillantott. Szép körmeit nem növesztette hosszúra, gondosan ápolta, és színtelen lakkal kente be. Kézfeje kissé már ráncosodott: negyven évesnél biztosan több lehetett, talán negyvenöt körül járhatott.
– Ha ezt akarta, hát megkapta! – ütött meg hirtelen bizalmasabb, szinte cinkosok között használatos hangnemet Delaware őrmester, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy szigorúan kettőnk között marad a

dolog. – Igazam van?
– Honnan jut eszébe ilyesmi? – kérdezte Steve ingerülten.
– Tudom, milyenek a lányok! Rászállt magára, majd az utolsó pillanatban mégis meggondolta magát. De akkor már túl késő volt. Egy férfi nem tud csak úgy egyszerűen leállni, egy igazi férfi legalábbis nem képes erre.
– Várjon csak! Most már értem! – szólalt meg Steve. – Ha a gyanúsított helyesel, és azt képzeli, hogy ezzel kedvezőbb színben tudja magát feltüntetni, ezzel már be is ismerte, hogy az erőszak valóban megtörtént!
Delaware őrmester hátradőlt a székében. Bosszúsnak látszott, és Steve ebből arra következtetett, hogy az elevenjébe talált.
– Oké, okosjankó – állt fel a helyéről –, most szépen velem jön!
– Hova megyünk?
– A cellájába.
– Várjon csak egy kicsit! Mikor lesz a kihallgatás és a bizonyítási eljárás?
– Amint el tudjuk érni a sértettet, és ide tudjuk hozni.
– Bírósági eljárás nélkül nem tarthatnak itt határozatlan ideig!
– Negyvennyolc óráig minden eljárás nélkül őrizetben tarthatjuk, úgyhogy legjobb lesz, ha most begombolja a száját és velem jön!
A nyomozó levitte a lifttel valahova, majd egy ajtón keresztül egy ronda, sárgásbarnára festett előtérbe érkeztek. A falon egy plakát arra emlékeztette a rendőröket, hogy motozás során tartsák megbilincselve a gyanúsítottat. A magas pult mögött egy ötvenes éveiben járó, fekete bőrű foglár ült.
– Hello, Spike! – üdvözölte Delaware őrmester. – Hoztam neked egy okosjankó egyetemistát.
– Ha annyira okos, akkor miért került ide? – vigyorodott el a foglár.
Mindketten hangosan felkacagtak. Steve már el is döntötte magában, hogy a jövőben soha nem mondja meg a rendőröknek, ha előre kitalálja gondolataikat. Most is ugyanazt a hibát követte el, mint korábban annyiszor, hiszen ezzel tanárait is számos alkalommal maga ellen bőszítette. Senki sem szereti az okoskodó embereket.
A Spike–nak nevezett alacsony, vékony alkatú rendőr már erősen őszült, s apró kis bajszot viselt. Vidám emberkének látszott, de a szeme hidegen csillogott. Kinyitott előttük egy vasajtót.
– Bejössz a cellákhoz, Mish? – kérdezte. – Ha igen, akkor add le a fegyveredet.
– Nem megyek sehova. Mára végeztem – válaszolta. – A kihallgatásra később kerül sor – tette még *hozzá,* majd sarkon fordult és távozott.
– Erre gyere, fiú! – szólt oda a foglár Steve–nek.
Steve belépett az ajtón. A cellákhoz értek. A falakat és a padlózatot egyforma piszkosszürkére festették. Steve először azt hitte, az épület második szintjén szálltak ki a liftből, de itt sehol sem látott ablakot, és olyan érzése támadt, mintha egy mély, föld alatti barlangba került volna, s hosszú időbe telik, míg innen újra ki tudna mászni a felszínre.
Egy kis előtérbe érkeztek, melynek összes berendezését egy asztal

alkotta, valamivel távolabb pedig egy állványos fényképezőgépet látott. Spike előhúzott egy nyomtatványt az asztalfiókból. Levette golyóstolláról a védőkupakot, és kezdte kitölteni az űrlapot. Mikor mindezzel elkészült, rámutatott egy pontra a földön.
– Álljon arra a helyre!
Steve a fényképezőgép lencséje elé állt. Spike megnyomott egy gombot a gépen, s már villant is a vaku.
– Most forduljon oldalra!
Újabb villanás. Spike ezután egy festékpárnára nyomta Steve ujjait, majd sorban a kartonlapon szereplő feliratok alá préselte. Steve közben észrevette, hogy kis termete ellenére Spike–nak mekkora lapáttenyere van, s a kézfején kidudorodnak az erek.
– A városi börtönben – magyarázta kedélyesen Spike munka közben –, a Greenmont Avenuen van az új központi nyilvántartó, ahol már számítógéppel, tinta nélkül veszik fel az ujjlenyomatokat. Olyan, mint egy nagy fénymásoló: csak rá kell tenni a kezét az üvegére. Itt viszont még mindig ezzel a régi, piszkos módszerrel dolgozunk.
Steve hirtelen döbbenten tapasztalta, hogy szégyellni kezdi magát, bár semmiféle bűnt nem követett el. Talán a sivár, lehangoló környezet is hozzájárult ehhez, de leginkább a teljes tehetetlenség és kiszolgáltatottság volt az oka. Mióta a rendőrök Jeannie háza előtt kiugrottak a járőr–kocsiból, azóta egyfolytában úgy kezelik, mint egy darab véres húst, mely egyáltalán nem ura a cselekedeteinek, és nem rendelkezik önálló akarattal. Az ilyesmi nagyon hamar aláássa valakinek az önbecsülését.
Miután levették tőle az ujjlenyomatokat, kezet moshatott.
– Hadd mutassam meg a lakosztályát! – szólalt meg ezután viccelődve Spike.
Végigmentek a folyosón, melynek mindkét oldalán majdnem négyzet alakú cellák sorakoztak. A cellák folyosóval határos oldalára fal helyett csak rácsokat szereltek, így a cellák minden négyzetcentiméterét kívülről egyetlen pillantással át lehetett tekinteni. Steve a rácsokon keresztül azt is megfigyelte, hogy a cellákban a priccs vasvázát a falhoz rögzítették, a mosdókagyló és a WC–csésze pedig rozsdamentes anyagból készült. A priccset és a sűrűn telefirkált falakat valaha egyaránt sárgásbarnára festették. A WC–kagylónak nem volt teteje. Három vagy négy cellában egy–egy őrizetes heverészett tétlenül a priccsen, a többi viszont üres volt.
– A hétfők általában csendesek –jegyezte meg Spike tréfálkozva.
Steve most akkor sem tudott volna nevetni, ha az élete múlik rajta.
Spike megállt egy üres cella előtt. Kinyitotta a rácson lévő ajtót, és Steve–et a cellába tessékelte. Jókora csattanással zárult be mögötte az ajtó.
– Mindenható Isten, micsoda hely! – suttogta maga elé, s lerogyott a priccsre.
– Majd megszokja! – szólt oda vidáman búcsúzóul Spike, és máris eltűnt a fiú szeme elől.
Néhány perccel később kis műanyag csomaggal a kezében tért vissza.
– Maradt egy adag vacsora – mondta. – Sült csirke. Kéri? Steve a

csomagocskára, majd a nyitott WC–kagylóra pillantott, s megrázta a fejét.

Berrington pezsgőt rendelt. A mai nap után Jeannie inkább egy dupla vodkát szeretett volna lehajtani, de a tömény szesszel nem biztos, hogy kivívta volna főnöke rokonszenvét.
A pezsgő romantikát is jelent. Az előző alkalmakkor, amikor magánemberként találkoztak, Berrington inkább kedves és kellemes volt, de nem próbált udvarolni. Vajon most megpróbálkozik a rohammal? A gondolatra kellemetlenül kezdte érezni magát. Még nem találkozott olyan férfival, aki szívesen és nagyvonalúan vette volna a visszautasítást. Ráadásul ez az ember a főnöke is volt.
Steve–ről sem beszélt neki. A vacsora folyamán számtalanszor kikívánkozott ugyan belőle, de az utolsó pillanatban valami mégis visszatartotta. Ha mégis kiderül, hogy Steve valóban bűnöző, akkor ez alapjaiban ingatja meg az elméletét.
– Milyen volt a tengeri süllő? – szakította félbe Berrington a gondolatait.
– Finom. Nagyon ízletes.
A férfi jobb mutatóujjával végigsimította saját szemöldökét. Jeannie ezt valahogy úgy értelmezte, mintha saját magának akarna gratulálni a választásához.
– Most pedig kérdezni szeretnék valamit – szólalt meg újra Berrington –, s magának őszintén kell válaszolnia – mosolyodott el, mintha csak azt mondaná, azért ezt az egészet mégsem kell annyira komolyan venni.
–Oké!
– Szereti a desszertet?
– Igen. De valóban olyan nőnek tart engem, aki ilyen kívánságokkal hozakodik elő?
– Azt hiszem, nem olyan, akinek túlzottan sok kívánsága lenne – rázta meg a fejét a férfi.
– Ez így is van. Sokan még tapintatlannak is tartanak.
– *Ez a* legnagyobb gyengesége?
– Biztosan tudnék rajta változtatni, ha meggondoltabb lennék. És önnek mi a gyengéje?
– Hamar szerelmes leszek – vágta rá Berrington minden tétovázás nélkül.
– Ez talán gyengeség?
– Ha az emberrel túl gyakran megesik, akkor az. Jeannie felkacagott, de nem akarta a beszélgetést Steve–re terelni.
– Ki a kedvenc festője? – kezdett bele egy másik témába.
– Próbáljuk ki, hátha eltalálja!
Berrington a szuperhazafi szerepében tetszeleg, ezért nyilvánvalóan szentimentális, gondolta Jeannie.
– Norman Roickwell?
– Ő biztosan nem! – jelentette ki Berry őszintén elszörnyedve. – Az egy közönséges illusztrátor! Nem, ha tehetném, akkor az amerikai impresszionisták képeit gyűjteném. És maga?
– Ezt most önnek kell eltalálnia!
– Joan Miro – szólalt meg Berrington rövid gondolkodás után.

– És miért éppen ő?
– Úgy érzem, maga nagyon szereti az olyan festőket, akik bátran bánnak a színekkel.
– Jó az ítélőképessége – biccentett a lány. – De nem egészen pontos. Miro nekem túlságosan is zavaros. Mondarint jobban kedvelem.
– Óh persze! Az egyenes vonalaival.
– Pontosan! Úgy látom, meglehetősen tájékozott ezekben a dolgokban.
Berrington csak megvonta a vállát. Jeannie–nek az jutott az eszébe, hogy már nagyon sok nővel játszhatott ilyesfajta játékot.
Belemerítette kanalát a mangósörbetjébe. Most már teljesen biztos volt abban, hogy ez minden, csak nem munkavacsora. Hamarosan határozottan és egyértelműen el kell döntenie, milyen jellegű legyen a kapcsolata Berringtonnal.
Már több mint másfél éve nem csókolt meg férfit. Mióta Will Temple faképnél hagyta, még csak nem is randevúzott senkivel. Egyáltalán nem szomorkodott Will miatt; már nem szerette. Csupán óvatos és körültekintő volt.
Ezzel együtt már majdnem megbolondult az apácaélettől. Hiányzott mellőle egy szőrös test az ágyban, hiányzott a férfitest illata. Legjobban azért a szex hiányától szenvedett. Mikor az elvakult feministák fennhangon azt hirdették, hogy a pénisz a legnagyobb ellenség, olyankor Jeannie szeretett volna rájuk kiáltani: csak a saját nevetekben beszéljetek, testvérek!
A karamellel bevont almáját eszegető Berringtonra pillantott. Visszataszító politikai nézetei ellenére tetszett neki ez a fickó. Okos – egy férfinak intelligensnek kell lennie –, és a modora is megnyerő. Tudományos munkásságát is tisztelte. Megőrizte karcsúságát és jól karbantartotta magát, biztosan nagyon tapasztalt és ügyes szerető lehet, ráadásul szép kék a szeme is.
Mindegy, akkor is túlságosan öreg *hozzá.* Szerette az érett férfiakat, de nem az ennyire éretteket.
Miként tudja majd visszautasítani anélkül, hogy ezzel tönkretenné a karrierjét? Talán az lenne a legjobb, ha azt a látszatot keltené, hogy figyelmességét atyai szeretetnek fogja fel, így esetleg elkerülheti a közvetlen támadást.
Belekortyolt a pezsgőjébe. A pincér állandóan utánatöltött, s így már maga sem tudta, mennyit ihatott.
Ezután mindketten kávét rendeltek. Berrington kifizette a számlát, majd a lifttel lementek a föld alatti parkolóba, s beültek Berrington ezüstszürke Lincolnjába.
Berrington egy ideig a kikötő partvonala mellett haladt, majd rátért a Jones Falls sztrádára.
– Ott van a városi börtön – mutatott rá egy háztömbnyi területet elfoglaló, erődítményhez hasonló épületre. – Ide gyűjtik össze a föld szemetét.
Steve is ott lehet, gondolta Jeannie.
Miért is juthatott eszébe, hogy esetleg lefeküdhetne Berringtonnal? A legkisebb melegséget sem érezte iránta. Szégyellte magát, hogy egyáltalán még a gondolattal is eljátszadozott. Mikor a háza elé, a járdaszegélyhez kanyarodott a

kocsival, Jeannie határozottan megszólalt.
– Nos, Berry, köszönöm a nagyszerű estét!
Vajon kezet fog vele vagy meg akarja majd csókolni? Ha az utóbbira kerül sor, akkor majd az arcát tartja oda neki. Egyiket sem csinálta.
– A telefonom nem működik, és még fel kellene hívnom valakit lefekvés előtt – jelentette ki Berrington. – Használhatom a telefonját?
Jeannie azt semmiképpen sem mondhatta, hogy egy fenét, álljon meg inkább egy telefonfülkénél. Úgy nézett ki, most egy nagyon elszánt, rámenős fickóval akadt dolga.
Természetesen – válaszolta, s elnyomott magában egy sóhajtást. – Jöjjön fel! – mondta, és már azon kezdett gondolkodni, miként tudja elkerülni, hogy kávéval is meg kelljen kínálni.
Kiugrott a kocsiból, és felment a verandára. A bejárati ajtó egy aprócska előtérbe vezetett, ahonnan újabb két ajtó nyílt. Az egyik annak a földszinti lakásnak volt az ajtaja, melyben Mr. Oliver, a nyugdíjas házmester lakott. Jeannie ajtaja volt a másik, s az a lány emeleti lakásához vezető lépcsősorra nyílt.
Jeannie csodálkozva vonta össze szemöldökét. Az ajtót nyitva találta.
Belépve mutatta az utat a lépcsőn felfelé. Minden villany égett odafent. Ez aztán valóban érdekes, hiszen még világosban ment el itthonról.
A lépcső egyenesen a nappalijába vezetett. Belépett és azonnal felsikoltott!
A férfi kezében egy üveg vodkával ott állt a hűtőszekrénynél. Ápolatlan és borotválatlan volt, kicsit részegnek is látszott.
– Mi történt? – hallotta maga mögött Berrington hangját.
– Óvatosabbnak kellene lenned, Jeannie – szólalt meg a férfi. – Tíz másodperc sem kellett *hozzá,* hogy kinyissam a zárat.
– Hát ez meg ki az ördög? – kérdezte Berrington ingerülten.
– Mikor jöttél ki a börtönből, apa? – kérdezte Jeannie döbbenten.
A kihallgatószoba a cellákkal azonos szinten volt. Az előtérben hat, Steve–vel egykorú, hasonló felépítésű férfi tartózkodott. Rendőrök lehettek. Nem szóltak hozzá és elkerülték a tekintetét is. Úgy kezelték, mint egy bűnözőt. Szerette volna azt mondani nekik, hogy hé, fiúk, én a ti oldalatokon állok, nem én követtem el az erőszakot, ártatlan vagyok!
Mindnyájuknak le kellett venni karórájukat, s a ruhájuk fölé magukra kellett húzni egy fehér papírból készült kezeslábast. Míg készülődtek, egy öltönyös fiatalember lépett be közéjük?
Kérem, ki a gyanúsított önök közül? – kérdezte.
– Én vagyok – válaszolta Steve.
– A nevem Lew Tanner. Én vagyok a hivatalból kirendelt védője – közölte. – Ellenőriznem kell, szabályosan zajlik–e le a szembesítés. Van valami kérdése?
– Utána még mennyi időbe telik, amíg kiengednek innen?
– Feltételezve, hogy nem magát választják ki a sorból, akkor még vagy két órába.

– Két órába? – kérdezett vissza Steve ingerülten. – Még vissza is kell mennem abba a kibaszott cellába?
– Igen.
– Jézusom!
– Majd megkérem őket, intézzék olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet – ígérte Lew. – Van még valami más is?
– Köszönöm, egyelőre nincs.
– Oké! – biccentett a fiatalember, s már ki is ment az előtérből.
A foglár a hét férfit egy emelvényre vezette. A mögöttük lévő drapérián húzódó skála a magasságukat mutatta, az emelvényen elfoglalt helyüket pedig egytől tízig számok jelölték. Erős reflektor világította meg a felsorakozott társaságot, s az emelvényt függöny választotta el a terem többi részétől. Ők nem láthattak keresztül rajta, de azt hallották, mi zajlik mögötte.
Egy ideig nem történt semmi, csupán léptek zaja és visszafojtott, halk férfihangok hallatszottak a függöny túlsó oldaláról. Steve hirtelen női léptek semmivel össze nem téveszthető zaját hallotta. Néhány pillanat múlva egy férfihang szólalt meg.
– Ön előtt áll hét ember, akiket számok jelölnek. Ha közülük bármelyik elkövetett önnel szemben vagy az ön jelenlétében valamit, akkor mondja meg a számát, de csakis a számát! Ha kívánja, hogy bármelyikük megszólaljon, kimondjon egy meghatározott szót, akkor azt kimondatjuk vele. Ha kívánja, akkor elfordulnak oldalra is. Felismer valakit közülük, aki elkövetett önnel szemben vagy az ön jelenlétében valamit?
Csend állt be a függöny túlsó oldalán. Steve idegei úgy megfeszültek, mint a gitár húrjai, holott biztos volt benne, nem esik rá a választás.
– Sapka volt a fején – hallatszott egy halk női hang.
Egy vele hozzávetőlegesen egykorú, középosztálybeli, iskolázott nőnek a hangja, gondolta Steve.
– Vannak itt sapkák – szólalt meg ismét a férfihang. – Mindnyájan tegyenek fel sapkát!
– Nem egyszerű sapka, hanem baseballsapka volt.
Steve feszültséget, nyugtalanságot, de elszántságot is érzett a hangban. Mesterkéltségnek, színlelésnek nyoma sem volt benne. A nő olyannak tűnt, mint aki még kétségbeesésében is az igazat és csakis az igazat mondja. Ettől egy kicsit jobban érezte magát.
– Dave, nézd meg, van–e hét baseballsapkánk a ruhatárban!
Ezután néhány perces szünet következett. Steve türelmetlenül a fogát csikorgatta. Motyogást hallott valahonnan:
– Jézusom, nem is tudtam, hogy nekünk ilyenek is vannak, szemüvegek, bajszok...
– semmi fecsegés, Dave! – hallatszott az előbbi, határozott férfihang. – Ez most itt hivatalos eljárás!
Egyszer csak oldalról egy nyomozó lépett fel az emelvényre, s a sorban állók mindegyikének átadott egy baseballsapkát.
A függöny túlsó oldaláról női zokogás szűrődött keresztül.

A férfihang most újból megismételte az előbb elhangzott szöveget.
– Felismer valakit közülük, aki elkövetett önnel szemben vagy az ön jelenlétében valamit?
– A négyes! – mondta a nő, még mindig sírással küszködve. Steve megfordulva a mögötte lévő drapériára pillantott.
A négyes ő volt.
– Nem! – kiáltott fel. – Ez nem lehet igaz! Nem én voltam!
– Négyes szám! Hallotta az előbbi szavakat?
– Persze, de nem én tettem!
A mellette állók kezdték elhagyni az emelvényt.
– Az isten szerelmére – bámult Steve könyörgően széttárt karokkal az átlátszatlan függönyre. – Hogy választhatott engem? Hiszen még azt sem tudom, hogyan néz ki!
– Kérem, hölgyem, ne mondjon semmit! – hallatszott ismét a férfi hangja. – Köszönjük az együttműködését! Erre parancsoljon!
– Itt valami óriási tévedés van – ordította Steve. – Képtelenek megérteni?
Spike, a foglár jelent meg az emelvényen.
– Vége van, fiam! Menjünk!
Steve döbbenten bámult rá, s egy pillanatig nagyon erős volt benne a csábítás, hogy kiüsse szájából a fogsorát.
– Apa–a–a? – kérdezett rá döbbenten Berrington.
Jeannie legszívesebben leharapta volna a nyelvét. A legostobább dolog volt, amit csak tehetett, amikor megkérdezte: mikor jöttél ki a börtönből, apa? Hiszen Berrington alig néhány perccel ezelőtt jelentette ki a városi börtönben lévő emberekről, hogy ők alkotják az emberiség szemetét.
Elgyötörtnek érezte magát. Önmagában már az is elég rémes volt, hogy a főnöke megtudta, az apja hivatásos betörő. Jeannie annyira szégyellte magát, hogy rá sem mert nézni Berringtonra.
Sok–sok évvel ezelőtt volt egy időszaka, amikor egyáltalán nem szégyellte az apját, sőt éppen ellenkezőleg: osztálytársai apjait unalmasnak és fárasztónak tartotta. Édesapja csinos, jóképű, tréfát kedvelő ember volt. Néha új, elegáns ruhában, pénztől duzzadó zsebbel jött haza. Ilyenkor moziba jártak, új ruhákat és nagy adag fagylaltokat kapott, a mama is új hálóinget vásárolt, s fogyókúrázni kezdett. Apja viszont időről időre újra eltűnt, s lehetett már vagy kilenc éve, amikor ennek az okát megtudta.
– Ő Berrington Jones professzor – szólalt meg néhány kínos pillanat után. – Berry, ő az apám, Pete Ferrami.
Berrington nagyvonalúan kezet fogott Jeannie apjával.
– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Ferrami – mondta. – A lánya nagyszerű teremtés.
– Ez nem lehet igaz. – vigyorodott el Pete elégedetten.
– Nos, Berry, most már ismeri a családi titkot – jegyezte meg a lány rezignáltan. – Apát azon a napon csukták be harmadszor, amikor summa cum laude diplomát kaptam Princetonban. Az elmúlt nyolc évet börtönben töltötte.

– Lehetett volna tizenöt is – jegyezte meg a papa. – Az utolsó munkát fegyveresen csináltuk.
– Kösz, hogy ezt is elmondtad, apa, így nagyobb lesz a tekintélyem a főnököm előtt.
Apja megbántottnak, zavartnak látszott, s bosszúsága ellenére Jeannie–ben szánalom ébredt iránta. Saját gyengesége az apját legalább annyira bántotta, mint a családját.
Jeannie–nek most gyorsan meg kellett szabadulnia Berringtontól.
– Ha telefonálni akar, Berry, akkor használhatja a telefonomat a hálószobában.
– Hm, tulajdonképpen nem is olyan fontos...
– Nos, akkor még egyszer köszönöm a kellemes estét! – nyújtotta búcsúzásra a kezét.
– Kellemes este volt. Jó éjszakát! – rázta meg zavartan Jeannie kezét Berrington, s már kint is volt az ajtón.
– Mi történt? – fordult Jeannie az apjához.
– A jó magaviseletemért hamarabb kiengedtek. Szabad vagyok. És természetesen legelőször a kislányomat szerettem volna látni.
– Persze előtte három napon keresztül egyfolytában ittál –vetette oda Jeannie. Érezte, egyre gyűlnek benne az ismerős indulatok. Miért nem lehet neki is olyan tisztességes apja, mint a többi embernek?
– Ugyan már, legyél egy kicsit kedvesebb hozzám! Dühe hirtelen szánalomba csapott át. Soha nem volt igazi apja, és már nem is lesz.
– Add ide azt az üveget – mondta. – Főzök neked egy kávét.
Apja kelletlenül átadta neki a vodkásüveget, s a lány visszatette a fagyasztóba. Vizet öntött a kávéfőzőbe, majd bekapcsolta.
– Idősebbnek látszol – szólalt meg az apja. – Van már néhány ősz hajszálad is.
– Jé, kösz, hogy észrevetted – mondta a lány, miközben csészéket, tejszínt és cukrot tett az asztalra.
– Anyád is hamar elkezdett őszülni.
– Mindig azt hittem, ez temiattad van.
– Elmentem hozzá is – közölte kicsit méltatlankodva.
– De már nem lakik a régi helyen.
– A Bella Vistában lakik.
– Ezt mondta az egyik szomszéd, Mrs. Mendoza is. Ő adta meg nekem a címedet. Nem is szeretek rágondolni, hogy anyádnak egy olyan helyen kell élnie.
– Akkor hozd ki onnan! – csattant fel Jeannie ingerülten.
– Még mindig a te feleséged. *Szerezz* magadnak állást, tisztességes lakást, és kezdj el róla gondoskodni!
– Tudod jól, erre képtelen vagyok.
– Akkor pedig ne tegyél szemrehányást nekem!
– Rólad nem is mondtam semmit, édesem – mentegetőzött az apja mézesmázos hangon. – Én csak annyit mondtam: nem tetszik nekem, hogy anyád intézetben van.
– Nekem se tetszik, és Pattynek sem tetszik! Megpróbálunk egy kis pénzt

szerezni, hogy kihozzuk onnan – mondta Jeannie, s küszködnie kellett a könnyeivel. – A pokolba is, apa, éppen elég nehéz anélkül is, hogy a siránkozásaidat kellene hallgatnom!
– Oké, oké! – csitítgatta az apja. Megcsörrent a telefon.
– Tessék? – szólt bele Jeannie a kagylóba.
– Jeannie, ő volt az! – hallotta Lisa zaklatott hangját a vonal túlsó végéről.
– Kicsoda? Miről beszélsz?
– Az a fickó, akit nálad letartóztattak. Felismertem a többiek között. Ó volt az, aki megerőszakolt. Steve Logan.
– Ő lett volna? – ámuldozott hitetlenkedve Jeannie. – Biztos vagy ebben?
– Semmi kétség – bizonygatta Lisa. – Drága istenem, borzalmas volt újra látni az arcát. Először nem szóltam egy szót sem, mert sapka nélkül teljesen másképpen nézett ki. A nyomozók akkor mindenkivel felvetettek egy baseballsapkát, s így már teljesen biztos voltam a dologban.
– Lisa, mégsem ő lehetett – szólalt meg ismét Jeannie.
– Ezt meg hogy érted?
– A tesztjei teljesen mást mutatnak. Én hosszabb időt töltöttem el vele, és nekem ez az érzésem.
– De hiszen felismertem – hangzott Lisa kicsit sértett tiltakozása.
– Meg vagyok döbbenve. Nem értem az egészet.
– Ez megcáfolja az elméletedet, nem így van? Azt szeretted volna, ha az egyik iker rendes ember lett volna, a másik pedig bűnöző.
– Igen, de egy ellenpélda még nem cáfolja meg az egész elméletet.
– Nagyon sajnálom, ha ez az ügy veszélybe sodorhatja kutatásaid sikerét.
– Egyáltalán nem ezért mondtam, hogy nem ő lehetett sóhajtott fel Jeannie. – Bár a fene tudja. Hol vagy most?
– Otthon.
– Minden rendben?
– Igen, már jobban érzem magamat.
– Pedig milyen kedves fiúnak látszott!
– Mish azt mondta, ezek a legveszélyesebbek, akik látszólag teljesen normálisak. Élvezik, ha szenvedést okozhatnak egy nőnek.
– Drága istenem!
– Le is fekszem, mert nagyon fáradt vagyok. Csak ezt szerettem volna elmondani neked. Hogy telt az estéd?
– Is–is! Majd holnap elmesélem.
– Továbbra is szeretnélek elkísérni Richmondba. Jeannie úgy tervezte, Lisát is magával viszi a Dennis Pinkerrel történő beszélgetésre.
– Elég erősnek érzed magad?
– Igen, és különben is szeretnék visszazökkenni a normális kerékvágásba. Végső soron nem vagyok beteg, nincs szükségem lábadozásra.
– Dennis Pinker valószínűleg Steve Logan szakasztott mása lesz.
– Tudom, és fel vagyok rá készülve.

– Ha annyira biztos vagy magadban...
– Korán reggel majd felhívlak.
– Oké! Aludj jól!
Jeannie lezöttyent az ágy szélére. Steve szimpatikus megjelenése és magatartása csupán álarc lenne? Nagyon rossz emberismerő lennék, ha ez valóban így lenne, gondolta magában. És a tudományhoz sem lenne sok tehetségem, hiszen ezek szerint az is elképzelhető, hogy az egypetéjű ikreknek a bűnözési hajlama is teljesen azonos, sóhajtott egy nagyot.
Saját bűnöző őse viszont ott ült mellette.
– Az a professzor nagyon jó kinézetű fickó, de biztosan idősebb nálam – mondta. – Van valami közöd hozzá?
– Kész a fürdővized, apa – mutatott Jeannie összeráncolt homlokkal a fürdőszoba felé.

Steve ismét a sárgára festett falak között ült a kihallgatószobában. A hamutartóban még mindig ott hevert a két cigarettacsikk. A szoba semmit sem változott, de ő igen. Három órával ezelőtt még törvénytisztelő állampolgárnak számított, aki soha nem követett el nagyobb bűnt annál, hogy száz kilométeres sebességgel vezetett ott is, ahol csak kilencvennel lett volna szabad hajtania. Most már bűnözőnek számított, akit letartóztattak, mert az áldozata felismerte. Rákerült az igazságszolgáltatás gépezetének futószalagjára. Bűnöző lett belőle. Az már mit sem számít, hogy minduntalan bizonygatja magának saját ártatlanságát. Ezzel nem tudja lerázni magáról a becstelenség érzését.
Korábban egy nyomozónővel, Delaware őrmesterrel volt dolga. Most egy férfi lépett a szobába, s ő is egy dossziét tartott a kezében. Olyan magas volt, mint Steve, csak sokkal vállasabb. Acélszürke haját rövidre vágatta, és tüskés bajuszt viselt. Leült, kitett az asztalra egy doboz cigarettát. Nem szólt egy szót sem, csak kivett egyet belőle, meggyújtotta, s a gyufát bedobta a hamutartóba. Kinyitotta maga előtt a dossziét, és egy űrlapot húzott elő belőle. Elkezdte kitölteni a lapot, de még mindig nem szólt egy szót sem. Mikor leírt néhány szót, akkor felemelte a felső, fehér papírlapot, és gondosan ellenőrizte, hogy a négy különböző színű – szürke, sárga, rózsaszín és világosbarna – másolati példányon jól olvasható–e a szöveg.
Szemből Steve–nek azt sikerült kibetűznie, hogy az áldozatot Lisa Margaret Hoxtonnak hívják.
– Hogy néz ki a lány? – kérdezte.
A nyomozó felpillantott, s egy pillanatra az arcába bámult.
– Fogd be a kibaszott pofádat! – mondta, majd mélyet szívott a cigarettájából és tovább folytatta az űrlap kitöltését.
Steve mélységes megaláztatást érzett. Ez az ember durváskodik vele, ő pedig semmit nem tud ellene tenni.
Mikor a nyomozó befejezte az írást, a két nyomtatványt áttolta Steve elé az asztal másik oldalára.

– Nagy bajban vagy, Steve! Bántalmaztál egy lányt, megerőszakoltad és fajtalankodtál vele.
– Nem, semmi ilyesmit nem tettem!
– Fogd be a pofádat!
Steve az ajkába harapott, és nem szólt egy szót sem.
– Szemét vagy! Tisztességes ember még egy levegőt sem szív szívesen veled! Összevertél egy lányt, megerőszakoltad és még fajtalankodtál is vele! Azt is tudom, ezt nem először csináltad. Már jó ideje folytatod ezt a játékot. Ravasz vagy, mint a róka, alaposan megtervezed a lépéseidet, ezért eddig még mindig megúsztad. Ezúttal viszont sikerült elkapnunk. Egy óra múlva Delaware őrmester megkapja őrizetben tartásodra az engedélyt a bíróságtól. Akkor átviszünk az Irgalmasok Kórházába, ahol majd vérvizsgálat következik, átfésülik a szőrzetedet, s megnézik, hogy a DNS–ed egyezik–e azzal, amit az áldozat hüvelyében találtak.
– Mennyi ideig tart a vizsgálat?
– Fogd be a pofádat! Elkaptunk, Steve! Tudod, mi történik majd veled?
Steve nem válaszolt.
– Az előre megfontolt szándékkal elkövetett erőszakos nemi közösülésért életfogytiglan jár. Börtönbe kerülsz, s tudod, mi történik ott veled? Majd megízleled, amit eddig te csináltál másokkal. Egy jóképű fiatal srác? Semmi probléma! Összetörik még a csontodat is, megerőszakolnak és fajtalankodnak veled. Most majd te is megtudod, Lisa mit érzett. Csak a te esetedben ez évekig, hosszú–hosszú évekig fog tartani.
Tartott egy kis szünetet. Felvette a csomag cigarettát, s megkínálta Steve–et. Steve meglepetten rázta meg a fejét.
– Különben Brian Allaston nyomozó vagyok – gyújtotta meg saját cigarettáját. – Tulajdonképpen nem is tudom, miért mesélem el mindezt. Mindenesetre azért kicsit megkönnyítheted az életedet.
Steve kíváncsian ráncolta össze a homlokát. Vajon mi következik ezután?
Allaston nyomozó felállt, megkerülte az asztalt és leült a szélére. Egyik lábával a padlónak támaszkodott, s így közelebb került Steve–hez. Kicsit előredőlve valamivel békülékenyebb stílusban folytatta:
– Hadd magyarázzam el, hogyan is állunk ezzel az üggyel! A nemi erőszak nem más, mint hüvelyen keresztül elkövetett olyan behatolás, mely fenyegetés vagy erő alkalmazásával, a nő beleegyezése nélkül valósul meg. Mivel itt az adott esetben előre megfontolt szándékkal elkövetett nemi erőszakról van szó, ezért súlyosbító körülmények is felmerülnek. Az alkalmi nemi erőszakért enyhébb büntetés jár. Ha most meg tudsz engem győzni arról, hogy amit tettél, az ebbe a kategóriába tartozik, akkor igen nagy szolgálatot tettél magadnak.
Steve továbbra is néma maradt.
– Nem akarod nekem elmondani, miként történt a dolog?
– Fogd be a kibaszott pofádat! – szólalt meg most Steve.
Allaston villámgyorsan reagált. Lecsúszott az asztal sarkáról, megragadta Steve

mellén az inget, kiemelte a székből, és a salakbetonból készült falnak csapta. Steve háta fájdalmasan csattant.

– Ne merj velem még egyszer így beszélni, te szemétláda! – sziszegte Allaston a képébe.
Steve érezte, lassan a düh is elszáll belőle. Allaston már meg sem tudta sérteni. Rájött, mindez része a színjátéknak. Allaston is egy szerepet játszott: *ő* volt a kemény fiú, Mish pedig a jó lélek. Nemsokára majd ő is megjelenik a színen, kávéval kínálja és úgy tesz, mintha barátilag közeledne feléje. Célja viszont ugyanaz lesz, mint Allastonnak: rá akarja venni, hogy ismerje be, megerőszakolt egy Lisa Margaret Hoxton nevű nőt, akivel még életében nem találkozott.
– Hagyjuk abba ezt a cirkuszt, nyomozó! – szólalt meg Steve. – Tudom, maga egy kemény fiú. De maga is tudja, ha valahol máshol lennénk és nem lenne az övében pisztoly, akkor a szart is ki tudnám magából taposni, tehát teljesen felesleges itt erősködni egymással!
Allaston meglepődött. Teljesen biztos volt benne, a fiú már annyira meg van ijedve, hogy a száját sem meri kinyitni. Elengedte az ingét, s odalépett az ajtóhoz.
– Már mondták nekem, hogy egy okosjankó vagy! – mondta. – Rendben van! Most elmesélem neked, hogyan foglak egy kicsit megnevelni. Egy időre szépen visszamész a celládba, de ezúttal már társaságot is biztosítok a számodra. Tudod, a negyvenegy cella mindegyike hirtelen valami javításra szorult, úgyhogy a sajátodat meg kell osztanod egy Rupert Butcher nevű fickóval, akit egyszerűen csak Hájasnak becéznek. Te nagy anyabaszónak tartod magad, de ő nálad is nagyobb. Éppen egy három napig tartó kábítószerpartiról érkezett, így most ráadásul a feje is nagyon fáj. Tegnap este, majdnem éppen akkor, amikor felgyújtottad a tornatermet és belegyűrted azt a ványadt pöcsödet abba szegény Lisa Hoxtonba, ez a Hájas Butcher egy vasvillával halálra szurkálta a szeretőjét. Biztosan élvezni fogjátok egymás társaságát! Indulás!
Steve most valóban megijedt. Egy csapásra elszállt minden bátorsága, mintha csak elszakították volna az erőt jelentő áramforrástól, védtelennek és legyőzöttnek érezte magát. A nyomozó megalázta ugyan, de egy pillanatig sem gondolta, hogy komolyabb bántódása lehet. Egy ilyen alak társaságában eltöltött éjszaka viszont komoly veszélyeket is rejtegethet a számára. Ez a Butcher már elkövetett egy gyilkosságot. Ha még képes egyáltalán logikusan gondolkodni, akkor azzal is tisztában van, hogy vajmi keveset ronthat a helyzetén egy másik gyilkosság elkövetésével.
– Várjon egy pillanatra! – szólalt meg remegős hangon.
– Nos? – kérdezte Allaston, s lassan feléje fordult.
– Ha vallomást teszek, akkor egyedül maradok a cellában?
– Hát persze – válaszolta a nyomozó, s mintha megkönnyebbülés ült volna ki az arcára. A hangja is egy csapásra barátságosabb lett.
A tónusváltás még jobban feldühítette Steve–et.

– Ha viszont nem teszek vallomást, akkor majd a Hájas Butcher fog meggyilkolni. Igaz?
Allaston tehetetlenséget mímelve tárta szét a karját. Steve érezte, amint félelme hirtelen feneketlen gyűlöletbe csap át.
– Akkor pedig bassza meg, nyomozó!
– Te szarházi! – horkant fel meglepetten Allaston. – Nos, majd meglátjuk, néhány óra múlva lesz–e kedved ennyit ugatni. Gyerünk!
A lifthez kísérte, és levitte a cellákhoz. Még mindig Spike volt szolgálatban.
– Rakd össze ezt a szarcsimbókot a Hájassal! – mondta neki Allaston.
– Ilyen rosszul áll a helyzet? – vonta fel Spike a szemöldökét.
– Igen. Különben is, Steve gyakran képzelődik és rémeket lát.
– Valóban?
– Ha tehát azt hallod, hogy kiabál, akkor ne is törődj vele, mert biztosan rosszat álmodik.
– Értem – bólogatott Spike. .
Allaston ezután magukra hagyta őket, Spike pedig a cellájába kísérte Steve–et.
A Hájas a priccsen feküdt. Olyan magas lehetett, mint Steve, csak sokkal súlyosabb. Úgy nézett ki, mint egy autóbalesetet szenvedett díjbirkózó. Vérfoltos trikója szinte pattanásig feszült kidomborodó izmain. Fejjel a fal felé, lábát a priccs végén lelógatva hanyatt feküdt. Kinyitotta a szemét, amikor Spike beengedte Steve–t a cellába. Az ajtó becsapódott, Spike pedig kétszer is ráfordította a kulcsot.
A Hájas ismét kinyitotta a szemét, és merően Steve–re bámult. Steve egy pillanatig visszabámult rá.
– Szép álmokat! – szólt még vissza Spike távozóban.
Steve leült a padlóra, hátát a falnak támasztotta s bámulta az alvó Hájast.

Berrington Jones lassú tempóban vezetett hazafelé. Csalódott volt, de egyben meg is könnyebbült egy kicsit. Úgy érezte magát, mint az állandóan csábítás ellen küszködő fogyókúrázó, aki zárva találja a fagylaltozót. Megmenekült valamitől, amiről tudta, hogy nem szabad megtörténnie.
A Jeannie kutatásaival kapcsolatban felmerült probléma megoldásához egy lépéssel sem jutott közelebb. Azt sem sikerült tisztáznia, milyen részletek bukkanhatnak a felszínre. Talán több időt kellett volna szánnia a kérdezősködésre, és kevesebbet az udvarlásra. Tanácstalanul ráncolta össze a homlokát, amint leparkolt a járdaszegély mellé.
Teljes volt a csend a környéken. Marianne, a házvezetőnője már biztosan lefeküdt. Belépett a nappaliba, s megnézte az üzenetrögzítőjét. Egyetlen üzenet volt rajta.
– Professzor, itt Delaware őrmester beszél, a szexuális bűncselekmények részlegétől. Most hétfő este van. Köszönöm a mai szíves együttműködését. – Berrington megvonta a vállát. Semmi mást nem csinált, csupán igazolta, hogy Lisa Hoxton a Diliházban dolgozik.

Az üzenet folytatódott: – Mivel a bűncselekmény az egyetem területén történt, kötelességem tájékoztatni arról, hogy ma este letartóztattunk egy férfit. A dologhoz hozzátartozik az is, hogy ma ő volt az egyik kísérleti alany az ön laboratóriumában. A neve Steven Logan.

– Jézusom! – tört fel Berringtonból a döbbenet.

– Az áldozat határozottan felismerte az azonosítási eljárás során, s meggyőződésem, hogy a DNS–teszt is igazolni fogja, ő a keresett bűnöző. Kérem, szíveskedjen közölni ezt az információt az egyetemen mindazokkal, akiket illetékesnek tart az ügyben. Köszönöm a figyelmét!

– Nem! – ordított fel Berrington, s tehetetlenül lerogyott egy karosszékbe. – Nem! – ismételte meg valamivel halkabban. Aztán csendesen elsírta magát.

Néhány perc elteltével még mindig könnyes szemmel felállt a helyéről, és attól tartva, hogy a szobalány benyithat, behúzta a dolgozószobája ajtaját. Visszatért az íróasztalához, arcát a tenyerébe temette.

Hosszú ideig maradt ebben a helyzetben.

Mikor végre könnyei felszáradtak, felemelte a telefonkagylót, s feltárcsázott egy számot.

– Drága istenem, csak nehogy az üzenetrögzítő legyen! – mondta fennhangon, amikor a másik oldalon kicsörgött a készülék.

– Halló – hallatszott egy fiatal férfi hangja.

– Én vagyok – szólt bele Berrington a kagylóba.

– Mi újság, hogy vagy?

– Rettentően el vagyok keseredve.

– Óh! – hallatszott a túloldalról, s a hangba mintha valami bűntudat vegyült volna.

Ha Berringtonnak korábban lettek volna kétségei, ez a hang most azokat is szertefoszlatta volna.

– Ugye tudod, miért hívlak?

– Biztosan megmondod.

– Ne szórakozz velem! A vasárnap estéről beszélek.

– Oké! – sóhajtott fel a fiatalember a vonal túlsó végén.

– Átkozott féleszű! Eljöttél az egyetemre, így volt? Te, folytatta volna, de aztán észbe kapott, hogy telefonon keresztül nem szabad túlságosan sokat fecsegnie.– Megint ezt csinálod?

– Sajnálom.

– Még hogy sajnálod!

– Honnan tudtad meg?

– Először még csak nem is gyanakodtam. Azt hittem, már nem is vagy a városban. Aztán letartóztattak valakit, aki szakasztott úgy néz ki, mint te.

– Hűha! Ez azt jelenti, hogy én.

– Igen, most az egyszer leakadtál a horogról!

– Ez igen! Micsoda könnyebbség! Figyelj csak.

– Mit figyeljek?

– Ugye nem fogsz beszélni? A rendőröknek és másnak sem?

– Nem, egy szót sem szólok senkinek – válaszolta nehéz szívvel Berrington. –

Bízhatsz bennem!

Richmond városán lépten–nyomon érződött a régi dicsőség, a daliás idők hangulata. Jeannie–nek az jutott eszébe, hogy Dennis Pinker szülei pontosan beleillenek ebbe a környezetbe. A suhogó selyemruhát viselő, szeplős, vörös hajú Charlotte egy előkelő virginiai lady módjára viselkedett annak ellenére, hogy egy keskeny kis telken épült favázas házban lakott. Állítása szerint ötvenöt éves volt, de Jeannie megítélése szerint már jóval közelebb járhatott a hatvanhoz. Férje, akit csak “őrnagynak" szólított, hasonló korú lehetett, de gondatlan öltözködése s lelassult mozdulatai alapján ítélve már régen nyugdíjba vonulhatott. Hamiskásan pislogott hol Jeannie–re, hol Lisára, majd végül megkérdezte:
– Kérnek egy koktélt, lányok?
A finomkodó déli kiejtéssel, de kicsit talán túlságosan is hangosan beszélő felesége úgy szólalt meg, mintha egy sokadalomhoz intézné szavait:
– Az isten szerelmére, őrnagy, még csak délelőtt tíz óra van!
– Csupán a társalgás kezdetét akartam megkönnyíteni – vonta meg vállát a férfi.
– Ez nem társalgás.,, ezek a hölgyek azért vannak itt, hogy tanulmányozzanak bennünket. És ezt azért teszik, mert a fiunk egy gyilkos!
Jeannie felfigyelt arra, hogy az asszony fiunkat említett, de önmagában véve ennek még nem tulajdonított különösebb jelentőséget. Nagyon szerette volna már feltenni a Dennis Pinker származására vonatkozó kérdéseit. Ha Pinkerék elismerik, a fiút örökbe fogadták, akkor a rejtély már félig meg is oldódott. Mindenesetre óvatosnak kell lennie! Ezek nagyon kényes kérdések. Ha ajtóstól ront a házba, akkor minden bizonnyal azonnal hazudozni kezdenek.
Mind Charlotte, mind pedig az őrnagy előzetesen már több kérdőívet kitöltött. Most következett volna mindegyikükkel a hozzávetőlegesen egy órát tartó elbeszélgetés. Lisa az őrnaggyal elvonult a konyhába, Jeannie pedig Charlottetal akart egy kicsit társalogni.
Jaannie–nek nehezére esett a szokványos kérdésekre összpontosítani a figyelmét. Gondolatai állandóan visszatértek a börtönben lévő Steve–re. Még mindig hihetetlennek tartotta, hogy ő követte volna el az erőszakot. Szimpatikus volt neki ez a fickó: okosnak, megnyerőnek tartotta, s kedvesnek is látszott. A sebezhető pontját is felfedezte: mikor értesült róla, hogy van egy pszichopata ikertestvére, akkora döbbenet és aggodalom ült ki az arcára, hogy Jeannie legjobban szerette volna átölelni és megvigasztalni.
Mikor feltette Charlotte–nak a kérdést: volt–e más is a családban, aki összeütközésbe került volna a törvénnyel, akkor az asszony dölyfös tekintetét Jeannie–re vetette, s elnyújtott déli akcentusával közölte:
– Családomban a férfiak mindig is heves természetűek voltak! Születésem szerint én tiszta vérű Marlowe vagyok – vett egy mély lélegzetet kitágult orrlyukain keresztül –, és ez közismerten egy

forróvérű családnak számít.
Ez egyben azt is jelentheti, hogy Dennist nem fogadták örökbe, vagy az örökbefogadását nem ismerték el hivatalosan. Jeannie alig tudta a csalódottságát palástolni. Charlott talán azt is tagadni fogja, hogy Dennisnek ikertestvére van? Valamikor azért mégis fel kell tennie a kérdést!
– Mrs. Pinker, elképzelhető, hogy Dennisnek van még egy ikertestvére is? – kérdezte.
– Nem.
A válasz határozottan hangzott; nem volt benne semmi felháborodás, megbotránkozás, egyszerűen csak közölte a tényt.
– Biztos ebben?
– Kedvesem – kacagott fel Charlotte –, ebben az egy dologban egy anya aligha tévedhet.
– Biztosan nem fogadták örökbe?
– Fiamat a méhemben hordtam, az isten bocsásson meg érte.
Jeannie borzalmas csalódást érzett. Charlotte Pinker jobban hazudik, mint Lorraine Logan, gondolta magában. De akkor is volt abban valami nagyon furcsa és nyugtalanító, amikor mindketten határozottan tagadták, hogy fiaik ikrek lennének.
Nagyon borúlátóan ítélte meg a helyzetet, amikor elhagyták Pinkerék házát. A bérelt Ford Aspire ott állt a ház előtt. Rekkenő hőség ülte meg a környéket. Jeannie ujj nélküli ruhát viselt, és csak a nagyobb tekintély kedvéért vett föléje egy könnyű kabátkát! Felzúgott a Ford légkondicionálója és langyos levegőt pumpált az utastérbe. Gyorsan levette a harisnyanadrágját, a kabátját pedig felakasztotta a hátsó ülésnél lévő fogasra. Mikor ráfordultak az országúira, Lisa szólalt meg először.
– Tényleg azt hiszed, nem a megfelelő fickóra mutattam rá?
– Ez engem is nyugtalanít – válaszolta Jeannie.
– Utálom, ha az emberek gyengének tartanak – jelentette ki Lisa hosszabb szünet után.
– Egyáltalán nem tartalak gyengének – vonta fel szemöldökét Jeannie.
– A legtöbb ember mégis annak tart. Csupán azért, mert alacsony vagyok, pisze az orrom és kicsit szeplős az arcom.
– Tényleg nem sugárzik rólad a keménység.
– Pedig az vagyok. Egyedül élek, gondoskodom magamról, van tisztességes állásom, és senki sem szórakozhat velem. Vasárnapig legalábbis így gondoltam. Most úgy érzem, az embereknek igazuk van: gyenge vagyok. Egyáltalán nem tudok magamra vigyázni! Bármelyik őrült egy kést tart az orrom elé, azt csinál a testemmel, amit csak akar, s bennem hagyja a spermáját.
Jeannie egy futó oldalpillantást vetett Lisára. A lány egész elsápadt a felháborodástól. Jeannie remélte, használ neki, ha kiadja ezeket az érzéseket magából.
– Egyáltalán nem vagy gyenge! –nyugtatgatta.
– Te igen, te erős vagy! –jelentette ki Lisa határozottan.
– Nekem éppen ellenkező természetű a problémám... az emberek azt

hiszik, sebezhetetlen vagyok. Csupán azért, mert száznyolcvan centi magas vagyok, ki van fúrva az orrom, és néha olyan lehetetlenül tudok viselkedni, így hát az emberek azt hiszik, engem már nem is lehet bántani semmivel.
– Egyáltalán nem viselkedsz lehetetlenül.
– Egy kicsit lágyabbnak kellene lennem.
– Ki tart téged sebezhetetlennek? Én egyáltalán nem.
– Például az igazgatónő a Bella Vistában, ahol a mama van! Kerek perec kijelentette nekem, hogy “az anyja soha nem éri meg a hatvanöt évet”, így, egyenesen a szemembe vágta. Még azt is hozzátette, hogy “tudom, őszinteséget vár tőlem."
– Mish Delaware szerint, akik erőszakot követnek el, azokat a szex nem is túlságosan érdekli. Ők azt élvezik, hogy hatalmukban tarthatnak egy nőt, kényük–kedvük szerint bánhatnak vele, halálra rémíthetik, és fájdalmat okozhatnak neki. Ez is olyat szemelt ki magának, akiről feltételezte, hogy könnyen meg lehet ijeszteni.
– Ki nem ijedne meg az ilyentől?
– Akkor sem téged választott ki magának. Te biztosan kiverted volna a fogát.
– Bárcsak módom lett volna rá!
Már vagy tizenöt kilométernyire lehettek a várostól, amikor a “Greenwood Fegyház" feliratú táblánál lefordultak a sztrádáról. A régi típusú börtön szürke kőből emelt épületegyüttesét magas kerítés és dupla szögesdrót vette körül. A látogatók részére fenntartott parkolóban, egy fa árnyékába tették le a kocsijukat. Jeannie visszavette magára a kabátot, de harisnyanadrágját a kocsiban hagyta.
– Fel vagy készülve a dologra? – kérdezte Jeannie. – Dennis pontosan úgy néz ki, mint az a fickó, aki megerőszakolt. Ha ez nem így lenne, akkor teljesen rossz a módszerem.
– Igen! Fel vagyok rá készülve – biccentett elszántan Lisa. Kinyílt a főkapu, és egy áruszállító teherautó gördült ki rajta. Ők nyugodtan besétálhattak anélkül, hogy bárki is megállította volna őket. A szögesdrót ellenére nem lehetnek túlságosan szigorúak a biztonsági intézkedések, állapította meg Jeannie. Már várták őket. Egy őr megnézte az igazolványaikat, átkísérte őket a forróságtól szinte izzó, lebetonozott udvaron, ahol néhány fiatal, rabruhát viselő, fekete bőrű fiú dobálta a kosárba a labdát.
Az igazgatósági épületben légkondicionáló működött. Bekísérték őket az igazgató, John Temoigne irodájába. Az igazgató rövid ujjú inget és nyakkendőt viselt, az asztalán lévő hamutartóban pedig néhány szivarcsutka hevert.
– Dr. Jean Ferrami vagyok a Jones Falls Egyetemről – rázott vele kezet Jeannie.
– Üdvözlöm, Jean.
Temoigne is biztosan azon férfiak közé tartozott, akiknek nagyon nehezükre esik egy nőt a vezetéknevén szólítani.
– Ó pedig a munkatársam, mis Hoxton – mutatta be Jeannie Lisát is, szándékosan hagyva el a keresztnevét.

– Hello, kedves!
– Levelemben már vázoltam, milyen jellegű munkát végzünk, de ha esetleg lennének még kérdései, akkor örömmel kiegészíteném a levelében leírtakat – mondta Jeannie, holott már minden idegszálával azt szerette volna, ha legalább egy pillantást vethet Dennis Pinkerre.
– Tudnia kell, hogy Pinker erőszakos és veszélyes bűnöző! – közölte Temoigne. – Ismeri az általa elkövetett bűncselekmény részleteit?
– Úgy tudom, erőszakot akart elkövetni egy nőn a moziban, és amikor az megpróbált ellenállni, akkor megölte.
– Közel jár az igazsághoz. Greensburgban, a régi Eldorádó moziban történt az eset. Éppen valami horrorfilmet vetítettek. Pinker lement az alagsorba s lecsapta a főkapcsolót.
A hirtelen lett sötétben az emberek pánikba estek, ő pedig elkezdte végigfogdosni a nőket.
Jeannie és Lisa döbbent pillantást váltottak. Lényegében ugyanez történt vasárnap este az egyetemen is. Zűrzavart keltett valamivel, s az ebből fakadó lehetőséget használta ki. Mindkét esetben ugyanazt a beteges, gyerekes fantáziát lehetett felfedezni: megfogdosni a nőket a sötét moziban, vagy látni az öltözőből meztelenül kirohanó lányokat. Ha Steve Logan és Dennis Pinker valóban egypetéjű ikrek, akkor az általuk elkövetett bűncselekmények is nagyon hasonlóak.
– Az egyik nő– folytatta Temoigne – megpróbált ellenállni, ezért megfojtotta.
– Ha magát fogdosta volna végig, igazgató úr – csattant fel Jeannie –, akkor maga is megpróbált volna ellenállni!
– De én nem vagyok nő! – mondta Temoigne olyan hangsúllyal, mint aki a legnagyobb ütőkártyáját játssza ki egy kártyapartiban.
– Jó lenne elkezdeni, Dr. Ferrami – avatkozott be Lisa jó taktikai érzékkel a kialakuló vitába. – Még sok munkának nézünk elébe.
– Igazad van!
– A látogatók – jegyezte meg az igazgató – normális körülmények között csak rácson keresztül beszélgethetnek a rabokkal. Önök külön kérték, hogy egy szobában beszélgethessenek vele. Felülről is azt az utasítást kaptam, tegyem ezt lehetővé az önök számára. Ennek ellenére szeretném rábeszélni magukat, hogy gondolják át alaposan a dolgot. Veszélyes bűnözőről van szó!
Jeannie érezte, a belseje megremeg a nyugtalanságtól, de látszólag megőrizte nyugalmát.
– Míg Dennisszel beszélgetünk, úgyis lesz fegyveres őr a szobában, nem igaz?
– Természetesen, de ennek ellenére sokkal nyugodtabb lennék, ha egy rács elválasztaná magukat a fogolytól. Egy férfinek még csak pszichopatának sem kell lennie, hogy csábítást érezzen két ilyen csinos nő láttán – jegyezte meg egy halvány mosoly kíséretében Temoigne.
– Nagyon köszönöm, hogy aggódik miattunk, igazgató úr – állt fel Jeannie a helyéről –, de el kell végeznünk bizonyos dolgokat: vért kell

venni a fogolytól és le is kell fényképeznünk. Mindezt rácson keresztül nem lehet megcsinálni.
– Nos – vonta meg a vállát Temoigne –, remélem minden rendben lesz. Átkísérem magukat a cellákhoz! – mondta, s már fel is állt a helyéről.
Kiléptek az irodaépületből, átvágtak az udvaron egy kétszintes betonépület irányába. Egy börtönőr nyitotta ki előttük a rácsos bejárati ajtót. Bent ugyanolyan rekkenő hőség uralkodott, mint odakint.
– Innen már Robinson gondjaira bízom magukat – szólalt meg Temoigne. – Ha bármire szükségük van, lányok, akkor csak szóljanak!
– Köszönjük, igazgató úr! Nagyra értékeljük a segítőkészségét – válaszolta Jeannie.
Robinson, a harminc év körüli, fekete bőrű börtönőr hatalmas termetével már önmagában is biztonságérzetet adott. Begombolt pisztolytáskájában fegyvert viselt, kezében tekintélyt parancsoló, jókora gumibotot forgatott. Bevezette őket egy kis beszélőszobába, melynek berendezését egy asztal és féltucatnyi szék alkotta. Az asztalon egy hamutartó hevert, a sarokban egy vízhűtő berendezés állt. Ezenkívül semmi sem volt a szobában. A padlót szürke műanyag borította, a falakat is ugyanerre a színre festették. Ablak nem volt a helyiségen.
– Pinker azonnal itt lesz – közölte Robinson, miközben segített Jeannie–nek és Lisának székeket tolni az asztalhoz. Néhány pillanat elteltével már nyílott is az ajtó.

Berrington Jones Washingtonban, a Szenátus épületének közvetlen szomszédságában lévő étteremben találkozott Jim Prousttal és Preston Barckkal. Az étterem a helyi hatalmasságok népszerű találkozóhelyének számított, mindenfelé kongresszusi képviselők, politikusok, tanácsadók és újságírók ismerős arcát lehetett felfedezni. Berrington úgy döntött, semmi értelme nem lenne a titkolózásnak. Túlságosan is közismert emberek voltak, különösen Proust szenátor volt feltűnő jelenség a maga kopasz fejével és hatalmas orrával. Ha valami eldugott kis helyen találkoznának, és egy újságíró felfedezné őket, akkor a pletykarovatban biztosan azt találgatná, miért kell nekik titokban összejönniük egy olyan helyen.
Berrington eltökélte, nem engedi meghiúsulni a Landsmann–féle üzletet. Ez már eleve veszélyes kalandnak ígérkezett, de Jeannie Ferrami ezt még veszélyesebbé tette. Ha a terv nem valósul meg, akkor egyszer s mindenkorra feladhatja eddigi álmait. Csupán egyetlen esélyt látott arra, hogy Amerikát meg lehessen állítani azon az úton, melyen elindult. Még nem volt túl késő, még látott valami esélyt a sikerre. A törvénytisztelő, templomba járó, családcentrikus, fehér Amerika víziója még valóra válhat.
Viszont mindhárman már közel jártak a hatvanhoz: ezután már egyiküknek sem lesz alkalma ennek a látomásnak megvalósítására.
Jim Proust volt közöttük az igazi jelentős személyiség: nagyhangú, hőzöngős, és bár sokszor megsértette Berringtont, mégis szót lehetett vele érteni. A szelídebb természetű Preston sokkal szeretetreméltóbb,

de ugyanolyan makacs, mint Proust.
Berrington rossz hírt hozott, s miután megrendelték az ebédet, ezt azonnal közölte is a többiekkel.
Jeannie Ferrami ma Richmondban van. Találkozik Dennis Pinkenel.
– Mi az ördögnek nem állítottad le az egészet? – förmedt rá Jim. Hangja mély és rekedtes volt, ami valószínűleg azokból az időkből maradt meg nála, amikor még parancsokat üvöltözött.
Jim erőszakos és pöffeszkedő stílusa most is idegesítette Berringtont.
– Mit kellett volna tennem? A székhez kötözzem talán?
– Te vagy a főnök, nem?
– Ez egy egyetem, Jim, és nem hadsereg!
– Egy kicsit halkaljban, fiúk! – csitította őket Preston, aki 1959 óta keskeny, fekete keretes szemüveget viselt. Berrington észrevette, ez a forma kezd újra divatba jönni. – Mindnyájan tisztában voltunk vele, hogy ez egyszer bekövetkezhet. Én azt mondom, meg kellene ragadnunk a kezdeményezést, és szépen bevallani mindent.
– Bevallani? – nézett rá Jim hitetlenkedve. – Talán valami rosszat csináltunk?
– Az emberek esetleg úgy is megítélhetik.
– Szeretnélek emlékeztetni benneteket arra, hogy amikor a CIA "Új fejlemények a szovjet tudományokban" címmel elkészítette azt a jelentést, ami ezt az egészet elindította, akkor Nixon elnök maga mondta: ez a legnagyobb veszélyt jelentő hír, ami Moszkvából érkezett, amióta a szovjetek megépítették az atombombát.
– Nem biztos, hogy igaz volt az a jelentés – kockáztatta meg Preston.
– De akkor igaznak tartottuk! Mi több, az elnök is elhitte. Nem emlékeztek, milyen ijesztően hatott ez abban az időben?
Berrington nagyon is jól emlékezett a dologra. A szovjetek kifejlesztettek egy tenyésztési programot az emberek számára, jelentette a CIA. Tökéletes tudósok, sakkozók, sportolók és katonák tömeges előállítását tervezték. Nixon azonnal ki is adta a parancsot, hogy indítsanak be egy párhuzamos kutatási programot, s találják meg a módját annak, hogyan lehet tökéletes amerikai katonákat előállítani.
Éppen Jim Proust volt az, aki ezt a feladatot megkapta. Ő azonnal Berringtonhoz fordult segítségért. Néhány évvel korábban Berrington mindenkit – különösen saját feleségét – mélységesen megdöbbentve belépett a hadseregbe, holott az ő nemzedékéhez tartozók körében éppen akkor tetőzött a háborúellenes hangulat. Maryland államban, Fort Detrickben kezdett el dolgozni, s a katonák fáradékonyságát és teherbíró képességét tanulmányozta. A hetvenes évek elejére már világszerte híres szakértőként tartották számon. A kifejezetten katonás tulajdonságok, a harciasság és állóképesség örökölhetőségének kérdésével foglalkozott. Közben
Preston, aki továbbra is a Harvardon maradt, számos korszakalkotó felfedezésre jutott az emberi termékenység problémájával kapcsolatosan. Berrington rábeszélte, hagyja ott az egyetemet, s vele és Prousttal együtt legyen részese egy hatalmas kísérletnek. Ez volt Berrington életének legbüszkébb pillanata.

– Még arra is emlékszem, hogy milyen nagyszerű érzés volt! – mondta. – Mindhárman a tudomány élcsapatához tartoztunk, jó útra akartuk terelni Amerikát, és az elnökünk kért fel ennek a munkának az elvégzésére.
– Azóta változtak az idők – turkálta szórakozottan Preston a salátáját. – Most már nem mentség az, ha kijelentjük: azért tettem, mert az Egyesült Államok elnöke kért fel a dologra.
– Mi baj volt ezzel a programmal? – kérdezett rá Jim ingerülten. – Az igaz, hogy titokban kellett tartani. De az isten szerelmére, mit kellene bevallanunk?
– Később illegálisan folytattuk a kutatást – jegyezte meg Preston.
– Programunkat áttettük a magánszférába! – vörösödött el Jim napbarnított arca.
Ez az egész csak okoskodás, gondolta Berrington, de nem akarta Jimet még jobban felingerelni. Elkapták azokat a kétbalkezes bohócokat, akik betörtek a Watergate–be, és erre egész Washington megijedt. Preston erre megszervezte a Geneticot, Jim pedig kijárt annyi kutatási szerződést a katonaságnál, ami pénzügyi szempontból biztosította a cég működőképességét. Nemsokára aztán ezek a termékenységi problémákkal foglalkozó klinikák annyira jövedelmező vállalkozássá nőtték ki magukat, hogy a profitból bőven lehetett finanszírozni a kutatásokat, és már nem szorultak a hadsereg segítségére. Berrington ezután visszatért a tudományos területre. Jim a hadseregből átment a CIA–hoz, majd onnan egyenesen a Szenátusba került.
– Nem azt mondom, hogy valami rosszat tettünk – magyarázta Preston –, bár a kezdeti stádiumban csináltunk néhány törvényellenes dolgot.
Berrington nem szerette volna, ha az ellentétek kiéleződnek, ezért nyugodt hangon ő is közbeszólt:
Az élet iróniája az, hogy kiderült, lehetetlen tökéletes amerikaiakat kitenyészteni. Az egész program rossz vágányon haladt. A természetes reprodukció problémáját túlzottan csak pontatlanul lehet megfogalmazni. Ahhoz viszont elég tehetségesek és felkészültek voltunk, hogy felfedezzük a génsebészetben rejlő lehetőségeket.
– Abban az időben még csak nem is hallottak erről az átkozott szóról! – hasított bele Jim késével a húsba.
• – Jimnek igaza van, Preston! – bólogatott Berrington. – Büszkéknek kell lennünk arra, amit csináltunk, nem pedig szégyenkeznünk miatta. Ha jobban belegondolsz, akkor magad is rájössz, hogy csodákat műveltünk! Annak kiderítését tűztük magunk elé célul, hogy vajon az olyan tulajdonságoknak, mint az intelligencia vagy az agresszivitás, van–e genetikai alapjuk. Ezután azonosítottuk az említett tulajdonságot hordozó géneket, végül pedig átültettük ezeket a lombikbébikbe. Ezzel már el is jutottunk a létező legnagyobb siker kapujába.
– Az egész humánbiológiával foglalkozó tudományos világ ezen töri a fejét – vonta meg a vállát Preston.
– Nem egészen. Mi pontosabban koncentráltunk a problémára, és gondosabban választottuk meg a célokat is.
– Ez igaz.

Berrington két barátja egymástól eltérő módon oldotta fel a feszültséget. Mennyire kiszámíthatóak, nyugtázta magában a kis közjátékot Berrington; a régi barátok között talán ez így is van rendjén. Jim hőbörög, Preston pedig nyafog és nyögdécsel.
– Ezzel aztán vissza is értünk Jeannie Ferrami problémájához! – szólalt meg Berrington. – Egy–két éven belül ő mondja meg majd nekünk, hogyan lehet az embereket agresszívvá tenni anélkül, hogy bűnöző válna belőlük. A kirakós játék utolsó darabja is a helyére kerül. A Landsmann–féle üzlet lehetőséget biztosít az egész program felgyorsítására. Nem ez az az idő, amikor visszavonulót kellene fújni!
– Mindez rendben is lenne – bólogatott Preston. – De most mi a teendő? A Landsmann–birodalom szigorú etikai elvek alapján működik. Ezt ti is tudjátok!
Berrington visszanyelt egy epés megjegyzést.
– Először is – folytatta – nincs válsághelyzet, csupán szembekerültünk egy problémával. És a problémát nem a Landsmann jelenti. Könyvelőik akkor sem jönnek rá az igazságra, ha száz évig nézegetik a könyveinket. A problémát jelenleg Jeannie Ferrami jelenti számunkra. Meg kell akadályoznunk abban, hogy többet is megtudjon, legalább a következő hétfőig, amikor a szerződés aláírásra kerül.
– De te nem tudod neki ezt megparancsolni – jegyezte meg Jim gúnyosan.
Berrington bólintott. Már mindketten azon gondolkoztak, amit eredetileg is szerettek volna.
– Pontosan így van! – jelentette ki nyugodtan. – Parancsot nem tudok adni, de a katonák által használatos módszereknél finomabban is lehet az embereket manipulálni, Jim! Ha rám bízzátok a dolgot, akkor én megoldom a problémát.
– Hogyan? – kérdezett rá Preston, mivel nem elégítette ki a válasz. Berrington is ezen törte a fejét. Konkrét tervei még nem voltak, de támadt egy ötlete.
– Kicsit problémás lehet az, hogy az orvosi adatbázist használja. Ez etikai kérdéseket is felvet. Talán ennek felhasználásával megállásra tudom kényszeríteni.
– Talán már sikerült felfedeznie magát.
– Nem is valós indokra van szükségem, hanem ürügyre!
– Hogy néz ki az a lány? – érdeklődött Jim.
– Harminc év körül járhat. Magas, nagyon sportos. Sötét haja van, orrában kis karikát visel, és egy régi piros Mercedesen jár. Hosszú ideig nagyon jó volt a véleményem róla. Tegnap este viszont rájöttem, hogy rossz vér is keveredett a családjába. Ő viszont nagyon okos, makacs és kitartó.
– Férjezett vagy elvált?
– Egyedül él, most még barátja sincs.
– Kutyája?
– Az sincs. Mindenesetre nagyon jól néz ki, de nehezen kezelhető.
– Még akad néhány megbízható barátunk a titkosszolgálatoknál – jegyezte meg Jim. – Igazán nem lenne nehéz megoldani, hogy egy ilyen lány eltűnjön.
–Az isten szerelmére, csak semmi erőszak, Jim! – tiltakozott Preston

ijedten.
A pincér leszedtem tányérokat, mialatt mindnyájan hallgatásba burkolóztak. Berrington tisztában volt vele, hogy el kell mondania, amit Delaware őrmester tegnap esti üzenetéből megtudott.
– Van még valami, amiről tudnotok kell! – kezdett bele nehéz szívvel a dologba. – Vasárnap este megerőszakoltak egy lányt az egyetemen. A rendőrség letartóztatta Steve Logant, mert az áldozat több ember közül őt választotta ki tettesként.
– És valóban ő volt? – érdeklődött Jim.
– Nem.
– Te tudod, ki volt a tettes?
– Igen, Jim, tudom! – nézett Berrington mereven Jim arcába.
– A szarba az egésszel! – legyintett Preston elkeseredetten.
– Talán a fiúkat kellene eltüntetnünk!
Berrington torka annyira összeszorult, mintha fojtogatta volna valaki, s érezte, az arcát elönti a vér. Előredőlve ujjával Jim arca előtt kezdett hadonászni.
– Meg ne halljak még egyszer ilyesmit! – sziszegte, s mutatóujjával olyan közel járt Jim szeméhez, hogy a nála jóval megtermettebb ember pillantása megremegett.
– Hé! Hagyjátok már abba! – csitítgatta őket suttogva Preston. – Az emberek észrevehetik!
Berrington elhúzta a kezét Jim orra elől, de látszott rajta, hogy még nem tette túl magát az ügyön. Ha nem lettek volna annyian körülöttük, akkor biztosan megszorongatta volna Jim torkát. Helyette inkább hüvelyk– és mutatóujjával Jim kabátjának hajtókáját ragadta meg.
– Mi adtunk életet azoknak a fiúknak! Mi hoztuk őket erre a világra! Jók vagy rosszak, mi vagyunk értük a felelősek!
– Jól van, rendben van! – visszakozott Jim.
– Szeretném, ha pontosan megértenéd! Ha közülük valamelyiknek is bántódása esik, akkor isten engem úgy segéljen, szétcsapom azt a nagy fejedet, Jim!
A pincér jelent meg az asztaluknál.
– Óhajtanak valami desszertet, uraim? Berrington erre elengedte Jim kabáthajtókáját.
– Kérem a számlát! – szólt oda Preston a pincérnek.
Steve Logan egész éjszaka egy pillanatra sem hunyta be a szemét.
A Hájas Butcher úgy aludt, mint egy csecsemő, csak néha horkantott egyet–egyet álmában. Steve a padlón ülve bámulta. Rettegve figyelte minden mozdulatát, és egyfolytában arra gondolt, mi történik majd, ha ez az ember felébred. A Hájas azonnal verekedést kezdeményez? Megpróbálja megerőszakolni? Félholtra veri?
Minden oka meg is volt a félelemre. A börtönben az embereket állandóan megverik. Nagyon sokan szereznek komoly sérüléseket, néhányan meg is halnak. A külvilág nem sokat törődik a vastag falak mögött zajló eseményekkel, mert az embereknek általában az a véleményük, hogyha ezek a jómadarak megnyomorítják, lemészárolják egymást,

akkor a jövőben legalább ezek már nem lesznek képesek a törvénytisztelő állampolgárok meggyilkolására.
Megítélése szerint huszonnégy órát kibír alvás nélkül. Ez volt az a leghosszabb idő, amíg bírói jóváhagyás nélkül még fogva tarthatták. Ma este hat óra tájban szabadlábra kell helyezniük. Legkésőbb akkor lehetőséget kell kapnia, hogy óvadék ellenében szabadlábon védekezhessen. Ez az egyetlen esélye kikerülni innen.
Még mindig feltett szándéka volt, hogy saját maga látja el a védelmét. Még nem telefonált senkinek, holott ehhez egyébként joga lett volna. Kétségbeesetten szerette volna mindezt eltitkolni szülei elől mindaddig, amíg nem sikerül tisztáznia magát. Még gondolni sem tudott arra, hogy közölje velük: börtönben van.
Az éjszaka folyamán több embert is behoztak az üresen álló cellákba. Egyesek békés belenyugvással vették tudomásul a történteket, mások hangosan tiltakozva ártatlanságukat ordítozták. Volt olyan is, aki dulakodni kezdett a rendőrökkel, ami aztán egy kiadós és szakszerű verést eredményezett.
Hajnali öt óra tájban a körlet végre elcsendesedett. Nyolckor Spike váltótársa könnyű műanyag dobozba csomagolt reggelit hozott. Az ennivaló megérkezése felélénkítette a környező cellák lakóit, s a zajra a Hájas is felébredt.
Steve mozdulatlanul ült a helyén, üresen bámult a semmibe, de szeme sarkából éberen figyelte a Hájas minden mozdulatát. Bármilyen baráti gesztust a gyengeség jelének tekinthet, gondolta magában. A passzív, ellenséges magatartás látszott a legcélravezetőbbnek.
A Hájas ült a priccs szélén, állat kezével feltámasztva mereven őt bámulta. Steve ezt az erőviszonyok felmérésének tekintette.
– Te mi a faszt keresel itt? – szólalt meg egy–két perc elteltével a Hájas.
Steve tompa közönyt erőltetett az *arcára,* majd tekintetét lassan a nagydarab emberre emelte. Néhány másodpercig farkasszemet néztek egymással. A Hájas elég jóképűnek lett volna mondható, de húsos arcából ostoba agresszivitás sugárzott.
Mikor a foglár a rácsok közötti résen betolta a reggelit, Steve rá sem hederített az ételre.
A Hájas elvette a maga tálcáját. Megette a szalonnás tojást a pirítóssal, megitta a kávéját, és a zavar legkisebb jele nélkül használta a WC–t.
Dolga végeztével felhúzta a nadrágját, visszaült a priccsre s Steve–re pillantva megszólalt:
– Hogy kerültél ide, fehér fiú?
Ez volt a legveszélyesebb pillanat. A Hájas kezdte körbejárni és méregetni. Steve most mindennek látszhatott, csak annak nem, ami valójában volt: sebezhető, középosztályból származó egyetemistának, aki gyerekkora óta még csak nem is verekedett.
Fejét a Hájas felé fordította, s úgy nézett rá, mintha most venné észre először. Hosszan és keményen bámult rá, mielőtt válaszolt volna neki. Kicsit primitív kiejtéssel szólalt meg.

– Egy anyabaszó elkezdett baszogatni, én meg hazabasztam, de alaposan.
A Hájas visszabámult rá. Steve nem tudta, hogy elhitte–e, amit mondott neki. Egy hosszú pillanat után a Hájas rákérdezett:
– Gyilkosság?
– Szándékos.
– Az enyém is.
Úgy tűnt, a Hájas bevette Steve meséjét. A fiú még bátran hozzátette:
– Az az anyabaszó mindenesetre nem baszogat többé! Most már senkit sem!
– Hát igen – bólogatott a Hájas.
Hosszú szünet állt be a társalgásban. Úgy tűnt, a Hájas gondolkodik valamin.
– Vajon minek tettek össze bennünket? – tette fel a kérdést.
– Nincs bizonyítékuk ellenem – válaszolta Steve. – Azt gondolják, ha kinyírlak, akkor majd lesz.
– És ha én csinállak ki téged? – kérdezett vissza a Hájas sértett önérzettel.
– Akkor téged kapnak el – vonta meg Steve a vállát.
– Hát igen – bólogatott a Hájas. – Ez így összejön.
Úgy látszott, ezzel ki is fogyott a témából. Kisvártatva ismét végigdőlt a priccsen.
Steve várt. Ezzel vége is lenne az egésznek?
Néhány perc elteltével úgy tűnt, a Hájas ismét álomba merült.
Mikor horkolni kezdett, Steve a megkönnyebbüléstől egészen elgyengülve támaszkodott neki a falnak.
Ezután néhány órán keresztül semmi sem történt.
Senki sem jött, senki sem tájékoztatta arról, mi zajlik körülötte. Itt nem volt vevőszolgálat, ahol be lehetett volna szerezni a szükséges információkat. Szerette volna megtudni, mikor lesz esélye óvadék ellenében szabadlábra kerülni,
de nem volt senki, aki ezt megmondja neki. Megpróbált szóba elegyedni az új foglárral, de az keresztülnézett rajta.
A Hájas még aludt, amikor megjelent a foglár és kinyitotta a cella ajtaját. Megbilincselte Steve–et, a lábára is rátette a vasat; majd felkeltette a Hájast, s vele is ugyanezt csinálta. Mindkettőjüket két másik fogolyhoz bilincselték, s úgy vezették őket egy aprócska irodába.
A szobában lévő két asztal mindegyikén számítógép és lézernyomtató állt. Az asztalok előtt szürke, műanyag székek sorakoztak. Az egyik asztalnál egy elegánsan öltözött, harminc év körüli fekete nő ült.
– Foglaljanak helyet – mondta, s szépen manikűrözött ujjaival tovább pötyögött a számítógépen.
Elhelyezkedtek a széksornál és leültek. Steve körülnézett. Szokványos irodahelyiség volt, vaslemezből készült iratszekrényekkel, hirdetőtáblával, tűzoltó készülékkel és egy ódivatú páncélszekrénnyel. A sivár cella után ez is gyönyörűnek tűnt a számára.
A Hájas lehunyta a szemét, és mintha újból álomba merült volna. A másik párosból az egyik férfi hitetlenkedő kifejezéssel az arcán bámult begipszelt jobb lábára, a másik bárgyúan mosolygott bele a semmibe.

Nyilvánvalóan fogalma sem volt, hogy mi történik körülötte, és egyáltalán hol van. Vagy rengeteg kábítószer volt benne, vagy elmebeteg lehetett, de a kettő együtt is elképzelhető volt róla.
A nő végre levette a tekintetét a számítógép képernyőjéről.
– Mondja meg a nevét! – szólalt meg nyugodt hangon. Steve volt az első a sorban, ezért ő is válaszolt elsőnek.
– Steven Logan.
– Mr. Logan, én Williams bírósági biztos vagyok.
Hát persze, bírósági biztos! Most már emlékezett is a bűnügyi perrendtartás–előadásokon elhangzottakra. A bírósági biztos a bírónál jóval alacsonyabb beosztású bírósági tisztviselő. Ő foglalkozik a letartóztatási parancsokkal és az apróbb eljárási ügyekkel. Neki van joga óvadék ellenében szabadlábra helyezni a vádlottat, s ettől Steve egészen fellelkesült. Talán már közel áll ahhoz, hogy kikerüljön innen.
– Azért vagyok itt – folytatta a nő –, hogy ismertessem a vádat magukkal, közöljem a tárgyalás napját, időpontját és helyét, továbbá hogy módjuk van–e kötelezettségvállalás vagy óvadék ellenében szabadlábon védekezni.
Mindezt nagyon gyorsan elhadarta, de Steve fülét így is megütötte az óvadék szó. Ez némileg meg is nyugtatta, tehát jól emlékszik a tanultakra. Ezt a nőt kellett meggyőznie arról, bízzon meg benne, hogy a tárgyaláson meg fog jelenni.
– Ön erőszakos nemi közösülés, nemi közösülés céljából végrehajtott támadás, súlyos testi sértés és fajtalankodás miatt áll előttem – folytatta mondókáját a nő, s a borzalmas vádak sorolásakor kerek arcán az érzelem legcsekélyebb jele sem látszott. Mikor megadta a három hét múlva kezdődő tárgyalás pontos idejét, akkor Steve–nek már eszébe jutott az is, hogy a gyanúsított letartóztatása után maximum harminc napon belül ki kell tűzni a tárgyalást.
– Az előre megfontolt szándékkal elkövetett erőszakos nemi közösülésért életfogytiglan tartó fegyházbüntetés jár. Az erőszakos nemi közösülés végrehajtása céljából elkövetett személy elleni támadásért kettőtől tizenöt évig terjedő börtönbüntetés szabható ki. Mindkettő minősített bűncselekménynek számít.
Steve tisztában volt azzal, mit jelent a minősített bűncselekmény, de abban nem volt egészen biztos, hogy mindezt a Hájas is tudja. Az is eszébe jutott, hogy aki a bűncselekményt elkövette, az a tornatermet is felgyújtotta. Vajon miért nem emelnek vádat ellene gyújtogatásért is? Talán azért, mert a rendőrségnek nincs olyan bizonyítéka, mellyel igazolni tudná, hogy ő okozta a tüzet?
– Van valami kérdése? – emelte rá a nő ismét a tekintetét.
– Szeretném kérni az óvadék ellenében történő szabadlábra helyezésemet – kezdte Steve mély lélegzetet véve. – Ártatlan vagyok.
– Mr. Logan! – szakította félbe a bírósági biztos. – Ön most minősített bűncselekmények elkövetésének vádjával áll előttem, és nekem, mint bírósági biztosnak nem áll módomban engedélyezni az óvadék

ellenében történő szabadlábra helyezését. Erre csak maga a bíró jogosult.
Steve úgy érezte, mintha ököllel az arcába vágtak volna. Akkora csalódást érzett, hogy a hányinger kezdte környékezni. Egy pillanatig meg sem tudott szólalni a döbbenettől, de összeszedte magát.
– Vele zártak össze egy cellába! – mutatott a szundikáló Hájasra.
– A cellabeosztás nem tartozik a hatáskörömbe...
– De ez a fickó egy gyilkos! Eddig csupán azért nem végzett velem is, mert képtelen ébren maradni! Ezúton emelek hivatalosan panaszt, hogy pszichikai kínzásnak vetettek alá, és az életem is veszélyben forog.
– Mikor a cellák mind foglaltak, akkor meg kell osztania.
– A cellák nem foglaltak! Nézzen ki az ajtaján, s erről maga is meggyőződhet! A legtöbbjük üresen áll. Azért raktak össze vele, hogy összetörje a csontjaimat! Ha ilyesmire sor kerül, akkor személyesen ön ellen teszek panaszt a bíróságon, amiért mindezt lehetővé tette.
– Jó, majd utánanézek – mondta a nő kicsit engedékenyebben. – Most pedig átadok magának néhány iratot – nyújtott feléje néhány papírlapot, melyek a vád megfogalmazását, a bizonyítékok jegyzékét és hasonló formális dolgokat tartalmazták. – Kérem, mindegyiket írja alá!
Tehetetlenül és letörten füstölögve átvette a feléje nyújtott golyóstollat, s aláírta a papírokat. Mikor végzett, a foglár felrázta a békésen szunyókáló Hájast. Steve visszaadta az aláírt papírokat a bírósági biztosnak, aki gondosan egy dossziéba helyezte őket.

Jeannie a lassan kitáruló ajtóra meredt, amin át Steve Logan szakasztott mása lépett be a szobába. Lisának hallhatóan elakadt a lélegzete.
Dennis Pinker annyira hasonlított Stevenre, hogy Jeannie nem is tudta volna őket megkülönböztetni egymástól.

A rendszer működőképes, gondolta diadalmasan. Elmélete beigazolódott. Még ha a szülők szenvedélyesen tagadják is, hogy ennek a két embernek ikertestvére lenne, akkor is annyira hasonlítanak egymásra, mint két tojás.
Még hullámos, szőke hajukat is hasonlóképpen rövidre vágatták és oldalt fésülték. Dennis ugyanolyan gondosan tűrte fel rabruhájának ujját, mint ahogy Steve a saját kék pamutingéét. Dennis is ugyanúgy a sarkával tolta be maga mögött az ajtót, mint Steve, amikor belépett Jeannie szobájába. Ugyanazt a megnyerő mosolyt vetette feléje, amikor leült, mint Steve annak idején.
Jeannie Lisára pillantott. A lány kimeresztett szemekkel, halálsápadtan bámulta Dennist.
– Ó az! – suttogta.
– Maga ideadja nekem a bugyiját! – szólalt meg Dennis Jeannie–re nézve. Neki még a háta is libabőrös lett ettől a hideg magabiztosságtól. Steve soha nem mondott volna ilyesmit. És itt van! Ugyanabból a genetikai anyagból két teljesen különböző ember épülhet fel: egy kedves

egyetemista, és egy elmebeteg bűnöző. De vajon csak a felszínen jelentkezik ez a különbség?
– Viselkedj és legyél jó fiú, Pinker, különben nagy bajok lesznek! – szólalt meg csendesen a börtönőr.
– Robinson észre sem veszi, hogy mi történik – folytatta Dennis kisfiús mosollyal az arcán, de szavai ijesztően hatottak. – Úgy fog innen kisétálni, hogy a szellő meztelen seggét simogatja.
Jeannie igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Üres hőzöngés az egész! Okos volt és kemény, Dennisnek nem lenne könnyű dolga vele, akkor sem, ha egyedül lenne. De most itt állt mellette ez a hatalmas termetű börtönőr gumibottal a kezében, fegyverrel az övében, ezért biztonságban érezte magát.
– Minden rendben? – kérdezte suttogva Lisától.
A lány még mindig falfehér volt, de ajkait elszántan összeszorította.
– Igen, rendben – válaszolta a lány.
Szüleihez hasonlóan Dennis is előre kitöltött néhány kérdőívet. Lisa most bonyolultabb kérdésekkel állt elő, ahol nem volt elegendő csupán a megfelelőnek tartott négyzetet beikszelni. Míg ők ketten dolgoztak, Jeannie a válaszokat figyelte, s kezdte összehasonlítani azokat a Steve által korábban adott feleletekkel. A hasonlóság egyszerűen döbbenetes volt: ugyanaz a pszichológiai profil, ugyanaz az érdeklődési kör, ugyanazok a fizikai adottságok. Dennisnek még az intelligencia–együtthatója is ugyanolyan döbbenetesen magas volt, mint Stevené.
Milyen kár érte, gondolta Jeannie. Ebből a fiatalemberből akár neves tudós, sebész, mérnök vagy számítógépes szakember is lehetett volna. Helyette itt van, és csak vegetál egyik napról a másikra.
A nagy különbség kettejük társadalmi beilleszkedésében rejlett. Steve érett, felnőtt ember, aki átlagon felüli képességekkel rendelkezik. Oldottan tárgyal idegenekkel, kész elfogadni a törvényes rendet, barátaival fesztelenül viselkedik. Dennisnél ezek a képességek egy hároméves gyerek szintjén álltak. Mindent igyekszik megkaparintani, amit csak tud, nem képes másokkal osztozni, fél az idegenektől, és ha nincs módja a maga ízlése szerinti viselkedésre, akkor feldühödik és erőszakossá válik.
Hallgatás közben Jeannie rájött, hogy van még egy lényeges különbség a két férfi között: Dennistől félt! Pontosan nem tudta volna megindokolni, hogy miért, de valahogy fenyegető légkört érzett körülötte. Olyan érzése volt, ez az ember képes mindent megtenni, ami csak az eszébe jut, közben egyáltalán nem érdeklik a következmények. Steven társaságában egyetlen pillanatig sem támadt ilyen érzése.
Jeannie lefényképezte Dennist, és a füleiről külön is készített egy–egy közeli felvételt. Az egypetéjű ikrek füle normális körülmények között szinte teljesen azonos formájú, különösen a fülcimpák alakja és elhelyezkedése hasonlít egymásra.
Lisa gyakorlott mozdulattal vérmintát vett Dennistől. A megszokott módon leragasztotta a kémcsövet, ráírta a szükséges adatokat, majd

kiment a szobából, hogy betegye a kocsi csomagtartójában lévő hűtőládába. Jeannie–re hagyta a beszélgetés befejezését.
Mikor Jeannie feltette az utolsó kérdéssorozatot is, az jutott eszébe: milyen jó lenne, ha Steven és Dennis egy hétre bevonulnának a laboratóriumba egy még alaposabb vizsgálatra. Tisztában volt viszont azzal is, hogy ilyen vizsgálatra nem csupán kettőjük esetében, hanem a többi ikerpár többségénél sem nyílik majd lehetősége. A bűnözők tanulmányozása során állandóan szembe kell néznie azzal a problémával, hogy többen közülük börtönben ülnek.
– Köszönöm a türelmét, Mr. Pinker! – szólalt meg Jeannie az utolsó kérdésére adott válasz elhangzása után.
– Még nem adta ide a bugyiját! – jegyezte meg Dennis hideg nyugalommal.
– Figyelj, Pinker, jó fiú voltál egész délután. Ne rontsd el a dolgot! – szólt rá Robinson szemrehányóan.
Dennis egy megvető pillantást vetett az őrre.
– Robinson retteg a patkányoktól. Tudta ezt, kicsi lélekbúvár? – fordult ismét Jeannie felé.
Jeannie hirtelen nyugtalanságot érzett. Valami készülőben volt, de micsoda? Sietősen kezdte összeszedni a papírjait.
– Gyűlölöm a patkányokat, az igaz – szólalt meg zavartan Robinson –, de egyáltalán nem rettegek tőlük.
– Még attól a nagy szürkétől sem, amelyik ott van a sarokban? – mutatott Dennis a szoba túlsó sarka felé.
Robinson hirtelen megfordult. Természetesen semmiféle patkány nem volt a sarokban, de amikor Robinson a hátát fordította feléjük, akkor Dennis hirtelen a zsebébe nyúlt, s előhúzott onnan egy gondosan bebugyolált kis csomagot. Gyorsan kibontotta a foltos zsebkendőt, és előhúzott belőle egy rózsaszín farkú, kövér, szürke patkányt. Jeannie megrázkódott. Nem volt egyáltalán finnyás természetű, de volt valami hátborzongató abban, ahogy a patkány meghúzta magát abban a kézben, mellyel nem is olyan régen megfojtottak egy nőt.
Mielőtt Robinson még megfordulhatott volna, Dennis elengedte a patkányt. Szerencsétlen állat riadtan futkározott a szobában.
– Ott van, Robinson, ott van! – kiáltozta Dennis.
A patkány kétségbeesetten valami búvóhelyet keresett. Robinson gumibotjával hadonászva üldözőbe vette. Ütései nyomán már jó néhány fekete folt éktelenkedett a szoba falán, de sehogy sem sikerült eltalálnia.
Jeannie egyre növekvő riadalommal figyelte a patkányt hajkurászó Robinsont. Érezte, valami nincs rendjén, valami rettentő dolog történik. A felületes szemlélő számára jó heccnek tűnt az egész, de Dennis egyáltalán nem mókamester, hanem perverz gyilkos volt. Egyáltalán nem volt rá jellemző, amit most csinált. Hacsak... jött rá hirtelen halálosan megrémülve, hacsak ez az egész nem a figyelem elterelését szolgálja, és Dennisnek talán egészen más céljai vannak...
Valami hirtelen a hajához ért. Megfordult a székében, és a szívverése egy

pillanatra megállt.
Dennis már nem ült a helyén, hanem ott állt szorosan mögötte. Az orra alá egy házilag készített kést nyomott. Egy kiskanalat lapított szét, kihegyezte és kiélezte.
Sikítani akart, de úgy érezte, mintha fojtogató kezek feszülnének a torkára. Egy másodperccel ezelőtt még teljes biztonságban érezte magát, s most a következő pillanatban egy gyilkos késsel fenyegeti. Hogy történhetett ez ennyire gyorsan?
Dennis a baljával megragadta a haját, s a kés hegyét olyan közel tartotta a szeméhez, hogy már nem is látta tisztán a körvonalait. Fölé hajolt és a fülébe suttogott. Lehelete forró volt, teste izzadtságszagot árasztott. Olyan halkan beszélt, hogy Robinson zajongásától Jeannie alig hallotta szavait.
– Tedd azt, amit mondtam, vagy kiszúrom a szemedet! – Jeannie a félelemtől majd az eszét vesztette.
– Óh istenem, ne, ne tegye ezt velem! Ne vakítson meg! – fogta könyörgőre a dolgot.
Amikor meghallotta saját, teljesen idegen tónusban csengő hangját, akkor kicsit mintha magához tért volna. Robinson még mindig a patkánnyal volt elfoglalva, s fogalma sem volt róla, Dennis mit művel közben. Még mindig alig akarta elhinni, hogy mindez megtörténhet. Itt vannak egy börtön kellős közepén, fegyveres őr vigyáz a biztonságára, erre Dennis kénye–kedve szerint azt csinálhat vele, amit csak akar.
Néhány rövid órával ezelőtt milyen elbizakodottan gondolta, hogy Dennisnek meggyűlne a baja vele, ha támadással próbálkozna. Remegni kezdett a félelemtől.
A férfi fájdalmasan csavart egyet a haján, felfelé húzta és talpra emelte.
– Kérem! – fogta ismét könyörgőre a dolgot. Mikor megszólalt, már gyűlölte magát, amiért ilyen megalázóan könyörög, de túlságosan meg volt rémülve ahhoz, hogy ezen változtasson. – Megteszek mindent, amit csak akar!
– Vedd le a bugyidat! – suttogta Dennis. Jeannie fülén érezte a férfi ajkait.
Szinte megmerevedett a félelemtől. A menekülés érdekében kész volt mindent megtenni, de a bugyiját levenni legalább olyan veszélyesnek tartotta, mintha szembeszállna vele. Teljesen tanácstalan volt. Megpróbált Robinson felé pillantani, de a börtönőr kívül volt látómezején, fejét pedig a szeme előtt tartott kés miatt nem merte elfordítani. Hallotta, amint átkozza a patkányt, a gumibotjával csapkod, s nyilvánvalóan még mindig nem vette észre, hogy Dennis mit művel.
– Nincs sok időm! – suttogta Dennis. A hangja olyan volt, mint valami jeges fuvallat. – Ha nem kapom meg, amit akarok, akkor soha többé nem látod meg a napot!
Jeannie ezt el is hitte neki. Éppen most készült el egy háromórás lélektani felméréssel, és ha valaki, akkor ő igazán tudta, Dennis mindenre képes.
– Gyorsan! – sziszegte Dennis.
–Rendben van – nyögte megadóan, hiszen a vakságnál szörnyűbb

dolgot el sem tudott képzelni.
Kényelmetlen helyzetben, ügyetlenül előrehajolt, mivel Dennis még mindig erősen markolta a haját, és a kést a szemgolyója felé szegezte. Tapogatózva, reszkető kezekkel felhúzta vászonszoknyáját, és kibújt fehér pamutbugyijából. Dennis mélyen felhördült, akár egy medve, amikor a bugyi lecsúszott a lány bokájára. Jeannie mélységes megaláztatást és szégyent érzett. Sietve visszahúzta a szoknyáját, eltakarva a meztelenségét. Kilépett a bugyijából, s elrúgta magától a szürke linóleumpadlón.
Végtelenül elesettnek és sebezhetőnek érezte magát.
Dennis ekkor elengedte. Felkapta a bugyit, az arcához szorította, mélyen beleszagolt, eközben kéjes érzés ült ki az arcára. Jeannie megkövültén bámult rá. Bár most egy ujjal sem érintette, mégis megrázkódott az undortól. Vajon mi következik ezután?
Robinson gumibotja valami puha tárgyon csattant. Jeannie megfordulva látta, hogy végre sikerült eltalálnia a patkányt.
Jeannie tekintete ismét Dennisre tévedt. Legnagyobb meglepetésére az már a legártatlanabb képpel úgy ült ismét az asztalnál, mint aki egész délután el sem moccant a helyéről. A kést és a bugyit már régen eltüntette.
Megszűnt volna a veszély? Vége talán ennek az őrületnek?
Robinson zihálva fújtatott az erőfeszítéstől. Gyanakvó pillantást vetett Dennisre.
– Nem te hoztad be ezt az állatot, ugye, Pinker?
– Nem, uram! – felelte Dennis szemrebbenés nélkül. Jeannie rájött, most már biztonságban érezheti magát.
Megkönnyebbülését azonnal düh váltotta fel.
– Nos, mindenesetre fogsz egy vödör vizet, és kitakarítod a helyiséget! – mondta Robinson.
– Igenis, uram!
– Természetesen akkor, ha dr. Ferrami már végzett.
Jeannie megpróbálta kinyögni, hogy “amíg maga a patkányt kergette, addig Dennis elvette a bugyimat", de egyszerűen nem jöttek ki szavak a torkán.
Dennis széles, bizalmas mosolyt vetett Jeannie–re, mintha már régóta a szeretője lenne, s ezt a délutánt is együtt töltötték volna az ágyban. Hamarosan el is tűnt a börtön belseje irányába. Jeannie óriási megkönnyebbüléssel nézett utána, de továbbra is izgatta, hogy bugyija ott lapul Dennis zsebében. Vajon úgy alszik el, hogy arcához szorítja, mint egy kisgyerek a maciját? Vagy becsavarja vele a péniszét, s úgy maszturbál, miközben arra gondol, hogy vele közösül? Bármit is kezdjen vele, Jeannie úgy érezte, ő is résztvevője a dolognak.
Robinson a főkapuig kísérte, s ott búcsúzóul kezet rázott vele. Jeannie elindult az égő aszfalton a parkolóban álló Chevrolet felé.
Lisa már a volánnál ülve járatta a motort, hogy a légkondicionáló kicsit lehűtse az alig elviselhető forróságot.

– Megviseltnek látszol! –jegyezte meg Lisa, amikor kikanyarodtak a parkolóból.
– Állj meg az első bevásárlóközpontnál – kérte Jeannie.
– Oké! Mit akarsz venni?
– Majd elmondom –válaszolta Jeannie. – De biztosan nem fogod elhinni!

Ebéd után Berrington betért a környék egyik csendes kis bárjába, és rendelt egy Martinit. Jim Proust gyilkosságra tett javaslata teljesen felkavarta. Tudta, bolondot csinált magából, amikor Jim kabátja hajtókáját kezdte ráncigálni és ordítozott vele.
A félelem elsietett ígéretet csikart ki belőle. Meggondolatlanul azt mondta Jimnek és Prestonnak, majd ő rendezi Jeannie–vel az ügyet. Őrjítőén nehéz feladatnak ígérkezett. Bár ő vette fel ebbe a munkakörbe, ő járta ki neki a kutatásaihoz szükséges pénzt, mégsem adhat neki parancsokat, hiszen az egyetem nem olyan, mint a hadsereg. Jeannie a Jones Falls Egyetem alkalmazottja, és a Genetico már át is utalta neki az egész éves kutatásaira való összeget. Hosszú távon minden nehézség nélkül ki tudná alóla húzni a szőnyeget, de ez az út most nem járható. Azonnal meg kell állítania, még ma vagy holnap, mielőtt eleget megtudna ahhoz, hogy mindnyájukat tönkretegye.
Csak nyugalom, csitítgatta magát. Most legfontosabb a nyugalom!
Jeannie egyetlen gyenge pontját az jelentette, hogy az orvosi adatbázist az érintettek beleegyezése és engedélye nélkül használta. Ez olyan dolog, melyből a sajtó akár botrányt is kavarhat attól teljesen függetlenül, hogy valóban megsértették–e valakinek a jogait. Az egyetemek ráadásul rettegnek minden botránytól, hiszen ezzel jelentős és létfontosságú adományoktól fosztják meg magukat.
Megpróbált nem gondolni Jeannie testére. Mindig is a nők voltak a gyengéi. Semmiféle egyéb szenvedély nem csábította: alkoholt mérsékelten ivott, szerencsejátékot soha nem játszott, s egyszerűen képtelen volt felfogni, az emberek miért élnek kábítószerrel. Feleségét is szerette, de ennek ellenére nem tudott ellenállni a más *nők* jelentette csábításnak. Viwie is azért hagyta ott, mert állandóan bolondot csinált belőle. Most mikor Jeannie–re gondolt, azt a képet képzelte maga elé, hogy együtt fekszenek az ágyban, a lány a haját cirógatja s azt mondogatja: “Milyen jó vagy hozzám, nagyon sokkal tartozom neked. Hogy tudnám ezt meghálálni?"
A vágy mellett bosszankodott is. Az isten szerelmére! Csupán egy gyenge nőről, egy lányról van szó: hogyan jelenthet mégis ekkora veszélyt a számukra?
Felhajtotta maradék italát. A mixer egy újabb Martinit kínált neki, de Berrington elhárította. Körülnézett a bárban, s a falon megpillantott egy telefont. American Express kártyáját becsúsztatta a készülék leolvasójába, és feltárcsázta Jim hivatalának számát.
– Proust szenátor hivatala – hallatszott Jim egyik fiatal munkatársának magabiztos hangja.

– Itt Berrington Jones beszél.
–Sajnálom, a szenátor most éppen egy értekezleten van – Jimnek kicsit több udvariasságot kellene belevernie a lakájaiba, gondolta Berrington.
– Van ma valamilyen találkozója a sajtóval?
– Ebben nem vagyok biztos. Megkérdezhetem, miért kíváncsi erre, uram?
– Nem, fiatalember, nem kérdezheti meg! – csattant fel bosszúsan Berrington. A Capitol Hill számára a fontoskodó beosztottak jelentették a legnagyobb csapást.
– Maga válaszolhat a kérdéseimre vagy kapcsolhatja Jim Proustot, netán elveszítheti az állását! Melyiket választja?
– Kérem, tartsa a vonalat!
– Jones professzor – hallatszott egy új hang a kagylóban –, a szenátor ma részt vesz egy sajtókonferencián, melyen bemutatják Dinkey képviselő "Új reménysugár Amerika előtt" című könyvét. Ez tökéletes, gondolta Berrington.
– Hol lesz a sajtókonferencia?
– A Watergate Hotelben.
– Mondja meg Jimnek, hogy én is ott leszek. Maga pedig gondoskodjon róla, hogy én is szerepeljek a meghívottak listáján – mondta Berrington, s a választ meg sem várva letette a kagylót.
Kilépett a bárból, és taxival ment a szállóba. Nagy tapintattal kell megszervezni a dolgot! A sajtó manipulálása veszélyes vállalkozás; egy jó újságíró esetleg beláthat a nyilvánvaló történet mögé, és egyből azon kezd morfondírozni, hogy vajon miért hívták fel erre a figyelmét.
Minden nehézség nélkül megtalálta a termet, ahol a sajtókonferenciát rendezték. Neve természetesen nem szerepelt a meghívottak listáján, de a könyv kiadója arcról azonnal felismerte s örömmel üdvözölte, mint újabb nevezetes személyiséget, aki a kamerák előtt emelni fogja az esemény rangját.
Néhány perccel három óra után Dinkey társaságában Jim is megérkezett. Közvetlenül mögöttük lépett be a terembe Hank Stone, a New York Times egyik vezető publicistája.
Berrington azon tanakodott, vajon Hank ráharapna–e a témára. Politikai nézeteit nem ismerte. Akkor találkozott vele, amikor tizenöt vagy húsz évvel ezelőtt egy terjedelmes cikket írt a Geneticóról. Mióta Washingtonban dolgozott, néhány alkalommal írt Berrington elveiről és elképzeléseiről is, de Jimmel hasonlíthatatlanul többet foglalkozott.
Végigülték a beszédeket. Közben alig bírta türelmetlenségét palástolni. Nagyon kevés volt az ideje. Ha lett volna még néhány napja, akkor minden bizonnyal Hanknél alkalmasabb embert is talált volna erre a feladatra, de mindössze néhány óra állt rendelkezésére. Egy látszólag véletlen találkozás ráadásul sokkal kevésbé keltett gyanút, mintha meghívta volna az újságírót valahova ebédelni.
Mikor az újságírók már kezdtek szétszéledni, Berrington fülön csípte Hanket.
– Hank! Milyen jó, hogy összefutottunk! Talán van egy használható sztorim a számodra.
– Nagyszerű!
– Az egész az orvosi adatbázissal való visszaéléssel kapcsolatos.
– Nem egészen ez az én profilom, Berry – húzta el a száját Hank. – De

azért mondd, miről van szó?
Berrington elfojtott egy mély sóhajt: Hank nem volt valami fogékony hangulatban. Rákapcsolt, bevetette minden kedvességét és rábeszélő képességét.
– Szerintem igenis a te profilod, mert te meglátod benne azokat a lehetőségeket, melyek egy másik újságíró figyelmét biztosan elkerülnék.
– Nos, próbáljuk meg!
– Először is, nem tőlem hallottad a dolgot.
– Ez már biztatóan hangzik.
– Másodszor, felmerülhet benned a kérdés, vajon miért adom ki ezeket az információkat, de te ezt soha nem fogod megkérdezni tőlem.
– Kezd egyre jobban alakulni a dolog – jegyezte meg Hank, de még mindig nem ígért meg semmit.
Berrington úgy döntött, nem erőszakosodik vele.
– A Jones Falls Egyetem Pszichológiai Tanszékén dolgozik egy dr. Jean Ferrami nevű fiatal kutató. Alkalmas alanyokat keresve a kutatásaihoz hatalmas orvosi adatbázisokat vizsgált meg azoknak az embereknek előzetes engedélye nélkül, akik szerepelnek ebben az adatbázisban.
– Számítógépekkel vagy a tudományos etikával kapcsolatos a történet? – húzta fel vörös orrát Hank.
– Nem tudom, te vagy az újságíró!
– Nem látszik túl nagy szenzációnak – kelletlenkedett tovább Hank.
Ne keresd magadat, te szarházi, gondolta Berrington, s baráti gesztussal megszorította Hank karját.
– Tégy meg nekem egy szívességet! Érdeklődj egy kicsit utána a dolognak! – próbálta rábeszélni. – Hívd fel az egyetem rektorát: Maurice Obeli a neve. Hívd fel dr. Ferramit is. Közöld velük, szerinted ez szenzációs történet. Majd meglátod, hogyan reagálnak a dologra! Nagyon érdekes dolgokat fogsz tapasztalni.
– Nem is tudom...
– Ezt határozottan megígérhetem neked, Hank. Nem fogod feleslegesen fecsérelni az idődet! *Mondj már igent, te szarházi, mondj már igent!*
– Oké! – bólintott Hank rövid habozás után. – Majd körbejárom egy kicsit a dolgot.
Berrington próbálta komolysággal palástolni elégedettségét, de egy apró, győztes mosoly mégis kiült az arcára.
Hank ezt azonnal észre is vette, s gyanakodva vonta össze a szemöldökét.
– Ugye nem próbálsz semmire felhasználni, Berry?
– Hank – mosolyodott el Berrington, átkarolva az újságíró vállát. – Bízhatsz bennem!

Jeannie vett egy három bugyit tartalmazó csomagot a Richmond közelében lévő Walgreen bevásárlóközpontban. A közelben lévő Burger King női mosdójában magára is húzott egyet. Azonnal jobban érezte

magát.
Furcsa, mennyire védtelennek érezte magát alsónemű nélkül. Meztelenségén kívül alig bírt másra gondolni. Pedig amikor még együtt élt Will Temple–vel, szeretett bugyi nélkül járni, így egész nap szexisnek érezte magát. A könyvtárban ülve, a laboratóriumban dolgozva, vagy egyszerűen csak az utcán sétálva arról fantáziált, hogy Will váratlanul felbukkan valahonnan, s vágytól égve azt mondja majd neki, hogy nagyon kevés az időm, de nagyon akarlak, most és itt, azonnal. És akkor ő már készen is áll a számára. Most, mikor nem volt férfi az életében, a bugyinak is legalább annyira szükségét érezte, mint a cipőnek.
Immár rendesen felöltözve visszatért a kocsihoz. Lisa kihajtott a Richmond–Williamsburg repülőtérre, ahol leadták bérelt kocsijukat, és felszálltak a Baltimore–ba induló gépre.
A titok nyitját abban a kórházban kell keresnie, ahol Dennis és Steve született, morfondírozott Jeannie felszállás közben. Az egypetéjű ikrek valami úton–módon különböző anyától születtek. Ez eleve képtelenségnek tűnt a számára, de mégis valami ilyesminek kellett történnie.
Elővette táskájából a papírjait, még egyszer átnézte őket. Újból ellenőrizte a két kísérleti alany születési dátumát. Steve–nek augusztus 25–én volt a születésnapja. Legnagyobb döbbenetére viszont azt látta, Dennis szeptember 7–én, majdnem két héttel Steve után jött a világra.
– Itt biztosan valami elírás történt – mondta. – Nem is tudom, miért nem néztem már meg korábban! – csóválta meg a fejét, s Lisa orra alá nyomta az egymásnak ellentmondó dokumentumokat.
– Még egyszer ellenőrizhetjük! – vonta meg a vállát Lisa.
– Szerepel a kérdőíveinken olyan kérdés, hogy melyik kórházban születtek?
– Azt hiszem, nem – kacagott fel Lisa.
– Minden valószínűség szerint valamelyik katonai kórházról lehet szó. Logan ezredes most is a hadseregben teljesít szolgálatot, s feltételezhetően az őrnagy is aktív volt, amikor Dennis született.
– Majd ellenőrizzük.
Lisa egyáltalán nem osztotta Jeannie türelmetlenségét. Ő ezt az egészet csupán egy újabb kutatási feladatnak tekintette.
– Most azonnal telefonálni szeretnék – mondta izgatottan. – Van telefon a gépen?
– Fel akarod hívni Steve édesanyját? – vonta fel szemöldökét Lisa.
– Igen! –jelentette ki határozottan Jeannie, holott észrevette Lisa hangjában a rosszallást. – Miért ne hívhatnám fel?
– Tudja az anyja, hogy a fia börtönben van?
– Jó kérdés! Fogalmam sincs! Az ördög vigye el! Nem nekem kellene közölnöm vele a hírt!
– Nem ismersz meg, Jeannie? – mosolyodott rá váratlanul a stewardess.
Jeannie most először nézte meg alaposabban, s azonnal meg is ismerte.

– Penny Watermeadow! – kiáltott fel meglepetten. Együtt védték meg doktori disszertációjukat a minnesotai egyetemen, csak Penny angol irodalomból doktorált. – Hogy vagy? Hogy kerülsz ide?
– Kitűnően! És te hogy vagy?
– Én a Jones Falls Egyetemen vagyok, kutatómunkát végzek, amivel éppen most kezdtek problémák támadni. Azt hittem, te is valami tudományos munkát kerestél magadnak!
– Kerestem is, de sehol sem találtam.
– Milyen kár! – sajnálkozott Jeannie, s egy kicsit zavarban volt amiatt, hogy neki sikerült, barátnőjének pedig nem.
– Ezzel együtt elégedett vagyok. Szeretem a munkámat és ráadásul jobban is fizetnek, mint az egyetemeken.
Jeannie nem hitt neki. Egyszerűen megdöbbentette a dolog, hogy egy doktorátussal rendelkező nő stewardessként dolgozik.
– Mindig azt hittem, nagyszerű tanár lesz belőled!
– Egy ideig tanítottam a középiskolában. Az egyik diákom nem értett velem egyet Machbet ügyében, és egyszerűen belém vágott egy kést. Akkor tettem fel magamnak a kérdést, miért kockáztatom az életemet azzal, hogy Shakespeare–t tanítok azoknak a gyerekeknek, akik óra után kimennek az utcára, lopnak és kábítószert vesznek maguknak rajta?
– Hogy van Danny? – jutott eszébe Jeannie–nek Penny férje.
– Nagyszerűen halad a pályáján. Körzeti értesítési főnök. Sokat kell utaznia, de megéri!
– Nagyon jó, hogy újra látlak! Baltimore–ban laktok?
– Washingtonban.
– Add meg a telefonodat, majd felhívlak – nyújtotta át a golyóstollat Pennynek, aki Jeannie egyik dossziéjának fedelére fel is írta a telefonszámát.
–Mindjárt hozom az ebédet – közölte Penny. – Nagyon finom lesz!
– Kitűnő!
– Elég értelmesnek látszik! – jegyezte meg Lisa.
– Nagyon okos lány! Meg vagyok döbbenve! Igaz, nincs abban semmi rossz, ha valaki stewardess, de mintha huszonöt év tanulása hiábavalóan elvesztegetett idő lenne.
– Fel fogod hívni?
– Dehogy hívom! Ő már leszámolt a múltjával. Én csak meghiúsult terveire és reményeire emlékeztetném.
Leszállás után Jeannie azonnal egy telefonfülkéhez sietett, ahonnan felhívta Pinkersék richmondi számát, de az foglalt volt.
– A fenébe vele! – dühöngött magában, majd öt perc elteltével ismét tárcsázott, de újra csak azt a bosszantó csipogást hallotta a vonal túlsó végéről. – Charlotte biztosan bővérű családjának számol be a mai látogatásunkról. Később még megpróbálom.
Lisa elinduláskor a parkolóban hagyta a kocsiját. Beautóztak a városba, Lisa letette Jeannie–t a lakása előtt. Mielőtt kiszállt volna a kocsiból, Jeannie megszólalt:
– Kérhetnék tőled egy nagy szívességet?

– Kérni kérhetsz, csak nem biztos, hogy teljesítem – mosolyodott rá pajkosán Lisa.
– Kezdj hozzá még ma este a DNS–teszthez!
– Óh, Jeannie – nyögött fel panaszosán a lány. – Egész nap úton voltunk. Még be kell vásárolnom a vacsorához.
– Tudom. Nekem is még el kell mennem a börtönbe. Találkozzunk később a laborban, mondjuk este kilenckor!
– Oké! – mosolyodott el Lisa. – Tulajdonképpen én is nagyon kíváncsi vagyok az eredményre.
– Ha ma este hozzálátunk, akkor holnaputánra már meg is lesznek az eredmények.
– Ha egy kicsit ráhajtunk, akkor igen –jegyezte meg Lisa kicsit kétkedően.
– No, viszlát! – szállt ki Jeannie a kocsiból. Szeretett volna azonnal beülni a kocsijába s a rendőrségre hajtani, de mégis úgy döntött, először megnézi az apját.
Az idősebb Ferrami éppen a Szerencsekereket nézte a tv–ben.
– Hello, Jeannie! Későn értél haza! – üdvözölte a lányát.
– Egész nap dolgoztam, és még mindig nem fejeztem be válaszolta Jeannie. – Hogy telt a napod?
– Így egyedül egy kicsit unalmasan.
Jeannie sajnálatot érzett iránta. Biztosan nincs egyetlen barátja, ismerőse sem. Mindenesetre már sokkal jobban nézett ki, mint tegnap este. Megfürdött, megborotválkozott, kipihente magát. A fagyasztóból pizzát vett elő, azt melegítette meg magának ebédre. A mosatlant persze egyszerűen otthagyta a konyhaasztalon. Jeannie már–már megkérdezte, hogy ki az ördög fogja berakni az edényeket a mosogatógépbe, de aztán mégis visszanyelte a kérdést.
Lerakta a táskáját, s elkezdett rendet csinálni a lakásban. A tv–t nem kapcsolta ki.
– Ma Richmondban voltam, Virginiában – kezdte volna mesélni az apjának.
– Nagyszerű, drágaságom. És mi van vacsorára?
Nem, gondolta Jeannie, ez így nem mehet tovább! Velem nem fog úgy bánni, mint a mamával!
– Miért nem készítettél magadnak valamit? – kérdezett vissza.
Ezzel már sikerült felkeltenie apja figyelmét, aki a tv–től azonnal feléje is fordult.
– Nem tudok főzni.
– Én sem tudok, apa.
Ferrami egy ideig meglepetten bámult rá.
– Akkor elmegyünk valahová vacsorázni – derült fel hirtelen az arca.
– Mennyi pénzed van? – kérdezte a lány.
– Nincs egy centem sem, már mondtam – válaszolta apja morcosan.
– Nekem sincs, így nem megyünk el vacsorázni! – tárta szét a kezét, majd kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját. Volt ott még egy fej saláta, egy kevés főtt kukorica, egy citrom, egy csomag bárányhúsból készült fasírozott,

egy árva paradicsom, a szekrényben meg talált egy fél doboz rizst is. Az egészet kitette a konyhapultra.
– Mondok neked valamit! Az előétel friss kukorica lesz olvasztott vajjal, utána citrommal ízesített bárányfasírt rizzsel és salátával, desszertként pedig fagylaltot eszünk.
– Hát ez nagyszerű lesz!
– Hozzá is láthatsz, amíg én elintézem a dolgomat. Apja felállt, szemügyre vette a konyhapultra kirakott élelmiszert.
– Tíz óra után nem sokkal itthon is vagyok! – kapta fel Jeannie a táskáját.
– Fogalmam sincs, hogy kell ezt megcsinálni – nézett rá tanácstalanul az apja.
Jeannie a hűtőszekrény fölötti polcról levette egyik szakácskönyvét, és apja felé nyújtotta.
– Ebből majd kinézed – mondta, majd arcon csókolta és már ott sem volt.
Miközben kocsijával a belváros felé tartott, azon morfondírozott, vajon nem volt–e túlságosan nyers az apjával. Akárhogy is van, nem szerette volna megbántani s remélte, jó hangulatban sikerült otthon hagynia.
Kocsiját betette egy parkolóházba, s a vörös lámpás negyeden keresztül elindult a rendőrség épülete felé. A hivalkodóan kialakított előcsarnokban márványból faragott padok alkották a berendezést, a falakat Baltimore történetének epizódjait megelevenítő freskók díszítették. Az eligazítóban megmondta, hogy Steve Logan őrizetest jött meglátogatni. Arra számított, vitatkoznia kell majd valakivel, de néhány perces várakozás után egy egyenruhát viselő fiatal nő már kísérte is a lift felé.
Egy szekrény nagyságú szobába vezették. A fejmagasságban lévő ablakon és az alatta lévő lukacsos panelen kívül nem volt semmi a szobában. Az ablakocska egy másik ugyanekkora szobácskára nézett.
Öt perc elteltével Steve–et is bevezették a másik szobába. Mikor belépett, Jeannie észrevette, hogy meg van bilincselve, sőt a lábára is rátették a vasat, mintha veszélyes bűnözőnek tartanák. A fiú odalépett az ablakhoz. Mikor felismerte Jeannie–t, arca széles mosolyra húzódott.
– Ezt a kellemes meglepetést! – mondta. – Ez az egyetlen jó dolog, ami a mai napon történt velem!
Vidámsága ellenére rettenetesen nézett ki: halálos fáradtság és mérhetetlen feszültség látszott rajta.
– Hogy van? – kérdezte Jeannie.
– Egy kicsit kemény a dolog. Összezártak egy gyilkossal, aki még mindig másnapos a rengeteg kábítószertől. Félek elaludni.
A lány szíve azonnal megesett rajta, de azonnal emlékeztetni próbálta magát, hogy ez az az ember, aki Lisát megerőszakolta. Egyszerűen nem akarta elhinni.
– Mit gondol, meddig tartják még bent?
Holnap dönt a bíró az óvadék ügyében. Ha nem lesz hajlandó engedélyezni, akkor itt tartanak egészen addig, amíg nem lesz meg a DNS–teszt eredménye. Állítólag ez három napot vesz igénybe.

A DNS említésére Jeannie visszazökkent a normális kerékvágásba, és emlékeztette magát jövetele céljára.
– Ma találkoztam az ikertestvérével!
–És?
– Minden kétséget kizáróan ő az. Szakasztott mása.
– Talán ő erőszakolta meg Lisát.
– Ha hétvégére meg tudott szökni a börtönből, akkor esetleg – csóválta meg a fejét Jeannie.
– Talán mégis megszökött, majd visszatért, hogy legyen alibije!
– Ez nagyon furcsa lenne. Ha Dennisnek egyszer módja volna megszökni a börtönből, akkor nincs az a hatalom, mely oda visszakényszeríthetné.
– Azt hiszem, igaza van – bólogatott Steve komoran.
– Szeretnék néhány kérdést feltenni magának.
–Rajta!
– Szeretném még egyszer ellenőrizni, hogy mikor született.
– Augusztus 25–én.
Jeannie ezt a dátumot írta fel először is. Talán Dennis születési idejét írta volna el?
– Tudja, melyik kórházban?
– Igen. Apa akkor a virginiai Fort Lee–ben teljesített szolgálatot, s én is ott születtem, a hadsereg kórházában.
– Biztos ebben?
– Teljesen! És Dennis hol született? – tette is fel azonnal a kérdést.
– Ezt még nem tudom.
– De a születésnapunk azonos dátumra esik.
– Ő szeptember 7–ét adta meg születése időpontjául. Könnyen lehet viszont, hogy tévedésről van szó. Mindenesetre még egyszer ellenőrzőm. Ahogy visszaérek az irodámba, azonnal felhívom az anyját. Beszélt már a szüleivel?
–Nem.
– Nem akarja, hogy felhívjam őket?
– Nem! Kérem, ne tegye! Ne tudják meg, amíg nem sikerült tisztáznom magamat.
– Mindabból, amit elmondott nekem róluk – vonta össze szemöldökét Jeannie –, olyan embereknek tűnnek, akik kiállnak magáért.
– Ebben én is biztos vagyok. De nem akarok nekik ilyen nagy fájdalmat okozni.
– Biztosan nehezen viselnék el. De talán jobb szeretnék ők is tudni, hogy módjuk legyen a segítségre.
– Nem! Kérem, ne hívja fel őket.
Jeannie megvonta a vállát. Biztos volt benne, a fiú nem mondott el neki valamit. De ez már az ő dolga.
– Jeannie... hogy nézett ki?
– Dennis? Külsőleg olyan, mint maga.
– Rövid hajat visel vagy hosszút? Bajusz, piszkos körmök, pattanások, erős vagy puhány?

– Ugyanolyan rövid a haja, mint magának, bajuszt, szakállat nem visel, a keze tiszta, bőre hibátlan. Akár maga is lehetne!
– Jézusom! – szörnyülködött Steve, és látszott rajta, milyen kényelmetlenül érzi magát.
– A nagy különbség a magatartásukban van. Neki fogalma sincs arról, hogyan kell viszonyulnia az emberi faj többi egyedéhez.
– Furcsa.
– Én nem találom annak. Sőt pontosan beleillik az elméletembe. Maguk mindketten vad kölykök voltak. Ezt a kifejezést különben egy francia filmből szedtem. Általában az olyan gyerekek jellemzésére használom, akik nem ismerik a félelmet, fegyelmezhetetlenek, és túlságosan mozgékonyak. Ezeknek a gyerekeknek nagyon nehéz a társadalomba beilleszkedni. Charlotte Pinker és férje kudarcot vallott Dennisszel. A maga szüleinek sikerült. A fiú arcán látszott, nem sikerült őt meggyőzni.
– De a felszín alatt Dennis és én ugyanolyanok vagyunk?
– Mindketten vadócnak születtek.
– Időközben rám rakódott a civilizáció vékony máza.
Jeannie látta, a dolog komolyan izgatja Steve–et.
– Miért zavarja ez annyira?
– Szeretném magamat embernek, nem pedig egy megszelídített gorillának tudni.
Steve gyászos arckifejezése ellenére Jeannie elnevette magát.
– A gorilláknak szintén be kell illeszkedni a közösségbe. Ezzel minden csoportosan élő állat így van. Különben innen származtatható a bűnözés is.
– Mert valaki közösségben él? – csillant fel az érdeklődés a fiú szemében.
– Hát persze! A bűn nem más, mint egy fontos társadalmi szabály megszegése. A magányos állatok nem élnek szabályok szerint. Egy medve képes szétverni egy másik medve barlangját, elvenni az ennivalóját és megölni a kicsinyeit. A farkasok nem tesznek ilyesmit: ha mégis megteszik, akkor nem élhetnek tovább a falkában. A farkasoknál monogámia van, gondját viselik a másik farkas kölykeinek, és tiszteletben tartják egymás területét. Ha valamelyikük megszegi ezeket a szabályokat, azért bűnhődnie kell: ha ilyesmi előfordul, akkor vagy elűzik a falkától, vagy végeznek vele.
– És hogy áll a helyzet a nem túlságosan fontos társadalmi szabályokkal?
– Mint például a liftben szellenteni? Ezt általában modortalanságnak nevezzük. Ennek egyedüli büntetése mások rosszallása. Különben csodálatos, hogy ez is mennyire hatékony.
– Miért érdeklik ennyire azok, akik megszegik a szabályokat?
Jeannie az apjára gondolt. Fogalma sem volt, vajon ő is magában hordozza–e ezeket a bűnös géneket. Talán könnyebbséget jelentene Steve számára, ha megtudná, hogy őt szintén zavarja ez a lehetséges genetikai örökség. De apja miatt már régóta hazudozásra kényszerült, és nem könnyen szánta rá magát, hogy beszéljen róla.
– Ez igen fontos probléma – válaszolta kitérően. – A bűn mindenkit érdekel.

Kinyílt az ajtó, és a fiatal rendőrnő lépett a szobába.
– Dr. Ferrami, lejárt az idő.
– Oké! – szólt hátra Jeannie. – Steve, tudta különben, hogy Lisa Hoxton a legjobb barátnőm Baltimore–ban?
– Nem, fogalmam sem volt róla.
– Együtt is dolgozunk, ő a technikusom.
– Hogy néz ki?
– Nem olyan ember, aki alaptalanul vádaskodna. Steve nem szólt egy szót sem, csak bólogatott.
– Akárhogy is legyen, tudnia kell: nem hiszem, hogy maga követte volna el ezt az erőszakot! – szólalt meg kis idő elteltével Jeannie, s egy pillanatig azt hitte, Steve elsírja magát.
– Kösz! – mondta meglehetősen nyersen. – Nem is tudom elmondani, milyen sokat jelent ez számomra!
– Hívjon fel, ha sikerül kikerülnie innen – mondta Jeannie, megadva lakásának telefonszámát. – Meg tudja jegyezni?
– Nem probléma!
Nem szívesen hagyta magára a fiút.
– Sok szerencsét! – mosolyodott rá bátorítóan.
– Köszönöm, arra itt nagy szükségem van.
Jeannie hátat fordított az ablaknak, s kilépett a szobából.
A rendőrnő kikísérte az előcsarnokba. Már erősen alkonyodott, amikor a parkolóházba ért. Kocsiba szállt, rátért a sztrádára, és felkapcsolta az öreg Mercedes lámpáit. Északnak tartva, nagy sebességgel vezetett, mert minél előbb szeretett volna odaérni az egyetemre. Mindig gyorsan hajtott. Tudta magáról, hogy jól vezet, csak egy kicsit vakmerő. Soha nem volt türelme száz kilométer alatt tartani a sebességet.
Lisa fehér Honda Accordja már ott állt a Diliház parkolójában. Jeannie melléje állt be a Mercedessel, és bement az épületbe. Lisa éppen akkor kapcsolta fel a villanyokat a laborban. A Dennis Pinker vérmintáját tartalmazó hűtőláda már ott volt az egyik pulton.
Jeannie szobája pontosan a laborral szemben, a folyosó túloldalán volt. Műanyag kártyáját betolta a leolvasó berendezésbe, aztán belépett a szobájába. Asztalához ülve azonnal tárcsázni kezdte a richmondi Pinker–ház számát.
– Végre! – sóhajtott fel megkönnyebbülten, amikor a készülék kicsengett a másik oldalon.
Charlotte vette fel a kagylót.
– Hogy van a fiam? – érdeklődött azonnal.
– Egészséges – válaszolta Jeannie. Valójában nem is nézett ki elmebetegnek mindaddig, amíg a kést a szememhez nem tartotta, s el nem vette a bugyimat, gondolta magában, de megpróbált valami jót mondani róla. – Nagyon készségesen együttműködött a beszélgetés során.
– Mindig is tudott viselkedni – mondta Charlotte azzal az elnyújtott, délies hanglejtéssel, melyet általában akkor vett elő, ha erős

érzelmeket akart kifejezni.
– Mrs. Pinker, megkérdezhetném még egyszer, mikor született Dennis?
– Szeptember hetedikén – válaszolta az asszony olyan hangsúllyal, mintha valami nemzeti ünnepet említene.
Jeannie egyáltalán nem ebben a válaszban reménykedett.
– Melyik kórházban? – tette fel a következő' kérdést.
– Abban az időben Észak–Karolinában, Fort Braggban éltünk. Ő is ott született.
Jeannie egy csalódott káromkodást fojtott el magában.
– Az őrnagy éppen a Vietnamba készülő újoncok kiképzését végezte – tette hozzá Charlotte érezhető büszkeséggel a hangjában. A Hadsereg Egészségügyi Szolgálatának nagy kórháza van Braggban. Dennis ott jött világra.
Jeannie–nek nem volt több mondanivalója. A rejtély még sötétebbnek tűnt, mint korábban.
– Mrs. Pinker, még egyszer szeretném megköszönni a segítségét!
– Máskor is, nagyon szívesen!
A beszélgetés után Jeannie visszatért a laborba.
–A jelek szerint Steven és Dennis tizenhárom nap eltéréssel, más–más államban született – fordult oda Lisához. – Egyszerűen képtelen vagyok megérteni a dolgot!
Lisa éppen egy új, kémcsöveket tartalmazó dobozt nyitott ki.
– Nos, kezünkben van egy minden kétséget kizáró teszt. Ha a DNS–ük megegyezik, akkor egypetéjű ikrek, bárki bármit is állítson a születésük körülményeiről – emelt ki két apró, alig öt centi hosszúságú kémcsövet a dobozból. Mindkettőnek kupak volt a tetején, s az alja hegyesen végződött. Fiókjából előhúzott egy doboz címkét, majd az egyikre ráírta a “Dennis Pinker", a másikra pedig a “Steven Logan" nevet, aztán ráragasztotta a kémcsövekre.
Felbontotta a Dennis vérmintáját tartalmazó edényke zárófedelét, és két cseppet átöntött belőle az egyik kémcsőbe. Ezután a Steven vérmintáját tartalmazó üvegcsét vette elő a hűtőszekrényből, és azzal is megismételte az előbbi műveletet.
Egy precíziós beosztású pipetta segítségével pontosan meghatározott mennyiségű kloroformot cseppentett mindkét kémcsőbe. Újabb steril pipettát vett elő, és hasonló pontossággal kimért fenolt is hozzáadott.
Mindkét kémcsövet gondosan lezárta, majd beletette a rázógépbe, és néhány másodpercig elegyítette a tartalmukat. A kloroform kioldja a zsírokat, a fenol lebontja a proteint, de a diribonukleinsav hosszú, csavaros molekulái továbbra is sértetlenül megmaradnak.
Lisa visszatette a kémcsöveket a tartójukba.
– Néhány óráig, ha akarnánk sem tehetnénk többet mondta kicsit fáradtan.
Valahol felcsörgött egy telefon. Jeannie összeráncolt homlokkal hallgatózott: úgy tűnt, mintha a szobájából jönne a csengés. Átlépett a folyosón, s felemelte a kagylót.
– Igen?

– Dr. Ferrami beszél?
Jeannie utálta azokat az embereket, akik bemutatkozás helyett azonnal a hívott fél nevét követelik. Ezt pontosan olyannak tartotta, mint amikor valaki kopogtat az ajtón, és azt kérdezi: maga kicsoda? Visszanyelt egy gúnyos megjegyzést, mert nem volt kedve vitatkoznj.
– Igen, Jeannie Ferrami vagyok. És ott ki beszél?
– Naomi Freelander, a New York Timestól – hangzott a válasz, s Jeannie–nek úgy tűnt, egy ötven év körüli agyonbagózott hangú nő van a vonal másik végén. – Lenne néhány kérdésem magához!
– Ilyen késő este?
– Én állandóan dolgozom, de úgy látom, maga is.
– Miért hívott?
– Háttéranyagot gyűjtök egy tudományos etikáról szóló cikkhez.
– Óh! – szólalt meg Jeannie meglepetten. És mi érdekli konkrétan?
– Úgy tudom, ön az orvosi adatbázisból keresi ki a megfelelő alanyokat tanulmányozásra.
– Óh, igen! – felelte Jeannie kicsit megkönnyebbülten. Ezek szerint az előbbi dolog miatt nem kell nyugtalankodnia. – Nos, valóban kidolgoztam egy programot, melynek segítségével át lehet nézni a számítógépben tárolt adatokat, s meg lehet találni az azonos párokat. Célom ezzel az, hogy egypetéjű ikreket találjak, de ez a módszer bármilyen adatbázison felhasználható.
– így tehát hozzáférése van az orvosi leletekhez, és azokat felhasználja kutatásai során?
– Nagyon fontos annak a pontos meghatározása, mit értünk hozzáférés alatt. Gondosan ügyeltem arra, nehogy megsértsem bárki magánéletét. Konkrétan soha nem is láttam senki orvosi leleteit. A program ezt nem rögzíti és nem nyomtatja ki.
– És mit nyomtat ki?
– Két személynek a nevét, címét és telefonszámát.
– De a neveket Összepárosítja, ugye?
– Természetesen, hiszen ez az egésznek a lényege.
– Ezek szerint, ha az elektroenkefalográffal készült leleteket vizsgálja, akkor a számítógép kimutatja, hogy John Smithnek ugyanolyanok az agyhullámai, mint mondjuk Jim Fritznek.
– Ugyanolyanok vagy nagyon hasonlóak, de ez még semmit sem mond nekem a két érintett ember egészségi állapotáról.
– Viszont ha már korábban is tudta, hogy John Smith mondjuk skizofréniás, akkor ebből azt a következtetést szűri le, hogy Jim Fritz is ebben a betegségben szenved.
– Ilyen dolgok soha nem ismeretesek előttünk.
– De azért ismerheti John Smitht!
– Hogyan?
– Lehet, hogy éppen ő a maga szemetese, vagy ehhez hasonló.
– Ugyan már!
– De lehetséges!

– Ezzel akar foglalkozni a cikkében?
–Talán.
– Oké, elméletileg nem lehet kizárni egy ilyen esetet sem, de ennek olyan csekély az esélye, hogy egy normálisan gondolkodó ember kizárja ennek a lehetőségét.
– Ezen lehetne vitatkozni.
A riporter a tényéktől teljesen függetlenül nyilvánvalóan valami botrányt akar kavarni, gondolta Jeannie, de ez nyugtalanítani kezdte. Nincs talán elég probléma, és még ez az újságíró is beleüti az orrát a dolgába!
– Mennyire reális ez a probléma? – tette fel Jeannie a kérdést. – Találkozott már valakivel, aki úgy érezte, belegázoltunk a magánéletébe?
– Csupán elvileg érdekel a dolog.
– Ki tanácsolta, hogy engem keressen meg ezzel a problémával? – kérdezte, amikor hirtelen belevágott egy gondolat.
– Miért kérdi ezt?
– Ugyanabból a meggondolásból, amiből maga is kérdéseket tesz fel nekem. Szeretném tudni az igazságot!
– Ezt nem mondhatom meg.
– Nagyon érdekes! – jegyezte meg gúnyosan Jeannie. – Én meglehetősen hosszan elbeszélgettem magával a kutatásaimról, a módszereimről. Nincs semmi takargatnivalóm! Maga viszont nem mondhatja el ugyanezt! Úgy tűnik, mintha szégyellne, nem igaz? Szégyelli azt, ahogy értesülést szerzett a kutatásaimról?
– Én nem szegyeitek semmit! – csattant fel az újságírónő.
Jeannie érezte, lassan kezd dühbe gurulni. Ugyan, minek tartja ez a nő?
– Nos, akkor valaki szégyelli magát, különben miért ne árulná el nekem, ki volt az?
– Védenem kell a forrásaimat!
– Mitől és kitől? – tette fel Jeannie a kérdést, s tisztában volt vele, hogy ideje lenne befejezni ezt a parttalan beszélgetést. De azt is tudta, semmi értelme nincs maga ellen bőszíteni a sajtót. A nő modorát viszont már nem bírta sokáig elszenvedni. – Mint ahogy már elmagyaráztam, a módszereimmel nincs semmi probléma, nem jelentek veszélyt senki magánéletére. Miért kell akkor annyira titkolóznia az informátorának?
– Biztos megvan rá az oka.
– Úgy tűnik, mintha az informátora rosszat akarna, nem így van? – tette fel a kérdést, de szinte azonnal az jutott eszébe, hogy miért akarna bárki is rosszat tenni nekem?
– Erre nem válaszolok.
– Nem válaszol? – kérdezett rá élesen Jeannie. – Ezt nekem sem szabad elfelejtenem.
– Dr. Ferrami, köszönöm az együttműködését!
– Szóra sem érdemes! – mondta Jeannie, és letette a kagylót.

Berrington Jones rémesen aludt. Az éjszakát Pippa Harpendennel töltötte. Pippa titkárnőként dolgozott a fizika tanszéken, ahol körbezsongták a férfiak. Tanársegédektől a professzorokig sokan hívogatták randevúra, de ő csak Berringtonnal volt hajlandó elmenni. Berrington most is választékos eleganciával öltözött, s a lányt egy intim kis étterembe vitte, ahol a vacsorához különleges, márkás bort rendelt. Elégedetten sütkérezett a ronda feleségeikkel vacsorázó, hozzá hasonló korú férfiak irigy pillantásaiban. Vacsora után hazavitte a lakására a lányt, selyempizsamát húzott, ágyba bújt vele, aztán lassan, ráérősen szeretkezett, amíg Pippának végre elakadt a lélegzete a gyönyörtől.

Hajnali négykor kipattant a szeme, s reggelig azon meditált, tervének vajon milyen buktatói lehetnek. Hank Stone jócskán benyakalt a kiadó olcsó borából, és akár meg is feledkezhetett a beszélgetésükről. Ha emlékezett is rá, a New York Times szerkesztői úgy is dönthettek, hogy egyáltalán nem foglalkoznak ezzel a témával.

Addig forgolódott, míg Pippa felriadva álmos hangon megszólalt:

– Jól vagy, Berry? Minden rendben?

Megsimogatta szőke haját s a lány kicsit álmos, de bátorító hangokat hallatott. Normális körülmények között bármilyen sok is volt a problémája, a szeretkezés egy szép, fiatal nővel mindig vigaszt jelentett a számára. De most érezte, ez sem segítene. Túlságosan is sok nyugtalanító gondolat kavargott a fejében. Megkönnyebbülést az jelenthetne, ha problémáit megosztaná Pippával, hiszen az intelligens lánytól azonnal megértést és együttérzést kapott volna. De ezt a titkot most nem oszthatta meg senkivel.

Hamarosan ki is kelt az ágyból, s elindult futni. Mikor visszatért, látta, fekete harisnyájába csavarva a lány néhány köszönő sort hagyott hátra maga után.

A házvezetőnője néhány perccel nyolc előtt érkezett meg, s omlettet készített neki. A vékony, karcsú Marianne a Francia Karib–szigetvilágból, Martinique szigetéről érkezett. Nagyon gyengén beszélt angolul, és állandóan attól rettegve, hogy hazatoloncolják, rendkívül szolgálatkésznek is bizonyult. Nagyon csinos teremtés volt, és ha Berrington ágyba akart volna bújni vele, akkor a lány egy pillanatig sem habozik, hiszen mint az egyetem alkalmazottja, ezt is munkaköri kötelességének tekintette volna. Berrington természetesen nem állt elő ilyen kívánsággal, hiszen az ő stílusától idegen volt összefeküdni a saját cselédjével.

Lezuhanyozott, megborotválkozott, a még nagyobb tekintélyt parancsoló, diszkrét, hajszálvékony csíkokkal díszített sötétszürke öltönyét vette fel, s apró, piros pettyekkel tarkított, fekete nyakkendőt kötött. Monogramjával ellátott arany mandzsettagombot vett *elő,* fekete cipőjét pedig tükörfényesre polírozta.

Megérkezve az egyetemre bement a szobájába, s bekapcsolta a számítógépét. A többi szupersztár tudóshoz hasonlóan ő is nagyon kevés előadást tartott. A Jones Falls Egyetemen is évente csak egyszer állt ki a hallgatók elé a katedrára. Itt az egyetemen abban merült ki a

feladata, hogy felügyelje és irányítsa a tanszék kutatóinak a munkáját, továbbá nevével még nagyobb tekintélyt és súlyt adjon a tanszékről kikerülő tudományos értekezéseknek. Ma reggel viszont képtelen volt bármire is koncentrálni, csak bámult kifelé az ablakon, és nézte a teniszpályán páros mérkőzést játszó fiatalokat. Közben feszülten várta, hogy asztalán megcsörrenjen a telefon. Nem kényszerült hosszú várakozásra.
Fél tízkor a Jones Falls Egyetem rektora, Maurice Obeli telefonált.
– Van egy kis probléma, Berry!
– Mi történt, Maurice? – kérdezett rá Berrington, de alig tudta palástolni hangjában a feszültséget.
– Éppen most hívott fel egy ribanc a New York Timestól. Azt mondta, valaki a tanszékedről belegázol az emberek magánéletébe. Egy bizonyos dr. Ferrami.
Hála istennek, ujjongott magában Berrington. Hank Stone működésbe lépett.
– Valami ilyesmitől tartottam – mondta, s nagy erőfeszítésébe került a hangját komollyá és gondterheltté varázsolni. – Azonnal ott vagyok nálad!
Letette a kagylót, s néhány pillanatig még a helyén maradva próbálta összeszedni a gondolatait. Még túl korai lett volna győzelmet ünnepelni. A harc még csak most vette kezdetéi. Most mindenekelőtt azt kell elérnie, hogy mind Maurice, mind Jeannie úgy viselkedjen, ahogy ő akarja.
Kilépett a Diliházból, s a Barrymore előadóterem, majd a bölcsészkar épületei mellett elhaladva a Hillside Hall felé vette az irányt. Valamikor ez volt az egyetem megalapítójának és első, nagy támogatójának a kastélya, most a különböző hivatalok kaptak benne helyet. Az egyetem rektorának a régi kastély pompás szalonjában volt az irodája.
Berrington kedvesen dr. Obeli titkárnőjére mosolygott, majd fejével az ajtó felé biccentett.
– Meg van beszélve! Már vár rám.
– Parancsoljon, fáradjon be professzor úr – mosolygott vissza a titkárnő.
Maurice a jókora, félkör alakú, üvegezett beugróban, nem messze az íróasztalától ült, az ablakon keresztül a park gondosan ápolt pázsitját bámulva. Az alacsony, domború mellkasú férfi deréktól lefelé bénultan, tolószékben érkezett vissza Vietnamból. Berrington nagyon hamar és könnyen megtalálta vele a hangot, s ebben talán az is segítségére volt, hogy valaha mindketten a hadseregben teljesítettek szolgálatot. Ráadásul Maurice–hoz hasonlóan ő is Mahler zenéjét kedvelte leginkább.
Maurice körül gyakran zaklatott volt a légkör. A Jones Falls Egyetem működőképességének a fenntartásához magán– és vállalati adományokból évi tízmillió dollárt kellett előteremtenie, ezért rettegett a sajtótól és attól, hogy bármi is rossz hírét keltse az egyetemnek. Tolószékét közelebb gördítette az íróasztalához.

– Azt mondta, egy terjedelmes cikket akarnak közölni a tudomány etikai kérdéseivel kapcsolatban. Nem szeretném, Berry, ha a Jones Falls példáján szemléltetnék az etikátlan magatartást! Legnagyobb támogatóink fele azonnal lekopna rólunk! Valamit tennünk kell ennek megakadályozására.
– Ki az az újságíró?
– Naomi Freelander – pillantott Maurice az előtte heverő asztali mappára. –*Ő az* etikai kérdésekkel foglalkozó szerkesztő. Gondoltad volna, hogy a lapoknál ilyen beosztás is van?
Berrington keresztbe rakta a lábait, s megpróbálta a fesztelenség látszatát kelteni, holott idegei pattanásig feszültek. Innen már veszélyes kötéltánc következett.
– Nem hinném, hogy dr. Ferrami bármi rosszat követett el – mondta elgondolkodva. –Az orvosi adatbázisban kutat, és olyan embereket választ ki magának, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy ikertestvérük is van. Meg kell adni, a módszere nagyon hatékonynak bizonyult.

– Belenéz az emberek orvosi leleteibe az érintettek engedélye nélkül?
– Valami ilyesmiről lehet szó – válaszolta Berrington, s igyekezett kicsit kelletlennek látszani.
– Akkor azonnal abba kell hagynia!
– A kutatásaihoz szüksége van ezekre az információkra.
– Talán felajánlhatnánk neki valamit a veszteségért? Berringtonnak eddig még eszébe sem jutott, hogy a lányt esetleg meg is lehetne vesztegetni. Eleve kétségbevonta a próbálkozás sikerét, de veszíteni semmit sem veszítenek azzal, ha kipróbálják.
– Nem is olyan rossz ötlet!
– Szerződéssel van nálunk vagy már véglegesített alkalmazott?
– Ebben a félévben kezdett nálunk, mint tanársegéd. Még legalább hat évet kell várnia, amíg megkaphatja a kinevezését. A fizetését viszont meg lehetne emelni. Említette is nekem, hogy nagy szüksége van a pénzre.
– Mennyit kap most?
– Harmincezret évente.
– Mennyi emelést ígérjünk be neki?
– Jelentősebb összegnek kell lennie... évi plusz nyolc–tízezer dollárnak.
– Honnan lesz erre pénz?
– Azt hiszem – mosolyodott el Berrington –, ezt még el tudom intézni a Geneticónál.
– Akkor ezt fogjuk csinálni. Telefonálj neki, Berry! Ha itt van az egyetemen, akkor hívd ide azonnal! Rendeznünk kell ezt a dolgot mielőbb!
Berrington felemelte Maurice telefonját, és tárcsázta Jeannie szobájának számát.
– Jeannie Ferrami! – vette fel azonnal a kagylót a lány.
– Itt Berrington beszél.
– Jó reggelt! – üdvözölte Jeannie, de hangján mintha kis óvatosság érződött volna.
– Sürgősen beszélnünk kell.
– A szobájában?

– Itt ülök dr. Obeli irodájában.
– Egy bizonyos Naomi Freelanderrel kapcsolatos az ügy? – kérdezett rá ingerülten Jeannie.
– Igen.
– Maga is tudja, hogy egy rakás lószar az egész!
– Én tudom, de akkor is foglalkozni kell vele.
– Azonnal ott vagyok,
– Itt lesz mindjárt – tette helyére Berrington a kagylót.
– Úgy tűnik, már ő is értesült az ügyről.
Az elkövetkező néhány perc kritikusnak ígérkezett. Ha Jeannie meg tudja magát védeni, akkor Maurice esetleg stratégiát változtathat.
– Talán várakozás közben meg is fogalmazhatnánk egy sajtóközleményt! – javasolta hirtelen támadt ötlettel.
– Okos gondolat!
Berrington maga elé húzott egy jegyzettömböt és írni kezdett. Valami olyasmire volt szüksége, amivel Jeannie semmiképpen sem érthet egyet, valami, ami sérti a szakmai önérzetét és ráadásul alaposan fel is háborítja. Leírta, hogy a Jones Falls Egyetem elismeri a hiba elkövetését. Az egyetem ezúton kér elnézést azoktól, akiknek a magánélete sérelmet szenvedett, és már a mai napon beszünteti ezt a kutatási programot.
Mikor elkészült a fogalmazvánnyal, átadta azt Maurice titkárnőjének, hogy azonnal gépelje be a szövegszerkesztőbe.
Jeannie a felháborodástól remegve érkezett. Kinyúlt zöld trikót, szűk, fekete farmernadrágot, és a fiatalok legújabb divatja szerinti ormótlan bakancsot viselt. Orrában vékony ezüstkarika csillogott, fekete haját hátul lófarokban fogta össze. Berrington így is aranyosnak és vonzónak tartotta, de nem valószínű, hogy öltözéke megnyerte volna az egyetem rektorának tetszését. Maurice számára csupán egy felelőtlen, fiatal kutató volt, aki problémákat okozhat a Jones Falls Egyetemnek.
Maurice hellyel kínálta, és közölte vele az újságtól érkezett telefonhívás lényegét. Merev, hivatalos stílusban adta elő mondókáját. Fesztelenül és jól érzi magát a korban hozzá hasonló férfiak társaságában, gondolta Berrington, de a szűk farmert viselő fiatal nők idegenek a számára.
– Ugyanez a nő hívott engem is – mondta Jeannie ingerülten. – Egyszerűen nevetséges!
– De ön valóban dolgozott az orvosi adatbázissal –jegyezte meg Maurice.
– Nem néztem bele az adatbázisba, azt a számítógép fésülte át. Senki nem látta egyetlen ember orvosi leleteit sem! Az általam elkészített program csupán egymással párosított neveket és címeket produkál.
– Akkor is...
– Ezután egy lépést sem teszünk tovább anélkül, hogy ne szereznénk be a lehetséges kísérleti alanyok előzetes beleegyezését. Még azt sem közöljük velük, hogy ikertestvérük van, amíg beleegyezésüket nem adják. Ilyen alapon kinek a magánéletébe tapostunk bele?
– Én mondtam neked, Maurice – szólalt meg Berrington, igyekezve olyan színben feltüntetni magát, mintha Jeannie–t támogatná. – A Times teljesen

félreértette a dolgot.
– Ők nem így látják. Nekem pedig az egyetem tekintélyéről, és jó hírnevének megőrzéséről kell gondoskodnom.
– Higgye el – szólalt meg ismét Jeannie–, a munkám csak öregbíteni fogja az egyetem hírnevét. Ez a kutatási téma hallatlan fontossággal bír – hajolt előre a székében a lány, és Berrington kiérezte szavaiból a minden tehetséges kutatóra annyira jellemző tudásszomj szenvedélyét. – Én vagyok az egyetlen, aki rájött, hogyan lehet tanulmányozni a bűnözés genetikai alapjait. Amikor az eredményeket nyilvánosságra hozzuk, az óriási szenzációt jelent majd!
– Igaza van – jegyezte meg Berrington, és ezt őszintén így is gondolta. Kutatási eredményei valóban szenzációsak lehettek volna. Szívfacsaró dolog mindezt meghiúsítani, de nem volt más választása.
– Nekem kötelességem megvédeni az egyetemet minden botránytól – rázta meg a fejét Maurice.
– Az is kötelessége, hogy megvédje a tudomány szabadságát – vágta ki Jeannie vakmerően.
– Nincs szükségem arra, hogy kiselőadást tartson nekem a rektor kötelességeiről, ifjú hölgyem! – horkant fel dühösen Maurice.
Berrington legnagyobb megelégedésére Jeannie még mindig nem érezte meg a veszélyt.
– Nincs szüksége rá? – kérdezett vissza Jeannie. – Itt van például ez az adott konfliktus. Egyik oldalon egy újság ráharapott egy elferdített történetre, a másik oldalon pedig ott áll egy tudományos kutató, aki az igazságot keresi. Ha egy egyetem rektora kész meghajolni egy ilyen nyomás alatt, akkor az ember miben reménykedhet?
Berrington szinte ujjongott az örömtől. Kipirult arccal, szikrázó szemekkel a lány valóban gyönyörű volt, de most a saját sírját kezdte ásni.
Úgy tűnt, Jeannie hirtelen belátta tévedését és hirtelen változtatott a stílusán.
– Másrészt egyikünk sem szeretné, ha az egyetem rossz színben tűnne fel a nyilvánosság előtt – folytatta kicsit engedékenyebb hangon. – Teljesen megértem az aggodalmát, dr. Obeli.
Berrington legnagyobb csalódására Maurice is azonnal megenyhülni látszott.
– Elismerem, ezzel ön nehéz helyzetbe került – mondta. – Az egyetem kész ezért kárpótolni évi tízezer dolláros fizetésemeléssel.
Jeannie arcára kiült a döbbenet.
– Ez talán lehetővé teszi, hogy az édesanyját is jobb körülmények között tudhassa – jegyezte meg Berrington.
– Nagyon hálás vagyok érte – szólalt meg Jeannie pillanatnyi tétovázás után –, de ezzel a probléma még nincs megoldva. A kutatásaimhoz továbbra is szükségem van azokra az ikrekre, akik egyike bűnöző! Ha ez nincs, akkor nincs mit kutatnom!
– Nem engedhetem meg, hogy a New York Times egy olyan cikket közöljön, mely szerint a Jones Falls tudományos kutatói betörnek az emberek

magánéletébe! – keményedtek meg Maurice vonásai. – Támogatóinknál ezzel milliókat veszítenénk.
– Találjon valami középutat! – fogta Jeannie könyörgőre a dolgot. – Mondja azt, hogy kivizsgáltatja a problémát! Hozzon létre egy bizottságot! Ha kívánja, még nagyobb biztosítékokat építünk be a programba az emberek magánéletének a védelmében!
– Ez nem jó! –vágta rá azonnal Maurice. – Mindenki számára azonnal világos lenne, ezzel csak el akarom kenni a problémát!
– De hát nem veszi észre – tiltakozott Jeannie –, hogy amikor ragaszkodik az azonnali cselekvéshez, akkor gyakorlatilag ki is zárja minden átgondolt megoldás lehetőségét?
Ideje lenne befejezni ezt a beszélgetést, gondolta Berrington. Mindketten megmakacsolták magukat, homlokegyenest ellenkező álláspontot foglalnak el, s lassan állóháború alakul ki közöttük. Le kell zárni a dolgot, amíg nem kezdik újra kompromisszumon törni a fejüket.
– Valóban így van, Jeannie – szólalt meg Berrington. – Hadd tegyek egy javaslatot.
– Hát persze, halljuk!
– Két különböző problémára kell megoldást találnunk. Az egyik: meg kell találnunk a módját, hogy Jeannie továbbfolytathassa a kutatásait, de ezzel ne keverje botrányba az egyetemet. Ezt a kérdést Jeannie–nek és nekem kell megoldanunk, s később majd hosszan és alaposan el is beszélgetünk erről a kérdésről. A másik probléma az, hogy az egyetem és a tanszék mindezt hogyan tálalja a külvilág felé. Ezt a problémát viszont nekünk, kettőnknek kell megbeszélnünk, Maurice!
– Nagyon ésszerű javaslat – könnyebbült meg szemmel láthatóan a rektor.
– Jeannie, köszönjük, hogy időt tudott szakítani a számunkra – mondta mosolyogva Berrington.
Jeannie–t ezzel udvariasan elküldték. Gondterhelt arccal állt fel a helyéről. Túljártak az eszén, csak még azt nem tudta, hogyan.
– Felhív még ebben az ügyben? – kérdezte Berringtontól.
– Természetesen.
– Rendben van – mondta Jeannie, majd pillanatnyi habozás után sarkon fordult és távozott.
– Nehéz eset! – jegyezte meg Maurice.
Berrington előredőlt a székében, összekulcsolta kezeit s megadóan bámult maga elé.
– Én vagyok mindennek az oka, Maurice!
Maurice tiltakozóan rázta meg a fejét, de Berrington mit sem zavartatva magát folytatta.
– Én vettem fel Jeannie Ferramit. Természetesen fogalmam sem volt arról, milyen munkamódszert választ. De akkor is ez az én felelősségem, és azt hiszem, meg kell kíméljelek a további kellemetlenségektől.
– Mit javasolsz?
– Azt nem kérhetem, hogy ne add ki azt a sajtóközleményt. Ehhez nincs jogom! Egy kutatási programot nem helyezhetek az egész egyetem érdekei fölé –

nézett fel kérdően.
Maurice habozni látszott. Berrington egy másodperc tört részéig attól rettegett, hátha rájött, hogy őt is sarokba szorították. Amilyen gyorsan a gondolat megszületett, olyan gyorsan már tova is szállt.
– Nagyon kedves tőled, Berry! De mit akarsz csinálni Jeannie–vel?
Berrington teljesen megkönnyebbült. Úgy látszik, sikerült elérnie, amit akart.
– A lány az én problémám – mondta mosolyogva. – Bízd ezt rám!

Szerdán hajnaltájt Steve feje lecsuklott a fáradtságtól, s azonnal mély álomba zuhant. A börtönben teljes volt a csend, a Hájas békésen hortyogott. Steve az elmúlt negyvenkét órában egyetlen percre sem hunyta le a szemét. Megpróbált ébren maradni, egyre csak a bíró előtt másnap elmondandó beszédét gyakorolta, s azon vette észre magát, amint ébren arról álmodik, hogy a bíró jóságosan majd rámosolyog és azt mondja: Engedélyezem az óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését! Engedjék ezt az embert szabadon! Akkor majd ő is boldogan mosolyogva léphet ki a napfényes utcára. A cella padlójára ülve, hátát a falnak támasztva azon kapta magát, hogy egyre gyakrabban csuklik le a feje s riad fel azonnal álmából. A természet végül győzedelmeskedett az akaraterőn.
Mély álmából egy bordáit ért hatalmas ütés riasztotta fel. Kinyitotta a szemét, levegő után kapkodott, s látta, hogy a Hájas rúgása ébresztette fel. Tágra nyílt szemeiben őrült csillogással még mindig föléje hajolt, s az arcába üvöltött.
– Te loptad el a narkómat, te mocsok! Hová dugtad? Hová? Add vissza azonnal vagy megdöglesz!
Steve pillanatnyi gondolkodás nélkül cselekedett. Mintha rugók lettek volna a lábaiban, felpattant, jobb karját mereven előreszegezte, és két ujjával keményen belebökött a Hájas szemgolyójába. A Hájas felordított a fájdalomtól, s hátratántorodott. Steve megpróbálta betolni szemgolyóit a koponyájába. Valahonnan a távolból mintha a saját hangját hallotta volna, amint erőszakot kiált.
A Hájas még egy lépést hátrálva lehuppant a WC–kagylóra. Steve összekulcsolt tenyérrel a nyaka mögé nyúlt, a fejét előrerántotta, s térddel keményen arcba rúgta. A Hájas szájából ömleni kezdett a vér. Steve megragadta rajta az inget, lerántotta a WC–kagylóról a földre. Már éppen össze akarta rugdosni, amikor kezdett visszatérni a józansága. Tétován bámulta a földön véresen fekvő nagydarab fickót, közben agyáról lassan kezdett felszállni a tomboló harag vörös ködfüggönye.
– Óh, nem! – suttogta maga elé. – Mit tettem! Hirtelen kivágódott a cella ajtaja, s gumibotjával hadonászva két rendőr rontott be rajta.
Steve kinyújtott tenyérrel mindkét karját maga elé tartotta.
– Nyugodjon meg! – szólt rá az egyik rendőr.
– Már megnyugodtam! – hangzott Steve válasza.
A rendőrök megbilincselték és kivezették a cellából. Egyikük keményen gyomorszájon vágta. Azonnal kétrét görnyedt, s egy ideig némán

tátogva kapkodott levegő után.
– Ezt csak azért, nehogy eszébe jusson újra valami problémát kavarni – jegyezte meg a rendőr.
Hallotta, amint becsapódik a cella rácsos ajtaja, majd Spike, a foglár szokás szerint derűs hangja jutott el a füléig.
– Szükséged van orvosra, Hájas? – kérdezte Spike. – Ha igen, akkor van itt a közelben egy jó állatorvos! – tette még hozzá, s nagyon nevetett a saját tréfáján.
Steve az ütés után lassan kezdett magához térni és kiegyenesedett. Még mindig sajgott a gyomra, de legalább már lélegzetet tudott venni. A rácson keresztül bepillantott a cellába. A Hájas már felült, de még mindig a szemeit dörzsölgette.
– Baszd meg az anyád! – vetette oda vérző ajkakkal Spikenak.
Steve most egészen megnyugodott. A Hájas tehát nem sérült meg komolyabban.
– Mindenképpen ideje volt, hogy kihozzuk már onnan, kisfiú –jegyezte meg Spike. – Ezek az urak azért jöttek, hogy elvigyék a bíróságra – mondta.
Steve nagyon remélte, hogy soha többé nem kerül vissza erre a helyre!
Odakint még sötét volt. Steve úgy gondolta, hat óra körül járhat az idő. A bíróságon kilenc–tíz óra előtt nem kezdik a munkát, tehát még hosszú várakozásnak néz elébe. Tizenöt–húsz percig tarthatott az út, majd kinyílt előttük a börtönépület garázsának ajtaja. Kiszálltak a buszból, és mindnyájukat leterelték az alagsorba.
Ezután néhány óráig semmi sem történt. Behozták a reggelit, de Steve most is visszautasította az ételt. Még mindig nem tudta megszokni a gondolatot, hogy a WC–ben fogyassza el az ennivalóját. A foglyok közül néhányan hangosan cseverésztek, de többségük komor hallgatásba burkolózott. A foglyok és az őrök közötti stílus valamivel szelídebb volt, mint a rendőrségi celláknál, és Steve ezt annak tudta be, hogy most egy nő volt a főnök a körletben.
A börtönök egyáltalán nem hasonlítanak a tv–ben látottakhoz, gondolta Steve. A filmek a börtönöket harmadosztályú szállóként mutatják be; soha nem látszik a szabadon álló WC–kagyló, nem hangzanak el állandóan sértések, és az őrök sem ütlegelik azokat, akiknek magatartásával nincsenek megelégedve.
Megítélése szerint már dél körül járhatott az idő, amikor a foglyokat kezdték kikísérni a zárkákból. Steve a második csoportba került. Újra megbilincselték őket, és tíz embert egymáshoz láncoltak, így baktattak fel a bíróságra.
A bíróság ülésterme olyan volt, mint egy metodista kápolna. A falakat a derékmagasságban futó, fekete elválasztóvonalig olajfestékkel zöldre mázolták, azon felül mindenütt világosdrappra festették. A padlót zöld padlószőnyeg borította, s kilenc, világos fából készült templomi padsor sorakozott egymás mögött.
Anyja és apja a legutolsó sorban ültek. Steve–nek a lélegzete is elakadt a döbbenettől. Apja most is az ezredesi egyenruháját viselte, sapkáját előírásosan a hóna alá szorította. Egyenes háttal, szinte vigyázzülésben ült a helyén. Kék szemével, sötét hajával, kékesre kiborotvált arcával tipikus kelta vonásokat viselő arca most teljesen

megfeszült az elfojtott érzelmektől. A mellette ülő, apró termetű, kicsit molett anyjának csinos arca dagadt volt a sírástól.
Steve most azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld. Szívesen visszament volna a Hájassal közös cellába, ha elkerülhette volna ezt a pillanatot. Menet közben megtorpanva feltartotta az egymáshoz láncolt menetet, s csak döbbent fájdalommal meredt a szüleire mindaddig, amíg az egyik börtönőr meg nem lódította.
A bírói pulpitus előtt, a foglyokkal szemben egy női hivatalnok ült a székén. A terem ajtaját egy börtönőr vigyázta. Rajtuk kívül az egyetlen hivatalos személy a teremben egy negyven év körüli, szemüveges, zakót, nyakkendőt és kék farmernadrágot viselő, fekete férfi volt. Minden fogolytól megkérdezte a nevét, s kipipálta a kezében tartott listán.
Steve a válla fölött hátrapillantott. A közönség számára fenntartott helyeken az ő szülein kívül senki sem ült. Hálás volt a sorsnak, hogy ilyen szülei vannak, akik ennyire a szívükön viselik a sorsát. Apja felállt a helyéről, s előrejött az első padsorhoz.
– Igen, uram? – fordult hozzá a farmernadrágos hivatalos hanghordozással.
– Steven Logan apja vagyok, szeretnék szót váltani vele közölte apja ellentmondást nem tűrő, határozott hangon. – Megtudhatnám, ön kicsoda?
– Dávid Purdy vagyok, a bírósági eljárás előtt én folytatom le a szükséges nyomozást. Én hívtam fel önöket ma reggel.
Anya és apa tehát így tudták meg, jött rá Steven a dolog nyitjára. Ezt gondolhatta volna! A bírósági biztos mondta is, hogy majd egy nyomozó ellenőrizni fogja az általa elmondottakat. Apja kezet fogott a szemüveges férfival.
– Üdvözlöm, Mr. Purdy! – mondta udvariasan, de Steve tudta, apja máris gyűlöli ezt az embert.
– Beszélhet nyugodtan a fiával, nincs semmi gond – mondta Purdy.
Apja egy biccentéssel vette tudomásul a hallottakat. A foglyok mögött húzódó padsor között oldalazva közvetlenül odaállt Steve mögé. Kezét a vállára tette, és gyengéden megszorította. Steve szemét elöntötték a könnyek.
– Apa, én nem tettem ilyet! – nyögte ki nagy nehezen.
– Tudom, Steve! – válaszolta az apja.
Ez a bizalom már túl sok volt Steve számára, és sírva fakadt. Egyszerűen nem tudta abbahagyni a sírást. Az éhségtől és álmatlanságtól minden erő elszállt belőle. Az elmúlt két nap összes feszültsége és nyomorúsága uralkodott el rajta, és megállíthatatlanul folytak a könnyei. Nagyokat nyelt, arcát összebilincselt kezébe temette.
– Szerettünk volna egy ügyvédet is hozni magunkkal – szólalt meg kisvártatva az apja –, de erre már nem volt idő. Mi is alig értünk ide.
Steve csak bólogatott. Maga szeretett volna a saját védőügyvédje lenni, de még mindig nem tudott magához térni.
Úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, akit édesapja vigasztalgat. Szívét

melegség öntötte el, ha arra gondolt, hogy bármi is történjen, a szülei mindig mellette állnak.
A bíró lépett be a terembe. A vonzó külsejű, nagyon alacsony, ápolt fehér nő ötven év körüljárhatott. Fekete talárt viselt, és kezében egy doboz diétás Colát tartott, melyet letett maga elé a pulpitusra, amikor helyet foglalt a székében.
Steve megpróbált olvasni az arcvonásaiból. Kemény lehet vagy engedékeny? Jó a hangulata vagy bal lábbal kelt ki az ágyból? Melegszívű, liberális gondolkozású asszony vagy egy megszállott, vaskalapos paragrafusrágó, aki valójában mindegyiküket legszívesebben azonnal a villamosszékbe ültetné?
– Jó napot! – szólalt meg a bírónő, és végignézett a felsorakoztatott őrizeteseken. – Megkezdjük az óvadék ellenében történő szabadonbocsájtásukra vonatkozó kérelmek elbírálását – kezdte halkan, de gondosan formálva a szavakat. Minden pontosnak és rendezettnek tűnt körülötte, talán csak az a doboz Cola nem illett bele a képbe. De éppen ez adott személyiségének és a helyzetnek valami emberséget, ami reménnyel töltötte el Steve–et.
– Mindnyájan ismerik az önök ellen felhozott vádakat? A bírónő ezután jogaik ismertetésével folytatta, majd ő is elmondta, hogyan vehetik igénybe védőügyvéd közreműködését. Mikor mindezzel végzett, rátért az ügyek érdemi tárgyalására.
– Ha valakit a nevén szólítok, kérem, emelje fel a kezét! Ián Thompson.
A fogoly magasba tartotta a kezét. A bírónő felolvasta az ellene felhozott vádat és az ezért kiszabható büntetést. Thompson a közelmúltban három házat rabolt ki a Roland Parkban lévő elegáns villanegyedben. A fiatal, spanyolos kinézetű Thompsont láthatóan nem érdekelte, hogy mi történik vele. Úgy tűnt, unja is az egész körülötte zajló felhajtást.
A bírónő ennek ellenére huszonötezer dollárban állapította meg az óvadék összegét. Steve–et ez reménnyel töltötte el.
Ezután az egyik lány következett. Összeverekedett egy másik lánnyal, és testi sértés volt ellene a vád. A bírósági nyomozó szerint a lány szüleivel él együtt, s az egyik közeli szupermarketben pénztárosként dolgozik. Szabadlábra helyezése nyilván nem jelentett nagy kockázatot, s miután ígéretet tett, hogy megjelenik a tárgyaláson, a bírónő szabadlábra is helyezte.
Ez újabb enyhe ítélet volt, és Steve egyre optimistábban ítélte meg a saját helyzetét is.
A következő vádlott egy középkorú fehér férfi volt, aki a nemi szervét mutogatta a nőknek az egyik drogériában. Hasonló vétséget már nagyon sokszor elkövetett. Egyedül élt, s már öt éve ugyanazon a helyen lakott. Steve legnagyobb meglepetésére a bírónő megtagadta tőle az óvadék lehetőségét. Steve pedig úgy érezte, a vékonyka, alacsony termetű férfi csupán egy ártalmatlan elmebeteg.
– Steven Charles Logan – olvasta a bírónő a papírról a következő nevet.
Steve a magasba tartotta a kezét. *Kérem, engedjen ki innen, nagyon kérem!*

– Előre megfontolt erőszakos nemi közösülés a vád, melyért a lehetséges büntetés életfogytiglan tartó börtönbüntetés is lehet.
Steven hallotta, amint a hátsó padsorban édesanyja alig tud elfojtani egy apró sikolyt.
A bírónő tovább olvasta az ellene felhozott vádakat, majd ezután a bírósági nyomozó következett. Elismételte Steve életkorát, címét és foglalkozását, közölte, hogy büntetlen előéletű, és nincs semmi káros szenvedélye. Steve–nek az volt a véleménye, hogy a többi vádlotthoz képest ő példás életet élő állampolgárnak számít.
– Szólhatok, bírónő? – emelkedett fel helyéről Steve, amint Purdy befejezte a mondókáját.
– Igen, de emlékeztetni szeretném: nem biztos, hogy jót tesz magának, ha bármit is mond a bűncselekményről.
– Ártatlan vagyok, tisztelt bíróság! – állt fel Steve a helyéről. – Úgy tűnik, nagyon hasonlíthatok a tettesre.
A háta mögött apja emelkedett fel helyéről.
– Bírónő! Steven apja, Charles Logan ezredes vagyok. Kész vagyok válaszolni minden kérdésére fiammal kapcsolatban.
– Azt hiszem, erre nem lesz szükség – vetett rá a bírónő egy jeges pillantást.
Steve azon tanakodott magában, vajon miért nem tetszik a bírónőnek az apja beavatkozása? Azt akarta ezzel kifejezni, hogy a bíróság előtt mindenki egyenrangú, függetlenül attól, hogy a tiszteletre méltó középosztályból származik–e vagy sem!
Apja visszaült a helyére.
– Mr. Logan – emelte tekintetét Steve–re a bírónő. – Ismerte a nőt a feltételezett bűncselekmény megtörténte előtt?
– Soha nem találkoztam vele! – válaszolta Steve.
– És látta valaha is? – A bírónő azt akarja kideríteni, követte–e Lisa Hoxtont mielőtt megtámadta volna.
– Ezt nem tudom megmondani – válaszolta –, mert azt sem tudom, hogyan néz ki.
A bírónő néhány másodpercig elgondolkodni látszott. Steve úgy érezte, mintha ujjheggyel kapaszkodna egy szakadék szélén. A bírónő egyetlen szava most a menekvést jelentheti a számára. Ha elutasítja kérését, akkor ezzel a feneketlen mélységbe taszítja. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a bírónő újra megszólalt.
– Engedélyezem óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését, az óvadék összegét kétszázezer dollárban állapítom meg.
A megkönnyebbülés hullámai öntötték el, s érezte, amint egész testében ellazul.
– Hála a teremtőnek! – motyogta félig öntudatlanul.
– Nem közeledik Lisa Hoxtonhoz, és nem keresi fel a Nine Avenue 1321. szám alatti házat!
Steve apja kezének szorítását érezte a vállán. Összebilincselt kezével hátranyúlt, és megérintette apja csontos ujjait.
Tudta, egy vagy két óra még beletelik, amíg szabadon engedik, de most,

mikor már biztos volt szabadulásában, ez már egy cseppet sem zavarta. Eldöntötte magában, hogy legelőször is megeszik hat BigMac–et, és huszonnégy órát alszik egyfolytában. Nagyon szeretett volna beleülni egy kád forró vízbe, tiszta ruhát venni, és jó lett volna újra felcsatolni a karóráját. Olyan emberek között szeretett volna járni–kelni, akik nem szólítják minduntalan anyabaszónak.

Annette, a tanszéken kisegítőként dolgozó és a kutatási programban részt vevő egyik hallgatónő még néhány nappal korábban papírra vetette a kutatásokkal kapcsolatos ötleteit, és átadta azt Jeannie–nek. Meg is állapodtak, hogy majd egy kicsit alaposabban megbeszélik a dolgot, s ennek időpontját pontosan a mai napra tűzték ki. Jeannie úgy döntött, lemondja a találkozót, hiszen most sokkal fontosabb dolgokkal kellett törődnie. Amikor viszont meglátta a fiatal lány lelkesedéstől kipirult arcát, azonnal eszébe jutott, milyen fontosak voltak számára is ezek a megbeszélések, s azonnal mosolyt varázsolt az arcára, a hangja pedig máris vidáman csengett.

– Ne haragudj, amiért megvárakoztattalak! Azt hiszem, azonnal el is kezdhetjük!

Szerencsére figyelmesen elolvasta a lány elképzeléseit, sőt néhány dolgot fel is írt magának ezekkel kapcsolatban. Annette szerette volna még egyszer, olyan szempontból és átfésülni az ikrekről eddig rendelkezésre álló adatokat, hogy felfedezhető–e valami kapcsolat politikai és morális kérdésekről alkotott véleményük között. Ez érdekes kísérletnek ígérkezett, és a terv tudományosan is megalapozottnak tűnt. Jeannie javasolt néhány apró változtatást, majd zöld utat adott a munkához.

A távozó Annette után azonnal Ted Ransom dugta be fejét az ajtón.

– Olyan képet vágsz, mintha valakinek a tökeit akarnád letépni! – mondta.

– Ne idegeskedj, nem a tiedet – mosolyodott el Jeannie. – Bújj be és igyunk meg egy kávét!

A jóképű Ransome volt a kedvence a tanszéken. Egyetemi magántanár volt, és az érzékelés lélektanával foglalkozott. Boldog házasságban élt, s már volt két apró gyereke is. Jeannie tudta, kollégája vonzónak találja, de ennek ellenére nem közeledett feléje. Volt valami kellemes szexuális feszültség kettejük között.

Jeannie bekapcsolta az asztala mellett álló kávéfőzőt, aztán részletesen elmesélte neki esetét a New York Timesszal és Maurice Obellel.

– Továbbra is nyitva áll viszont a legfontosabb kérdés mondta befejezésül. – Vajon ki adta az ötletet a Timesnak?

– Biztosan Sophie lehetett – találgatta Ransome.

Sophie Chappie volt rajta kívül az egyedüli nő a pszichológiai tanszéken. Bár már közel járt az ötvenhez és kinevezett egyetemi tanár volt, furcsa módon mégis vetélytársának tekintette Jeannie–t, minden dolgához epés megjegyzéseket fűzött, a miniszoknyájától kezdve egészen addig, ahogy a kocsijával beállt a parkolóba.

– Képes lenne ilyesmire? – kérdezte Jeannie tágra nyílt szemmel.
– Minden további nélkül!
– Azt hiszem, igazad lehet – bólogatott Jeannie, aki időnként még mindig elcsodálkozott azon, mennyire kicsinyesek tudnak lenni azok is, akik különben komoly, tudományos témával foglalkoznak. Egyszer maga is tanúja volt annak, hogy egy köztiszteletben álló matematikus orrba vágta Amerika legnagyobb fizikusát csupán azért, mert eléje tolakodott a kávézóban. – Talán majd meg is kérdezem tőle!
Asztalán megcsörrent a telefon. Jeannie felemelte a kagylót, s intett Ted felé, hogy közben öntse ki a kávét. –Halló?
– Itt Naomi Freelander beszél.
– Nincs semmi beszélnivalónk egymással – bökte ki Jeannie rövid hallgatás után.
– Úgy értesültem, már nem használja az orvosi adatbázist a kutatásaihoz.
– Nem.
– Mit jelent ez a nem?
– Nem hagytam abba annak használatát! A maga telefonjai eredményeztek ugyan bizonyos vitákat, de döntés még nem született.
– Itt van előttem az egyetem rektori hivatalából érkezett fax, melyben az egyetem elnézést kér azoktól, akiknek magánélete valami sérelmet szenvedett, és egyben biztosítja őket arról, hogy ez a kutatási program le van állítva.
– Ezt a nyilatkozatot tették közzé? – kérdezett rá, amikor szóhoz tudott jutni a döbbenettől.
– Nem is tudott róla?
– Láttam a tervezetet, de nem értettem vele egyet.
– Ezek szerint leállították a kutatásait anélkül, hogy ezt közölték volna magával.
– Ezt nem tehetik meg!
– Hogy érti ezt?
– Szerződésben állok az egyetemmel. Nem tehetik azt velem, ami éppen eszükbe jut!

– Azt akarja ezzel mondani, hogy dacolva az egyetem vezetőivel mégis tovább folytatja a programját?
– Dacról szó sincs! Egyszerűen nem áll jogukban parancsolgatni nekem!
Jeannie elkapta Ted tekintetét. A férfi felemelte a kezét, s tagadó, de egyben csitító gesztussal jobbra–balra mozgatta, Tednek igaza van, jött rá Jeannie már magától is. A sajtóval így nem lehet beszélni. Azonnal megpróbált stílust váltani.
– Nézze – kezdte magyarázni –, ön is belátta, az adott esetben a magánélet megsértésének csupán a lehetőségéről van szó.
– Igen.
– De nem sikerült találnia egyetlen olyan embert sem, aki hajlandó lett volna panaszt emelni a kutatási programom módszerei miatt. Ennek ellenére semmi lelkiismeret–furdalása sincs, amiért meghiúsítja a programomat?
– Én nem ítélek, én csak jelentek.

– Tudja egyáltalán, mi a kutatásaim lényege? Választ szeretnék találni arra a kérdésre, hogy egyes emberek mitől válnak bűnözőkké! Én vagyok ma az egyetlen, aki valóban sokat ígérő úton indult el a probléma megoldása felé. Ha minden a várakozásoknak megfelelően alakul, akkor mindaz, amire rájövök, kellemesebb hellyé teszi Amerikát az unokái számára is.
– Nekem nincsenek unokáim.
– Ez az egyetlen mentsége?
– Köszönöm a szíves együttműködését, dr. Ferrami.
– Minden jót! – köszönt el tőle Jeannie, és a kagylót letéve még hozzátette: – Te rohadt kurva!
– Feltételezem, hivatalosan is közölték a lappal, hogy a kutatási programodat leállították – nyújtotta Ted Jeannie felé a kávéscsészét.
– Egyszerűen képtelen vagyok felfogni! Berrington azt mondta, még megbeszéljük, mi a teendő!
– Te még nem ismered Berryt annyira, mint én – halkította le a hangját Ted. Hidd el nekem, ez az ember egy kígyó! Egy pillanatig sem bíznék meg benne!
– Csupán valami félreértésről lehet szó! – kapaszkodott bele Jeannie az utolsó szalmaszálba. – Az is elképzelhető, hogy dr. Obeli titkárnője tévedésből továbbította a közleményt!
– Ez is elképzelhető – vonta meg a vállát Ted. – A pénzemet mindenesetre én a kígyóelméletre tenném fel!
– Hívjam fel a Timest és közöljem velük, a számomon egy telefonbetyár jelentkezett?
– Inkább keresd fel Berryt a szobájában – nevetett fel Ted –, és kérdezd meg tőle, szándékosan küldette–e el a közleményt, mielőtt még beszélt volna veled!
– Jó ötlet! – nyelte le Jeannie az utolsó kortyot, és már fel is pattant a helyéről.
– Sok szerencsét! – búcsúzott el Ted. – Drukkolok neked!
– Kösz! – válaszolta Jeannie, s szerette volna arcon csókolni, de aztán mégis meggondolta magát.
Végigsietett a folyosón, kettesével vette a Berrington szobájához vezető lépcsőket. Az ajtót zárva találta. Fogta magát, bement a tanszék titkárságára, ahol egy titkárnő látta el a professzorok körüli teendőket.
– Hello, Julié! – Berry hol van?
– Már elment, ma már nem is lesz, de megkért rá, állapodjak meg veled egy holnapi találkozó időpontjában.
A pokolba vele! Ez a szarházi kerüli a találkozást.
– Holnap hány órakor? – kérdezte.
– Fél tíz megfelel?
– Itt leszek!
Ismét végigsietett a folyosón és belépett a laborba. Lisa a pultnál éppen a Steve és Dennis DNS–ét tartalmazó kémcsövekkel foglalatoskodott.
– Hogy vagy? – érdeklődött Jeannie.
– Kitűnően!

Jeannie fürkészően nézett Lisa arcába. Még most sem heverte ki a megrázkódtatást, ez látszott rajta. Közönyös arccal csak a munkájára összpontosította a figyelmét, de látszott rajta a visszafojtott feszültség.
– Beszéltél már anyáddal? – kérdezte Jeannie. Lisa szülei New Yorkban laktak.
– Nem akarom felizgatni.
– Jobb lenne, ha mégis felhívnád.
– Talán ma este telefonálok.
Miközben Lisa a kémcsövekkel matatott, Jeannie elmondta a történetét a New York Times riporterével. Lisa döbbenten hallgatta végig, de korántsem viseltetett akkora együttérzéssel iránta, mint amilyenre Jeannie számított.
– Ha abba kell hagynod ezt a témát, akkor mit fogsz tanulmányozni? – tette fel a kérdést Lisa.
– Fogalmam sincs! – vonta meg Jeannie a vállát. Hirtelen rájött, hogy Lisa fel sem tudja fogni, milyen erős lehet a kutatókban a megismerés utáni vágy. A technikusként dolgozó Lisa számára az egyik kutatási téma olyan volt, mint a másik.
Ránézett az órájára: nem sokkal múlt dél. Kattintott egyet az egérrel, a számítógép képernyőjére pillantott, de aztán rájött, hogy teljesen felesleges erőlködnie, amikor kutatásait már le is állították. Dühös és tanácstalan volt, ezért úgy döntött, hogy elmegy, és ma már nem is jön vissza.
Kikapcsolta a számítógépét, bezárta a szobáját, s kilépett az épületből. A piros Mercedese még megmaradt neki. Beült, behúzta maga mögött az ajtót, és meghitt bizalommal simította végig a kormánykereket.
Már jobban érezte magát, mikor hazaért és kocsijával leparkolt a ház elé.
– Apa! Megjöttem! – kiáltotta már a lakásába vezető lépcsőről. Belépve a nappaliba azonnal látta, valami nincs rendjén. Néhány pillanat múlva rájött, hogy tv–je nincs a helyén. Apja talán bevitte a hálószobába és ott nézi a műsort? Benyitott oda is, de apját sehol sem látta. Visszalépett a nappaliba. – Óh, nem! – nyögött fel a döbbenettől. A videokamerája is eltűnt. – Apa, ez nem lehet! – Sztereoberendezésének és számítógépének is már csak a hűlt helyét találta. – Nem! – kiáltott fel hangosan. – Nem, ezt nem tudom elhinni! – Visszarohant a hálószobájába, kinyitotta az ékszerdobozát. Az egykarátos gyémántból készült, orrába való kis gombocska, amit Will Temple–től kapott annak idején, szintén hiányzott belőle.
Csengett a telefon, Jeannie gépies mozdulattal füléhez emelte a kagylót.
– Itt Steve Logan beszél – szólt bele az ismerős férfihang. –Hogy van?
– Ez életem legborzalmasabb napja! –válaszolta Jeannie elsírva magát.

Berrington Jonesnak volt egy műanyag kártyája, mely nyitotta a Diliház minden ajtaját.
Senki sem tudott róla. Még a többi professzor is abba a naiv hitbe ringatta magát, hogy szobája annyira magánterületnek számít, mint a lakása.
Berrington soha nem használta ezt a mindentudó kulcsát. A szaglászás méltóságon aluli dolog, nem az ő stílusa. Pete Watlingson valószínűleg

meztelen fiúkról készült fényképeket rejteget a fiókjában; Ted Ransome–nak is biztosan lapul valahol néhány marihuánás cigarettája; a hosszú, magányos délutánokra Sophie Chappie is tartott valahol egy vibrátort, de Berrington minderről nem akart megbizonyosodni. A mindentudó kártya szükség esetére, vészhelyzetre szólt. Most pedig vészhelyzet volt.

Az egyetem utasította Jeannie–t, hogy állítsa le számítógépes keresőprogramját, és ezt közölték a világgal is. Meg kellene győződni arról, vajon mindez megfelel–e a valóságnak, mert a telefonvonalakon az egyik termináltól a másikig tovarepülő elektronikus üzenetekbe nem láthatott bele. Egész nap az a gondolat kínozta, hogy a lány talán most valami másfajta adatbázis használatára állt át, s abból pedig az Isten tudja, mi mindent sikerült máris megtudnia.

Visszatért a szobájába, ahol számítógépe egerével szórakozottan a műanyag kártyát piszkálta, s felkészült arra, hogy valami olyasmit csináljon, mely teljesen idegen az egyéniségétől.

Méltóságát mindennél többre tartotta. Ezt a tulajdonságot már fiatalon sikerült magában kifejlesztenie, és most nehéz volt levetkőznie magáról. A tanárok közül sokan ledobták magukról a zakót, s beálltak egyérintős focit játszani, kosarazni vagy lábteniszezni a hallgatók közé. Berrington soha nem volt képes ilyesmire. A hallgatók nem meséltek előtte viccet, nem hívták meg összejöveteleikre, de nem is komiszkodtak vele. Előadásai alatt sem fecsegtek, de nem is kérdőjelezték meg az általa adott osztályzatokat.

A Genetico megalakulása óta az egész élete bizonyos értelemben képmutatás volt, de ezt bátran, magabiztosan csinálta. Ezzel együtt maga sem tartotta stílusos dolognak besurranni mások irodájába kutakodni.

Az órájára pillantott. A labor már biztosan zárva van. Kollégáinak többsége már útban van a kertvárosokban lévő otthona felé, vagy az egyetem bárjában egy jeges ital társágában ücsörög. Ez a pillanat is legalább annyira alkalmasnak látszott terve megvalósítására, mint bármely másik. Nem volt olyan időszak, amikor az épület garantáltan üres lett volna: a tudományos kutatók mindig akkor dolgoznak, ha olyan a hangulatuk, vagy ha valami hirtelen az eszükbe jut. Ha ilyenkor meg is látják az épületben, akkor is teljes magabiztossággal viselkedhet.

Kilépett a szobájából, lesétált a lépcsőn, végigment a folyosón egészen Jeannie ajtajáig. A környék teljesen kihalt volt. Betolta kártyáját a leolvasóba, s máris kitárult előtte az ajtó.

Ez volt az épület legkisebb szobája. Valamikor raktárnak használták, de Sophie Chappie körömszakadtáig ragaszkodott hozzá, ez legyen Jeannie irodája. Ezt azzal a nagyon is átlátszó meggondolással indokolta, hogy a nagyobb szobában jobban elférnek azok a dobozok, melyekben a tanszék mindennapi munkájához szükséges, nyomtatott kérdőíveket tárolták. A keskeny kis szobán egyetlen apró ablakocska volt, Jeannie ennek ellenére színt tudott vinni a környezetébe; beállított két, fából készült, élénkpirosra festett széket, a sarokban kerámia virágtartóban egy nyurga pálma állt, a falat

pedig Picasso egy bikaviadalt ábrázoló képének színes lenyomata díszítette.
Felemelte az asztalról a bekeretezett fényképet. A fekete–fehér kép egy jóképű férfit és egy határozott arckifejezésű, fiatal nőt ábrázolt. Jeannie szülei a hetvenes években, gondolta. A fényképen kívül az asztalon nem volt semmi.
Leült az asztalhoz és bekapcsolta a számítógépet. Míg a gép a programot töltötte, ő gyorsan átnézte a lány asztalának fiókjait. A legfelsőben golyóstollakat és jegyzettömböket talált. A másikban egy doboz tamponra és egy felbontatlan csomag harisnyanadrágra bukkant. Berrington utálta a harisnyanadrágot. Fiatalkori emlékeiben kegyelettel őrizte a harisnyatartókat és a hagyományos harisnyákat. A harisnyanadrágot a műanyag fehérneműhöz hasonlóan különben is egészségtelen viseletnek tartotta. Ha Proust elnök majd őt nevezi ki az Egyesült Államok főorvosának, akkor kötelezővé teszi, hogy ezt a cigarettához hasonlóan tüntessék is fel minden harisnyanadrág csomagolásán. A következő fiókban egy kézitükör és hajkefe hevert, melyben fel is fedezett néhány szálat Jeannie hosszú, fekete hajából. Az utolsó fiókban pedig egy zsebszótár és egy könyv lapult. Eddig semmi titkot nem sikerült felfedeznie.
A képernyőn megjelent a tartalomjegyzék. Az egérrel rákattintott a “Naptár" címszóra. Tartalmát akár előre meg is tudta volna mondani: előadások és szemináriumok, laboratóriumi foglalkozások, teniszpartik, egy–egy ital valakivel az egyetem bárjában meg mozielőadások. Szombaton éppen a Camden Yardon lévő Oriole Parkba készült egy baseballmérkőzésre; vasárnap délelőtt Ted Ransome–ékhoz volt hivatalos villásreggelire; kocsiját hétfőn kellett szervizbe vinnie. Semmi olyasmit nem talált, hogy “ellenőrizni az Acme Biztosítótársaság orvosi adatbázisát." A tennivalók listája is meglehetősen hétköznapinak tűnt a számára: “vitamint venni, felhívni Ghitát, Lisának születésnapi ajándék, ellenőrizni a modemet."
A “Keresés" programra kapcsolva a számítógép szövegszerkesztő alkönyvtárának teljes anyagát átnézve az “adatbázis" szó után kutatott. Az értekezés vázlatában és a kimenő levelekben több alkalommal sikerült rábukkannia erre a szóra, de azt sehol sem találta meg, hogy mikor és hol kívánja ismét felhasználni ezt a keresőprogramot. – Gyere már elő – mormogta maga elé félhangosan –, az isten szerelmére, itt lenni kell valaminek!
Jeannie–nek egy iratszekrény is állt a szobájában, de az is szinte teljesen üresnek bizonyult, hiszen a lány alig volt még néhány hete itt az egyetemen. Egy–két év elteltével majd zsúfolásig meg fogja tölteni a kitöltött kérdőívek halmaza és a pszichológiai kutatások többi szokásos nyersanyaga.
A különben teljesen üres szekrényben talált egy lefelé fordított, bekeretezett fényképet Jeannie–ról egy magas, szakállas férfi társaságában. Mindketten kerékpárjaikra támaszkodtak egy tó partján. Berrington ebből azonnal egy vége szakadt szerelmi ügyre következtetett.

Egyre idegesebb lett. A szoba egy szervezett életet élő, rendszerető emberé volt, aki mindent előre megtervezett. Gondosan lerakta bejövő leveleit és a saját kimenő leveleit is. Lenni kell valaminek, amiből megtudhatja, mi lesz a lány következő lépése! Semmi oka nem lett volna titkosítani ezeket az adatokat, hiszen egészen a mai napig semmi olyasmi nem volt, amit mások előtt rejtegetnie kellett volna. Egészen biztosan valami újabb adatbázis átfésülését tervezte! Az erre mutató bizonyítékok hiányát csakis azzal lehet magyarázni, hogy ezt személyesen szervezte meg, s talán ebben még valami közeli barátja is segítségére lehetett. Ha erről van szó, akkor pedig könnyen elképzelhető, hogy semmit sem talál, ha százszor kutatja is át a szobát.

Lépéseket hallott a folyosó felől. Minden porcikájában megfeszült. Kattanást hallott, ahogy a kártya becsúszott a leolvasóba. Berrington tehetetlenül bámult az ajtóra. Már semmit sem tudott csinálni: rajtakapták, amint ott ül Jeannie asztalánál, és a számítógépet babrálja.

Kinyílt az ajtó. Arra számított, hogy Jeannie lép a szobába, de csak a biztonsági ember jelent meg az ajtóban.

– Óh, jó estét, professzor úr! – üdvözölte az ismerős biztonsági őr. – Láttam, ég a villany, s gondoltam, megnézem, ki jár erre. Dr. Ferrami általában nyitva szokta hagyni az ajtót, ha bent van.

– Minden rendben – mondta. – Én viszont mindig bezárom magam mögött.

– Nagyszerű!

Az őr csak állt, mintha magyarázatra várt volna, de Berrington összeszorította az állkapcsát és hallgatott.

– Nos, jó éjszakát, professzor úr! – szólalt meg a biztonsági ember, nyilván elunva a várakozást.

–Jó éjszakát!

Az őr kilépve behúzta maga mögött az ajtót.

Berrington megkönnyebbülten felsóhajtott. Ez után megnézte, hogy a modem be van–e kapcsolva a számítógépen, majd belépett a belföldi Internet–hálózatba, s a “Postaláda" alkönyvtárát kereste. A gép úgy volt programozva, hogy automatikusan beírta magának a jelszót, ami lehetővé tette a hozzáférést a “Postaládához". Három levél illetve üzenet érkezett. Berrington behívta mind a hármat. Az első egy üzenet volt az Internet előfizetési díjának emeléséről. A második a minnesotai egyetemről érkezett:

Pénteken Baltimore–ban leszek s a régi idők emlékére szeretnék veled egy italt meginni! Szeretettel, Will.

Berrington azon tanakodott, talán az a kerékpáros, szakállas fickó lehet ez a bizonyos Will. Kattintott egyet az egérrel, s továbblapozott a következő üzenetre. Ez azonnal felvillanyozta.

Biztosan örülni fogsz a hírnek, mert ma éjszaka futtatom le a programodat az ujjlenyomat–nyilvántartáson. Hívj f el! Ghita.

Az üzenet az FBI–tól érkezett. – A kurva életbe! – suttogta Berrington maga elé. – Ez kikészít bennünket!

Steve Logan a helyére tette a kagylót. Lefürdött, megborotválkozott, tiszta ruhát vett fel, s már készen is állt, hogy elfogyassza az édesanyja készítette lasagne–t. Részletesen, percről percre elmesélte szüleinek minden megpróbáltatását. Ők ragaszkodtak *hozzá,* hogy ügyvédet fogadjanak, holott ő többször mondta nekik, a vádat a DNS–teszt eredményének elkészülte után úgyis elejtik ellene. Ennek ellenére már holnap reggel első dolga lesz az ügyvédjével találkozni. Baltimore–tól Washingtonig apja Lincolnjának hátsó ülésén végigaludta az utat, és bár ez aligha ért fel másfél éjszakányi alvással, mégis frissnek érezte magát.
Látni akarta Jeannie–t. Már azelőtt is így érezte, mielőtt felhívta volna telefonon. Most, mikor értesült a lány gondjairól, még jobban égett a vágytól, hogy találkozzon vele. Szerette volna átkarolni, vigasztalni azzal, hogy majd biztosan minden jóra fordul.
Úgy érezte, lenni kell valami kapcsolatnak a lány és a saját problémája között. Mindkettejük számára a lehető legrosszabbul alakultak a dolgok, és Steve úgy vélte, az egész attól a pillanattól kezdődött, amikor Jeannie bemutatta őt a főnökének, és Berrington valamitől azonnal hullasápadttá változott.
Szeretett volna minél többet megtudni származásának titkairól. Szüleivel erről nem beszélt, Jeannie–vel viszont meg kellett tárgyalnia a dolgot.
Kiment a konyhába. Anyja éppen a lepirult tésztát súrolta drótszivaccsal az edény aljáról. Apja már egy órája elindult a hivatalába. Steve elkezdte berakni a tányérokat a mosogatógépbe.
– Anya – kezdte –, ez talán most kicsit furcsán fog hangzani, de...
– Találkozol egy lánnyal, igaz?
– Honnan találtad ki? – mosolyodott el Steve.
– Az anyád vagyok. Mi a neve?
– Jeannie Ferrami. Doktor Ferrami.
– Most odáig kellene lennem tőle, mert orvos?
– Tudományos kutató, nem orvos. –Milyen?
– Nos, meglehetősen feltűnő jelenség. Magas, kisportolt, kitűnően teniszezik, hosszú fekete haja és sötétbarna szeme van, az orrcimpáját átfúratta, és egy finom kis ezüstkarikát visel benne. Erőteljes egyéniség, kertelés nélkül kimondja, ami nyomja a szívét. Nagyon vidám teremtés. Néhányszor már sikerült megnevettetnem, de nem is erről van szó, hanem – mondta.
Anyja egy ideig meleg tekintettel nézett rá, majd mosolyogva csóválta meg a fejét.
– Óh, kisfiam alaposan beleestél.
– Nem feltétlenül... – kezdte, de aztán hirtelen el is hallgatott. – Igazad van! Meg vagyok őrülve érte.
– Ó is így érez irántad?
– Még nem.
–Menj és találkozz vele! – mosolyodott el anyja gyengéden.
– Hogy lehet valaki ilyen jó? – csókolta arcon Steve.

– Gyakorolni kell.
Autója a ház előtt állt. Hazafelé jövet vették fel a Jones Falls Egyetem parkolójában, s anyja vezette hazáig. Rákanyarodott az autópályára, és visszament Baltimore–ba.
Jeannie–re nagyon ráfért egy kis becéző szeretet. Mikor felhívta, elmesélte neki, hogyan rabolta ki az apja, és hogyan árulta el az egyetem rektora. Szüksége volt egy kis vigasztalásra, s erre ő érezte magát a legalkalmasabbnak.
A Mount Washington környékén egy bevásárlóközpontban vett egy jókora kagylós *pizzát,* egy tízdolláros fehérbort, egy doboz fagylaltot és tíz szál sárga szegfűt. Az újságosstandnál felfigyelt a *Wall Street Journal* Geneticóval foglalkozó, elsőoldalas cikkére. Megragadt emlékezetében, hogy ez az a cég, mely finanszírozza Jeannie ikrekkel kapcsolatos kutatásait. Ahogy beleolvasott a cikkbe, megtudta, a német Landsmann konglomerátum éppen most készül felvásárolni a Geneticót. Aprópénz után kotorászott a zsebében és megvette az újságot.
Örömmel látta, a piros Mercedes ott áll a ház közelében, tehát a lánynak otthon kell lennie. Aztán arra gondolt, Jeannie gyalog is elmehetett valahova... vagy taxival... vagy a barátja kocsijával...
A lány kaputelefonja nem volt összekapcsolva videoberendezéssel. Steve megnyomta a csengőt, s minden idegszálával azt várta, hogy meghallja benne a lány hangját. Nem történt semmi. Újból megnyomta a csengőt. A hangszóróból recsegés hallatszott. Szíve majdnem kiugrott a helyéből.
– Ki az? – hallatszott Jeannie kicsit ingerült hangja.
– Steve Logan.
– Steve – szólalt meg Jeannie hosszabb szünet után –, azt hiszem, most nincs sok kedvem látogatót fogadni.
– Legalább a virágot hadd adjam oda!
Válasz nem érkezett. Biztosan fél tőlem, gondolta Steve keserű csalódottsággal.
– Ugye nem változott a véleménye rólam? – kérdezte. – Még mindig ártatlannak tart? Ha nem, akkor már itt sem vagyok!
A hangszóróból zúgás hallatszott, s az ajtó kitárult előtte. Olyan nő, aki nem tud ellenállni a kihívásnak, gondolta Steve.
Belépett az apró előtérbe, ahonnan két ajtó nyílt. Az egyik nyitva volt, mögötte egy lépcsősor vezetett az emeletre. A lépcsősor tetején világoszöld trikóban Jeannie állt.
– Jobb lesz, ha feljön – mondta.
Nem volt valami lelkes fogadtatás, de Steve elmosolyodott, s hóna alatt zacskóval megindult felfelé. Jeannie bekísérte a nappaliba, melyből egy kis főzőfülke nyílt. Úgy látszik, a lány kedveli, ha a fekete–fehér színkombinációt időnként élénk színfoltok tarkítják, jegyezte meg magában Steve. A feketével bevont ülőgarnitúrán narancssárga párnák hevertek, a fehérre festett falon egy kékesen fluoreszkáló falióra ketyegett, a lámpaernyők sárgák voltak, s a fehér konyhapulton piros

kávéskancsó állt.
Csomagját letette a konyhapultra.
– Nézze, most ennie kell valamit, attól majd biztosan jobban érzi magát – mondta Steve, s már ki is vette a pizzát a zacskóból. – Egy pohárka bor pedig biztosan enyhíti majd a felhalmozódott feszültséget is. Ha aztán még tovább akar magának kedveskedni, akkor ehet egy kis fagylaltot is, egyenesen a dobozból, nem is kell belőle kiszedni. Ha aztán minden étel és ital már elfogyott, akkor még mindig megmaradt a virág. Nem igaz?
Jeannie úgy bámult rá, mintha a Marsról cseppent volna ide.
– Különben is – tette még hozzá Steve –, úgy gondoltam, szüksége van valakire, aki azt mondja, hogy maga nagyszerű teremtés!
A lány szemei megteltek könnyel.
– Baszódjon meg! – mondta. – Soha nem szoktam sírni, de most kicsalta a könnyeket a szememből!
Steve Jeannie vállára tette a kezét. Most érintette meg először. Bizonytalan mozdulattal magához vonta, de a lány nem tanúsított ellenállást. Alig akart hinni a szerencséjében, amikor karjaival is átfonhatta. A lány majdnem olyan magas volt, mint ő. Fejét a vállára hajtotta, s egész testében rázta a zokogás. Steve a haját simogatta. Puha volt, és még így is érződött a súlya. Közben a nadrágjában valami keménységet érzett, ezért kicsit eltolta magától a lányt, s abban bízott, hogy ő nem vette észre.
– Minden rendben lesz – vigasztalta. – Majd jobbra fordulnak a dolgok – vigasztalta.
Jeannie még egy hosszú, kimondhatlanul kellemes pillanatig ott maradt a karjaiba roskadva. Steve érezte teste melegét, és magába szívta illatát. Arra gondolt, milyen jó lenne megcsókolni. Elbizonytalanodott, mert attól félt, ha elsieti a dolgot, akkor a lány visszautasítja. Ám a pillanat tovaröppent, és a lány távolabb lépett tőle.
Orrát beletörölte kinyúlt trikója aljába, miközben egy pillanatra szexisen kivillant napbarnított, lapos hasa.
– Kösz – szipogta még mindig az orrát törülgetve. – Ki kellett sírnom magam valaki vállán.
Kicsit lehűtötte a lány tárgyszerű, higgadt hangvétele. Számára ez a nagy érzések pillanata volt, de a lánynak nem jelentett többet, mint a feszültségek feloldását.
– Ez is része a szolgáltatásnak –jegyezte meg tréfásan, de azonnal meg is bánta.
– Most már sokkal jobban érzem magam – mondta Jeannie. A konyhaszekrényt kinyitva tányérokat vett elő. – Akár ehetünk is!
Steve felült a pult mellett álló magas székre. Jeannie felvágta a pizzát, s kihúzta az üvegből a dugót. Steve élvezettel figyelte a lány minden mozdulatát: ahogy csípőjével betolta a konyhaszekrény fiókját; ahogy a fény felé tartva ellenőrizte a poharak tisztaságát; ahogy hosszú, karcsú, de erőteljes ujjaival megfogta a dugóhúzót.
– Hamar magadhoz tértél – állt át Jeannie szinte észrevétlenül a tegező

stílusra. – Mikor utoljára találkoztunk, rémesen néztél ki. Azóta alig telt el huszonnégy óra, de úgy tűnik, mintha teljesen helyrejöttél volna.
– Viszonylag könnyen megúsztam. Ott még kicsit érzékeny, ahol a nyomozó beleverte a fejemet a falba meg egy nagy kék folt is van a bordáimon, ahol a Hájas belerúgott, de ezzel együtt teljesen rendben vagyok. Bízom benne, hogy soha többé nem kell visszamennem a börtönbe – mondta.
Hozzáláttak az evéshez. Jeannie egy ideig elgondolkodva hallgatott, majd megszólalt:
– Ma valóban egy kicsit megkavarodtam. Most már látom, az egészből nem kellett volna akkora ügyet csinálnom. Talán azt kellett volna mondanom, hogy “ezt meg lehet beszélni, csak ne tegyünk semmi elhamarkodott lépést". Ehelyett szembeszálltam az egyetemmel, s ráadásul még rontottam is az ügyön azzal, hogy mindezt közöltem a sajtóval is.
– Döbbenetesen ki tudsz tartani az álláspontod mellett, jegyezte meg Steve.
– Különbség van a kitartás és az ostobaság között – bólogatott Jeannie. Steve erre megmutatta a lánynak a Wall Street Journalt.
– Ez talán megmagyarázza azt is, hogy a tanszéked miért tart annyira a sajtótól. A legfőbb támogatótokat egy másik cég veszi át.
Jeannie elolvasta az első alcímet: “Száznyolcvanmillió dolláros bombasiker". Miközben a *pizzát* rágcsálta, végigolvasta az egészet.
– Érdekes az elméleted, de nem hiszek benne! – csóválta meg a fejét az írás elolvasása után.
– Miért nem?
– Nekem úgy tűnt, Maurice Obeli van ellenem, és nem Berrington. Bár azt mondják, Berrington nagyon alattomos tud lenni. De én nem vagyok olyan fontos a számára. Az én kutatásaim csupán elenyésző hányadát teszik ki a Genetico által támogatott programoknak. Még ha be is törtem volna a munkámmal mások magánéletébe, az akkor sem kavarna akkora botrányt, hogy veszélyeztetni tudná a sok millió dolláros üzlet sikerét.

Steve megtörülte a kezét egy papírszalvétába, s felemelt egy kisgyermeket tartó nőt ábrázoló, bekeretezett fényképet. A nő kicsit hasonlított Jeannie–re, csak egyenes szálú volt a haja.
– A testvéred? – kérdezte.
– Igen. Patty, a húgom, három gyereke van. Mind a három fiú.
– Nekem nincsenek testvéreim – jegyezte meg Steve –, hacsak azt a Dennis Pinkert nem számítjuk annak – tette hozzá kicsit elgondolkodva. – Úgy nézel rám, mint valami csodabogárra! – mondta, amikor Jeannie arckifejezése megváltozott.
– Ne haragudj! Kérsz fagylaltot?
– Eltaláltad!
Jeannie az asztalra tette a fagylaltos dobozt és két kanalat rakott ki mellé. Steve–nek nagyon tetszett ez a megoldás. Közös dobozból fagylaltozni egyben azt is jelentette, hogy egy lépéssel közelebb jutottak a csókhoz. Jeannie jóízűen és élvezettel kanalazta a fagylaltot. Steve egy

pillanatig azon tűnődött, vajon szeretkezés közben is ez a mohó lelkesedés látszik rajta?
– Nagyon boldog vagyok, mert hiszel nekem – kanalazott bele a fagylaltba Steve. – A rendőrök egy percig sem bíznak meg bennem.
– Ha te követted volna el az erőszakot, akkor az egész elméletem darabokra hullana.
– De ha így is van, akkor is nagyon kevés nő engedett volna fel magához ma este. Különösen, ha az a meggyőződése, hogy a génjeim azonosak Dennis Pinkerével.
– Bizonytalan is voltam egy ideig – vallotta be Jeannie. – De aztán engem igazoltál.
– Hogyan?
– Ha Dennis Pinkernek tetszik egy nő, akkor kést vesz elő, és arra kényszeríti, hogy vegye le a bugyiját. Te meg pizzát hoztál helyette – bökött ujjával a vacsora maradványaira.
Steve hangosan felkacagott.
– Talán viccesen hangzik – folytatta Jeannie –, de ez a különbségek világa.
– Valamit tudnod kell még rólam – mondta Steve. – Egy titkot!
– Milyen titkot? – tette le Jeannie a kanalát.
– Egyszer majdnem megöltem valakit.
– Hogyhogy?
Steve ezután elmesélte a Tip Hendricks–szel való verekedésének történetét.
– Ezért is izgatnak annyira a származásomra vonatkozó részletek – magyarázta.
– Nem is tudom elmondani, mennyire nyugtalanító volt hallani, hogy apa és anya valójában nem az igazi szüleim. Mi van akkor, ha az igazi apám egy gyilkos?
– Az csupán iskolás gyerekek szokásos verekedése volt, ami aztán eldurvult egy kicsit – rázta meg Jeannie tagadóan a fejét. – Ettől még nem vagy pszichopata. És mi történt a másik gyerekkel, Tippel?
– Néhány évvel később valaki megölte. Abban az időben már kábítószerrel kereskedett. Vitába keveredett az ellátójával, mire a fickó golyót röpített a fejébe.
– Azt hiszem, ő lehetett a pszichopata – jegyezte meg Jeannie. – Ezek általában így szoktak járni. Keresik maguknak a bajt.
– Hány éves vagy, Jeannie?
– Te mennyi vagy?
– Én huszonkettő vagyok.
– Én pedig huszonkilenc. Nagy különbség!
– Gyerek vagyok a szemedben?
– Nézd, nem is tudom. Egy harmincéves férfi nem autózott volna ide Washingtonból csak azért, hogy pizzát hozzon nekem.
– Baj, hogy ezt tettem?
– Nem, dehogyis baj! – érintette meg Jeannie a fiú kezét. – Éppen ellenkezőleg! Nagyon örülök neki!
Steve még mindig nem tudta, hányadán áll a lánnyal. Mindenesetre az ő vállán sírta ki magát. Gyerekekkel nem szokás ilyesmit csinálni, gondolta magában.

– Mikor lesznek meg az eredmények a génjeimről? – tért át hirtelen más témára.
– A szárítással már valószínűleg elkészültünk – pillantott Jeannie az órájára. – Lisa holnap reggel megcsinálja a filmet róla.
– Azt akarod mondani, hogy a teszt gyakorlatilag elkészült?
– Igen, majdnem.
– Megnézhetnénk most az eredményt? Nagyon szeretném megtudni, valóban azonosak–e a génjeim Dennis Pinkerével!
– Azt hiszem, már megtudhatunk valamit – mondta Jeannie. – Magam is kíváncsi vagyok.
– Akkor mire várunk?

Berrington félt telefonon keresztül kitárgyalni a Jeannievel meg az FBI ujjlenyomat–nyilvántartásával kapcsolatos dolgokat, mert a felderítő–ügynökségek ma már rengeteg telefonvonalat tartanak megfigyelés alatt. Ezt ma már különlegesen programozott számítógépek végzik, melyek csupán a kulcsszavakat és mondatokat figyelik. Ha valaki olyasmiket emleget, mint “plutónium" vagy “heroin", esetleg azt mondja, hogy “megölni az elnököt", akkor a számítógép automatikusan rögzíti a beszélgetést, és riasztja az illetékeseket. Berringtonnak most a legkevésbé arra lett volna szüksége, hogy a CIA valamelyik lehallgatója azon kezdjen el rágódni, hogy Proust szenátort vajon miért érdekli annyira az FBI ujjlenyomat–nyilvántartása.
Beült ezüstszínű Lincolnjába, s százötven kilométeres sebességgel száguldott a Baltimore–Washington autópályán. Gyakran megszegte a sebességkorlátozást. Tulajdonképpen minden szabály ingerelte és türelmetlenséget váltott ki belőle.
Vezetés közben egyre csak az járt a fejében, vajon Jim Proustnak milyen kapcsolatai lehetnek a titkosszolgálatokkal. Lehetséges, hogy ezek a kapcsolatok már csupán arra korlátozódnak, hogy néha összejön néhány öreg veterán, és édesbús történeteket mesélnek egymásnak. Vajon ugyanúgy segítik–e egymást továbbra is, mint a maffia vezérei, és a segítség viszonzását ők is szinte vallásos kötelezettségnek tekintik? Jim már régen megvált a CIA–tól, talán már nem is emlékeznek rá!
Későre járt, de a szenátor mégis a Capitoliumon lévő irodájában várta Berringtont.
– Mi a szar történt, amit nem tudtál nekem telefonon elmondani? – kérdezte szokásos stílusában.
– A nő végig akarja futtatni a programját az FBI ujjlenyomat–nyilvántartásán.
– Működni fog? – kérdezte Jim halálsápadtan.
– A fogorvosi leleteken működött, miért ne működne az ujjlenyomatokon?
– Jézus Krisztus! – szörnyülködött Jim.
– Hány ujjlenyomatot tarthatnak nyilván?
– Ha jól emlékszem, akkor több mint húszmilliót. Ezek mindegyike nem lehet bűnöző! Vagy ilyen sok bűnöző lenne Amerikában?
– Fogalmam sincs, de talán a holtak ujjlenyomatait is megőrzik.

Gondolkozz, Jim! Az isten szerelmére, próbálj már valamit kitalálni! Meg tudod ezt akadályozni?

– Kivel áll kapcsolatban az Irodánál?

Berrington átnyújtotta neki annak a szövegnek a másolatát, melyet Jeannie számítógépéből sikerült megszereznie. Miközben Jim az írást tanulmányozta, Berrington körülnézett a szobában. Az iroda falán lévő fényképek Jimről készültek a Kennedyt követő összes amerikai elnök társaságában. Az egyiken az egyenruhás Proust százados tiszteleg Lyndon Johnsonnak. A még mindig hosszú, egyenes szálú hajat viselő Proust őrnagy kezet fog Dick Nixonnal, Proust ezredes, amint elbűvölve bámulja Jimmy Cartert; majd Proust tábornok, amint Reagennel hahotázik valami jól sikerült tréfán; az öltönyös Proust, a CIA igazgatóhelyettese, amint homlokát ráncolva néz George Bushra; majd végül a már kopasz és szemüveges Proust szenátor, amint fenyegetően emeli ujját Bill Clinton felé. A többi fényképen is ő szerepelt, hol Margaret Thatcherrel táncol, Bob Dole–lal teniszezik, hol Ross Perottal lovagol. Berringtonnak is vannak hasonló fényképei, de Jimnél kiállítást lehetne rendezni belőlük. Vajon kinél szeretne mindezzel tekintélyt szerezni? Valószínűleg saját magánál, hiszen ha állandóan a világ legnagyobb hatalommal felruházott embereinek a társaságában látja magát, akkor talán ezzel a saját fontosságát is bizonyítva látja.

– Soha nem is hallottam erről a Ghita Sumráról – szólalt meg Jim elgondolkodva. – Nem lehet valami magas beosztásban.

– Kit ismersz az FBI–nál? – kérdezett rá Berrington türelmetlenül.

– Találkoztál valaha Creanesékkel, Daviddel és Hillaryval? Berrington tagadóan rázta meg a fejét.

– Dávid az FBI igazgatóhelyettese, az asszony pedig kigyógyulóban lévő alkoholista. Mindketten ötven körül járhatnak. Tíz évvel ezelőtt, amikor még a CIA egyik vezetője voltam, Dávid nálam dolgozott, ő foglalkozott a külföldi nagykövetségek hírszerzési részlegeivel. Nagyon kedveltem. Egy alkalommal Hillary ismét alaposan berúgott, s Honda Civicjével a Beulah Roadon halálra gázolt egy hatéves, fekete bőrű kislányt. Megállás nélkül továbbhajtott, megállt egy bevásárlóközpontnál, és felhívta Davet Langleyben. Ő azonnal odarohant, felvette az asszonyt, hazavitte, majd jelentette, hogy a Hondájukat ellopták.

– Aztán valami baj történt?

– Akadt egy tanú, aki teljesen biztos volt benne, hogy a kocsit egy középkorú, szőke nő vezette. Volt egy buldogtermészetű nyomozó, aki tisztában volt azzal, hogy a fehér bőrű nők közül nagyon kevesen foglalkoznak kocsilopással. A tanú persze azonnal felismerte Hillaryt, aki megtört és vallomást tett.

– Mi történt ezután?

– Felkerestem a kerületi főügyészt, aki mindkettejüket be akarta záratni. Akkor eskü alatt azt vallottam, hogy itt létfontosságú nemzetbiztonsági érdekek

forognak kockán, s kikényszerítettem, hogy ejtsék el ellenük a vádat. Hillary akkor elvonókúrára kezdett járni, s azóta egyáltalán nem iszik.
– Dave pedig, ha jól értem, átment az FBI–hoz, és ott szépen haladt is előre.
– Még mindig nagyon sokkal tartozik nekem!
– Le tudja állítani ezt a Ghita nevű nőt?
– Ő egyike a kilenc igazgatóhelyettesnek, akik csak a főigazgató helyettesének tartoznak beszámolási kötelezettséggel. Az ujjlenyomat–nyilvántartás nem hozzá tartozik, de azért ő az FBI egyik erős embere.
– De meg tudja csinálni?
– Erre nem tudok most válaszolni. Megkérdezem, oké? Ha igen, akkor nekem meg is csinálja.
– Oké, Jim! – biccentett Berrington. – Emeld már fel azt a szar telefont, és kérdezd meg!

Jeannie felgyújtotta a villanyt, s a nyomában Steve is belépett a laborba.
– A genetika nyelvezete négy betűből áll – magyarázta Jeannie. – Ezek az A, C, G és T betűk.
– Miért éppen ez a négy betű?
– Ezek az adenint, citostint, guanint és a thymint jelölik. Ezek a DNS–molekulák központi szálaihoz kapcsolódó vegyületek. Ezek szavakat, mondatokat alkotnak egymással.
– De akkor minden ember DNS–e azonos mondatot tartalmaz.
– Jó meglátás. A te DNS–ed, mint a világon minden más emberé, nagyon hasonlít az enyémhez. Még az állatokkal is nagyon sok közös vonásunk van, mivel az ő szervezetük is ugyanabból a proteinből épül fel, mint a mienk.
– Akkor miként lehet különbséget tenni például Dennis DNS–e és az enyém között?
– A mondatok szavai között apró részecskék helyezkednek el, melyek önmagukban véve semmit sem jelentenek. Értelmetlen, tartalom nélküli zagyvaságot alkotnak, megközelítően olyan szerepet játszanak, mint a mondatokban a szavakat elválasztó szóközök. Ezeket oligonucletidának nevezik, de mindenki csak oligóként emlegeti őket.
– És hogyan lehet az én oligóimat Denniséivel összehasonlítani?
Jeannie elővett egy négyszög alakú, könyv nagyságú lemezt.
– Ezt bevonjuk egy bizonyos zselével, majd azokon réseket nyitunk, s a résekbe bevisszük a te meg Dennis DNS–ének mintáját. A lemezt ezután beletesszük ebbe az üvegtálba, majd a zselén néhány órán keresztül elektromos áramot bocsátunk keresztül. Ennek hatására a DNS–részecskék egyenes vonalak mentén beszivárognak a zselébe. Az apróbb részecskék viszont gyorsabban mozognak, mint a nagyobbak.
– És hogyan lehet azt megállapítani, hogy milyen távolságra hatoltak be a zselébe?
– Ez egy bizonyos vegyszer segítségével történik, mely bizonyos oligókhoz kötődik. Egy vékony nejlonfóliát beáztatunk ennek a

vegyszernek az oldatába, ráterítjük a zselével bevont lemezre, mire a fólián lévő vegyszer kimutatja a zselében lévő részecskéket. A vegyszer szintén átlátszó, így az egészet filmen is rögzíteni lehet – mondta, közben belepillantott egy másik üvegtartályba. – Lisa már rá is tette a fóliát a filmre. Úgy tűnik, már a mintázat is kialakult. Már csak fixálnunk kell a filmet.

Miközben Jeannie egy vegyszerrel teli tartályba mártogatta, majd a csap alatt leöblítette a filmet, Steve megpróbált valami alakzatot kivenni rajta. Ez a felvétel tartalmazta az ő egész személyes történetét. Bármennyire is erőlködött, az átlátszó celluloidlemezen egy létra formájú alakzatnál egyebet nem tudott felfedezni. Jeannie végre *lerázta* a filmről a vízcseppeket, és egy hátulról megvilágított, homályos üveglap elé csíptette.

Steve szótlanul bámulta. A filmen a tetejétől az aljáig fél centi széles, szürke vonalakkal kirajzolt, négyzetrácsos beosztás látszott. A sávokon belül tisztán kirajzolódó, kötőjelhez hasonló fekete jelecskéket fedezett fel. Ezek semmit sem mondtak a számára.

– Ezek a fekete jelecskék azt mutatják, hogy a négyzetrácsos beosztáson belül milyen messzire jutottak el a részecskéid.

– De minden sávon belül két ilyen jelecske van – vonta össze Steve kérdően a szemöldökét.

–Biztosan tudni akarod az eredményt, akár ilyen, akár olyan lesz? – kérdezte Jeannie Steve arcába tekintve.

– Biztos!

– Oké! – fordította tekintetét Jeannie ismét a filmre.

– A hármas számú mezőben a te véred van. – A film közepe táján, egymástól mintegy három centi távolságra két jelecske látszott.

– A négyes számú mező csak ellenőrzési célokat szolgál, idegen vérmintával. A jeleknek itt teljesen más helyzetben kell lenniük.

– így is van – bólogatott Steve. A mezőben a két jelecske közvetlenül egymás mellett foglalt helyet egészen a film legalján, közel a számozáshoz.

– Az ötös számú mező Dennis Pinkeré. A jelecskék abban a helyzetben vannak, mint a te meződben?

– Abban – válaszolta Steve. – Teljesen megegyeznek.

– – Steve! – nézett Jeannie komolyan a fiú arcába. – Ti ikrek vagytok!

–Van ennek a módszernek hibalehetősége? – kérdezte hitetlenkedve Steve.

– Persze! Egy a százhoz az esélye annak, hogy két egymással semmi kapcsolatban nem lévő személy egy részecskéje mind anyai, mind apai ágon azonos legyen. Ezért vizsgálunk általában négy különböző részecskét, különböző oligókkal és különböző vegyi anyagokkal. Ezzel a hibalehetőséget le lehet csökkenteni egy a százmillióhoz. Lisa még elvégzi ezt a hátralévő három műveletet is; ezek mindegyike egy fél napot vesz igénybe. De én már előre tudom az eredményt. És te is tudod, nem így van?

– Azt hiszem, tudom! – sóhajtotta Steve. – Legjobb lesz, ha kezdek hozzászokni a gondolathoz. Honnan a pokolból jöhettem?
– Azt mondtad: “nekem nincsenek testvéreim", és ez nem megy ki a fejemből – szólalt meg elgondolkodva Jeannie.
– Amit eddig a szüléidről elmondtál, annak alapján valahogy úgy képzelem el őket, mint akik nem bánták volna, ha gyerekzsivajtól hangos a ház, és három–négy gyerek veszi körbe őket.
– Igazad van – bólintott Steve –, de anya nagyon nehezen esett teherbe. Harminchárom éves volt, és akkor már tíz éve házasok voltak.
– Charlotte Pinker harminckilenc éves volt, amikor Dennis megszületett. Fogadom, neki is problémái voltak a terhességével! Kíváncsi vagyok, van–e ennek valami jelentősége!
– Lehetne?
– Még nem tudom. Kapott édesanyád valami speciális kezelést?
– Nem tudom. Felhívjam?
– Megtennéd?
– Éppen ideje, hogy ő is megtudjon valamit a születésem titkairól!
– Használd Lisa telefonját! – mutatott Jeannie az asztalon lévő készülékre.
Steve feltárcsázta a lakásuk számát. Anyja vette fel a kagylót.
– Szervusz, anya!
– Örült neked?
– Először nem, de még mindig vele vagyok.
– Ezek szerint mégsem haragszik rád annyira.
– Nem haragszik rám, anya – nézett Steve Jeannie–re –, csak túlságosan fiatalnak tart.
– Hallja most a beszélgetésünket?
– Igen, és azt hiszem, most először sikerült zavarba hoznom. Anya! Itt vagyunk a laborban, s valaminek nem tudunk rájönni a nyitjára. Az én DNS–eim ugyanolyanok, mint egy Dennis Pinker nevű, másik kísérleti alanyéi.
– Nem lehetnek azonosak, hiszen akkor egypetéjű ikreknek kellene lennetek!
– És ez csak akkor lenne lehetséges, ha engem örökbe fogadtatok volna.
– Nyugodj bele, nem vagy fogadott gyerek, Steve! Ugye erre gondoltál? És ikertestvéred sem volt. Az isten tudja, hogyan bírtam volna el kettőtökkel!
– Kaptál valami különleges kezelést a születésem előtt?
– Igen, kaptam. Az orvosom ajánlott egy helyet Philadelphiában, ahol már több tiszt feleségét is sikeresen kezelték. Aventine Klinika volt a neve. Ott kaptam valami hormonális kezelést.
Steve hangosan elismételte a hallottakat Jeannie–nek is, aki egy jegyzettömbre sietve fel is írta a hallottakat.
– A kezelés használt – folytatta Steve édesanyja –, és ennek a gyümölcse most ott udvarol Baltimore–ben egy nála hat évvel idősebb, gyönyörű lánynak, ahelyett, hogy itt Washingtonban dajkálná ősz hajú öreg

anyját.
– Kösz, anya! – kacagott fel Steve.
– Hé, Steve!
– Még itt vagyok.
– Ne gyere későn! Holnap reggel az ügyvédhez kell menned! Tisztázzuk előbb ezt a zavaros bírósági ügyet, s ráérsz azután foglalkozni a DNS rejtélyeivel.
–Nem maradok sokáig. Szevasz, anya! – mondta Steve búcsúzóul, és már le is tette a kagylót.
– Most azonnal felhívom Charlotte Pinkert! –szólalt meg Jeannie. – Remélem, még nem alszik – mondta. Lapozni kezdte Lisa telefonkönyvét, majd felemelve a kagylót tárcsázott.
Néhány pillanat elteltével már bele is szólt a kagylóba:
– Hello, Mrs. Pinker, itt doktor Ferrami beszél a Jones Falls Egyetemről. Köszönöm, jól vagyok, és ön? Nagyon remélem, hogy nem zavarom, ha felteszek önnek még egy kérdést. Nagyon kedves, köszönöm a megértését. Igen, nos mielőtt Dennisszel terhes lett volna, kapott valami nőgyógyászati kezelést?
– Hosszabb szünet következett, majd Jeannie arca felragyogott az izgalomtól.
– Philadelphiában? Igen, már hallottam róla. Hormonkezelést. Ez nagyon érdekes! Igazán sokat segített! Még egyszer nagyon köszönöm! Viszonthallásra! – tette helyére a kagylót. – Bingó! Telitalálat! – lelkendezett. – Charlotte ugyanazon a klinikán kapott kezelést.
– Ez egyszerűen fantasztikus! – álmélkodott Steve. – De mit jelenthet ez?
– Fogalmam sincs – ismerte be Jeannie, de máris tárcsázta a 411–et, a helyi tudakozó számát. – Meg tudná nekem adni a philadelphiai tudakozó telefonját? Köszönöm! – nyomta le kézzel a telefon megszakítógombját, és máris tárcsázta a következő számot. – Az Aventine Klinika számát legyen szíves megmondani! – Újabb szünet következett. – Biztosan már évek óta bezárták. – súgta oda Steve–nek.
Steve megbabonázva bámulta a lány izgalomtól kipirult arcát. Látszott rajta, a gondolatai viharsebesen száguldanak. Egyszerűen varázslatos volt! Szerette volna, ha többet tud neki segíteni.
Hirtelen felkapott egy ceruzát, s felírt egy telefonszámot a jegyzettömbre.
– Nagyon köszönöm! – tette le a kagylót. – Még mindig létezik!
Steve–nek szinte földbe gyökerezett a lába. Talán mégis meg lehet fejteni génjeinek titkát.
– A leletek! – kiáltott fel. – A klinikán meg kell lenni a leleteknek! Talán azok jelentik a kulcsot!
– Oda kell mennem – szólalt meg Jeannie. – Akikkel eddig elbeszélgettünk, azoktól megkaptuk az írásos engedélyt arra, hogy betekintsünk az orvosi leleteikbe. Charlotte Pinkertól is van engedély – folytatta. – El tudnád intézni az édesanyádnál, hogy még ma este ő is írjon alá egyet, és faxolja át nekem?
– Persze!

Jeannie lázas sietséggel hívta a következő számot.
– Jó esetét! Aventine Klinika? Bent van az igazgató? Köszönöm!
Ismét hosszú várakozás következett, miközben a lány türelmetlenül dobolt ceruzájával az asztalon. Steve elbűvölten bámulta. Nem bánta volna, ha örökké tart ez az éjszaka.
– Jó estét, Mr. Ringwood! Itt doktor Ferrami beszél a Jones Falls Egyetemről. Két kísérleti alanyom huszonhárom évvel ezelőtt kezelést kapott az önök klinikáján, s igazán nagy segítség lenne, ha betekinthetnék a leleteikbe. Tőlük már megkaptam az engedélyt, s ha kívánják, előre át is küldhetem faxon. Igazán köszönöm. Holnap alkalmas lenne?
Mondjuk délután kettőkor. Nagyon kedves! Köszönöm. Viszontlátásra!
– Fogamzási problémákkal foglalkozó nőgyógyászati klinika – morfondírozott Steve fennhangon. – Nem a Wall Street Journalban olvastam, hogy a Geneticónak vannak ilyen klinikái?
Jeannie tátott szájjal bámult rá.
– Óh, drága istenem! – suttogta maga elé – Bizony, ott olvastad!
– Nincs valami kapcsolat a dolgok között?
– Biztosan van.
– Ha igen, akkor...
– ...akkor Berrington Jones sokkal, de sokkal többet tud rólad és Dennisről, mint amennyit sejtet magáról.

Mocskos egy nap volt ez a mai, de hála istennek, jól végződött, gondolta Berrington a zuhany alól kilépve.
Végignézett magán a tükörben. Ötvenkilenc éves létére nagyon jó karban tartotta magát: vékony volt, egyenes tartású, a bőre enyhén napbarnított, a hasa szinte teljesen lapos. Nemi szerve tájékát sötét szőrzet borította, igaz festette, hogy megszabaduljon a zavaró szürkeségtől. Nagyon fontos volt számára, hogy le tudjon vetkőzni egy nő előtt anélkül, hogy le kelljen oltania a villanyt.
Reggel még úgy gondolta, sikerült Jeannie Ferramit lesöpörni a pályáról, de a lány a vártnál is keményebb diónak bizonyult. Nem szabad többé alábecsülni, intette magát törülközés közben.
Washingtonból visszafelé megállt Preston Barck házánál, hogy tájékoztassa a legújabb fejleményekről. Preston, mint mindig, ezúttal is sokkal idegesebb és borúlátóbb volt, mint amennyire azt a helyzet indokolta. Preston hangulatának hatása alá kerülve a hazafelé vezető úton Berringtont is sötét gondolatok kerülgették. Mikor belépett a házba, kisvártatva megszólalt a telefon, s Jim virágnyelven közölte, hogy Dávid Creane felszámolja az FBI és Jeannie közötti együttműködést, ígéretet tett arra is, hogy még az éjszaka folyamán megteszi a szükséges lépéseket.

Berrington kék pamutpizsamát húzott, belebújt kék–fehér csíkos fürdőköpenyébe. A házvezetőnőjének szabad estéje volt, de a hűtőszekrényben lévő tűzálló edényben ott volt számára az előre elkészített csirke provence–i módra. Be is tette azonnal a sütőbe, s amíg melegedett, addig töltött magának egy pohárka whiskyt. Alig kortyolt bele az italába, amikor megcsörrent a telefon. Volt felesége, Viwie jelentkezett.
– A *Wall Street Journal* szerint gazdag ember leszel – mondta az asszony.
Berrington már maga előtt is látta a szőke, karcsú, hatvanéves asszonyt, amint kaliforniai házának teraszán ülve gyönyörködik a lassan a Csendes–óceánba süllyedő napkorong bíborszín tányérjában.
– Vissza akarsz talán jönni hozzám?
– Gondolkoztam a dolgon, Berry. Nagyon komolyan hánytam–vetettem a dolgot, legalább tíz másodpercet töltöttem vele. Aztán viszonylag hamar rájöttem, hogy ahhoz a száznyolcvanmillió dollár bizony édeskevés.
Az asszony szellemes stílusán Berrington hangosan felnevetett.
– Komolyra fordítva a szót, Berry, valóban nagyon örülök a sikerednek.
Berrington biztos volt benne, az asszony ezt őszintén is gondolja. Neki magának is rengeteg pénze volt. Miután elvált tőle, ingatlanüzlettel foglalkozott Santa Barbarában, és nagyon sikeresnek bizonyult.
– Köszönöm, Viwie!
– Mit akarsz kezdeni a pénzzel? A fiunkra hagyod? – A fiuk még tanult, könyvvizsgálónak készült.
– Neki nem lesz rá szüksége, mert mint könyvvizsgáló vagyonokat fog keresni. Talán majd Jim Proustnak adok belőle. Indulni akar az elnökválasztáson.
– És mit kapsz érte cserébe? Nagykövet akarsz lenni Párizsban?
– Nem, de az országos főorvosi állás megfordult a fejemben.
– Hé, Berry, úgy látom, te komolyan beszélsz. Azt hiszem, nem kellene sokat fecsegnünk telefonon keresztül erről a témáról!
– Igazad van!
– Nos, mennem kell, mert randevúm van, és a partnerem éppen most csengetett fel. Mielőbbi viszontlátásra, Montezuma! – búcsúzott a régi, tréfás családi mondással az asszony.
– Mielőbb, legelőbb –vágta rá a megszokott választ Berrington, s letette a kagylót.
Egy kicsit lehangolónak tartotta, hogy Viwie randevúzik valakivel, ő pedig itthon ül egyedül, csak a whiskyje jelenti számára a társaságot. Apja halála után Berrington életének legtragikusabb eseménye az volt, amikor Viwie faképnél hagyta. Egyáltalán nem hibáztatta ezért, hiszen ő volt javíthatatlanul hűtlen természetű. De szerette az asszonyt, és még most, tizenhárom évvel a válásuk után is hiányzott neki. Hogy a válás az ő hibájából következett be, az még jobban elszomorította. Mikor így telefonon keresztül évődött vele, mindig eszébe jutott, mennyi kedves órát töltöttek együtt még a régi szép időkben.
Bekapcsolta a tv–t, és valami élőben közvetített showműsort nézett,

amíg vacsorája felmelegedett. A konyhát hamarosan betöltötte a Marianne által használt fűszerek sajátos illata. Nagyszerűen főzött. Talán azért, mert Martinique valamikor francia gyarmat volt.
Éppen kivette a tűzálló tálat a sütőből, amikor ismét megszólalt a telefon. Ezúttal Preston Barck jelentkezett. Hangja remegős volt a rémülettől.
– Most hívott Dick Minsky Philadelphiából – mondta. – Jeannie Ferrami holnapra bejelentkezett a klinikára!
– Jézusom! – csodálkozott Berrington. – Hogy a francba került oda?
– Fogalmam sincs! Ferrami közölte, hogy néhány kísérleti alanya sok évvel ezelőtt kezelést kapott a klinikán, és szeretne belenézni a leleteikbe. Faxon át is küldte az érdekeltek beleegyezését, sőt azt is közölte, hogy délután kettőkor érkezik.
Dick Minsky egyike volt az elsőknek, akiket a Genetico még a hetvenes években alkalmazott. Kézbesítőgyerekként indult, de most ő volt a klinikák főigazgatója. Soha nem tartozott bele a belső, bizalmas körbe – csak Jim, Preston és Berrington voltak tagjai ennek –, de tudott róla, hogy a cég múltja bizonyos titkokat rejteget. A diszkréció és a titoktartás természetes volt nála.
– Mit mondtál Dicknek, mi a francot csináljon?
– Természetesen azt, hogy mondja le a látogatást. Ha mégis megjelenik, akkor pedig küldje el. Mondja meg neki, nem tekinthet bele a leletekbe!
– Ez így nem egészen jó! – rázta meg a fejét Berrington.
– Miért?
– Ezzel csak fokozzuk majd a kíváncsiságát. Meg fogja találni a módját, hogy hozzájusson az anyagokhoz!
– Hogyan?
Berrington felsóhajtott. Prestonnak néha reménytelenül szegényes volt a fantáziája.
– Nos, ha a helyében lennék, akkor felhívnám a Landsmann céget, és Michael Madigan titkárát kérném a telefonhoz. Majd közölném vele, hogy mielőtt átveszik a Geneticót, át kell néznie az Aventine Klinika összes huszonhárom évvel ezelőtti leletét, mielőtt még az üzlet létrejönne. Ezután biztosan kérdéseket tenne fel, nem így van?
– Hát igen, de mit akarsz ezzel mondani? – akadékoskodott tovább Preston.
– *Zúzdába* küldjük az összes, hetvenes évekből származó leletet!
Hosszú hallgatás volt a válasz. Aztán Preston mégis rászánta magát a válaszra.
– De Berry, azok teljesen egyedülálló anyagok! Tudományos szempontból felbecsülhetetlen az értékük.
– Gondolod, hogy én ezt nem tudom! – csattant fel Berrington dühösen.
– Biztosan kell lennie más megoldásnak is. Berrington felsóhajtott. Neki ugyanolyan nehezére esett ezt kimondani, mint Prestonnak hallani. Már korábban is gyakran eljátszadozott a gondolattal, hogy sok–sok év múlva valaki majd könyvet szentel ennek az egyedülálló, úttörő kísérletnek, s majd az egész világ megismeri bátorságukat, briliáns képességeiket. Szívszakasztó érzés volt belegondolni, hogy ezeket a

történelmi jelentőségű adatokat ilyen aljas módon kell eltüntetni. Ez viszont most létkérdéssé vált.
– Amíg a dokumentáció létezik, az veszélyt is jelent a számunkra. Meg kell semmisíteni őket! És legjobb lesz, ha nem várunk vele!
– Mit mondunk a személyzetnek?
– Szart! Nem tudom!
–Preston, az isten szerelmére te is próbálj már valamit kitalálni! Holnap reggel mindenesetre kezdjék el megsemmisíteni az anyagokat.
– Azt hiszem, igazad van. Oké, akkor azonnal felhívom Dicket. Beszélsz Jimmel?
– Persze. –Viszlát!
Berrington azonnal tárcsázta Jim Proust otthoni számát. Sovány, keszeg felesége vette fel a telefont, majd azonnal át is adta a kagylót Jimnek.
– Már ágyban vagyok, Berry, mi a szart akarsz?
Az utóbbi időben mindhárman nagyon türelmetlenekké, pattogósakká váltak egymással.
Berrington elmondta neki a Prestonnal folytatott beszélgetés lényegét, meg hogy miben állapodtak meg.
– Okos lépés – jegyezte meg elismerően Proust. – De ez még mindig nem elég. De a Ferrami nevű nő még más oldalról is támadást indíthat ellenünk.
Berrington görcsbe rándult az idegességtől. Jimnek soha, semmi sem elég. Bármit is javasol, Jim mindig valami keményebb, szélsőségesebb akciót sürget. Most is nagyon nehezen tudta megállni, hogy fel ne csattanjon. De be kellett látnia, Jimnek ezúttal igaza van. Jeannie valóban olyan, mint a véreb: ha egyszer szagot kap, nem lehet letéríteni az útjáról. Egy kudarc még nem állítja le.
– Egyetértek – mondta Berrington. – Ma hallottam, hogy ráadásul Steve Logan is kijött a börtönből, tehát nincs teljesen egyedül. Hosszú távra le kell állítani.
– Majd ráijesztünk egy kicsit.
– Jim, az isten szerelmére...
– Ilyenkor mindig előjön belőled az anyámasszony katonája, Berry, de meg kell tenni!
– Nekem jobb ötletem van, Jim! El is mondom, ha tudsz egy percig hallgatni.
– Oké, hallgatlak.
– Ki fogom rúgatni.
Jim néhány pillanatig hallgatott, nyilvánvalóan átgondolta a lehetőségeket.
– Nem tudom, ez elég lenne?
– Biztosan elég. Nézd, ő most azt gondolja, valami biológiai anomáliára bukkant. Ez valami olyasmi, amivel egy fiatal tudós megalapozhatja a karrierjét. Fogalma sincs arról, hogy e mögött mi húzódik meg. Továbbra is azt hiszi, az egyetem attól fél, hogy a sajtó rossz hírét kelti. Ha elveszíti az állását, akkor a továbbiakban nem állnak majd rendelkezésére azok az eszközök, melyekkel tovább tudná folytatni a kutatásait. Nem is lenne értelme ragaszkodnia ehhez a témához. Különben is eléggé el lesz foglalva

azzal, hogy új munkahelyet találjon magának. Égetően szüksége van a pénzre.
– Talán *igazad* van.
Berrington gyanakodni kezdett, mert Jim túlságosan hamar egyetértett a javaslatával.
– Ugye nem tervezel semmiféle külön akciót? – tette is fel neki azonnal a kérdést.
– Ki tudod rúgatni? – kerülte ki Jim a válaszadást.
– Biztosan.
– De hétfőn még azt mondtad nekem, hogy ez egyetem, nem pedig a hadsereg.
– Ez is igaz, de én már negyven éve benne vagyok a tudományos világban. Pontosan tudom, hogyan működik a gépezet. Ha valóban szükségesnek mutatkozik, akkor a kisujjamat is alig kell megmozdítanom, hogy megszabaduljak egy tanársegédtől.
– Oké!
– Ezzel akkor egyet is értünk, Jim? – kérdezett rá Berrington még mindig aggodalmaskodva.
– Tökéletesen.
– Oké! Aludj jól!
– Jó éjszakát!
Berrington helyére tette a kagylót. A csirkéje már rég kihűlt. Bedobta hát az egészet a szemétkosárba, s maga is lefeküdt.
Hosszú ideig nem jött álom a szemére, mert egyre csak Jeannie Ferrami járt az eszében.

Forró volt az éjszaka Philadelphiában. A bérház minden ajtaja és ablaka tárva–nyitva volt, mert egyetlen szobában sem volt légkondicionálás. Az utca zajai, autók tülkölése, nevetés és zeneszó foszlányai felszűrődtek a legfelső emelet egyik lakásába is. A cigarettacsikkel számos helyen kiégetett, olcsó fenyőfa asztalon megcsörrent a telefon. Felemelte a kagylót.
– Itt Jim beszél – dörmögött bele az ismerős hang.
– Hello, Jim bácsi!
– Nyugtalankodom miattad.
– Hogyhogy?
– Tudom, mi történt vasárnap este.
Rövid ideig hallgatott, mintha nem tudná, hogy erre mit válaszoljon.
– De már le is tartóztattak érte valakit.
– A barátnője viszont meg van győződve róla, hogy ártatlan.
– Igen?
– A nő holnap Philadelphiába utazik.
– Mit akar?
– Nem tudom pontosan. Mindenesetre azt hiszem, elég veszélyes.
– A franc essen bele!
– Nem akarsz valamit csinálni vele?

– Mégpedig?
– Azt rád bízom.
– Hogy találom meg?
– Tudod, hol van az Aventine Klinika? Ott van a környékeden.
– Hát persze, itt a Chesnut Streeten. Mellette járok el mindennap.
– Holnap délután kettőkor ott lesz.
– Honnan ismerem meg?
– Magas, fekete hajú át van fúrva az orra, és harminc év körül járhat.
– Ez sok nőre ráillik.
– Valószínűleg egy régi, piros Mercedesszel érkezik.
– Ez már leszűkíti a kört.
– Ne felejtsd el, a másik fickó óvadék ellenében szabadlábon van.
– És akkor mi van? – ráncolta össze a homlokát.
– Ha valami baleset éri azután, hogy veled látták, akkor...
– Most már értem! Azt fogják gondolni, hogy ő volt.
– Mindig is gyors felfogású voltál, fiam!
– Néked meg mindig valami gonoszságon jár az eszed, bácsikám! – nevetett fel hangosan.
– Még egy dolog!
– Hallgatlak.
– Ráadásul nagyon szép is. Élvezd ki a dolgot!
– Viszlát, Jim bácsi! És kösz a tippet!

Jeannie csengetésre ébredt. Az órájára pillantott, de még hat óra sem volt. Egy darabig mozdulatlanul feküdt, majd kiugrott az ágyból és a kaputelefonhoz futott.
– Hello?
– Itt Ghita, ébredj fel és engedj be!
Ghita Baltimore–ban lakott, és Washingtonban az FBI főhadiszállásán dolgozott. Biztosan korán kezd ma, és előtte felugrik valamiért, gondolta Jeannie. Megnyomta a gombot és kinyitotta az ajtót.
Jeannie *magára* kapott egy térdéig leérő, túlméretes trikót; ezt az eleganciát elegendőnek tartotta barátnője számára. Ghita felsietett a lépcsőn. Sötétkék kosztümjében, bubifrizurájával, apró gombocskához hasonló fülbevalójával, szemüvegével, hóna alatt a New York Times legfrissebb számával a pályáján gyorsan emelkedő üzletasszony szobrát is meg lehetett volna róla mintázni.
– Mi a franc folyik itt? – kérdezte Ghita minden bevezetés nélkül.
– Fogalmam sincs, te ébresztettél fel –válaszolta Jeannie, de már tudta, Ghita valami rossz hírrel érkezett.
– A főnököm tegnap késő este felhívott és közölte velem, hogy a továbbiakban semmiféle együttműködést nem engedélyez veled.
– Nem! – kiáltott fel Jeannie akaratlanul is, mivel számára életbe vágóan fontosak voltak az FBI–tól kapott eredmények, hiszen Steve és Dennis rejtélye ellenére ezzel tudta volna bizonyítani módszere működőképességét. – A francba! És megmondta azt is, miért nem?
– Azt állította, a módszereddel sérelmet szenved az emberek magánélete.

– Szokatlan, hogy az FBI ilyen dolgokkal is törődik.
– Úgy tűnik, a New York Timesnak ugyanez a véleménye – tette Ghita Jeannie elé a lap legfrissebb számát. Elolvasta a szalagcímet az első oldalon.
A GÉNKUTATÁS ETIKÁJA. KÉTSÉGEK, FÉLELMEK ÉS VITÁK
Jeannie átfutotta a cikket, de a lap egyáltalán nem tett arról említést, hogy az ő megítélése szerint munkáját etikai szempontból nem érheti kifogás.
– Azt hiszem, most már senki sem fogja engedélyezni számomra az adatbázisok átvizsgálását – jegyezte meg szomorú lemondással. – Kérsz egy kávét? Nekem most nem ártana valami, ami egy kicsit feldobna. Nem olyan régen kezdődött ez a balszerencse–sorozat, még nem volt időm hozzászokni.
– Bocsáss meg, Jeannie, de én is bajban vagyok, amiért az Irodát belekevertem a dologba.
Jeannie szótlanul bámulta a kávéfőzőt. Egyszer csak eszébe jutott valami.
– Ha a főnököd tegnap este hívott fel, akkor az nem a mai újságcikk miatt történt.
– Talán tudott a cikk megjelenéséről.
– De ki adhatta neki a tippet?
– Ezt nem mondta meg, csak annyit közölt, hogy a Capitol-tól érkezett a hívás.
– Úgy tűnik, mintha az egésznek politikai színezete lenne – vonta össze Jeannie a szemöldökét. Miért érdekelne egy szenátort annyira a munkám, hogy leállítaná az FBI velem való együttműködését?
– Esetleg csak egy baráti figyelmeztetés volt valakitől, aki tudott a cikk megjelenéséről.
– A cikk meg sem említi az Irodát – rázta meg a fejét Jeannie. – Senki nem tudta, hogy az FBI adatbázisával is dolgozni akarok. Még Berringtonnak sem mondtam meg.
– Majd megpróbálom megtudni, kitől érkezett a hívás.
– Reggeliztél már? – kérdezte Jeannie, s benézett a hűtőszekrényébe. – Van még egy kis fahéjas kalácsom.
– Nem, köszönöm, nem kérek semmit.
– Azt hiszem, nekem is elment az étvágyam – csukta be Jeannie a hűtőszekrény ajtaját. Teljesen eluralkodott rajta a kétségbeesés. Valóban bezárult volna a kör körülötte?
– Ghita, nem futtathatod le a programomat a főnököd tudomása nélkül?
Nem sok reménye volt rá, hogy Ghita ilyesmibe belemenne, de barátnője válasza megdöbbentette.
– Nem kaptad meg tegnap az Internet–postát?
– Korán elmentem. Mi volt benne?
– Azt üzentem, hogy éjszaka futtatom le a programodat.
– És megtetted?
– Igen. Ezért is jöttem el most hozzád. Már azelőtt lefuttattam, mielőtt

a főnököm felhívott volna.
– Tényleg? – örvendezett Jeannie, s újból felcsillant előtte egy reménysugár. – Mi az eredmény?
– Azt szintén elküldtem neked Interneten.
– De hiszen ez nagyszerű! – lelkendezett Jeannie. – Belenéztél? Sok ikret sikerült találni?
– Elég sokat, húsz vagy harminc párt.
– Óriási! Ezek szerint működik a programom!
– A főnökömnek viszont azt mondtam, hogy még nem futtattam le. Meg voltam ijedve, és hazudtam neki.
– Kínos helyzet – ráncolta össze a homlokát Jeannie.
– Mi lesz, ha később mégis rájön?
– Pontosan erről van szó! Meg kell semmisítened azt a listát!
– Micsoda?
– Ha ez valaha is kiderül, akkor nekem végem.
– De nem tudom megsemmisíteni. Különösen akkor nem, ha az az én igazamat bizonyítja!
– Akkor is meg kell semmisítened! – keményedtek meg Ghita vonásai.
– De hiszen ez rémes – nyögte Jeannie, s nagyon elesettnek érezte magát. – Hogyan semmisíthetném meg olyasmit, amivel megmenthetném magamat?
– Úgy kerültem bele ebbe az egész dologba, hogy szívességet tettem neked! – szögezte feléje Ghita a mutatóujját.
– Kötelességed mindent megtenni, hogy ki is tudjak mászni belőle.
Jeannie úgy érezte, azért mégsem mindenért ő a felelős.
– Azt nem mondtam neked, hogy hazudj a főnöködnek jegyezte meg csípősen.
– Meg voltam ijedve! – válaszolta Ghita immár dühösen.
– Álljunk meg egy pillanatra – emelte fel Jeannie a kezét.
– Higgadjunk le mind a ketten! – öntötte ki a kávét a csészékbe, és egyiket Ghita felé nyújtotta. – Mi történik, ha ma közlöd a főnököddel, hogy félreértés történt. Te kiadtad az utasítást a program megállítására, de csak később tudtad meg, hogy azt már lefuttatták, és az eredményt is elküldték Interneten.
Ghita elvette a kávét, de még nem ivott bele. Nagyon közel állt hozzá, hogy elsírja magát.
– Van neked fogalmad arról, mit jelent az FBI–nál dolgozni? Amerika legkeményebb és leghiúbb férfiaival dolgozom együtt. Csupán valami ürügyre várnak, hogy kijelenthessék: ez a nő mindenre alkalmatlan!
– De ezért még nem rúgnak ki!
– De teljesen tönkre vagyok téve.
Mindez igaz lehetett, de Ghitának semmi olyasmi nem volt a kezében, mellyel kényszeríteni tudta volna Jeannie–t.
– Ugyan már! Ez azért nem egészen így van! – mondta Jeannie.
– De pontosan így van! – vágta rá Ghita, és vonásai egy pillanatra sem enyhültek meg. – Nagyon kérlek, semmisítsd meg azt a listát!
– Képtelen vagyok rá!

– Akkor ezek után már nincs is mit mondanom! – indult el Ghita az ajtó felé.
– Ne menj így el! – könyörgött neki Jeannie. – Hiszen olyan régi barátok vagyunk!
Ghita kilépett az ajtón.
– A francba! – dühöngött Jeannie.
Odalentről a becsukódó ajtó csapódását hallotta. Vajon ezzel el is veszítettem egyik legjobb barátomat, tette fel magának Jeannie a kérdést. Ghita cserbenhagyta. Jeannie az indokait is megértette: egy karrierre vágyó fiatal nőre mindenfelől hatalmas nyomás nehezedik. Mindegy, végtére is most *ő* és nem Ghita áll a támadások kereszttüzében. A Ghitával való barátsága nem állta a válságos helyzet próbáját.
Nyomorúságosan érezte magát, de gyorsan lezuhanyozott, s kezdte magára kapkodni a ruháját. Aztán szinte kényszerítette magát, hogy ne kapkodjon, hanem próbáljon gondolkodni. Most csatába indult, célszerű tehát ennek megfelelően öltöznie. Levetette fekete farmernadrágját meg piros trikóját, s újból kezdte az egészet. Megmosta, beszárította a haját. Gondosan kisminkelte magát: alapozó, púder, szemfesték, rúzs. Fekete kosztümjéhez galambszürke blúzt vett fel, harisnyát és magas sarkú cipőt húzott. A karikát is egy apró gombocskára cserélte az orrában.
A földig érő tükörben végignézett magán. Veszélyesnek érezte magát, s külsejét is tekintélyt parancsolónak tartotta.

Útban az egyetem felé Jeannie–nek egyre csak Steve Logan járt az eszében. Nagy, erős gyereknek nevezte; de valójában sokkal érettebb volt, mint a felnőttnek számító férfiak többsége. Kisírta magát a vállán, tehát valahol a lelke mélyén nagyon megbízik benne. Kedvelte az illatát is, a meggyújtás előtti cigaretta kellemes dohányillatát. Elkeseredése ellenére nem tudta nem észrevenni, amikor a fiú nadrágja hirtelen megkeményedett, bár Steve ezt megpróbálta leplezni valahogy. Hízelgő volt számára, hogy egy egyszerű öleléssel ennyire fel tudta izgatni a fiút, s elmosolyodott, amikor maga elé idézte a jelenetet. Kár, hogy nem idősebb tíz vagy tizenöt évvel!
Steve az első szerelmére, Bobby Springfieldre emlékeztette. Abban az időben még szinte semmit sem tudott a szerelemről és a szexről, de a fiú is ugyanolyan tudatlan volt, így felfedezőútjukon együtt tették meg az első lépéseket. Most is elpirult, ha eszébe jutott, vasárnap esténként miket csináltak a szabadtéri mozi leghátsó sorában. Bobby rettenetesen kívánta, s miközben a melléit és bugyiját simogatta, annyira tűzbe jött, hogy Jeannie nagyon erősnek és hatalmasnak érezte magát. Egy ideig vissza is élt ezzel a hatalmával, mert alaposan felizgatta, és megelégedett azzal, hogy bebizonyította magának, erre is képes. Tizenkét éves kora ellenére hamarosan rájött viszont, hogy ez ostoba játék. Mindig is tudta, hogy kockázatos dolog a leláncolt óriással játszadozni. Steve esetében úgy érezte, mintha most az a helyzet tért volna vissza.

Már kilenc óra volt, amikor beállt a parkolóba. Bezárta a kocsiját, és amikor bement a Diliházba, erősen égni kezdett a gyomra: túlságosan sok feszültség halmozódott fel benne, ráadásul ma még nem is evett semmit.
Mikor belépett a szobájába, azonnal tudta, hogy járt nála valaki. Biztosan nem a takarítószemélyzet. Már pontosan ismerte, hogy milyen apróbb változásokat hagynak maguk után: a székeket néhány centivel mindig jobbra tolják, a csészéket eltörlik, a szemétkosarat mindig rossz helyre teszik vissza. Most valami más történt! Valaki a számítógépe mellett ült, mert a klaviatúra nem a megszokott szögben állt az asztalon. Valaki automatikusan a saját, megszokott pozíciójába állította be. Az egeret a párna közepén hagyta, holott ő mindig kitolja a széléig. Körbenézve azt is észrevet- te, hogy szekrénye egy résnyire nyitva maradt, s az irattartó szekrény ajtaja alól néhány milliméterre kilóg egy papírlap.
Átkutatták a szobáját! Mindenesetre amatőrmunka lehetett. Nem úgy festett a dolog, mintha a CIA nyomozna utána. Ennek ellenére nagyon kellemetlenül kezdte magát érezni, s remegett a gyomra, amikor leült az asztalához és bekapcsolta a számítógépet. Ki lehetett a látogatója? A tanszékről valaki? Egy hallgató talán? Lefizettek volna egy biztonsági őrt? Valaki, aki nem is az egyetemhez tartozik? És vajon mindezt miért?
Ajtaja alatt egy borítékot csúsztattak be, amiben ott lapult Lorraine Logan aláírt engedélye, melyet Steve küldött neki faxon a Diliházba. Kivette Charlotte Pinker engedélyét is egy dossziéból, s mindkettőt berakta aktatáskájába. Magával viszi az Aventine Klinikára.
Átnézte az Interneten érkezett postáját. Csupán egyetlen üzenet volt: az FBI–nál lefuttatott program eredménye. – Hála istennek! – sóhajtotta.
Nagy megkönnyebbüléssel hívta be a neveket a képernyőre. Az eredmények őt igazolták, mert a program megtalálta a megfelelő párokat. Alig várta már, hogy ellenőrizze ezeket is, s meggyőződjön arról, hogy ott is találhatók-e olyan anomáliák, mint Steve és Dennis esetében.
Ghita korábban is küldött egy üzenetet az Interneten keresztül, jutott hirtelen Jeannie eszébe. Azzal vajon mi történhetett? Az éjszakai szaglászó talán azt is megtalálta? Ez megmagyarázná Ghita főnökének pánikszerű éjszakai hívását is.
Már éppen át akarta nézni a listán szereplő neveket, amikor megcsörrent asztalán a telefon. Az egyetem rektora jelentkezett.
– Itt Maurice Obeli. Azt hiszem, meg kellene beszélnünk azt a New York Timesban megjelent cikket, nem, gondolja?
Jeannie gyomra hirtelen görcsbe rándult. Szóval elkezdődött, gondolta rossz előérzettel.
– Természetesen! Melyik időpont felelne meg önnek?
– Fel tudna most keresni az irodámban?
– Öt perc múlva ott vagyok.
Az FBI–tól kapott eredményeket átmásolta egy lemezre, s kilépett az

Internetből. Kivette a lemezt a gépből, s előhúzott egy tollat a fiókjából. Egy pillanatig gondolkodott, majd a lemez címkéjét a “BEVASÁRLÓLISTA" felirattal látta el. Ilyen óvintézkedésekre minden bizonnyal semmi szüksége nem volt, de ettől valahogy jobban érezte magát.

A lemezt becsúsztatta a többi lemez közé, és kilépett a szobájából.

Máris nagy volt a hőség. Az egyetem parkján áthaladva egyre csak azon gondolkodott, mit is vár az Obellel folytatott beszélgetéstől? Egyedüli célja az volt, hogy engedélyezzék számára kutatásainak további folytatását. Keménynek kell lennie, s egyértelművé kell tennie, hogy őt nem lehet csak úgy terrorizálni. A legjobb persze az lenne, ha sikerülne lecsillapítani az egyetem vezetőjének haragját.

Örült, hogy éppen a fekete kosztümjét húzta fel, még akkor is, ha most izzadt egy kicsit benne, így idősebbnek és tekintélyesebbnek látszott. Ahogy a feljárón végighaladt, tűsarkú cipője hangosan kopogott a macskaköveken. Egyenesen a rektor pazarul berendezett irodájába irányították.

Berrington Jones már ott ült nála a New York Times aznapi számával a kezében. Jeannie rámosolyodott, mert örült, hogy a szövetségese is itt van.

– Jó reggelt, Jeannie – biccentett vissza Berrington elég hűvösen.

Maurice Obeli hatalmas íróasztala mögött ült tolószékében. Szokásához híven azonnal a dolgok közepébe vágva rátért a lényegre.

– Az egyetem ezt egyszerűen nem tűrheti, dr. Ferrami!

Meg sem kínálták hellyel, de Jeannie nem volt hajlandó a szőnyeg szélén állni, mint egy kisiskolás, ezért kiválasztott magának egy széket, maga alá húzta, s keresztbe tette a lábait.

– Nem áll szándékomban mentegetőzni! – csattant fel Jeannie, majd a rektor felé fordulva rámosolyodott. –Ezzel együtt azt hiszem, ideje már abbahagyni ezt a civakodást.

– Ehhez már túl későn van! – szólalt meg ismét Berrington.

– Biztos vagyok benne, hogy még nincs késő! – jelentette ki Jeannie, és azt próbálta megfejteni, Berrington vajon miért mondhatta ezt. Neki is a megbékélést kell akarnia, semmi érdeke nem fűződhet ahhoz, hogy tovább szítsa a tüzet. Továbbra is a rektort nézte, s mosolyogva folytatta: – Értelmes, gondolkodó emberek vagyunk! Meg kell találnunk a kompromisszumot, ami lehetővé teszi a munkám folytatását, és megőrzi az egyetem tekintélyét is.

Obellnek nyilvánvalóan tetszett volna ez a megoldás, de csak összeráncolta homlokát.

– Nem látom világosan, hogy...

– Ez csak időpocsékolás! – vágott türelmetlenül közbe Berrington.

Ez már a harmadik olyan megjegyzése volt, mellyel csak az ellentéteket kívánta elmélyíteni. Jeannie visszanyelt egy csípős megjegyzést. Vajon miért viselkedik így Berrington? Azt akarja, hogy félbeszakítsa kutatásait, ellentétbe kerüljön az egyetemmel, és lejárassa magát? Minden jel erre mutatott. Talán Berrington volt az, aki beosont a szobájába, átnézte az

Interneten lévő üzeneteit és figyelmeztette az FBI–t? Ő volt talán, aki feltüzelte ellene a New York Timest és elindította ezt az egész cirkuszt? A gondolat perverz logikája annyira megdöbbentette, hogy szóhoz sem tudott jutni.
– Már döntöttünk abban, hogy az egyetem milyen intézkedéseket foganatosít – jelentette ki Berrington.
Jeannie rájött, hogy rosszul mérte fel a szobában a hatalmi helyzetet. Itt most Berrington volt a főnök, és nem Obell. Berrington közvetítette a Genetico egyetemi kutatásokhoz szükséges millióit, melyre Obellnek olyan égetően szüksége volt. Berringtonnak nem volt semmi tartanivalója Obelltől; az ellenkezője annál inkább igaz lehetett.
Berrington már azt a látszatát sem akarta kelteni, hogy itt az egyetem rektora főnök.
– Nem azért hívattuk ide, hogy kikérjük a véleményét! - közölte ellentmondást nem tűrő hangon.
– Hanem miért? – tette fej a kérdést Jeannie.
– Azért, hogy közöljük: ki van rúgva!
Jeannie megkövültén hallgatott. Számolt azzal, hogy az elbocsátás veszélye fenyegeti, de magával az elbocsátás tényével nem. Alig bírta felfogni a hallottakat.
– Hogy érti ezt? – kérdezte ostoba képet vágva.
– Ki van rúgva! – felelte Berrington, és mutatóujjával végigsimította a szemöldökét, ami nála annak a jele volt, hogy nagyon meg van elégedve önmagával.
Jeannie úgy *érezte,* mintha megütötték volna. Nem rúghatnak ki, gondolta. Még mindössze néhány hete vagyok itt! Nagyon jól indultam és keményen dolgoztam. Azt hiszem, Sophie Chappie kivételével szeretett is mindenki. Hogy történhetett mindez ennyire gyorsan?
– Nem rúghatnak ki csak így, egyszerűen! – szólalt meg, s megpróbálta összeszedni a gondolatait.
– Már meg is tettük!
– Nem! – vágta rá azonnal Jeannie, és az első döbbeneten túljutva felülkerekedett benne a düh és a makacsság. – Maguk itt nem valami törzsfőnökök. Ennek megvan a maga törvényes módja! – Az egyetemekről általában nem szokás valakit csak úgy egyszerűen, minden meghallgatás nélkül kirúgni. Ez benne is van a szerződésében, de még soha nem tanulmányozta át azt alaposabban. Hirtelen ez létfontosságúvá vált a számára.
Maurice Obeli egészítette ki az ismereteit.
–Természetesen sor kerül meghallgatására a fegyelmi bizottság előtt – mondta. – Normális körülmények között négy héttel a tervezett meghallgatás előtt kell kiküldeni az értesítést az érdekeltnek, de figyelembe véve az üggyel párosuló kedvezőtlen sajtóvisszhangot, én, mint az egyetem rektora, gyorsított eljárást rendeltem el, ezért a meghallgatásra holnap délelőtt kerül sor.
Jeannie–t teljesen megdöbbentette, milyen villámgyorsan cselekedtek.

Fegyelmi bizottság? Gyorsított eljárás! Holnap délelőtt? Ez egyáltalán nem hasonlított semmiféle megbeszélésre. Olyan volt, az egész, mintha letartóztatták volna.
Azon sem lepődött volna meg, ha Obeli a jogait kezdte volna ismertetni vele.
Valami hasonlóra azért mégis sort kerített, mert az asztalán keresztül feléje nyújtott egy dossziét.
– Megtalálja benne a fegyelmi bizottság eljárási szabályait. Jogi képviselő vagy ügyvéd segítségét is igénybe veheti, ha erről a bizottságot előre értesíti.
– Ki lesz a bizottság elnöke? – sikerült végre Jeannie–nek egy értelmes kérdést is feltennie.
– Jack Budgen – válaszolta Obell.
– Ez már eldöntött kérdés? – kapta fel a fejét Berrington.
– A bizottság elnökének kinevezése egy évre szól – válaszolta Obell. – Jack a félév kezdetekor vette át az elnöki tisztséget.
– Ezt nem tudtam – jegyezte meg Berrington sértett arccal, és Jeannie pontosan tudta is, hogy miért. Jack Budgen ugyanis az ő teniszpartnere volt. Ezt biztató körülménynek tartotta; neki tisztességesnek kell lennie vele szemben. Még nem volt hát minden elveszve. Legalább módja lesz a tudomány képviselői előtt megvédeni magát, s kutatási módszereit. Ott legalább komoly vélemények is elhangzanak, és nem csupán a *New York Times* felületes és megalapozatlan zagyvaságai.
Ráadásul kezében vannak az FBI–nál lefuttatott program eredményei is. Most már azon kezdett gondolkodni, hogyan fogja megvédeni magát. A bizottság elé tárja az FBI adatait. Kis szerencsével egy–két olyan pár szerepel benne, akik eddig még nem tudták, hogy ikrek. Ez nagyon hatásos lesz. Ezután részletesen elmagyarázza, milyen elővigyázatossági intézkedéseket tett, hogy ne sérüljön a magánélet szentsége.
– Azt hiszem, ezzel végeztünk is – mondta befejezésül Maurice Obell.
Jeannie már fel is állt a helyéről.
– Kár, hogy idáig jutottunk – jegyezte meg búcsúzóul.
– Maga vitte el idáig! – vágta rá Berrington.
Olyan volt, mint egy perlekedő kisgyerek. Jeannie–nek most nem volt türelme a parttalan vitákhoz. Megvető pillantást vetve rá kisietett a szobából.
Visszafelé menet Jeannie szomorúan állapította meg, hogy a céljaiból semmit sem sikerült megvalósítania. A megoldás módozatairól szeretett volna beszélni, de e helyett inkább egy párviadalba csöppent bele. Berrington és Obell döntése már azelőtt megszületett, mint ő belépett volna a szobába. A találkozó így merő formalitás volt.
Visszatért a Diliházba. Szobája felé tartva észrevette, a takarítók egy fekete műanyag szemeteszsákot otthagytak az ajtaja előtt. Amikor megpróbálta kinyitni az ajtaját, meglepetten tapasztalta, hogy a zár nem működik. Néhányszor még becsúsztatta műanyag kártyáját a leolvasóba, de az ajtó továbbra sem nyílott. Már éppen vissza akart

menni a portára, amikor valami borzalmas dolog jutott az eszébe.
Kinyitotta a szemeteszsákot, de abban nem papírokat és nem használt műanyag kávéscsészéket látott. Elsőnek a vitorlavászonból készített táskáját pillantotta meg benne. Mellette volt még a fiókjából kivett papír zsebkendős doboz, könyv, két bekeretezett fénykép, és a hajkeféje.
Kipakolták az íróasztalát és kizárták a szobájából. Teljesen meg volt semmisülve. Ez nagyobb csapást jelentett a számára, mint az, ami Maurice Obell szobájában történt. A biztonsági emberek csinálhatták, amíg Obell irodájában volt. Természetesen nem figyelmeztették előre, hiszen akkor lehetősége lett volna magához venni mindazt, amire valóban szüksége van.
Ahogy csüggedését a legsötétebb kétségbeesés váltotta fel, hirtelen eszébe jutott az FBI adatait tartalmazó mágneslemez. Lázasan kotorászni kezdett a szemeteszsákban, de lemezeket egyáltalán nem talált benne. Az eredményei, melyekre védekezését építette, ott hevertek a bezárt szobában.
Egy elkeseredett, hiábavaló mozdulattal öklével az ajtóra csapott. A mellette elhaladó egyik diák, aki statisztikát hallgatott nála, meglepetten pillantott rá.
– Segíthetek valamiben, tanárnő?
– Hello, Ben! – jutott eszébe még a fiú neve is. – Nem tudná nekem berúgni ezt az átkozott ajtót?
A fiú bizonytalan arccal az ajtóra bámult.
– Nem gondoltam komolyan – mondta Jeannie sietve. – Minden rendben van! Köszönöm.
A fiú megvonta a vállát, és folytatta az útját.
Semmi értelme nem volt továbbra is itt álldogálni és a bezárt ajtót bámulni. Felkapta a szemeteszsákot és belépett a laborba. Lisa az asztalánál ült, éppen adatokat táplált be a számítógépébe.
– Ki vagyok rúgva! – közölte Jeannie.
– *Micsoda?* – bámult rá Lisa döbbenten.
– Kizártak a szobámból, a holmimat meg beledobálták ebbe a kibaszott szemeteszsákba.
– Nem *rúghatnak ki* csak úgy, egyszerűen! – háborgott fennhangon.
– Holnap kell megjelennem a fegyelmi bizottság előtt.
– Te jó isten! Ezek szerint komolyan gondolják?
– A lehető legkomolyabban.
– Tudok valamiben segíteni?
– Igen, tudott volna, csak Jeannie félt megkérni ilyesmire. Tekintetével Lisát méregette. A hőség ellenére a lány magas nyakú blúzt és bő pulóvert viselt: minden bizonnyal az erőszak még mindig látható nyomait akarta eltakarni. Próbának kellett kitennie Lisát még akkor is, ha erre ez látszott a legalkalmatlanabb időnek.
– Megpróbálhatnál bemenni a szobámba – szólalt meg bizonytalanul. – Az FBI–tól kapott eredmények bent maradtak.
– Lecserélték talán a zárat? – kérdezte Lisa rövid hallgatás után.
– Sokkal egyszerűbb a dolog. Elektronikus úton megváltoztatták a

kódot, így a kártyám már nem nyitja. Biztos vagyok benne, hogy munkaidő után az épületbe sem tudok bejönni.
– Nagyon nehéz ezt felfogni, minden olyan gyorsan történt.
Jeannie semmiképpen sem szeretett volna erőszakoskodni, hogy Lisa vállalja a kockázatot. Gondolatai megoldást keresve tovább száguldottak.
– Talán megpróbálhatnék én is bejutni. A takarítók talán beengednének, de valahogy az az érzésem, az ajtóm már az ő kártyájuknak sem engedelmeskedik. Hiszen, ha nem használom a szobámat, akkor ott takarítani sem kell. A biztonsági emberek viszont be tudnak jutni.
– Azok nem fognak neked segíteni. Azok tudják, szándékosan zártak ki a szobádból.
– Ez is igaz – bólogatott Jeannie. – Téged viszont esetleg beengedhetnek. Mondhatnád azt nekik, hogy valamire szükséged van onnan.
Lisa elgondolkodni látszott.
– A pokolba is, hát persze, hogy segítek! – szólalt meg végül a lány.
– Köszönöm! – mondta Jeannie elszorult torokkal, s az ajkába harapott. – Igazi barát vagy! – szorította meg Lisa kezét.
A lány egészen zavarba jött attól, ahogy Jeannie elérzékenyült.
– És hol vannak azok az FBI–adatok? – kérdezte gyakorlatiasan.
–Az adatok a “BEVÁSÁRLÓLISTA" feliratú lemezen vannak, a többi lemez között, a fiókomban.
– Világos! – bólintott Lisa. – Még mindig képtelen vagyok felfogni, miért tekintenek ennyire esküdt ellenségüknek!
– Az egész Steve Logannel kezdődött –válaszolta Jeannie. – Mióta Berrington meglátta, azóta jönnek csőstől a bajok. Már azt is kezdem érteni, hogy miért! – tette még hozzá felállva a helyéről.
– Most mit akarsz csinálni? – kérdezte Lisa.
– Elmegyek Philadelphiába.

Berrington a park fáit bámulta szobája ablakából. Ma reggel senki sem használta a teniszpályákat. Képzeletben Jeannie–t látta maga előtt. A félév kezdete után egy vagy két nappal látta először rövid szoknyácskában, fehér cipőben, hosszú, izmos, barna lábaival futkározni a pályán. Már akkor nagyon megtetszett neki. Összeráncolt homlokkal azon tűnődött, vajon miért ragadta meg annyira Jeannie sportos alkata? Sportoló nőket bámulni nem tartozott Berrington kedvenc időtöltései közé, de amikor őt teniszezni látta, az mindig külön örömet jelentett a számára. Olyan volt, mint amikor egy teméseztfilmben az oroszlán vágtába csap át: barna bőre alatt táncoltak az izmok, fekete haja úszott utána a levegőben, a tökéletes test pedig valami döbbenetes és természetellenes könnyedséggel mozgott. De most egyszerűen őrjítő volt számára a gondolat, hogy nem tudja csak ügy egyszerűen kirúgatni. A reggeli megbeszélés simán zajlott mindaddig, amíg Jack Budgen neve szóba nem került. Berrington már

jó előre felkészítette és megfelelően feldühítette Maurice Obellt ahhoz, hogy kizárjon minden békülési lehetőséget. Az viszont rossz hír volt, hogy a fegyelmi bizottság elnöke éppen Jeannie teniszpartnere lesz. Berrington ezt nem nézte meg előre: feltételezte, befolyása lesz majd a fegyelmi bizottság elnökének a megválasztására is, de most csalódottan vette tudomásul, hogy már kész tények elé állították.
Gondterhelten vakarta meg a fejét. Berrington soha nem barátkozott egyetemi kollégáival, sokkal jobban szerette a politikusok és a médiacézárok előkelő társaságát. Tisztában volt viszont Jack Budgen múltjával. Jack harmincéves korában hagyta abba a profi teniszezést, visszatért az egyetemre, megvédte a doktori disszertációját. Ahhoz már túlságosan idős volt, hogy eredeti szakmájában, vegyészként kezdje el a pályafutását, így hivatalnok lett belőle. Az egyetemen lévő könyvtárakat igazgatta, egyensúlyozott az egymással rivalizáló tanszékek igényei között, ami sok tapintatot és diplomáciai érzéket követelt. Jack pedig kitűnően megbirkózott ezzel a feladattal.
Hogyan lehetne valamivel megfogni? Nem volt intrikus alkat, sőt éppen az ellenkezője: kellemes, könnyed természete még bizonyos naivitással is párosult. Meg is sértődne, ha Berrington nyíltan befolyásolni akarná, vagy ha nyílt megvesztegetéssel próbálkozna. Diszkréten azért talán mégis befolyásolni lehet.
Berrington korábban csupán egyszer hagyta magát megvesztegetni. Ma is csomót érez a gyomrában, ha rágondol. Még pályafutása elején történt, mielőtt még professzorrá nevezték volna ki. Egy végzős hallgatónőt csaláson kaptak, mert egy másik társának fizetett azért, hogy diplomamunkáját megírja. Judy Gilmore–nak hívták, s igazán csinos és kedves teremtés volt. A szabályok szerint ki kellett volna zárni az egyetemről, de a tanszékvezetőnek módjában állt enyhébb büntetést is kiszabni. Judy felkereste Berringtont a szobájában, hogy “megbeszéljék a problémát". Hol keresztbe tette, hol egymás mellé rakta a lábait, bánatos pillantásokat vetett Beringtonra, időnként még előre is dőlt, s ilyenkor blúza alatt megvillant csipkés melltartója. Berrington együttérzéséről biztosította és megígérte, közbenjár majd az érdekében. A lány könnyezve köszönte meg a beígért segítséget, megfogta a kezét, szájon csókolta, majd végül lehúzta nadrágján a cippzárat.
Judy soha nem ajánlott neki üzletet. A szexet sem azelőtt ígérte be neki, mielőtt ő fel nem ajánlotta a segítségét, s miután azon melegében, ott a padlón megdugta, a lány nyugodtan felöltözött, megfésülködött, megcsókolta és távozott. Másnap viszont Berrington nagy nehezen rá tudta venni a tanszékvezetőt, hogy elégedjen meg egy figyelmeztetéssel.
Azért fogadta el a megvesztegetést, mert meg tudta győzni magát arról, hogy tulajdonképpen az nem is megvesztegetés volt. Judy segítséget kért tőle, ő ezt megígérte, a lány pedig meghatódott a kedvességétől és lefeküdt vele. Az idő múlásával viszont maga is

rájött, hogy ez merő okoskodás. A szex beígérése hallgatólagosan, a lány magatartásával történt, s mikor ő megígérte azt, amit a lány akart, akkor az meg is pecsételte az üzletet.

A megvesztegetés majdnem annyira elítélendő, mint a megvesztegetés elfogadása. Mindegy, megpróbálja Jacket megvesztegetni, ha tudja. Ennek még a gondolatára is viszolygás ült ki az arcára, de mégis kénytelen volt vele megpróbálkozni. Kritikusan alakult a helyzet.

Ugyanazzal a módszerrel próbálkozik, mint Judy: alkalmat biztosít Jacknek az önámításra. Még néhány percet gondolkodott, majd felemelte a telefont és felhívta Jacket.

– Köszönettel megkaptam a leveledet a biofizikai könyvtár bővítésének a tervéről – indította el a bekerítő hadmozdulatot.

– Óh, igen! – hallatszott a válasz néhány pillanatnyi döbbent hallgatás után. – Ez már elég régen volt, de köszönöm, hogy időt szakítottál rá és elolvastad!

Berrington annak idején csak egy pillantást vetett a dokumentumra.

– Úgy érzem, a javaslatodnak számos nagyon értékes pontja van. Csak azért hívlak, hogy tájékoztassalak: támogatni fogom, amikor az eszközök felosztásra kerülnek.

– Köszönöm! Igazán nagyon kedves tőled.

– Tulajdonképpen azt is el lehetne intézni, hogy a Genetico egy meghatározott összeget különítsen el erre a célra.

– El is nevezhetnénk Genetico Biofizikai Könyvtárnak! - kapott Jack azonnal az ötleten.

– Nagyszerű gondolat! Majd beszélek velük ebben az ügyben – ígérte Berrington, s azt akarta, hogy Jack maga hozza fel a Jeannie–vel kapcsolatos témát. Talán a teniszen keresztül lehetne próbálkozni. – Hogy töltötted a nyarat? – érdeklődött kedvesen. – Voltál Wimbledonban?

– Ebben az évben nem jutottam el. Túl sok volt a munkám.

– Milyen kár! – mondta, és sietséget mímelve úgy tett, mint aki már lerakni készül a kagylót. – Majd később még beszélünk! – Mint ahogy nagyon bízott is benne, Jack nem engedte ki a kezei közül.

– Figyelj csak, Berry, mit szólsz ehhez a szeméthez az újságokban Jeannie–vel kapcsolatban?

Elégedettségét palástolva Berrington úgy tett, mint aki nem tulajdonít fontosságot az ügynek.

– Ugyan már, vihar egy lavór vízben!

– Már megpróbáltam Jeannie–t felhívni, de nincs bent a szobájában.

– Ne nyugtalankodj a Genetico miatt – mondta Berrington, holott Jack nem is említette a céget. – Nem érdekli őket túlságosan a dolog. Szerencsére Maurice Obeli gyorsan és határozottan cselekedett.

– A fegyelmi eljárásra gondolsz?

– Azt hiszem, az már csak merő formalitás lesz.

– Tudod, hogy én vagyok a bizottság elnöke?

– Igen, és nagyon örülök neki, hogy ilyen tiszta fejű ember vezeti le az eljárást.
– A bizottság nem minden tagjának lehet előre megjósolni a magatartását – hangzott ismét Jack kínosan határozatlan állásfoglalása.
– Abban viszont biztos vagyok, hogy az elnöke nem szeszélyes termetű – törölt le Berrington egy izzadtságcseppet a homlokáról.
– Berry – szólalt meg Jack rövid szünet után –, nem lenne szerencsés dolog, ha előítélettel kezelném ezt az ügyet, de azt hiszem, a Geneticónak nem kell különösképpen nyugtalankodnia miatta.
– Köszönöm, Jack! Igazán nagyra értékelem az álláspontodat!
– Persze, amit mondtam, szigorúan kettőnk között marad.
– Természetesen!
– Holnap akkor találkozunk.
– Viszlát! – tette le Berrington a kagylót! *Jézusom, ez nagyon kemény feladatnak bizonyult!* Vajon Jack valóban nem jött rá, hogy éppen most vesztegették meg? Valóban ennyire hajlamos az önámításra? Vagy nagyon is jól értett mindent s csak úgy tett, mintha nem értené?
A bizottság döntését nem lehet még készpénznek venni. Ha holnap reggel nem a megfelelőképpen alakulnak az események, akkor Jeannie holnap délben már ismét az asztalánál ülhet, s tovább nyomozhat a Genetico titkai után. Isten ments, rázkódott meg Berrington még a gondolattól is. Maga elé húzott egy jegyzettömböt, s kezdte egymás alá írogatni a bizottság tagjainak névsorát:
Jack Budgen – könyvtár Tenniel Biddenham – művészettörténet, *Milton Powers – matematika Mark Traeder – antropológia Jane Edelsborough –fizika*
Biddenham, Powers és Traeder konvencionális emberek, hosszú évek óta professzorok, és egész pályafutásuk a Jones Falls Egyetemhez kötődik. Berrington biztos volt benne, rájuk lehet számítani, és ők a rektor álláspontját fogják támogatni. A gyenge láncszemet ez a nő, Jane Edelsborough jelentette. Most majd vele kell egy kicsit foglalkoznia.

Az autópályán Philadelphia felé tartva Jeannie azon kapta magát, hogy gondolatai ismét Steve Logan körül forognak.
Előző este búcsúcsókkal, váltak el az egyetem parkolójában. Most már nagyon bánta, hogy a csók oly röpkére sikerült. Steve telt ajkai teljesen szárazak, a bőre meleg volt. Egyáltalán nem lett volna ellenére ezt a csókot többször is megismételni.
Vajon miért vannak benne előítéletek a fiú korával kapcsolatban? Mi az, ami olyan nagyszerű a nála idősebb férfiakban? A harminckilenc éves Will Temple eldobta őt egy üresfejű nőért, aki csinos örökség várományosa volt. Hát ennyit az érettségről!
Ahogy keresztülvergődött Philadelphia zsúfolt városközpontján, kezdett rajta eluralkodni a feszültség. Itt a lehetőség a nagy áttörésre. Talán most nyílik lehetősége arra, hogy választ találjon Steve és Dennis rejtélyére.

Az Aventine Klinika a folyótól nyugatra, az egyetemi épületek és diákszállók környékén volt. A klinika fákkal körülvett, kellemes, kétszintes épületének alapjait valamikor az ötvenes évek tájékán rakhatták le. Jeannie egy parkolóóránál állt meg kocsijával, és bement az épületbe.
A várócsarnokban négyen voltak: egy fiatal házaspár, az asszonyon érződött a feszültség, a férfin pedig az idegesség; aztán még két, Jeannie korabeli fiatal nő. Mindnyájan az alacsony, kocka alakú puffokon ültek, s szórakozottan lapozgatták a folyóiratokat. Egy élénk mozgású, vidám kisnő az eligazítóból hellyel kínálta Jeannie–t, aki helyet is foglalt a többiek között. Felvett az asztalról egy színes brosúrát, mely a Genetico cég tevékenységével ismertette meg a látogatókat. Kiterítette a térdére, de bele sem olvasott; inkább a várócsarnokot díszítő, kellemesen semmitmondó absztrakt képeket nézegette, eközben türelmetlenül dobolt lábával a padlószőnyegen.
Utálta a kórházakat. Ő mindössze egyszer került be páciensként: huszonhárom éves korában volt egy abortusza. A gyermek apja egy széppreményű filmrendező volt. Éppen szakítottak, és Jeannie abbahagyta a fogamzásgátló tabletta szedését, de aztán a fiú néhány nap elteltével visszatért, megtörtént a nagy kibékülés, ő pedig teherbe esett. A műtét minden komplikáció nélkül lezajlott, de Jeannie napokon keresztül sírdogált, s végleg ki is ábrándult a filmrendezőből, holott a fiatalember mindvégig nagyon rendes volt, és bajában is kitartott mellette.
Ez az élmény még mindig fájó emlékeket kavart fel benne. Felállt a helyéről, járkálni kezdett a váróban. Néhány perc elteltével egy férfi jelent meg a tágas váróspoba túlsó végében lévő ajtóban.
– Doktor Ferrami! – szólította Jeannie–t jó hangosan. Az idegesítően vidám kis emberke az ötvenes éveiben járhatott, s a feje búbján lévő nagy, kopasz foltot seszínű, szökésbarna haj keretezte. – Hello, hello, nagyon örülök – üdvözölte teljesen indokolatlan lelkesedéssel.
– Tegnap este Mr. Ringwooddal beszéltem – fogott vele kezet Jeannie.
– Igen, igen! Én a kollégája vagyok, Dick Minsky. Hogy utazott?
Dicknek volt valami idegrángás az arcában, melytől szinte szünet nélkül, másodpercenként pislogott; Jeannie még meg is sajnálta.
– Mi a célja az érdeklődésének, ha megkérdezhetem? tette fel Minsky a kérdést, mikor felfelé a lépcsőn az utat mutatta.
– Egy titokzatos biológiai jelenség – magyarázta Jeannie. – Két asszonynak fia született, akikről kiderült, hogy egypetéjű ikrek, még sincs semmi közük egymáshoz. Az egyedüli kapcsolat, amit fel tudtam eddig fedezni közöttük az, hogy mindkét asszony itt kapott kezelést a teherbe esés előtt.
– Valóban? – csodálkozott Minsky, de Jeannie–nek az volt az érzése, hogy oda sem figyel rá. Meg is lepődött, mert először azt hitte, a történet majd neki is felkelti az érdeklődését.
– Minden lelethez hozzá lehet férni a számítógépes nyilvántartáson keresztül – magyarázta Minsky, amikor beléptek egy tágas sarokszobába, s már le is ült a

számítógépe elé. – Most pedig legyen szíves megadni annak a két páciensnek a nevét.
– Charlotte Pinker és Lorraine Logan.
– Azonnal, azonnal, mindjárt meg is lesz – mondta, s kezdte bepötyögtetni a neveket a számítógépbe.
Jeannie próbálta valahogy palástolni türelmetlenségét. Körbenézett a szobában. Túlságosan is fényűzően volt berendezve ahhoz, hogy egy egyszerű, nyilvántartást végző hivatalnoké legyen. Dick azért mégis csak több lehet, mint Mr. Ringwood "kollégája", gondolta Jeannie.
– Mit csinál ön itt a klinikán, Dick? – tette is fel azonnal a kérdést.
– Én vagyok a főigazgató.
Jeannie meglepetten összevonta a szemöldökét, de a férfi továbbra is a képernyőt bámulta. Vajon miért foglalkoznak kérésével azonnal a legmagasabb szinten a klinikán? Mint valami halvány füstfelhő, a kellemetlen érzés úgy kezdett ráülni a hangulatára.
– Furcsa! – vonta össze a szemöldökét Dick. – A számítógép szerint ilyen nevek nem szerepelnek a nyilvántartásunkban.
Jeannie kellemetlen érzései már konkrét formát öltöttek. Most fognak hazudni, gondolta magában. Ismét nagyon távol érezte magát a rejtély megoldásától. Úgy érezte, hogy hullámvölgybe került, s a habok mindjárt összecsapnak a feje fölött.
– Jól írtam le a neveket? – fordította Dick a monitort Jeannie felé.
–Igen.
–Ön szerint, mikor járhattak ezek a hölgyek a klinikánkon?
– Körülbelül huszonhárom évvel ezelőtt.
– Óh, kedves – pislogott Dick szaporán Jeannie–re. – Akkor ma hiába fáradt ide.
–Miért?
– Ilyen régi leleteket nem őrzünk meg. A cégnél ilyenek az irattározási szabályok.
– Kidobják talán a régi leleteket? – vonta össze Jeannie hitetlenkedve a szemöldökét.
– Igen, a kórlapokat húsz év elteltével lezúzzuk, hacsak a páciensünk időközben ismét nem jelentkezik. Ezekben az esetekben viszont már az összes leletet felvisszük a számítógépre.
Fájdalmas csalódás volt ezt hallani, nem is beszélve az elvesztegetett időről, melyre pedig most igen nagy szüksége lett volna.
– Furcsa, hogy Mr. Ringwood nem tett erről említést, amikor tegnap este beszéltem vele – jegyezte meg Jeannie keserűen.
– Pedig figyelmeztetnie kellett volna. Talán ön nem említette az időpontokat.
– Teljesen biztos vagyok benne, hogy közöltem, a két hölgy huszonhárom évvel ezelőtt kapott itt kezelést – mondta Jeannie, hiszen már világosan emlékezett is rá, hogy egy évet hozzáadott Steve életkorához.
– Remélem, nem azt akarja ezzel mondani, hogy eltitkolunk ön elől valamit? – kérdezte Minsky, s megpróbált sértődött arcot vágni, de erőfeszítéseinek eredménye kész paródia volt.
– Miért is gondolnék ilyesmire?

– Fogalmam sincs – állt fel Minsky a helyéről. – Most pedig elnézését kérem, de az időm nagyon ki van számítva.
Jeannie is felállt, és megindult előtte az ajtó felé. Minsky lekísérte egészen az előcsarnokba.
– Minden jót! – köszönt el tőle sértett merevséggel.
– Viszontlátásra! – intett búcsúzóul Jeannie is feléje. Az ajtón kilépve megtorpant. Érezte, a harci kedve visszatért. Valami provokatív dolgot akart csinálni, s ezzel is értésükre adni, hogy nem tudták megtéveszteni. Úgy döntött, egy kicsit körbeszaglászik.
A parkolót megtöltötték a legújabb BMW–k és Cadillacek, az ott dolgozó orvosok kocsijai. Elindult az épület oldala felé. Egy fehér szakállas, fekete bőrű férfi valami zajos masinával porszívózta az utakat. Rajta kívül semmi érdekeset nem látott a környéken. Egy falhoz érve megfordult, s visszament az előbbi úton.
A bejárati üvegajtón keresztül Dick Minskyt pillantotta meg, amint az eligazítóban tárgyal azzal a vidám kis nővel. Idegesen kapta fel a fejét, amikor meglátta Jeannie–t elhaladni az ajtó előtt.
Jeannie a másik irányba is körbejárta az épületet, de ott is csak egy jókora szeméttárolót talált. Három, vastag bőrkesztyűt viselő férfi éppen a szemetet rakta fel egy teherautóra. Ostobaság, hessegette el magától Jeannie a gondolatot, amikor hirtelen eszébe ötlött valami. A szemetesek jókora, barna műanyag szemeteszsákokat emelgettek minden látható erőfeszítés nélkül, mintha azoknak súlyuk is alig lenne. Vajon mit dobhatnak le egy klinikán, ami ilyen terjedelmes és mégis ennyire könnyű? Lezúzott papírokat?
– Kérem, dr. Ferrami, szíveskedjen elhagyni a klinika területét! – hallotta meg hirtelen Dick Minsky ijedt hangját.
Megfordulva látta, hogy Minsky közeledik feléje egy, a biztonsági őrök szokásos egyenruháját viselő férfi társaságában.
Jeannie gyorsan odasietett az egymásra dobált zsákokhoz.
– Hé! – ordított rá Minsky.
A szemetesek is megkövültén bámultak rá, de ő rájuk se hederített. Feltépte az egyik zsák oldalát, belenyúlt, s kivett egy maroknyit a tartalmából.
Valami vékony, barna kartonlapnak apró csíkokra szabdalt maradványait tartotta a kezében. Mikor kicsit közelebbről is megnézte, látta, hogy azokra néha tollal, néha géppel valamikor írhattak is valamit. Minden kétséget kizáróan kórházi nyilvántartó kartonok maradványait tartotta a kezében.
Csupán egyetlen dologgal magyarázható, hogy miért visznek el éppen ma ilyen rengeteg zsákot: a nyilvántartásokat ma délelőtt zúzták be! Minden bizonnyal néhány órával a telefonhívása után kezdhettek hozzá.
Ledobta a papírcsíkokat az aszfaltra, és elindult a kijárat felé. Az egyik szemetes dühösen utána kiáltott valamit, de Jeannie–t ez már nem érdekelte. Teljesen biztos volt a dolgában.

Csípőre tett kézzel megállt Dick Minsky előtt. Minsky hazudott neki, és ezért is viselkedett végig úgy, mint egy idegroncs.
– Valami szégyellnivaló titkot rejtegetnek, ugye? – kiáltotta egyenesen az arcába. –Valamit el akarnak titkolni, azért zúzzák be a kartonokat?
– Szó sincs róla – dadogta rémülten Minsky. – Különben is, még a feltételezés is sértő!
– Persze, sértő – csattant fel újra Jeannie, s a düh a legjobb formáját hozta ki belőle. A még mindig magánál tartott, hengerbe csavart Genetico–brosúrával Minsky orra előtt kezdett hadonászni. – Ez a kutatás viszont nagyon fontos a számomra, és szeretném, ha elhinné, hogy aki megpróbál nekem hazudni ebben az ügyben, azzal nagyon kibaszok még azelőtt, mielőtt csinálnának velem valamit!
– Kérem, távozzon!
A biztonsági őr megfogta Jeannie bal könyökét.
– Elmegyek! – mondta Jeannie. – Nem szükséges vezetni.
– Erre, kérem! – mondta a biztonsági ember.
Kiment a parkolóba, de nem szállt be a kocsijába. Fél három volt, és ő még nem is ebédelt. Ahhoz túlságosan ideges volt, hogy valami komolyabbat is befogadjon a gyomra, de egy kávé azért jólesett volna neki. Az utca túlsó oldalán, a kápolna mellett egy kis kávézót pillantott meg. Olcsó és tiszta helynek látszott. Átvágott az úton, és belépett a kávézóba.
Tisztában volt azzal, hogy amit Minskynek mondott, az nem volt több üres fenyegetőzésnél. Egyszerűen nem volt semmi a kezében, amivel árthatott volna neki. Tulajdonképpen még el is árulta magát, amikor értésére adta, hogy tudja, hazudtak neki. Most már még óvatosabbak lesznek vele szemben.
A kávézó csendes volt, csupán néhány egyetemista fejezte be éppen az ebédjét. Jeannie kávét és valami salátát rendelt magának. Várakozás közben széthajtogatta maga előtt a klinika várójában magához vett brosúrát. Azonnal megakadt a szeme a következő szövegen:
Az Avenline Klinikát 1972–ben a Genetico Inc., alapította, s egyike volt az első intézményeknek a világon, ahol az emberi in vitro megtermékenyítést – az újságok által csak “lombikbébi" technikának emlegetett folyamatot tanulmányozták és kifejlesztették.
Jeannie előtt hirtelen minden megvilágosodott.

Jane Edelsboroughnak, az ötvenes évei elején járó özvegyasszonynak még mindig szoborszerű volt az alakja, de már semmit nem adott a megjelenésére; általában laza, népies göncöket viselt, és szandálban járt. Fölényes és lenyűgöző intellektusát külseje még csak nem is sejtette. Berrington teljesen érthetetlennek tartotta az ilyen embereket. Ha valaki ennyire okos, akkor miért próbálja az idióta látszatát kelteni azzal, hogy ilyen rémesen öltözik? Az egyetemek viszont tele vannak ilyen emberekkel. Tulajdonképpen ő jelentette itt a kivételt azzal, hogy olyan kínosan sokat törődik a külsejével.
Sötétkék blézerében, a hozzáillő mellénnyel és vékony szövetből

készült nadrágjában ma különösen elegánsnak érezte magát. Végignézett magán a szekrényajtó belső oldalán lévő hosszú tükörben, aztán elindult Jane–nel találkozni.

A Diákszövetség épülete felé tartott. A tanárok általában ritkán étkeztek ott – Berrington tulajdonképpen még soha be nem tette a lábát abba az épületbe –, de Jane a fizika tanszék locsi–fecsi titkárnője szerint oda ment át bekapni néhány falatot.

Az épület előcsarnokában a bankjegykiadó automaták előtt hosszú sorokban álltak a rövidnadrágos hallgatók. Általános volt a nyüzsgés mindenfelé. Berrington belépett a kávézóba, s körbehordozta a tekintetét. Jane a legtávolabbi sarokban lévő asztalnál ült, egy folyóiratot olvasgatott, és egy zacskóból sültkrumplit eszegetett.

A kávézó olyan önkiszolgáló alapon működött, mint amilyeneket Berrington a repülőtereken, a bevásárlóközpontokban, és a Burger King üzleteiben látott. Ő is fogott egy tálcát, odament árkorláttal körülvett pulthoz. Az üvegezett elejű tálalókban néhány fáradt szendvics és gyászos külsejű sütemény árválkodott. Akaratlanul is megrázkódott; normális körülmények között inkább átment volna a szomszédos államba, semhogy ilyen helyre betegye a lábát.

Nehéz feladatnak ígérkezett. Jane nem az ő zsánere volt. Ez még valószínűbbé tette, hogy a fegyelmi meghallgatáson nem az ő álláspontját fogja képviselni. Minden hódító tudományát latba kell hát vetnie.

Tálcájára tett egy sajtos süteményt és egy csésze kávét, majd elindult Jane asztala felé. Nyugtalan és ideges volt, de. igyekezett laza és derűs benyomást kelteni.

– Jane! – állt meg az asszony asztala előtt. – Micsoda kellemes meglepetés! Csatlakozhatok magához?

– Persze – bólintott Jane barátságosan, s már félre is tette a folyóiratot. Levette a szemüvegét, barna szemeinek sarkában a ráncocskák csodálkozást sejtetően összefutottak. Rémesen nézett ki: hosszú, szürkés haját valami seszínű ronggyal kötötte hátra, szürkészöld blúzának hónaljtájékán izzadtságfoltok ütöttek keresztül.

– Még soha nem láttam itt! –.szólalt meg Jane továbbra is csodálkozó tekintettel.

– Nem is jártam még itt. De a mi korunkban nagyon fontos, hogy az ember ki tudjon zökkenni a saját, megszokott napi rutinjából, nem így van?

– Én fiatalabb vagyok magánál – jegyezte meg az asszony csendesen. – Bár azt hiszem, ezt senki nem feltételezné.

– Óh, dehogynem! – harapott bele Berrington a sajtos süteményébe. Az alja olyan kemény volt, mint a cipőtalp, a töltelék pedig valami citrommal illatosított borotvahabra emlékeztette. Alig bírta magába erőltetni. – Különben, mi a véleménye Jack Budgen biofizikai könyvtárral kapcsolatos elképzeléseiről?

– Ezért akart itt velem találkozni?

– Nem azért jöttem, hogy magával találkozzam, csak az itteni ételt szerettem volna kipróbálni, de bárcsak ne tettem volna! Egyszerűen

rémes! Maga hogy tudja ezt megenni?
– Észre sem veszem, hogy mit eszem, Berry – dugta bele kanalát Jane valami desszerthez hasonló kotyvalékba. – Én ilyenkor is a részecskegyorsítómon gondolkozom. Meséljen nekem arról a könyvtárról!
Berrington valaha nagyon hasonlíthatott rá, mert ő is a munka megszállottja volt, azzal a különbséggel, hogy emiatt soha nem nézett ki úgy, mint egy csavargó. Ennek ellenére valamikor, mint fiatal tudóst, őt is a felfedezés, a megismerés izgalma éltette. Ez a slampos, elhanyagolt külsejű Jane, aki valami olcsó étel majszolása közben is csak a nukleáris fizika problémáival foglalkozik, valami olyan nyugalmat és elégedettséget árasztott maga körül, melyet Berringtonnak soha nem volt alkalma megtapasztalni.
Az is nyilvánvaló volt, hogy elbűvölnie sem sikerül semmivel. Ahhoz Jane túlságosan is okos. Talán intellektuális oldalról lehetne jobban a közelébe férkőzni?
– Csupán arra gondoltam, kicsit többet is foglalkozhatna ezzel a kérdéssel. Maga az egyetem vezető fizikusa, a Jones Falls egyik legnevesebb tudósa, szentelhetne egy kis időt azért ennek a könyvtárnak is.
– Egyáltalán lesz belőle valami?
– Azt hiszem, a Genetico hajlandó lesz majd állni a költségeket.
– Ez mindenesetre jó hír. De miért érdekli ez a kérdés annyira?
– Harminc évvel ezelőtt szereztem nevet magamnak, amikor feltettem a kérdést, hogy az emberi tulajdonságok közül melyek az örökletesek és melyek a szerzettek. A saját és a hozzám hasonlók munkásságának köszönhetően ma már tudjuk, hogy egy sor pszichés tulajdonság kialakulása szempontjából az emberi lények genetikai öröksége sokkal fontosabb szerepet játszik, mint a neveltetés és a környezet.
– Természet vagy neveltetés?
– Pontosan erről van szó! Bebizonyítottam, hogy az emberi lét lényegét a DNS összetétele alkotja. Az ifjú nemzedéket nagyon érdekli ennek a folyamatnak a működése. Milyen mechanizmusok határozzák meg bizonyos vegyi anyagok hatására, hogy nekem kék szemem van, a magáé pedig a mély tüzű barnának majdnem csokoládészín változata.
– Berry! – húzódott fanyar mosolyra Jane szája. – Ha egy harmincéves, büszkemellű titkárnő lennék, akkor még azt hihetnem, hogy flörtölni akar velem.
Így már jobb valamivel, gondolta Berrington. Úgy tűnik, mintha oldódott volna valamit!
– Büszke? – mosolyodott el Berrington, s tüntetőén végignézett Jane mellén, majd újra az arcára emelte tekintetét. – Azt hiszem, mindenkié olyan büszke, amilyennek saját maga érzi.
Az asszony felnevetett, de látszott rajta, hogy nem veszi zokon a tréfát. Lassan azért mégis csak el lehet vele jutni valahova.
– Nos, nekem mennem kell! – állt fel hirtelen Jane a helyéről.
Az ördög vigye el, gondolta Berrington, s ezúttal nem tudta csalódását leplezni.

Nincs ideje, gyorsan fel kell keltenie valamivel az asszony érdeklődését.
– Valószínűleg alakul egy bizottság, mely áttekinti majd az új könyvtár létrehozásával kapcsolatos kérdéseket, mondta a kávézóból kifelé menet. – Szeretném tudni a véleményét, hogy kiket szeretne látni ebben a bizottságban.
– Hűha! Ezen gondolkodnom kell. Most éppen az antianyagról készülök előadást tartani.
A franc essen bele! Ezek szerint vége is a találkozónak.
– Később beszélhetnénk még erről a témáról? – kérdezte az asszony.
– Mit szólna ahhoz, ha együtt vacsoráznánk? – kapaszkodott Berrington az utolsó szalmaszálba.
Jane meglepetten nézett rá.
– Rendben van –válaszolta néhány pillanatnyi gondolkodás után.
– Ma este?
– Miért ne! – tért vissza Jane arcára a kissé zavart kifejezés.
– Este nyolckor magáért megyek – mondta Berrington megkönnyebbülten.
–Oké! – biccentett az asszony, majd megadta a címét, melyet Berrington azonnal fel is írt a noteszába.
– Berry! – szólalt meg Jane. – Mit akar elérni?
– Mit tud ajánlani? – kacsintott rá Berrington. Jane felkacagott, és máris sietett az előadására.

Lombikbébik! Ez volt hát az összefüggés! Jeannie most már tisztán látta a helyzetet.
Charlotte Pinkert és Lorraine Logant meddőség ellen kezelték az Aventine Klinikán. A klinika úttörő munkát végzett az *in vitro* megtermékenyítés terén, azaz amikor az apa spermájával laboratóriumi körülmények között megtermékenyítik az anya petesejtjét, az így kialakult embriót visszaültetik az anya méhébe.
Egypetéjű ikrek akkor születnek, ha a megtermékenyített petesejt az anyaméhben kettéválik, s így két külön szervezet fejlődik ki belőle. Ez a lombikban is megtörténhet, és ebben az esetben a lombikban lévő ikreket akár két különböző nő méhébe is átültethetik, így születhetnek tehát egypetéjű ikrek két, egymással semmiféle kapcsolatban nem álló anyától. Telitalálat!
A pincérnő kihozta Jeannie–nek a salátát, de a lány túlságosan izgatott volt, s úgy érezte, egy falat sem megy le a torkán. A mai napig biztos volt abban, hogy a hetvenes évek elején a lombikbébik még csak elméletben léteztek. De a Genetico akkor nyilvánvalóan évekkel előbbre tartott másoknál a kutatásban.
Charlotte és Lorraine is azt állítják, hogy hormonkezelést kaptak. Tehát a kezelés természetét illetően a klinika hazudott nekik.
Önmagában már ezt is elítélendőnek tartotta, de miután elejétől végéig ismét átgondolta az egészet, valami sokkal rosszabbra is rájött. A kettévált embrió akár Lorraine és Charles, akár Charlotte és az őrnagy

biológiai gyereke is lehetett, de egyszerre kettejüké semmi esetre sem! Egyik asszonyba tehát a másik pár gyermekét ültették át.
Jeannie szívét mintha jeges kéz markolászta volna a rémülettől, amikor rájött arra is, hogy mindkét asszony akár teljesen idegen szülőktől származó gyereket is világra hozhatott.
Próbálta megfejteni, a Genetico vajon miért csapta be ilyen rútul pácienseit? A műtét technikája esetleg még nem volt teljesen kikísérletezve, s talán tengerimalacoknak tekintették a segítségre szoruló nőket? Vagy más, még nyomósabb indokuk volt mindezt a legszigorúbb titokban tartani?
Bármilyen októl vezérelve hazudtak is a hozzájuk bekerült asszonyoknak, Jeannie már megértette, a Genetico miért rettegett annyira kutatásainak továbbfolytatásától. Egy nőt tudomása nélkül idegen szülőktől származó embrióval termékenyítenek meg; hát ennél etikátlanabb dolgot már el sem lehet képzelni. Nem csoda, ha kétségbeesésükben mindent megtesznek annak érdekében, hogy ezt eltitkolják. Ha Lorraine Logan valaha is megtudja, mit követtek el vele, akkor a bíróság akkora kártérítést ítél meg neki, hogy a bűnösök életük végéig sem tudják kifizetni.
Belekortyolt a kávéjába. Mégsem feleslegesen tette meg az utat Philadelphiába. Még nincs meg minden kérdésére a felelet, de a központi problémára sikerült megtalálnia a választ. Hallatlan elégtételt érzett.
Felpillantott, s legnagyobb megdöbbenésére Steve–et látta belépni az ajtón.
Szaporán pislogott, és nem akart hinni a szemének. Kekiszínű nadrágot, kék inget viselt, a sarkával pöccentette be maga mögött az ajtót.
Jeannie szélesen elmosolyodva eléje sietett.
– Steve!"– kiáltott fel örömmel, majd azonnal eszébe jutott korábbi elhatározása; átölelte és szájon csókolta. Ma kicsit más volt az illata. Nem annyira a dohány, hanem valami fűszeresebb arcvíz szagát érezte rajta. A fiú is átkarolta és vjsszacsókolta; Jeannie egy idősebb asszony hangját hallotta maga mögött:
–Istenem, valamikor én is így csináltam!
A környéken ülők közül néhányan hangosan felkacagtak.
– Gyere ülj le! – bontakozott ki a lány az ölelésből.
– Akarsz valamit enni? Megosztom veled a salátámat. Mit keresel te itt? Egyszerűen hihetetlen! Biztosan követtél! Nem, nem! Tudtad a klinika nevét, és úgy döntöttél, szerzel egy kis meglepetést.
– Nagyon szerettem volna veled beszélni – simított végig szemöldökén a fiú mutatóujjának hegyével. Jeannie–t valami zavarta ebben a mozdulatban. – Vajon kitől láthattam már ugyanezt? De aztán hamarosan meg is feledkezett az egészről.
– Látom, a nagy gesztusok embere vagy!
– Én? – kérdezett vissza a fiú szokatlan éllel.
– Szeretsz váratlanul megjelenni és meglepetést okozni, nem így van?
– Azt hiszem, így.

– Kicsit furcsa vagy ma – mosolygott Jeannie a fiúra.
– Mit forgatsz a fejedben?
– Figyelj, teljesen felizgattál, és most zavarban vagyok válaszolta Steve – Nem mehetnénk el innen?
– Dehogynem! – rakott ki Jeannie egy ötdollárost az asztalra, s már fel is állt a helyéről.
– Hol az autód? – kérdezte Jeannie, amikor kiléptek az utcára.
– Menjünk a tieddel!
Mindketten beszálltak a piros Mercedesbe. Jeannie bekötötte magát, de a fiú erről láthatóan megfeledkezett. Ahogy a kocsi elindult, Steve egészen közel húzódott hozzá, felemelte a haját, és csókolgatni kezdte a nyakát. Jeannienek tetszett a dolog, de egy kicsit mégis zavarban érezte magát.
– Azt hiszem, egy kicsit már idősek vagyunk ahhoz, hogy autóban csináljuk.
– Oké! – válaszolta a fiú s abbahagyta a csókolgatást, arcát a menetirány felé fordította, de bal karját továbbra is a lány vállán nyugtatta. A Chesnut Streeten kelet felé tartottak. Mikor a hídhoz értek, Steve megszólalt:
– Menj rá az autópályára, valamit szeretnék neked mutatni!
Az útjelző táblákat követve Jeannie ráfordult a Shuylkill Avenuera, majd hamarosan megállt egy jelzőlámpánál.
A fiú keze közben lecsúszott a válláról, és a mellét kezdte masszírozni. Jeannie észrevette, hogy érintésére a mellbimbója megkeményedik, de továbbra is valahogy kellemetlenül érezte magát. Olyan volt, mintha egy zsúfolt metrókocsiban tapogatná végig valaki.
– Steve, nagyon kedvellek, de nem szeretem, ha így letámadnak!
A fiú nem válaszolt, de ujjai ismét megtalálták Jeannie mellbimbóját, és keményen megszorították.
– Jaj! – kiáltott fel Jeannie. – Ez fájt! Az isten szerelmére, mit csinálsz? – tolta félre a fiút jobb kezével. Közben a lámpa zöldre váltott, s már rajta is voltak a Shuylkill autópálya feljáróján.
– Az ember nem tudja, hányadán áll veled! – panaszkodott Steve. – Először nekem esel és úgy csókolsz, mint egy nimfomániás, aztán egyszerre meg olyan leszel, mint a jégcsap!
– Figyelj, egy lány azért csókol meg, mert meg akar csókolni, de ez még nem jelenti azt, hogy szabad kezet is kaptál, és azt csináld vele, amit akarsz! És soha nem szabad fájdalmat okoznod! – mondta.
– Vannak lányok, akik szeretik a fájdalmat –jegyezte meg Steve, s Jeannie térdére csúsztatta a kezét.
– Különben is, mit akarsz megmutatni nekem? – vette le Jeannie a kezét a lábáról.
– Ezt! – ragadta meg Steve a lány jobb kezét, s Jeannie egy pillanattal később már markában is érezte a fiú meztelen és forró hímvesszejét.
– Jézus Krisztus! – kapta el a kezét. Öltözz fel, Steve, és hagyd abba az éretlenkedést!
A következő pillanatban jókora ütés csattant az arcán.
Felsikoltott és félrekapta a kormánykereket. Veszett tülkölést hallott,

ahogy átlendült a szomszédos sávban közeledő hatalmas kamion elé. Égett az arca, szájában érezte a vér ízét. Megpróbált nem törődni a fájdalommal, és visszaszerezte uralmát a kocsi fölött.
– Te szarházi! – ordított rá.
– Most pedig szépen kézimunkázni fogsz –vigyorgott rá a fiú –, különben kiverem a szart is belőled.
– Egy francot! – kiáltott fel, de szeme sarkából látta, hogy a fiú kicsit hátradőlve újabb ütésre készül. Gondolkodás nélkül belelépett a fékbe.
A fiú előrezuhant, ütése nem talált célba, de fejét alaposan beütötte a szélvédő üvegbe. Egy nagy, fehér limuzin hatalmas kerékcsikorgással éppen csak el tudta kerülni az összeütközést velük.
Mikor a fiú visszanyerte egyensúlyát, Jeannie levette lábát a fékről, erre a kocsi ismét előrelendült. Ha néhány másodpercre megáll az autópálya gyorsforgalmi sávjában, akkor biztosan megrémül, és könyörögve kéri majd, hogy hajtson tovább. Még kétszer vagy háromszor beletaposott a fékbe, s utasát ilyenkor mindig a szélvédő fogta meg.
Ezúttal a fiú már gyorsabban magához tért. A kocsi csikorgó fékekkel megállt, a mögülük érkező járművek bűvészmutatvánnyal határos módon, hatalmas tülköléssel kerülgették ki őket. Jeannie rettenetesen meg volt ijedve, hiszen tisztában volt vele, egy jármű hátulról bármikor beléjük csapódhat. Tervével kudarcot vallott, mert a fiún nem látszott félelem. A szoknyája alá nyúlt, belekapaszkodott harisnyanadrágja gumijába és megrántotta. Reccsenés hallatszott, amikor a harisnyanadrág végigszakadt a combján.
Megpróbálta félretolni, de Steve már teljesen rajta volt. Talán csak nem azzal próbálkozik, hogy menet közben, az autópálya kellős közepén erőszakolja meg? Kétségbeesésében kinyitotta az ajtaját, de a bekapcsolt biztonsági öv miatt nem tudott kiugrani a kocsiból. Megpróbálta kikapcsolni, de a ránehezedő súly miatt nem érte el a csatot.
Dulakodás közben lába ismét lecsúszott a fékről, s a kocsi lassan megindult előre. Kétségbeesésében hirtelen a padlóig nyomta *a* gázpedált.
A kocsi nyílvesszőként lendült előre. Ismét fékcsikorgást hallott, amikor egy autóbusz valóban csak milliméterekkel tudta elkerülni őket. Steve hátrazökkent az ülésen, s egy pillanatra valóban abbamaradt a támadás, de néhány másodperccel később Jeannie újra magán érezte a kezeit; egyik kezével melltartójába nyúlt, a másikkal pedig bugyijában kezdett kotorászni.
Jeannie először jobb könyökével, majd öklével ütötte meg, de a kormánynál ülve szinte semmi erőt nem tudott belevinni az ütésekbe, s csupán néhány másodpercre sikerült megállítani az egymást követő rohamokat.
Vajon meddig folytatódhat ez így? Nincsenek ebben a városban rendőrautók?
A válla fölött észrevette, hogy éppen egy kijáróhoz érkezett. Mögötte néhány méterrel egy hatalmas, ősrégi Cadillac haladt. Az utolsó

pillanatban félrekapta a kormányt. Csikorogtak a kerekek, a Mercedes két kerékre billent s Steve tehetetlenül rázuhant. A kék Cadillac vezetője is félrerántotta a kormányt, mindenfelől veszett dudálás, tülkölés, aztán az egymásnak csapódó autók tompa puffanása és a betört üvegek csörömpölése hallatszott. A Mercedes vezetőülés felöli kerekei lecsúsztak az útról, majd a következő pillanatban, jókora csattanással elérték az útpadkát. Sikerült hát nagy nehezen a lehajtósávra kerülnie.

Beletaposott a gázba, s őrült sebességgel száguldott lefelé a lejtős kijáraton. Amint a kocsi ismét egyensúlyba került, Steve beerőszakolta tenyerét a lába közé, s ujjával a bugyijába akart nyúlni. Jeannie egész testével elfordulva próbálta megakadályozni. Hirtelen a fiú arcára pillantott. Széles mosoly ömlött el rajta, szemei tágra nyíltak, lihegett, és izzadt a szexuális izgalomtól. Láthatóan nagyon élvezte a helyzetet. Ez kész őrület!

Se maga előtt, se maga mögött nem látott járművet. A kijárat végét közlekedési lámpa zárta le, mely éppen akkor váltott zöldre; Balra tőle egy temetőt pillantott meg, és észrevett egy táblát, mely a városközpontba vezető utat jelölte. Gyorsan rákanyarodott, s abban bízott, hamarosan beér a városközpontba, ahol nyüzsögnek majd a járókelők. Legnagyobb csalódására csupán használaton kívül álló, elhagyatott épületeket és lebetonozott térségeket látott. Előttük pirosra váltott a lámpa. Ha most megáll, akkor vége!

Steve kezét már bent érezte a bugyijában, s rá is ordított:

–Megállni!

Minden bizonnyal ő is rájöhetett, ha itt erőszakolja meg, akkor jó eséllyel senki sem avatkozik majd bele.

Egyre mélyebbre hatoló ujjaival már komolyabb fájdalmat is okozott, de még a fájdalomnál is rosszabb volt belegondolni abba, mi következik ezután. Beletaposott a gázpedálba s száguldott a piros lámpa felé.

Bal felől egy mentőautó érkezett, és egyenesen a Mercedes elé került. Jeannie beletaposott a fékbe, félrekapta a kormányt és őrült módon az jutott eszébe, hogy ha most nekimegyek, akkor legalább azonnal kéznél is van a segítség.

A fiú megragadta a kormánykereket, és megpróbált felugratni a járdára. Jeannie gyorsan visszarántotta az úttestre. A hátsó kerekek megcsúsztak, a mentőautó vezetője pedig dühösen dudálni kezdett.

Jeannie mindkét kezével elengedte a kormányt, tányérét Steve mellének feszítette, s teljes erővel ellódította magától. Ereje nyilvánvalóan meglepte a fiút, aki hátrabillent. Jeannie ismét sebességbe kapcsolt és rálépett a gázra. Amikor az első lehetőséget kihasználva bekanyarodott balra, a fiú ismét visszanyerte egyensúlyát.

A kocsi már bekanyarodott a másik utcába, és a városkép egy csapásra megváltozott.

Forgalmas, nyüzsgő utcába érkeztek; egy kórház előtt emberek ácsorogtak, a taxiállomáson kocsisor várakozott, a járdaszegénynél egy bódéban kínai ételeket árultak.

– Végre! – kiáltott fel Jeannie örömittasan, máris rálépve a fékre. Steve belekapaszkodott a kormánykerékbe és visszarántotta. A kocsi ide–oda kacsázva végre megállt az út közepén. Azonnal tucatnyi taxisofőr és járókelő fordult feléjük.
Steve feltépte az ajtót, kiugrott, és rohanni kezdett.
– Hála istennek! – sóhajtotta Jeannie. Néhány pillanattal később már el is tűnt a szeme elől. Lihegve ült a helyén. Végre elment! A lidércnyomásnak vége.

Egy taxisofőr lépett oda hozzá, behajolt a túlsó oldalon lévő nyitott ablakon. Jeannie gyors mozdulattal igyekezett rendbe hozni öltözékét.
– Minden rendben van, hölgyem?
– Azt hiszem, igen – válaszolta a lány még mindig levegő után kapkodva.
– Mi az ördög volt ez az egész?
– Azt én is szeretném tudni! – rázta meg Jeannie a fejét.

Steve a Jeannie háza előtt húzódó alacsony kőfalon ücsörgött, ott várta a lányt. Remegett a levegő a forróságtól, ezért igyekezett egy terebélyes szilfa árnyékában menedéket találni a nap égető sugarai elől.
Zaklatott volt, és teljesen Hatalmába kerítette a kétségbeesés. Ma délután az ügyvédje beszélt Delaware őrmesterrel, aki közölte vele, hogy a Lisa Hoxton hüvelyében talált spermamaradványok pontosan megegyeznek a Steve vérében található DNS–sel.
Látta, már az ügyvédje sem hisz az ártatlanságában. Anya és apa még hittek, de teljesen tanácstalanul álltak az esettel szemben; mindketten éppen eléggé műveltek voltak ahhoz, hogy tudják, milyen rendkívül megbízhatóak a DNS–vizsgálat eredményei.
Legrosszabb pillanataiban már azon tanakodott, vajon nem szenved–e tudathasadásban. Talán élt benne egy másik Steve is, aki nőket erőszakolt meg?
A Dennis Pirikért és saját magát körbelengő titok azért mégis jelentett valami halvány reménysugarat a számára. Dennisnek ugyanolyan a DNS–e, mint neki. Valami itt nagyon nem volt rendjén. Jeannie Ferrami az egyedüli ember, aki választ tudna találni erre a kérdésre.
A gyerekek közben szétszéledtek otthonaikba, a nap is lebukott a túloldalon húzódó házsor mögé. Hat óra tájban a piros Mercedes beállt az alig negyven méterre lévő parkolóba. Jeannie szállt ki belőle. Először nem vette észre Steveet. Kinyitotta kocsija csomagtartóját, és előhúzott belőle egy jókora szemeteszsákot. Bezárta a kocsiját, s a járdán lassan megindult feléje. Elegáns, sötét kosztümöt viselt, de külseje mégis ziláltnak tűnt, s olyan fáradtság és kimerültség látszott rajta, hogy Steve szíve sebesebben kezdett verni az aggodalomtól. El sem tudta képzelni, mitől lehet ilyen viharvert, így is annyira szép volt, hogy Steve szíve belecsavarodott a gyönyörűségbe.

Mikor a közelébe ért, lecsúszott a falról, rámosolyodott, és egy lépést tett feléje.
A lány eltátotta a száját és felsikoltott. Steve azonnal megtorpant a döbbenettől.
– Jeannie! Mi történt? – kérdezte, amikor végre meg tudott szólalni.
– Takarodj innen! – ordította a lány. – Hozzám ne merj érni! Azonnal hívom a rendőrséget!
Steve zavartan és védekezőén tartotta maga elé a tenyerét.
– Persze, persze, szó sincs róla. Egy ujjal sem nyúlok hozzád, oké? Mi az ördög van veled?
A bejárati ajtón Jeannie szomszédja lépett ki a házból. Egy emelettel a lány alatt lakik, jutott Steve eszébe. Az idős, fekete bőrű férfi kockás inget és nyakkendőt viselt.
– Minden rendben, Jeannie? – kérdezte aggodalmasan összeráncolt homlokkal.
– Mintha kiáltást hallottam volna.
– Én voltam, Mr. Oliver – mondta a lány remegő hangon.
– Ez a disznó megtámadott ma Philadelphiában.
– Megtámadott téged? – nézett rá Steve elképedve.
– Soha nem tennék ilyet!
– Te szarházi, még két órája sincs, hogy ezt művelted velem!
Steve szóhoz sem tudott jutni a döbbenettől.
– A franc essen beléd! Nem is jártam Philadelphiában!
– Az a fiatalember – avatkozott a vitába Mr. Oliver – több mint két órája itt ül a falon, Jeannie. Ma délután semmiképpen sem lehetett Philadelphiában.
Jeannie annyira fel volt háborodva, hogy már–már barátságos, csupa szív szomszédját is hazugsággal akarta megvádolni.
Steve közben azt is észrevette, Jeannie–n nincs harisnya; meztelen lábakkal furcsán festett ebben az elegáns öltözékben. Felháborodása pillanatok alatt elpárolgott. Valaki megtámadhatta! Nagyon szerette volna most átkarolni s vigasztalni, de a lány félelmét ezzel, most még csak fokozná.
– Bántott? – kérdezte. – A rohadt állat!
Jeannie vonásai egyszerre megenyhültek, a rettegés is eltűnt az arcáról.
– Két órával ezelőtt már itt volt? – fordult a szomszédjához.
– Egy és háromnegyed órája, egy óra ötven perce – vonta meg az öreg a vállát.
– Csak Dennis lehetett! – bámult a lány ostoba tekintettel Steve arcába.
Steve közelebb lépett *hozzá,* kinyújtotta a kezét, s ujjai hegyével végigsimotta az arcát.
– Szegény Jeannie! – mondta együttérzően.
– És én még azt hittem, hogy te voltál – szólalt meg Jeannie elcsukló hangon, s szemeit azonnal elöntötték a könnyek.
Steve a karjaiba zárta és szorosan magához ölelte. Érezte, amint a lány testének feszültsége fokozatosan enged, majd teljes bizalommal a karjaiba simul. A fejét kezdte simogatni, két ujjával beletúrt a sűrű hajtömegbe. Behunyta a szemét, és már csak arra tudott gondolni, milyen izmos és erős teste van a lánynak.
– Kérnek egy kávét, gyerekek? – köhécselt Mr. Oliver zavartan.

– Nem, de nagyon köszönjük! – bontakozott ki Jeannie Steve karjaiból. – Először is szeretnék megszabadulni ezektől a ruháktól!
Arcáról még mindig nem tűnt el teljesen a feszültség, de Steve így még elbűvölőbbnek látta. Alaposan beleszerettem ebbe a nőbe, gondolta magában. Szeretnék vele tv–t nézni, együtt menni bevásárolni, kanalas orvosságot vinni neki, amikor nem érzi jól magát. Szeretném látni, hogyan mos fogat, hogyan húzza fel a nadrágját, és hogyan keni meg vajjal a pirítós kenyeret. Szeretném, ha megkérdezné tőlem, illik–e a narancsszínű rúzs az arcához, vagy vegyen–e nekem borotvapengét, és hogy mikor érek haza.
Egy darabig azon tűnődött, lesz–e valaha is bátorsága mindezt elmondani neki.
Jeannie fellépett a verandára, és elindult a bejárat felé. Steve kínosan feszengve egyik lábáról a másikra állt. Szeretett volna csatlakozni hozzá, de hívásra várt.
– Gyere, gyere! – fordult feléje Jeannie az ajtóhoz érve.
Követte felfelé a lépcsőn, s mögötte lépett be a nappaliba. Jeannie ledobta a műanyag zsákot a szőnyegre, Belépett a főzőfülkébe, lerúgta a cipőit, és Steve legnagyobb meglepetésére bedobta őket a szeméttartóba.
– Soha nem húzom többé magamra ezt az átkozott göncöt! – mondta dühösen. – Levette a kosztümkabátját, és azt is kidobta. Ezután a döbbenten bámuló Steve szeme láttára kigombolta a blúzát, ami követte a többi ruhadarabot a szemetesbe.
Egyszerű, fekete melltartót viselt. Ezt már biztosan nem fogja levenni előttem, gondolta Steve; de Jeannie akkor már hátra is nyúlt, kikapcsolta, és azt is bedobta a szemétbe. Apró, kemény mellei voltak, barna mellbimbói mereven előreálltak. Vállán, ahol a melltartó pántja egy kicsit szorosnak bizonyult, halvány piros csík húzódott. Steve torka teljesen kiszáradt a látványtól.
Jeannie ezután lehúzta szoknyáján a cippzárat, kilépett belőle, s ott állt előtte egyszerű fekete bugyiban. Steve tátott szájjal bámulta. Tökéletes volt a teste: erős vállak, formás mellek, lapos has, hosszú, kisportolt lábszár. Letolta a bugyiját is, belecsavarta a szoknyájába, s ez a csomag is a szemétben kötött ki. Nemi szőrzete sűrű, göndör, fekete tömegként sötétlett előtte.
Egy pillanatig üres tekintettel bámult Steve–re, mintha nem is tudná, mit keres most a nappaliban. – Le kell zuhanyoznom! – szólalt meg kisvártatva, majd úgy azonmód meztelenül, nyugodt léptekkel elsétált mellette. Steve éhes tekintettel nézett hátulról végig a lány testén, tekintetével szinte beitta magába lapockájának legapróbb részleteit, keskeny derekát, csípőjének domborulatát, a lábon táncoló izmokat. Olyan gyönyörű volt, hogy az már szinte fájt!
Jeannie belépett a fürdőszobába, s néhány pillanattal később már zuhanycsobogás hallatszott.
– Jézusom! – sóhajtott fel szaggatottan Steve. Ott ült a fekete huzatú kanapén. Vajon mit jelentett ez? Valami próba akart lenni? Mit akarhatott ezzel mondani?

Elmosolyodott. Milyen csodálatos test: karcsú, erős, tökéletesen arányos. Most már bármi történjen is, ezt a látványt soha nem fogja elfelejteni.
Jeannie hosszú ideig zuhanyozott. Steve közben rájött, a drámai jelenetek közepette nem is tett neki említést a döbbenetes és számára felfoghatatlan hírről. A fürdőszobában végre megszűnt a vízcsobogás. Egy perc elteltével Jeannie vastag, halvány rózsaszín fürdőköpenyben visszatért a nappaliba, haja még mindig nedvesen tapadt a fejére. Leült mellé a kanapéra s megkérdezte:
– Álmodtam volna, vagy valóban előtted vetkőztem le meztelenre?
– Nem volt álom – válaszolta Steve. – Még bele is gyűrted a ruháidat a szemetesbe.
– Te jó isten! Fogalmam sincs, mi szállhatott meg!
– Nem kell semmiért mentegetőznöd. Nagyon örülök, ha ennyire megbízol bennem. Ki sem tudom mondani, ez milyen sokat jelent a számomra!
– Most biztosan azt hiszed, teljesen elment az eszem.
– Egyáltalán nem hiszem, de valószínűleg egy kis sokkot kaphattál.
– Lehet. Csak annyira emlékszem, hogy mindenképpen meg akartam szabadulni attól a ruhától.
– Talán ez az a pillanat, amikor ki kellene nyitnod azt az üveg vodkát, ami a hűtőszekrényedben van.
A lány tiltakozóan rázta meg a fejét. – Tulajdonképpen egy jázminteát innék meg legszívesebben.
– Hadd készítsem el én! – pattant fel a helyéről Steve, s máris bent volt a főzőfülkében. – De miért hurcolod magaddal ezt a szemeteszsákot?
– Ma reggel kirúgtak az állásomból! Összecsomagolták az összes holmimat, és kizártak a szobámból.
– Micsoda? – meredt rá hitetlenkedve Steve.
– Megjelent ma egy cikk a New York Timesban, mely azt állítja, megsértem az emberek személyiségi jogait azzal, hogy különböző adatbázisokat használok. Azt hiszem viszont, Berrington számára mindez csak ürügy volt arra, hogy megszabaduljon tőlem.
Steve szinte remegett a felháborodástól. Tiltakozni akart, Jeannie védelmére szeretett volna kelni, s szerette volna megóvni mindenféle rosszindulatú vádaskodástól.
– És csak ilyen egyszerűen elbocsáthatnak?
– Nem, holnap lesz a meghallgatásom a fegyelmi bizottság előtt.
– Ezek szerint mindkettőnknek hihetetlenül rossz hete volt – jegyezte meg Steve, s már éppen a DNS–teszt eredményéről akart neki beszámolni, amikor Jeannie a telefon után nyúlt.
– A Greenwood Fegyház telefonszámát kérem! Virginiában, Richmond mellett van.
Steve a teafőzőt töltötte fel vízzel, de Jeannie már tárcsázott is újra.
– Beszélhetnék Temoigne igazgatóval? Doktor Ferrami vagyok. Igen, tartom. Köszönöm. Jó estét, igazgató úr! Hogy van? Én, köszönöm, jól. Ne haragudjon, talán ostobán fog hangzani a kérdés, de Dennis Pinker még mindig ott van önöknél? Biztos ebben? Saját szemével látta? Nagyon köszönöm!

Minden jót kívánok! – mondta búcsúzóul, és Steve–re pillantott. – Dennis most is börtönben van. Az igazgató egy órával ezelőtt váltott szót vele.
Steve egy kanál jázminteát tett a teafőzőbe, s két csészét rakott ki a pultra.
– Jeannie! A rendőrök megkapták a DNS–tesz eredményét.
– És? – kérdezett vissza a lány, s látszott rajta, hogy feszülten várja a választ.
– A Lisa hüvelyében talált spermamaradványok és a vérem DNS–tartalma teljesen megegyezik.
– Most te is arra gondolsz, amire én? – kérdezte Jeannie távolba révedő tekintettel.
– Valaki, aki nagyon hasonlít rám, és akinek a DNS–e is megegyezik az enyémmel, vasárnap megerőszakolta Lisa Hoxtont. Ugyanaz a fickó támadott meg ma téged is Philadelphiában. És nem Dennis Pinker volt!
– Tehát hárman vagytok – szólalt meg ismét Jeannie.
– Jézus Krisztus! – sóhajtott fel Steve kétségbeesetten – így még hihetetlenebb az egész. A rendőrök ezt soha nem fogják elhinni nekem!
–Várj! – szakította félbe izgatottan a lány. – Még nem tudod, mire jöttem rá ma délután, mielőtt még belefutottam volna a hasonmásodba. Megvan a magyarázat!
– Drága istenem, bárcsak igaz lenne!
– Steve, döbbenetesnek fogod találni! – nézett Jeannie mereven a fiú arcába.
– Nem érdekel, akkor is tudni szeretném!
Jeannie belenyúlt a fekete szemeteszsákba, és előhúzta a vitorlavászonból készült táskáját.
– Ezt nézd meg! – mutatta meg Steve–nek az első oldalára kihajtott, színes brosúrát.
Az Aventine Klinikát 1972–ben a Genetíco Inc. alapította, s egyike volt az első intézményeknek a világon, ahol az emberi in vitro *megtermékenyítést – az újságok által csak "lombikbébi" technikának emlegetett folyamatot – tanulmányozták és kifejlesztették.*
Gondolod, Dennis és én lombikbébik vagyunk? – kérdezte tágra nyílt szemekkel Steve. –Igen. Steve valami furcsa émelygést érzett a gyomrában.
– Ez kísérteties! De mit lehet ezzel megmagyarázni?
– Egypetéjű ikrek fogamzását meg lehet oldani laboratóriumi körülmények között is, majd ezeket két különböző nő méhébe át is lehet ültetni.
Steve hányingere egyre erősödött.
– De a sperma és a pete apától és anyától származik? Vagy nem?
– Ezt nem tudom.
– Ezek szerint az is elképzelhető, hogy valójában Pinkerék az igazi szüleim, Istenem!
– Ezenkívül van még másik lehetőség is.
Steve a lány gondterhelt arcáról látta, hogy attól fél, az újabb lehetőség még nagyobb megrázkódtatást okoz. Gondolatai

villámgyorsan cikáztak, s megpróbálta kitalálni, mit is akar Jeannie még mondani.
– Az is elképzelhető, hogy a sperma és pete nem a szüleimtől, de nem is Pinkeréktól származik. Vadidegen emberek gyereke is lehetek.
Jeannie nem válaszolt, de arckifejezése magáért beszélt.
Steve érezte, amint teljesen kicsúszik a lába alól a talaj. Olyan volt az egész, mint egy rémálom, mely egyszerre valós formákat kezd ölteni.
– Ezt még nehéz megemészteni – motyogta. A teafőző közben automatikusan kikapcsolt. Hogy valamivel elfoglalja magát, kitöltötte a teát a csészékbe.
– Tulajdonképpen soha nem is hasonlítottam túlságosan sem apára, sem anyára. Pinkerékhez hasonlítok talán?
– Nem.
– Akkor mégis csak ismeretlenek gyereke lehetek.
– Steve, ez mit sem változtat azon a tényen, hogy anyád és apád nagyon szeretnek, felneveltek, és az életüket is odaadnák érted!
– Miként lehet megmagyarázni a harmadik iker *létezését?* – nyújtotta Steve remegő kezekkel Jeannie felé a teáscsészét.
– Ha a lombikban kettes ikrek voltak, akkor lehettek hármas ikrek is. Ugyanaz a folyamat; az egyik embrió újra kettéválik. Ez a természetben is előfordul, s a laboratóriumban is megtörténhet.
– Apa és anya tud erről valamit?
- Nem hiszem. Édesanyád és Charlotte Pinker azt nyilatkozták, hogy hormonkezelést kaptak a klinikán. Az *in vitro* megtermékenyítést abban az időben még nem csinálták. A Genetico évekkel mindenki előtt járhatott ennek a technikának a kifejlesztésében. Azt hiszem, arról, amit csináltak, elfelejtették tájékoztatni a pácienseiket...
– Nem csoda, hogy a Genetico most nagyon be van ijedve –jegyezte meg Steve. – így az is érthető, hogy Berrington miért akar téged mindenáron lejáratni.
– A Wall Street Journal tegnapi számának véleménye szerint az egész cég értéke száznyolcvanmillió dollár.
– Évekbe is beletelik, amíg megszületik az ítélet.
– Hát nem érted? Maga a fenyegetés meghiúsítaná a cég eladását.
– Hogyan?
– Annak a veszélye, hogy a Geneticónak egy vagyont kell kártérítésként kifizetnie, már önmagában is csökkentené a részvények értékét. A cég megvételét legalább addig elhalasztanák, amíg a Landsmann fel nem becsüli, mekkora kártérítésre kötelezhetőek.
– Hűha! Ezek szerint nem csupán a jó hírnevük forog kockán! Ráadásul még minden pénzüket is elveszíthetik!
– Pontosan! – bólogatott Steve, de gondolatban már visszatért a saját problémájához. – Persze ezek a dolgok rajtam mit sem segítenek – mondta, s újra sötéten kezdte látni a jövőt. – Be kell bizonyítani a harmadik ikerről szóló elméleted helyességét. Ennek pedig egyedüli módja, ha megtaláljuk a harmadikat – mondta elgondolkodva, majd hirtelen

támadt egy ötlete. – A számítógépes módszeredet fel lehetne használni erre a célra? Érted, mire gondolok?
– Persze.
– Ha egyik alkalommal bizonyos közös vonások alapján a program Dennist és engem párosított össze – magyarázta egyre izgatottabban –, akkor egy másik alkalommal engem és a harmadikat, vagy Dennist és a harmadikát fogja kiválasztani.
– A keresőprogramot már átfuttattam az FBI ujjlenyomat–nyilvántartásán.
– Dennis biztosan szerepel ebben a nyilvántartásban! - lelkesedett Steve. – Ha a harmadikról vettek valaha is ujjlenyomatot, akkor a program őt is kimutatja. Ez nagyszerű!
– De az eredmények bent vannak a szobámban egy lemezen.
– Óh nem! Hiszen kizártak a szobádból!
– Sajnos ez a helyzet.
– Az ördögbe! Betöröm az ajtót! Induljunk máris! Mire várunk?
– Visszakerülhetnél a börtönbe. Talán ezt könnyebben is meg lehet oldani.
– Igazad van – bólogatott Steve, de továbbra is alig bírt megnyugodni. – Találni kell valami más módszert a lemez megszerzésére.
Jeannie felemelte a telefonkagylót.
– Megkértem Lisa Hoxtont, próbáljon bejutni a szobámba. Nézzük meg, hátha sikerült neki – mondta, s már tárcsázta is Lisa számát. – Hello, Lisa! Hogy vagy? Én? Nem túlságosan jól. Figyelj, nem fogod elhinni, amire rájöttem! - folytatta a mondókáját, majd röviden összegezte mindazt, amit eddig sikerült megtudnia. – Tudom, hihetetlenül hangzik az egész, de a lemezen lévő adatokkal be tudom bizonyítani. Be tudtál jutni a szobámba? Az ördög vigye el! - bosszankodott Jeannie, s csalódás tükröződött az arcán. – Mindenesetre kösz, hogy megpróbáltad! Valóban nagyon szép volt tőled! Igen! Viszlát!
– Lisa megpróbálta rávenni az egyik biztonsági embert, hogy engedje be a szobámba – mesélte, miután letette a kagylót. – Már majdnem sikerült is neki, de az őr előtte még szólt a főnökének, s ez majdnem az állásába került.
– Most mi a következő lépés?
– Ha a meghallgatás után visszakapom az állásomat, akkor a szobámba is minden további nélkül bemehetek.
– Ki az ügyvéded?
– Nincs ügyvédem. Soha nem volt ilyesmire szükségem.
– Biztos lehetsz benne, az egyetemet a város legdrágább ügyvédje fogja képviselni.
– A fene egye meg! Ezt én nem engedhetem meg magamnak.
Steve alig merte kimondani, ami hirtelen eszébe jutott.
– Nos... én joghallgató vagyok.
Jeannie akkor előredőlt, s könnyű, futó csókot lehelt az ajkára.
– Az ördögbe is, Steve, ez aztán már valami!
Gyors és röpke volt a csók, de Steve–et egészen felvillanyozta. Csodálatosan

érezte magát. Bár nem volt abban biztos, hogy Jeannie mit akart mondani ezzel a valamivel, de biztosan nem lehet rossz dolog.
Igazolni fogja a bizalmat, határozta el keményen magában, és máris a meghallgatással kapcsolatos problémák kezdték el foglalkoztatni.
– Tudsz valamit a fegyelmi bizottság eljárási szabályairól? Jeannie belenyúlt a vitorlavászon táskába, és átadott neki egy kemény fedelű dossziét.
Steve gyorsan átfutotta a tartalmát. A szabályzat az egyetemi hagyományok és a modern jogi zsargon keverékéből állt össze. Egy tanárt el lehetett bocsátani istenkáromlásért és fajtalankodásért, de ami Jeannie–re leginkább vonatkozott: elbocsátás járt azért is, ha valaki szégyent hoz az egyetemre vagy rossz hírét kelti az intézménynek.
Az ügyekben a végső szót nem a fegyelmi bizottság mondja ki; az egyszerűen csak ajánlást tesz az egyetem legfőbb irányító testületének, a szenátusnak. Ha Jeannie holnap veszít, akkor ügyébe a fellebbviteli bíróság szerepét a szenátus tölti be.
– Itt az áll benne, hogy előre értesítened kell a fegyelmi bizottság elnökét, ha jogi képviselő közreműködését kívánod igénybe venni – mutatott rá a szabályzat egyik pontjára.
– Azonnal felhívom Jack Budgent – nyúlt Jeannie máris a telefon után. – Nyolc óra, már biztosan otthon kell lennie.
– A sorsod az ő kezében van. Kicsoda és milyen ember?
– Ő a könyvtár igazgatója, egyébként a teniszpartnerem.
– Az a fickó, akivel vasárnap is játszottál?
– Igen. Inkább hivatalnok, mint tudományos ember. Nagyon jó taktikával játszik, de nincs benne az a gyilkos ösztön, ami igazán naggyá tesz egy teniszjátékost.
– Ezek szerint tehát vetélytársak vagytok a pályán?
– Igen, azt hiszem.
– Nos, milyen benyomást szeretnénk tenni rá? – tette fel a kérdést, s az ujján kezdte számolni az elképzeléseit. – Először is határozottnak és magabiztosaknak kell lennünk, mint akik biztosak a sikerben. Te is nagyon várod ezt a meghallgatást. Ártatlan vagy, örülsz a lehetőségnek, hogy ezt be is bizonyíthatod, és bízol a bizottságban, hogy Budgen bölcs irányítása alatt az majd kideríti az igazságot.
– Oké!
– Másodszor; te vagy a hátrányos helyzetű, gyenge, elesett nő.
– Most viccelsz?
– Csillapodj! – mosolyodott el Steve. – Tudósként még nagyon fiatal vagy, s Berringtonnal és Obellel, ezzel a két minden hájjal megkent öreg rókával állsz szemben, akik hozzászoktak ahhoz, hogy minden az ő akaratuk szerint történjen az egyetemen. Különben is, még egy ügyvédet sem tudsz fogadni magadnak. Budgen zsidó?
– Nem tudom. Elképzelhető.
– Bízom benne. A kisebbséghez tartozók hajlamosabbak szembefordulni a hatalommal. Harmadszor: a meghallgatás során annak is ki kell pattannia, Berrington miért akar mindenáron

eltávolítani az egyetemről. A történet döbbenetes, de akkor is el kell mondani.
– És mit segít ez rajtam?
– Azt a benyomást kelti, hogy Berringtonnak van valami rejtegetnivalója.
– Rendben van. Még valami más?
– Egyelőre nincs semmi.
Jeannie feltárcsázta a számot, és átadta Steve–nek a kagylót.
Steve remegő kezekkel vette át tőle. Ez az első telefonbeszélgetése, melyet valaki ügyvédjeként bonyolít le.
A kicsengést hallgatva megpróbálta felidézni Jack Budgen teniszjátékát. Steve akkor főként Jeannie–t figyelte, de ennek ellenére még most is maga előtt látta az ötven év körüli, kopasz, kisportolt férfi jól kiszámított, ritmusos és rutinos játékát. Budgen legyőzte Jeannie–t annak ellenére, hogy a lány volt a fiatalabb és az erősebb. Steve egyfolytában arra intette magát, hogy ne becsülje le az ellenfelet.
– Halló? – hallatszott a kagylóban a nyugodt, kulturált férfihang.
– Budgen professzor, engedje meg, hogy bemutatkozzam! Steven Logan a nevem.
– Ismerem önt valahonnan, Mr. Logan? – hangzott fel rövid szünet után a kérdés.
– Nem, uram, nem ismer. Most mint a Jones Falls Egyetem fegyelmi bizottsága elnökét hívom, s szeretném tájékoztatni arról, hogy én fogom elkísérni dr. Ferramit a holnapi meghallgatásra. Ügyfelem már nagyon várja a meghallgatást, hogy egyszer s mindenkorra tisztázni tudja magát az ellene felhozott vádak alól.
– Ön ügyvéd? – érdeklődött Budgen meglehetősen hűvösen.
Steve érezte, hogy egyre gyorsabban szedi a levegőt, mintha futva érkezett volna valahonnan.
– Most végzem a jogot, és dr. Ferraminak nincs lehetősége ügyvédet fogadni. Mindenesetre megteszek minden tőlem telhetőt, hogy világosan önök elé tárjam az álláspontját. Ha ez nem sikerül, akkor az önök akaratára bízom magamat. – Itt tartott egy kis szünetet, hogy ezzel is lehetőséget biztosítson Budgennek egy barátságos megjegyzésre, vagy legalább egy elnéző dörmögésre, de szavaira továbbra is fagyos hallgatás volt a válasz. Steve nem hagyta magát kizökkenteni a kerékvágásból. – Megtudhatnám, az egyetemet ki fogja képviselni?
– Úgy tudom, Henry Quinnt kérték fel.
Steve úgy érezte, menten megnyílik alatta a föld. Ez egyike volt a legrégibb ügyvédi irodáknak Washingtonban.
– Nagyon tekintélyes és tiszteletre méltó cég! – jegyezte meg, s megpróbált továbbra is nyugodt maradni.
–Valóban?
Steve látta, simulékony modora nincs semmi hatással erre az emberre. Ideje volt egy kicsit keményebb hangnemre váltani.
– Talán egy dolgot még meg kell említenem. El kell mondanunk a bizottság előtt, hogy Berrington Jones miért viselkedik így dr.

Ferramival szemben. Semmilyen körülmények között nem vagyunk hajlandóak elfogadni, ha bármilyen oknál fogva el akarják halasztani a meghallgatást. Az igazságnak ki kell derülnie.
– Nem tudok semmiféle, a meghallgatás elhalasztására vonatkozó javaslatról.
Természetesen nem is tudhatott, hiszen ilyet senki sem javasolt, de Steve tovább kardoskodott.
– Ha esetleg mégis elhangzana egy ilyen javaslat, akkor kérem figyelembe venni, hogy ez teljességgel elfogadhatatlan dr. Ferrami számára – tette még *hozzá,* s már be akarta fejezni a beszélgetést, mielőtt még túlságosan belebonyolódna a dologba. – Professzor úr, nagyon köszönöm az előzékenységét. A holnapi viszontlátásra!
– Viszontlátásra!
– Hű! Mekkora jéghegy! – sóhajtotta, amikor helyére tette a kagylót.
– Pedig általában nem ilyen szokott lenni! – bámult rá Jeannie értetlenül. – Csak most nagyon hivatalos akart lenni.
Steve majdnem biztos volt benne, hogy Budgenben már megszületett a döntés, és ellenségesen áll Jeannie–vel szemben, de ezt nem mondta meg a lánynak. – Azt is sikerült megtudnom, hogy az egyetemet Henry Quinn fogja képviselni.
– Jó ügyvéd?
Legendásan jó volt a híre. Steve–et kirázta a hideg, ha arra gondolt, hogy Henry Quinn lesz az ellenfele. Jeannie–t viszont nem szerette volna még jobban elkeseríteni.
– Quinn valamikor nagyon jó volt, de azt hiszem, már lefelé szálló ágban van.
Úgy tűnt, Jeannie el is fogadta ezt a választ.
– Most mit csinálunk? – tette fel a kérdést.
Steve végignézett rajta. A rózsaszín fürdőköpeny elől kicsit szétnyílt, és Steve látta a formás melleket.
– Át kell rágnunk magunkat azokon a kérdéseken, melyeket a meghallgatáson feltehetnek! – mondta nagyot sóhajtva. – Ma éjszaka még sok munka áll előttünk!

Jane Edelsborough meztelenül sokkal jobban nézett ki, mint felöltözve.
Halvány rózsaszín lepedőn feküdt, s a szobát illatos gyertyafény világította meg. Tiszta, puha bőre hasonlíthatatlanul vonzóbbá tette, mint azok az anyagszínű rémes holmik, melyeket rendszerint magára húzott. Kedvenc ruhadarabjai elrejtették a dús kebleivel, széles csípőjével amazonokat idéző alakját. Erős alkat volt, de ez jól állt neki.
Az ágyon fekve bágyadt pillantással nézte a kék alsónadrágját magára húzó Berringtont.
– Hű, ez jobb volt, mint amire számítottam! – mondta még mindig mosolyogva.
Berrington ugyanezt érezte, de nem volt mersze ki is mondani. Jane tudta mindazokat a fortélyokat, melyekre általában ő szokta tanítani fiatalabb partnereit, akikkel normális körülmények között le szokott feküdni. Azon tanakodott, vajon hol tanulhatta meg, hogy ilyen jó legyen az ágyban. Egyszer volt férjnél: erős dohányos férje tíz évvel

ezelőtt tüdőrákban meghalt. Nagyszerű szexuális életük lehetett.
Annyira élvezte az együttlétet, hogy most nem volt szüksége a szokásos fantáziálásra. Most nem kellett maga elé képzelnie a híres szépségeket, Cindy Crawfordot, Bridget Fondát vagy Diana hercegnőt, amint mellette fekszik.
– Azért van egy kis lelkiismeret–furdalásom is – tűnődőit el magában Jane. – Már nagyon régen nem csináltam ilyen erkölcstelen dolgot.
– Erkölcstelen? – kérdezett rá csodálkozva Berrington.
– Óh, én nem azt tartom erkölcstelennek, hogy összefeküdtem veled! – jegyezte meg derűsen az.asszony. – Sokkal inkább azt, hogy tudtam, azért fekszel le velem, mert én is tagja vagyok annak a holnapi bizottságnak!
Berrington éppen csíkos nyakkendőjét kötötte, de az asszony szavai hallatán egy pillanatra megdermedt a mozdulata.
– Miért, talán azt kellene hinnem, hogy a diákétterem ablakán keresztül megláttál, és nem tudtál ellenállni szexuális vonzerőmnek? – mosolygott rá Jane szomorkásán. – Nekem nincs szexuális vonzerőm, Berry, legalábbis az olyan felszínes emberek számára, mint te. Neked egészen más, rejtett indítékaid voltak, és nem is kellett hozzá több öt másodpercnél, hogy rájöjjek, miről van szó.
Berrington nagyon ostobának érezte magát. Fogalma sem volt, hogy erre mit válaszoljon.
– Az én szempontomból viszont te igenis rendelkezel szexuális vonzerővel. Virágcsokor, elbűvölő stílus, ráadásul elegánsan öltözöl, és az illatod is kellemes. De mindenekelőtt mégis az a legfontosabb, hogy bárki egy szempillantás alatt meglátja rajtad, mennyire szereted a nőket. Manipulálhatod, felhasználhatod, kihasználhatod, de akkor is szereted őket. Tökéletes partner vagy egy éjszakára, és ezt meg is köszönöm neked – fejezte be Jane, majd magára húzta a lepedőt, oldalára fordult, és behunyta a szemét.
Berrington olyan gyorsan befejezte az öltözködést, amilyen gyorsan csak tudta. Távozás előtt még odaült az ágy szélére. Jane kinyitotta a szemét.
– Támogatni fogsz holnap? – kérdezte.
Az asszony felült, s gyengéden megcsókolta.
– Meg kell ismerkednem a tényekkel, mielőtt eldönteném a dolgot.
– Ez borzalmasan fontos a számomra, sokkal fontosabb, mint gondolnád! – bizonygatta szinte fogcsikorgatva Berrington.
Jane együttérzően bólogatott, de továbbra is megingathatatlan maradt.
– Gondolom, ugyanilyen fontos Jeannie Ferrami számára is.
Berrington megsimogatta, és gyengéden megszorította a bal mellét.
– De ki a fontosabb számodra, Jeannie vagy én? – kérdezte mosolyogva.
– Nagyon is tudom, mit jelent fiatal tudósnak és nőnek lenni egy férfiak uralma alatt álló egyetemen. Ezt soha nem fogom elfelejteni.
– A fenébe! – vette el Berrington a kezét Jane melléről. Kocsijával az asszony Jaguárja szomszédságában parkolt.

A Jaguárról már tudhatta volna, hogy itt többről van szó, mint amit a külső sejtet. Most őt használták ki, de azért nagyon élvezte a dolgot. Az jutott eszébe, vajon a nők is így éreznek–e néha, amikor sikerül elcsábítania őket.
Hazafele menet egyre csak a holnapi fegyelmi tárgyalás körül forogtak a gondolatai. A bizottság négy férfitagját a maga oldalán tudhatta, de Jane–ból nem sikerült kicsikarnia az ígéretet.
Otthon az üzenetrögzítőn Jim Proust jelentkezett s visszahívást kért. Óh, csak semmi újabb rossz hír, futott át agyán a gondolat. Leült az íróasztalához, és tárcsázta Jim lakásának számát;.
Az FBI jól elbaszta a dolgot! – közölte Jim minden bevezetés nélkül.
– Mesélj! – sóhajtott Berrington megadóan.
– Kiadták az utasítást a program futtatásának leállítására, de a parancs nem ért oda időben.
– Az istenfáját!
– Az eredményeket Interneten továbbították is a nőnek.
– Kik szerepeltek a listán? – kérdezte szinte remegve a félelemtől.
– Nem tudjuk. Az FBI nem őriz meg másolatot. Ennek még a gondolata is elviselhetetlen volt a számára.
– Meg kell tudnunk!
– Talán te meg tudod találni. A listának ott kell lennie a szobájában.
– Ki van zárva az irodájából! –jutott Berrington eszébe, s ismét megcsillant előtte a remény. – Talán még nem sikerült lehívnia a postáját! – tette még hozzá, s hangulata mintha egy kicsit derűsebbé vált volna.
– Meg tudod keresni?
– Biztosan! – pillantott Berrington az arany Rolexére. – Azonnal indulok!
– Hívj fel azonnal, ha találtál valamit!
– Persze.
Visszaült a kocsijába, s azonnal az egyetemre hajtott. A környék sötét és néptelen volt. Leparkolt a Diliház előtt, és belépett az épületbe. Másodjára már nem zavarta annyira, amikor beosont Jeannie szobájába. Az ördögbe, túlságosan is nagy tét forog kockán, semmint a méltóságával törődjön!
Bekapcsolta a számítógépet, s azonnal ráállt a Postaládára. Egyetlen levelet talált benne. Legnagyobb csalódására az csupán egy újabb üzenet volt Jeannie barátjától.
Megkaptad tegnap az Interneten küldött levelemet? Holnap Baltimore–ban leszek, és még ha néhány percre is, de valóban nagyon szeretnék veled találkozni. Kérlek, hívj fel!
Szeretettel, Will.
A tegnapi üzenetet nem kaphatta meg, mert Berrington kimentette magának, majd törölte a gépből. Ezt szintén nem kapja meg! De hol lehet az az átkozott FBI–lista? Biztosan lehívhatta, még mielőtt a biztonsági szolgálat kizárta volna a szobájából.
Semmit sem talált. Ismét alaposan átnézte a fiókban talált lemeztartót,

de csupán a számítógépben lévő anyagok másolatait találta benne.
– Ez a nő még annak a rohadt bevásárlólistának a másolatát is megőrzi – motyogta dühösen.
Jeannie telefonjáról hívta fel Jimet.
– Semmi! – közölte lakonikusan.
– Tudnunk kell, kik szerepelnek azon a listán! – mordult fel dühösen Jim.
– Mit kellene tennem, Jim – érdeklődött Berrington gunyorosan, raboljam el talán és kínozzam meg?
– Nála kell lenni a listának, nem igaz?
– Lehívta és kimentette valahova.
– Ha pedig nincs az irodájában, akkor a lakásán kell lennie.
– Logikus – helyeselt Berrington, s már látta, Jim hova akar kilyukadni. – Meg tudod szervezni, hogy – kérdezte, de félbehagyta a mondatot, mert nem akarta kimondani telefonon keresztül, hogy az FBI átkutassa a lakását. Tudod ezt ellenőrizni valahogy? – tette fel másként a kérdést.
– Azt hiszem, igen. David Crane nem tudta megcsinálni, amire kértem, tehát továbbra is tartozik nekem egy szívességgel. Mindjárt fel is hívom!
– A holnap délelőtt alkalmas is lenne erre. A meghallgatás tízkor kezdődik, s néhány órát biztosan ott fog tölteni.
– Világos! Majd én elintézem. De mi van akkor, ha a lemezt a táskájában tartja? Akkor mit csinálunk?
– Fogalmam sincs! Jó éjszakát, Jim!
– Jó éjszakát!
Letette a kagylót, de még néhány percig ott ült az íróasztalnál, s csak nézte a keskeny, Jeannie világos, merész színeivel élénkített apró kis szobát. Ha holnap nem úgy alakulnak az események, mint azt tervezte, akkor a lány már délben ismét ennél az íróasztalnál ülhet, kezében az FBI-listával, s tovább folytathatja a nyomozást. Akkor már minden készen áll ahhoz, hogy három nagyszerű embert tönkretegyen.

Fehér falú nappalijában, a fekete szövettel bevont kanapén ébredt. Még mindig a rózsaszín fürdőköpeny volt rajta.
Steve valamikor bemehetett a hálószobába, levette az ágyról a kék–vörös csíkos takarót, és most éppen az alatt szundikált összegömbölyödve.
Steve mindenesetre semmiképpen sem hibáztatható azért, hogy fejét a combján nyugtatta s karjával átölelte a derekát. Mindezt magától, álmában csinálhatta. Kicsit zavarba is jött, hiszen arca olyan közel volt a fiú ágyékához. Az jutott eszébe, Steve vajon mit gondolhat róla? Viselkedése meglehetősen furcsának tűnhetett. Meztelenre vetkőzött előtte, majd az ölébe kuporodva elaludt. Úgy viselkedett, ahogy valaki csak a szeretőjével viselkedik.
Felült a kanapén, hogy jobban lássa a fiú arcát. Steve ruhája meglehetősen összegyűrődött, a haja is rendezetlenül lógott a homlokába, kicsit a szakálla is kinőtt; de így is nagyon ennivaló volt.
–Aludtál valamit?
– Túlságosan is jól éreztem magam, semmint el tudjak aludni! – rázta meg

tagadóan a fejét a fiú.
– Csak azt ne mondd, hogy még horkoltam is!
– Nem horkoltál, csak egy kicsit csorgott a nyálad – mutatott egy nedves foltra a nadrágján.
Jeannie a kékes, fluoreszkáló fénnyel világító faliórára vetett egy pillantást, s máris felpattant a helyéről.
–Nincs sok időnk! – mondta riadtan. – A meghallgatás tízkor kezdődik.
– Amíg lezuhanyozol, főzök egy kávét – ajánlotta fel Steve nagylelkűen.
Jeannie meglepetten bámult rá. *Az* egész annyira valószerűtlennek tűnt a számára, hogy meg is kérdezte:
– Ki vagy te, nem a Mikulás hozott véletlenül?
– Az elméleted szerint – kacagott fel Steve – egyenesen a lombikból érkeztem! Bár az ördög tudja – komolyodott el hirtelen az arca.
Jeannie hangulatára is kezdett árnyék borulni. Belépett a fürdőszobába, ledobta magáról a fürdőköpenyt, beállt a zuhany alá. Hajmosás közben egyre az járt az eszében, milyen kemény harcokat vívott az elmúlt tíz év során: versengés az ösztöndíjért, az intenzív edzésmunkával párosuló éjszakába nyúló tanulás, disszertációja megvédésekor opponenseinek kicsinyes szőrszálhasogatása. Úgy dolgozott, mint egy robot, hogy eljusson idáig, s mindezt azért, mert a tudomány katonája akart lenni, segíteni akart az emberi fajnak önmaga jobb és teljesebb megértésében. És Berrington Jones most mindettől meg akarja fosztani.
A zuhanyozástól kicsit a hangulata is derűsebbé vált. A haját törülgette éppen, amikor megszólalt a telefon. Az ágya melletti készülékről emelte füléhez a kagylót.
–Igen?
– Jeannie? Itt Patty beszél.
– Szevasz, hugicám, mi újság?
– Apa jelentkezett.
– És hogy van? – ült le Jeannie az ágy szélére.
– Le van égve, de egészséges.
– Először engem keresett meg – mesélte Jeannie. – Hétfőn érkezett. Kedden egy kicsit megsértődött, mert nem főztem neki vacsorát. Szerdán már el is ment, de magával vitte a számítógépemet, a tv–met meg a rádiómat. Már biztosan elitta vagy elkártyázta, amit kapott érte.
– Óh, Jeannie, hiszen ez szörnyű! – siránkozott Patty.
– Eléggé az, úgyhogy zárd el az értékeidet!
– Meglopja a saját családját! Óh, istenem, ha Zipp ezt megtudja, akkor azonnal ki fogja dobni!
– Ennél komolyabb problémáim is vannak, Patty! Talán ma kirúgnak az állásomból.
– Miért, mi történt, Jeannie?
– Most nincs időm elmagyarázni, de majd később felhívlak.
– Oké! –Beszéltél anyával?
– Mindennap beszélek vele.

– Óh, hiszen ez nagyszerű, és számomra is megnyugtató egy kicsit. Nekem mindössze egyszer sikerült beszélnem vele.
– Jól van, majd még később felhívlak.
– Sok szerencsét!
Jeannie letette a kagylót, s csak akkor vette észre, hogy egy csésze kávé gőzölög az éjjeliszekrényén. Csodálkozva csóválta meg a fejét. Mindössze egy csésze kávé az egész, mégis egyszerűen döbbenetes, Steve mennyire eltalálja még a gondolatait is.
– Nem akarsz zuhanyozni? – szólt ki a nappaliba magára kapva a fürdőköpenyét.
– De, akarok – lépett be a hálószobába Steve. – De nincs tiszta ingem!
– Nekem nincs itthon férfiingem, de várj csak, mégis akad valami! – mondta örömmel, mert eszébe jutott az a fehér, Ralph Lauren márkájú ing, melyet Lisa kapott kölcsön a tűzeset után. A matematika tanszéken volt valakié. Jeannie el is küldte a mosodába, s most ott lapult celofánba csomagolva a szekrényben.
– Pontosan az én méretem. Tökéletes!
– Most ne kérdezd, honnan van, mert hosszú a történet előzte meg Jeannie a kérdést. – Azt hiszem, van valahol egy nyakkendőm is – keresgélt a szekrény egyik fiókjában, majd előhúzott egy kékpettyes selyem nyakkendőt, melyet akkor szokott felvenni fehér blúzához, amikor fiúsán akart kinézni.
– Kösz! – vette magához Steve a nyakkendőt is, és belépett az aprócska fürdőszobába.
Jeannie csalódott bizsergést érzett a bőre alatt. Arra számított, Steve majd itt dobja le magáról az inget. Férfiak! gondolta magában; a torzszülöttek minden kérés nélkül mutogatják magukat, a jó kiállásúnk pedig olyan szégyellősek, akár az apácák.
– Kölcsönvehetem a borotvádat? – szólt ki Steve a fürdőszobából.
– Hát persze, ott van, megtalálod.
Figyelmeztetés saját magamnak: feküdj le gyorsan ezzel a fiúval, mielőtt még a testvérednek nézned!
Jeannie a legelegánsabb fekete ruhája után kutatott a szekrényben, s csak most jött rá, hogy tegnap bedobta a szemétbe. – Átkozott bolond! – motyogta dühösen. – Még mindig kivehetné onnan. De biztosan nagyon összegyűrődött, és pecsétek is éktelenkednek rajta. Volt egy hosszított fazonú középkék zakója... fekete nadrággal, fehér blúzzal azt fogja felvenni. Egy kicsit élénk a színe, de a célnak megfelel.
Leült a fésülködőasztalához, kezdte kifesteni magát. Steve lépett ki a fürdőszobából, s így ingben és nyakkendőben kitűnően nézett ki.
– Van néhány fahéjas csiga lefagyasztva a hűtőben – mutatott Jeannie a konyha felé. – Ha éhes vagy, akkor a mikróban felmelegítheted magadnak.
– Nagyszerű! – mosolyodott el Steve.
Steve behozta a kávét, hogy a lány nyugodtan be tudja fejezni a sminkelést. Jeannie gyorsan felhajtotta a kávét és magára kapkodta a ruháit. Kiment a nappaliba s látta, hogy Steve a konyhapultnál ül.

– Megtaláltad a fahéjas csigát?
– Meg, persze!
– És hol van?
– Azt mondtad, nem vagy éhes, ezért megettem az egészet.
– Mind a négyet?
– Hm... tulajdonképpen két csomaggal találtam.
– Nyolc fahéjas csigát ettél meg?
– Megéheztem! – válaszolta Steve kicsit zavartan.
– Nos, indulhatunk! – mondta a lány.
– Egy pillanat! – szólalt meg Steve hátulról megfogva Jeannie karját.
– Mi történt?
– Jeannie, nagyszerű dolog, hogy a barátodnak tartasz, én is nagyon szeretek veled lenni, de ennél többre vágyom.
– Tudom nagyon jól.
– Kezdek nagyon szerelmes lenni beléd.
Jeannie Steve szemébe nézett. A fiú szavai belülről fakadtak, s nagyon őszintén csengték.
– Én is vonzódom hozzád – válaszolta eltúlzott könnyedséggel.
– Szeretkezni akarok veled. Annyira kívánlak, hogy az szinte már fáj!
De szívesen hallgatnám ezt napestig, gondolta Jeannie magában.
– Nézd – szólalt meg mosolyogva –, ha dugni is úgy tudsz, mint enni, akkor a tied vagyok!
A fiúnak a válasz hallatán leesett az álla. Jeannie azonnal rájött, ezt nem kellett volna mondania.
– Ne haragudj! – mentegetőzött. – Egyáltalán nem akartam viccet csinálni belőle!
A fiú csak elnézően megrántotta a vállát.
– Figyelj ide! – fogta meg Jeannie a kezét. – Először együttes erővel engem kell megmenteni. Azután megmentünk téged, utána meg jöhet a szórakozás!
– Oké! – szorította meg Steve a lány kezét.
– Menjünk együtt! –javasolta Jeannie, amikor kiértek az utcára. – Majd később visszahozlak a kocsidhoz.
Beszálltak a Mercedesbe. Ahogy Jeannie rákapcsolta a gyújtást, a rádió is megszólalt. A forgalomban araszolva hallotta, ahogy a hírolvasó bemondó a Geneticót említi. Azonnal felhangosította a készüléket: “Jim Proust szenátor, a CIA volt igazgatója ma készül hivatalosan is bejelenteni, hogy jövőre republikánus színekben indulni kíván az elnökválasztáson. Programjában azt ígéri, hogy a szociális juttatások lefaragásával tíz százalékkal csökkenteni fogja a személyi jövedelemadót. A kampány finanszírozása várhatóan nem fog problémát jelenteni a számára, hiszen hatvanmillió dollárral részesül a Genetico kutatócég eladásából. Sport: A philadelphiai..."
– Mi a véleményed? – kapcsolta ki Jeannie a rádiót.
– Egyre nagyobb tétek forognak kockán! – rázta meg kicsit elkeseredetten a fejét. – Ha nyilvánosságra hozzuk a Genetico igaz történetét, akkor a

vállalat eladásának terve kútba esik, és Jim Proust sem tudja finanszírozni az elnökválasztási kampányát. És Proust nagyon gonosz ellenfél. Furcsa szerzet: volt CIA–főnök, ellene van minden fegyverkorlátozásnak és így tovább. Útjában vagy néhány nagyon veszélyes embernek, Jeannie!
– Így még érdemesebb harcolni ellenük! – szorította össze Jeannie a fogát.

Az egyetem igazgatósági épülete, a Hillside Hall előtt egész népes kis tüntetés alakult ki. Harminc vagy negyven hallgató, többségükben lány, álldogált a bejárati lépcsősor lábánál.
Az összegyűltek örömteli zsivajjal köszöntötték, amikor megpillantották. Jeannie odalépett hozzájuk és üdvözölte őket. Steve mindvégig a nyomában maradt. Nem minden tanár kap ilyen belülről fakadó támogatást a hallgatóitól. Jeannie kezet rázott a fiúkkal, megcsókolta a lányokat. Steve felfigyelt egy csinos, szőke lányra, aki egyre csak őt bámulta.
Jeannie éppen egy idősebb nőt ölelt meg a tömegben.
– Sophie! – kiáltott fel meglepetten. – Mit is mondhatnék erre?
– Sok szerencsét odabent! – bátorította az asszony. Jeannie–nek nagy nehezen sikerült elszakadni a tüntetőktől, s örömteli, sugárzó arccal indult meg a lépcső felé.
– Látod, nekik is az a véleményük, hogy meg kell hagyniuk az állásodban! – jegyezte meg Steve.
– Nem is tudom elmondani neked, mindez milyen sokat jelent a számomra – mondta Jeannie még mindig meghatottan. – Az az idősebb nő Sophie Chappie, professzor a pszichológia tanszéken. Eddig azt hittem, hogy gyűlöl. Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy ő is kiáll mellettem!
– Ki volt az a csinos szőke lány a sor elején?
– Nem ismerted meg? – nézett rá Jeannie csodálkozva.
– Még soha nem láttam, de egyszerűen nem tudta levenni rólam a tekintetét – mesélte, aztán hirtelen mintha megértett volna valamit. – Óh, istenem, biztosan ő lehetett az áldozat!
– Lisa Hoxton.
– Nem véletlen hát, ha úgy bámul rám! – jegyezte meg Steve, s nem tudta megállni, hogy hátra ne pillantson. Az alacsony, telt, de nagyon csinos lány élénk, életvidám teremtésnek látszott.
Az igazgatósági épület még mindig őrizte a régi idők fényét és tekintélyét. Jeannie végigvezette Steve–et a márványborítású előcsarnokon a bronztáblával jelölt ajtóig, mely egy pazar kialakítású, de komor, enyhén félhomályos helyiségbe nyílt. A magas mennyezet alatt a keskeny, gótikus ablakokon beszűrődő fény masszív, vaskos lábú, tölgyfa bútorokat világított meg. A faragott márványkandalló előtt hosszú asztal állt.
Az asztal egyik oldalán négy férfi és egy középkorú nő foglalt helyet. A középen ülő, kopasz férfiban Steve azonnal felismerte Jeannie

teniszpartnerét, Jack Budgent. Feltételezhetően ez lehetett maga a fegyelmi bizottság, mely kezében tartotta Jeannie sorsát és jövőjét. Mélyet lélegezve próbálta izgalmát csillapítani.

Az asztalon keresztül kezet fogott Jack Budgennel.

– Jó reggelt, doktor Budgen! Steven Logan vagyok – mutatkozott be mosolyogva. – Tegnap már beszéltünk egymással – mondta ösztönös, fesztelen könnyedséggel, holott legbelül éppen az ellenkezőjét érezte.

Budgen után sorba kezet fogott a bizottság többi tagjával is.

A hosszú asztal közelebb eső, keskeny oldalánál még két férfi üldögélt. A tengerészkék öltönyt viselő Berrington Jones volt, akivel Steve hétfőn már találkozott. A vékony, ritkás hajú, vékony csíkokkal díszített sötétbarna öltönyös férfi minden bizonnyal Henry Quinn lehetett.

Quinn fölényes gőggel mérte végig, mielőtt szóba állt volna vele.

– Mi az ön jogi képesítése, fiatalember?

Steve barátságosan rámosolygott, s egész halkan odasúgta neki:

– Menj a picsába, Henry!

Quinn szaporán pislogni kezdett, mintha valaki orrba vágta volna. Steve elégedetten azt gondolta: ez volt az utolsó alkalom, te szarházi, amikor ilyen leereszkedő stílusban próbálkoztál velem!

Kihúzott egy széket, és mindketten helyet foglaltak az asztal túlsó oldalánál.

– Nos, talán akkor el is kezdhetjük! – szólalt meg Jack Budgen. Az eljárás nem hivatalos jellegű, a végső döntést az egyetemi szenátus mondja ki.

Miközben Jack beszélt, Steve a bizottság tagjait figyelte, s megpróbált a tekintetekben valami együttérzést felfedezni. Az eredmény nem volt valami biztató. Csupán az egyetlen nő, Jane Edelsborough nézett Jeannie–re, a többiek még a tekintetét is elkerülték. Négy ellene, egy mellette, állapította meg induláskor. Nem tűnt szerencsésnek ez az arány.

Quinn elkezdte mondókáját. Száraz, szenvtelen hangon beszélt, nagyon pontosan fogalmazott. Lassan és kimérten fejtette ki álláspontját. Steve már csak abban bízott, ez esetleg hiba is lehet egy ilyen összetételű bizottság előtt, melynek átlagon felüli értelmi képességekkel rendelkező tagjai nem igénylik ezt a szájbarágós stílust.

Az ügyvéd végre befejezte kiselőadását, és kérdéseket kezdett feltenni Berringtonnak. Először megkérdezte, Berrington mikor hallott először Jeannie számítógépes keresőprogramjáról.

– Hétfőn délután – válaszolta Berrington, s felidézte a Jeannie–vel folytatott beszélgetést. Az általa elmondott történet szöges ellentétben állt mindazzal, amit Jeannie Stevenek elmesélt. – Amint pontosan megértettem ennek a technikának a lényegét – jelentette ki Berrington –, azonnal közöltem is vele, hogy amit csinál, – az törvényellenes.

– Micsoda? – csattant fel Jeannie.

Quinn rá se hederített, s továbbkérdezte Berringtont.

– És hogy reagált erre doktor Ferrami?

– Rettentően dühbe gurult.

– Átkozott hazug! –jegyezte meg Jeannie. A lány szavai hallatán Berrington elpirult.
– Kérem, tartózkodjanak a közbeszólástól! – avatkozott közbe Jack Budgen.
Steve továbbra is a bizottság tagjait figyelte. Már mindnyájan Jeannie–t nézték. Steve csitítóan tette kezét a lány karjára.
– Milyen választási lehetőségeket lát most ebben az ügyben? – tette fel Quinn a következő kérdését.
– Csupán egy lehetőséget látok. Határozottan meg kell mutatnunk, az egyetem elhatárolja magát attól, ha a tudományos kutatók megsértik a személyiségi jogokat. Be kell bizonyítanunk azt is, rendelkezünk akkora erővel, hogy érvényt szerezzünk saját szabályainknak. Ennek egyedüli módja dr. Ferrami elbocsátása. Nem látok más kiutat ebből a helyzetből.
– Köszönöm, professzor úr – fejezte be Quinn, és leült a helyére.
–Vannak kérdései, Mr. Logan? – fordult ezután Jack Budgen Steve felé.
– Természetesen vannak – válaszolta Steve, majd néhány másodperces szünetet tartva összeszedte gondolatait. Felállt a helyéről, és kemény pillantást vetett Berringtonra. Ha Jeannie elmélete igaznak bizonyul, akkor ennek az embernek most nagyon furcsa érzései lehetnek. Úgy érezheti magát, mint Frankenstein, amikor az általa teremtett szörny fogja vallatóra. Steve ezt ki is akarta használni, hogy kizökkentse Berringtont a nyugalmából, mielőtt felteszi neki a konkrét kérdéseket.
– Ön ismer engem, professzor úr? – tette fel az első kérdését.
Berrington egyszerre szétszórtnak, idegesnek látszott.
– Ah... azt hiszem, hétfőn már találkoztunk... igen.
– Tud mindent rólam?
– Nem, nem teljesen értem a kérdését.
– Egy egész napos vizsgálatnak vetettem alá magamat az önök laboratóriumában, tehát igen sok információval rendelkezhet velem kapcsolatban.
– Most már értem, mire gondol, igen. Berringtonon látszott, iszonyú kényelmetlenül érzi magát.
– Mis Freelander, a New York Times riportere közölte önnel, hogy honnan értesült dr. Ferrami munkásságáról? - kezdte Steve.
– Ha közölte is, dr. Obeli erről nem tett nekem említést.
– Tehát ön meg sem kérdezte?
– Nem.
– Nem jutott esetleg eszébe elgondolkodni azon, honnan szerezhette az információit?
– Az újságíróknak megvannak a maguk forrásai.
– Mivel dr. Ferrami eddig még semmit sem publikált a jelenleg folyó kutatásairól, ez a forrás minden bizonnyal valami természetes személy lehet.
Berrington elbizonytalanodott s Quinnre pillantott tanácsért.
– Uram! – állt fel helyéről az ügyvéd, s Budgen felé fordult. – A tanút nem lehet következtetések levonására felszólítani.
Budgen bólogatva vette tudomásul a tiltakozást.

– De ez itt most nem hivatalos bírósági eljárás! – vetette közbe Steve. – Nem kell szigorúan ragaszkodnunk a tárgyalóterem merev szabályaihoz.
– A kérdés érdekesnek és lényegesnek látszik, Jack! – szólalt meg Jane Edelsborough az első alkalommal.
Berrington sötét pillantást vetett az asszonyra, aki egy apró vállrándítással mintha azonnal bocsánatot is kért volna tőle. Meglehetősen intim mozdulatnak látszott.
Budgen még várt egy rövid ideig; talán abban bízott, a bizottság tagjai közül valakinek más lesz majd a véleménye, s akkor majd mint elnök, ő hozhatja meg a döntést. De senki sem nyilvánított véleményt a kérdésről.
– Rendben van! – mondta rövid szünet után. – Folytassa, Mr. Logan!
– Mi oka lehet kollégái közül bárkinek is, hogy lejárassa dr. Ferramit és munkásságát?
– Ezt nem tudom megmondani.
– Most pedig beszéljünk arról a telefonhívásról, amely Preston Barcktól, a Genetico elnökétől érkezett! – szólalt meg ismét Steve. – Ön ezt úgy állította be, mintha Mr. Barck csupán egyike lenne az egyetem azon támogatóinak, akik aggodalmukat fejezték ki. De ennél egy kicsit azért többről van szó, nem így van? Mikor találkoztak önök először?
– Mikor a Harvardra jártam, negyven évvel ezelőtt.
– Ezek szerint ő az egyik legrégebbi barátja?
– Igen.
– Ügy tudom, a Geneticót is együtt hozták létre.
– Igen.
– Ezek szerint üzlettársa is?
– Igen.
– A céget most éppen fel akarja vásárolni egy német gyógyszeripari konglomerátum, a Landsmann.
– Igen.
– Mr. Barck igen sok pénzt keres ezen az üzleten?
– Nyilvánvaló.
– Egy másik barátja, Proust szenátor szintén erősen érdekelt az ügyben. A mai hírek szerint az üzletből származó részesedését az elnökválasztási kampányának finanszírozására kívánja fordítani.
– Nem ismerem a ma reggeli híreket.
– Ön is részesedik az üzletből?
– Igen.
Steve ellépett Jeannie mögül, s egészen közel állt meg Berringtonhoz, hogy minden tekintet rászegeződhessen.
– Ön is részvényes a cégnél, nem csupán tanácsadó, ugye?
– Nincs abban semmi rendkívüli, ha valaki mind a két szerepet betölti.
– Professzor úr, mekkora összeget jelent ön számára a Genetico részvényeinek eladása?
– Azt hiszem, ez magánügy.
– A Wall Street Journal szerint száznyolcvanmillió dollárt fognak fizetni a cégért.
–Igen.

– Száznyolcvanmillió dollár! – ismételte meg Steve az összeget, s elég hosszú szünetet tartott, hogy kínos csend ülje meg a termet. A professzorok még nem is láttak ennyi pénzt. – Ön egyike annak a három embernek, akik között ez az összeg elosztásra kerül?
Berrington bólintással válaszolt.
– Ezek szerint minden oka megvolt a nyugtalanságra, amikor megjelent az a cikk a New York Timesban. Az egyik barátja, Preston eladni készül a céget, a másik barátja, Jim Proust indulni akar az elnökválasztáson, ön pedig hatalmas összeget szeretne bekasszírozni. Biztos abban, hogy a Jones Falls Egyetem tekintélyének megőrzése vezérelte, amikor javasolta dr. Ferrami eltávolítását az állásából? Vagy csupán az említett körülmények vezérelték a döntésben? Legyünk őszinték, professzor úr... ön pánikba esett.
– Határozottan kijelentem…
– Ön elolvasta az újságcikket, már maga előtt látta, hogy az üzlet meghiúsul, és ezért kapkodni kezdett. Hagyta, hogy a New York Times magára ijesszen.
– A New York Timesnál azért többre van szükség, hogy rám lehessen ijeszteni, fiatalember. Gyorsan és határozottan cselekedtem, nem pedig kapkodtam!
– Arra kísérletet sem tett, hogy megtudja, honnan szerezte a lap az értesüléseit?
– Nem.
– Hány napot töltött el azzal, hogy kiderítse az igazságot vagy másképpen fogalmazva, kiderítse a lap állításainak megalapozottságát?
– Nem kellett hozzá hosszú idő...
– Inkább órákról és nem napokról van szó?
–Igen...
– Vagy valójában *egy órájába sem került* annak a sajtóközleménynek a jóváhagyása, mely nyilvánosságra hozta dr. Ferrami kutatásainak a felfüggesztését.
– Biztos vagyok benne, hogy egy óránál azért többet vett igénybe.
– Legyünk nagylelkűek – vonta meg Steve együttérzően a vállát –, mondjuk, akár két órát is rászánt az ügyre – mosolyodott el, majd egy széles gesztussal Jeannie felé mutatott, hogy a tekintetek a lányra szegeződjenek. – Elégséges volt ez? Két óra leforgása alatt úgy döntött, kidobja egy fiatal kutató teljes kutatási programját az ablakon?
Jeannie arcára láthatóan kiült a fájdalom. Steve szívszorító sajnálatot érzett iránta, de éppen az ő érdekében tovább kell játszania az érzelmeken. Még egyszer megforgatta a kést a sebben.
–Tehát két óra alatt elégséges információt szerzett ahhoz, hogy évek munkáját megsemmisítse? Eleget ahhoz, hogy kettétörjön egy sokat ígérő pályafutást? Eleget ahhoz, hogy tönkretegye egy nő életét? Ha arra az igazságtalanságra gondolok, mellyel ön szerdán délelőtt eljárt, professzor úr, akkor szinte el sem tudom képzelni, hogyan volt dr. Ferramiban annyi önfegyelem, hogy csupán egyszerű tiltakozásra korlátozta magát! – fejezte be a mondatot, majd csendben visszatérve a helyére a bizottság felé fordult: – Nincs több kérdésem!

Jeannie lesütött szemmel ült a széken, de amikor Steve ismét leült a helyére, akkor gyengéden megszorította a karját.
– Professzor úr – fordult Quinn Berringtonhoz –, ha az egyetem nem függesztené fel dr. Ferrami kutatási programját, és nem távolítaná el az állásából, akkor ez lenne valamilyen hatással a Genetico és a Landsmann közötti üzletre?.
– Egyáltalán nem – válaszolta Berrington.
– Köszönöm! Nincs több kérdésem.
Ezután Jeannie meghallgatása következett, és Steve szépen, pontosan végig is vezette az események ismertetésén. A lány nyugodtan és érthetően vázolta kutatási programjának lényegét, elmondta, hogy milyen jelentőséggel bír az olyan külön felnevelkedett ikerpárok megtalálása, akik közül az egyik bűnözővé vált. Részletesen ismertette, milyen óvintézkedéseket tett, nehogy egyetlen konkrét orvosi adat is nyilvánosságra kerüljön, mielőtt az érintettek ehhez megadták volna az engedélyüket.
– Köszönöm! – szólalt meg Budgen. – Most pedig kérem, a döntés meghozataláig szíveskedjenek kifáradni a teremből.
Steve kinyitotta az ajtót Jeannie előtt, a nyomában ő is kilépett a folyosóra. Kimentek, megálltak egy terebélyes fa árnyékában. Jeannie sápadt volt az izgalomtól.
– Nos, milyen érzéseid vannak? – kérdezte.
– Meg kell nyernünk! – válaszolta Steve. – Nekünk van igazunk!
– Mihez fogok kezdeni, ha mégis elveszítjük? – tette fel Jeannie tulajdonképpen saját magának a kérdést. – Átköltözöm Nebraskába? Iskolai tanítóként próbálok állást találni magamnak? Vagy belőlem is stewardess lesz?
Jack Budgen jelent meg az ajtóban, és a karjával hívogató mozdulatot tett. Steve karon fogta Jeannie–t, és visszamentek a terembe.
A bizottság tagjainak arcát tanulmányozta. Pillantása találkozott Jack Budgen tekintetével. Jane Edelsborough halványan rámosolyodott. Ezt biztató jelnek tekintette. Steve reményei újra feléledtek.
Jack Budgen nyilvánvalóan feleslegesen matatott még papírjai között.
– Mindkét félnek köszönetet mondok azért, hogy *hozzájárultak* a meghallgatás méltó módon történő lefolytatásához – kezdte, majd kis szünetet tartva folytatta. – Egyhangú döntés született. Javasoljuk az egyetem szenátusának, hogy dr. Jean Ferramit bocsássa el állásából. Köszönöm a részvételt!

Otthon Jeannie ledobta magát az ágyra, és keservesen sírva fakadt.
Hosszú ideig rázta a zokogás. Öklével verte a párnáját, mindenféle trágárságot kiabált az üres falnak, majd arcát az ágytakaróba fúrva tovább sírdogált. Ágyneműje átnedvesedett a könnyektől, s a szemfesték is fekete csíkokat hagyott rajta.
Két óra tájban megcsörrent a telefon. Jeannie rá se hederített.
A hívó viszont nagyon kitartónak bizonyult. Felállt a helyéről, hallgatta a csengést, majd végül mégis felvette a kagylót.

Steve jelentkezett. A tárgyalás után sietett vissza Washingtonba, hogy az ügyvédjével találkozzon.
– Itt vagyok az ügyvédi irodában – mondta. – Jogi eljárást akarunk kezdeményezni a Jones Falls Egyetem ellen az FBI-lista megszerzése érdekében. A családom fizeti az ügyvédi költségeket. Az az álláspontjuk, hogy így esély van a harmadik iker megtalálására.
– Szart sem érdekel már a harmadik iker! – sóhajtotta lemondóan Jeannie. A vonal túlsó végén hosszabb hallgatás volt a válasz.
– Ez nagyon fontos a számomra! – szólt bele Steve csendesen a kagylóba.
– Steve, ne haragudj! – mentegetőzött. – Még mindig a magam sajnálatával vagyok elfoglalva. Hát persze, segítek! Mit kell tennem?
– Semmit! Ha beleegyezel, akkor az ügyvéd elmegy a bíróságra.
– De nem veszélyes ez egy kicsit? – kezdett el újra gondolkozni Jeannie. – Tegyük fel, a Jones Falls Egyetemet értesítik a bírósági kereset beadásáról. Akkor Berrington már tudni fogja, hol keresse azt a listát. Még előttünk meg fogja szerezni.
–A fenébe is, teljesen igazad van! Várj egy kicsit, hadd mondjam el neki is. Néhány pillanattal később egy újabba hang jelentkezett.
– Dr. Ferrami, itt Russel Brewer beszél. Hol vannak pontosan azok az adatok?
– Az íróasztalom fiókjában, egy megtévesztő feliratot viselő lemezen.
– Majd engedélyt kérünk a szobájába történő belépésre, anélkül, hogy megmondanánk, mi a célunk ezzel.
– Azt hiszem, előtte az utolsó betűig kitörölnének mindent a számítógépemből, s letörölnék a lemezeimet is.
– Ennél nincs jobb ötletem!
– Egy betörőre lenne szükség! – kapcsolódott be Steve is a beszélgetésbe.
– Óh, drága istenem! – szakadt ki Jeannie–ból a rádöbbenés sóhaja.
– Miről van szó, dr. Ferrami? – érdeklődött az ügyvéd is.
– Tudna várni egy kicsit ezzel a bírósági beadvánnyal? - kérdezte Jeannie.
– Igen. Hétfőnél előbb különben sem lehet elindítani az ügyet. De miért?
– Támadt egy ötletem. Hadd nézzek utána, járható–e ez az út. Ha nem, akkor a jövő héten jogi útra visszük a kérdést. Steve?
– Még vonalban vagyok.
– Hívj fel egy kicsit később!
– Feltétlenül.
Jeannie helyére tette a kagylót.
Apa be tudna menni a szobájába! Most éppen Pattynél van. Teljesen le van égve, tehát úgysem megy sehova.
De vajon megkérheti–e az apját, hogy ilyesmit csináljon? Ha nem jól alakulnak a dolgok, akkor visszakerülhet a börtönbe is. Miatta.
Odalentről csengett valaki. Felemelte a kaputelefon kagylóját.
– Igen?
– Jeannie?
– Én vagyok – válaszolta az ismerős hang hallatán. – Ki az?
– Will Temple.

– Will?
– Két üzenetet is küldtem az Interneten keresztül, nem kaptad meg őket?
Mi az ördögöt kereshet itt Will Temple?
– Gyere fel! – Megnyomta az ajtót nyitó gombot.
Will drapp nadrágot és sötétkék inget viselt. Haját rövidebbre vágatta, s a valamikor annyira szeretett szőke szakálla már nem a megszokott bozontos volt. Az örökösnő rendbe hozta egy kicsit.
– Ez aztán a meglepetés! – mondta. – Néhány napja egyszerűen nem volt módomban átnézni az Interneten érkezett postámat.
– Egy konferencián vagyok Washingtonban – magyarázta Will. – Béreltem egy kocsit, és leugrottam hozzád.
– Kérsz kávét?
– Igen, köszönöm.
– Ülj le – szólt ki Jeannie a főzőfülkéből és újabb kávét tett fel a tűzhelyre.
– Szép kis lakás! – nézett körül Will.
– Kösz!
– Ez most egészen más.
– Úgy érted, másképpen néz ki, mint ahol együtt laktunk? Will elgondolkodva bólogatott, aztán hirtelen témát váltott.
– Olvastam rólad a *New York Timesban. Az* a cikk egy nagy rakás szar!
– Mindenesetre nekem szánták. Ma kirúgtak az állásomból!
– Ez nem lehet igaz!
Jeannie kiöntötte a kávét a csészékbe, leült Willel szemben, és röviden elmesélte neki viszontagságainak történetét.
– Ez a fiú, ez a Steve – kérdezett rá Will, miután végighallgatta a történetet. – Komoly a kapcsolat?
– Nem tudom. Még teljesen nyitott vagyok.
– Nem találkozgattok?
– Nem, de ő nagyon akarja, és én is kedvelem. És veled mi van? Még mindig együtt vagy Georgina Tinkerton Rossal?
– Nem – rázta meg a fejét Will szomorúan. – Jeannie, tulajdonképpen azért jöttem el hozzád, hogy megmondjam, életem legnagyobb hibáját követtem el, amikor szakítottam veled.
Will szomorú képet vágott, Jeannie egészen meghatódott tőle.
– Te voltál a legnagyszerűbb dolog az életemben – folytatta a férfi. – Erős egyéniség, nagyszerű ember vagy. És okos is. Pontosan egymásnak voltunk teremtve. Szerettük is egymást.
– Akkor még nagyon fájt – bólogatott Jeannie. – Aztán sikerült túltennem magam rajta.
– Én viszont nem vagyok benne biztos, hogy nekem sikerült–e.
Jeannie végigmérte a tekintetével. Hatalmas termetű férfi volt, nem olyan aranyos, mint Steve, de viharvertebb változatban is vonzó jelenség maradt. Megpróbálta kicsit piszkálni magában a vágyat, óvatosan, mint ahogy egy orvos megérinti a behegedt sebet, de semmi

visszajelzés nem érkezett. Már nyoma sem maradt annak a mindent elsöprő fizikai vonzalomnak, melyet valaha Will erős teste után érzett.
Teljesen világos volt előtte: Will azért kereste fel, mert vissza akarja szerezni magának. Ő pedig teljesen biztos volt abban, kérésére mi lenne a válasza. Nem akarta, nem kívánta többé. Legalább egy hetet elkésett jövetelével.
Tapintatosabb lenne, ha nem tenné ki a visszautasítás megaláztatásának. Hirtelen elhatározással felállt a helyéről.
– Will, valami nagyon fontos dolgom van, s már rohannom is kellene. Jó lett volna, ha megkapom az üzeneteidet, akkor egy kicsit több időt tölthettünk volna együtt.
– Nagy kár – állt fel helyéről Will, nyilvánvalóan megértve Jeannie ki nem mondott szavait is, amitől még szomorúbb kifejezés költözött az arcára.
Jeannie feléje nyújtotta a kezét.
– Kösz, hogy benéztél hozzám!
A férfi magához vonta, de Jeannie az arcát nyújtotta puszira. Will lágyan megcsókolta az arcát s elengedte.
– Viszontlátásra, Jeannie!
A lány még utánanézett, ahogy leballag a lépcsőn és kilép az ajtón. Csengett a telefon.
– Hello? – kapta fel a kagylót.
– Sokkal rosszabb dolog is történhet veled annál, mint hogy kirúgtak az állásodból!
Eltorzított férfihang volt, hívója mintha szája elé tartott volna valamit.
– Ki beszél? – kérdezte Jeannie.
– Ne üsd bele olyasmibe az orrodat, ami nem a te dolgod!
– Milyen dolgokba? – kérdezte, s azon tanakodott, vajon ki lehet a hívója.
– Akivel Philadelphiában találkoztál, meg kellett volna öljön!
Jeannie–nek hirtelen elakadt a lélegzete. Rettenetesen félni kezdett.
– Csak elragadta a kangörcs, és mindent összekevert – folytatta a hang. Viszont még egyszer meglátogathat.
– Óh, istenem... – suttogta Jeannie.
– Vedd komolyan a figyelmeztetést!
A készülékben kattanás hallatszott, hívója megszakította a vonalat.
Jeannie szintén letette a kagylót, aztán kis ideig némán bámulta a telefont. Még soha senki nem fenyegette meg azzal, hogy megöli. Bénító érzés volt. *Most vajon mit kell tennie?*
A kanapén ülve megpróbálta visszanyerni az akaraterejét. Úgy érezte, fel kell adnia az egészet. Túlságosan is sok sebet szerzett, és elég megviselt volt ahhoz, hogy felvegye a harcot ezekkel a félelmetes ellenségekkel. Túlságosan is erősek voltak: elérték, hogy megfosszák az állásától, megtámadták, átkutatták az irodáját, ellopták a postáját; úgy tűnt, bármit meg tudnak csinálni. Valóban meg is tudják ölni!
Minél többet forgatta fejében ezeket a gondolatokat, annál jobban elhatalmasodott rajta a harag. Nem engedem, hogy ők kerüljenek ki

győztesen ebből a játékból, gondolta. Kezemben vannak azok az eszközök, melyekkel kárt tudok nekik okozni... legalábbis úgy tudják, a kezemben vannak, különben miért fenyegetnének meggyilkolással. Fel fogom használni ezeket az eszközöket! Nem érdekel, mi történik velem, ha keresztül tudom húzni a számításaikat! Okos vagyok, határozott vagyok, Jeannie Ferrami vagyok! Vigyázat, szarháziak, most én következem!

Jeannie apja Patty rendetlen nappalijában a kanapén ült, térdén egy csésze kávét tartott, valami süteményt majszolgatott, és egy sorozatot bámult a tv–ben.
Mikor Jeannie belépett a szobába, azonnal elöntötte az agyát a vér.
– Hogy tehettél ilyet? – kiáltott az arcába. – A saját lányodat meglopni?
Az öreg Ferrami ijedten talpra ugrott, kávéját kilötyögtette a padlóra, s a sütemény is kihullott a kezéből.
– Kérlek, ne csináljatok cirkuszt! – könyörgött a Jeannie nyomában a szobába lépő Patty. – Zipp bármely pillanatban megérkezhet!
– Nagyon sajnálom, Jeannie! – sütötte le apja a szemét. Patty egy papír zsebkendővel a kávéfoltot kezdte feltörölgetni a padlóról.
– Teljesen le vagyok égve! – kiabált tovább Jeannie. – Azon töröm magam, hogy egy kis pénzt szerezzek, és valami tisztességesebb otthonban helyezzem el a mamát, a te feleségedet! És mégis elloptad azt a kibaszott tévét!
– Mégsem kellene káromkodnod...
– Édes istenem, adj elég erőt...
– Ne haragudj, kérlek!
– Nem értem! Egyszerűen képtelen vagyok felfogni! - háborgott tovább Jeannie.
– Hagyd békén, Jeannie, úgysem tudsz rajta változtatni! - csitította Patty a nővérét.
– De akkor is tudnom kell! Hogy volt képes ilyesmit csinálni?
– Rendben van! Elmondom! – szólalt meg az apja, s hirtelen elhatározással összeszedte az erejét. Jeannie–t is meglepte. – Elmondom, miért csináltam! Azért, mert tönkrementek az idegeim! – telt meg a szeme könnyel. – Azért, loptam meg a saját lányomat, mert már túlságosan öreg és gyáva vagyok ahhoz, hogy másoktól lopjak! Ezt akartad, hát most tudod az igazságot!
A megtört emberroncs látványa annyira megrázó volt, hogy Jeannie haragja pillanatok alatt elpárolgott.
– Óh, apa, ne is törődj vele – mondta. – Ülj le, én meg mindjárt hozom a porszívót.
Felkapta a felborult csészét, s kisietett vele a konyhába. Porszívóval a kezében jött vissza, felszedte vele a sütemény morzsáit. Közben Patty is befejezte a kiömlött kávé feltörlését.
– Nem érdemellek meg benneteket, kislányaim! – siránkozott tovább az apjuk, amikor ismét visszaült a díványra.
– Veled nem fogom ezt csinálni, Patty! Soha, senkivel nem fogom csinálni! Tisztességesen akarok élni!
– Éppen ideje! –jegyezte meg Patty.
– Még nem jött el az ideje! – szólalt meg Jeannie. Mindketten értetlenül bámultak

rá.
– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Patty zavartan.
– Még egy munkát el kell végezned! – fordult Jeannie az apjához. – Egy betörést! Még ma éjjel!

Már leszállt az alkony, amikor beléptek a Jones Falls Egyetem területére.
– Miért nincs egy kevésbé feltűnő kocsink –jegyezte meg az apja, amikor Jeannie beállt a piros Mercedessel a diákok részére fenntartott parkolóba. – Egy Ford Taurus sokkal inkább megfelelne. Ilyenből naponta akár ötvenet is láthat az ember, ezért senki nem jegyzi meg őket.
Viharvert, barna bőrtáskájával kiszállt a kocsiból. Kockás ingével, gyűrött nadrágjával, borzas hajával, félretaposott cipőjével pontosan úgy nézett ki, mint egy professzor.
Jeannie–nek furcsa érzése támadt. Hosszú évek óta tudja, az apja betörő; de ő maga még soha nem követett el nagyobb törvénysértést annál, mint hogy százharminc kilométeres sebességgel vezette a kocsiját. Most pedig éppen betörni készültek egy épületbe. Úgy érezte, ezzel átlép valami fontos határvonalat.
A hallgatók és a tanárok többsége már hazament, de még jó néhány ember járkált a környéken: későig dolgozó professzorok, szórakozni induló hallgatók, szerszámaikat rakosgató szemetesek, takarítók, őrjáratozó biztonsági emberek. Jeannie nagyon remélte, nem találkozik ismerőssel.
– Ez lesz az a hely – mondta. – Mindenki csak Diliháznak nevezi.
– Ne változtass a lépéseid ritmusán! – szólt rá az apja.
– Hogy lehet bejutni azon a bejárati ajtón?
– Ugyanazzal a műanyag kártyával, mint amivel az irodámat nyitottam. A kártyám viszont már nem működik. De talán kölcsön tudok egyet kérni.
– Nincs rá szükség. Gyűlölöm, ha más is benne van a dologban. Egyedül szeretek dolgozni. Hogy lehet az épület mögé kerülni?
– Majd én mutatom az utat! – indult el Jeannie a pázsitos térséget keresztülszelő gyalogjárón a Diliház túlsó oldalán lévő parkoló felé. Egy ideig azon haladtak, majd Jeannie letért az épület mögötti, kikövezett kis terecskére. Apja gyakorlott szemmel pillanatok alatt felmérte a környéket.
– Az ott micsoda? – mutatott az épület hátoldalán lévő ajtóra.
– Vészkijárat lehet.
– Valószínűleg derékmagasságban van rajta egy rúd, melyet ha lenyomnak, akkor nyílik az ajtó – bólogatott az öreg Ferrami értő tekintettel.
– Azt hiszem, így van. De miért csinálják ilyenre?
– Az emberek a tűztől pánikba esnek. Kilinccsel kinyitni az ajtót olyankor túlságosan bonyolult lenne a számukra. Ennél az ajtónál viszont csak nekimennek, s az máris kinyílik.
– Ott fogunk bemenni?

– Igen.
– Hatástalanítani fogod a riasztót?
– Nem, nem fogom! – válaszolta az apja és körülnézett.
– Sokan szoktak errefelé járni?
– Nem. Különösen este és éjszaka nem.
– Oké! Lássunk munkához! – mondta. Letette a táskáját a földre, kinyitotta, s előhúzott belőle egy apró kis műanyag dobozt, melyen valami műszer mutatója látszott. Megnyomott rajta egy gombot, körbetapogatta vele az ajtókeretet, eközben állandóan a mutatót figyelte, ami az ajtó jobb felső sarkánál hirtelen kilengett. Apja elégedetten dörmögött valamit. Visszatette a dobozkát a táskájába, aztán valami hasonló szerkezetet húzott elő belőle egy tekercs szigetelőszalaggal együtt. A szigetelőszalaggal az ajtó jobb felső sarkához rögzítette a műszert, elfordította a rajta lévő kapcsolót. Halk zümmögés hallatszott. – Ez teljesen megbolondítja a riasztóberendezést – magyarázta.
Ezután előhúzott egy hosszú drótot, gondosan meggörbítette, ívet formált belőle, s becsúsztatta az ajtórésen. Néhány másodpercig forgatta, kaparászott vele, majd meghúzta.
Az ajtó kitárult előttük, a riasztókészülék viszont néma maradt. Felvette táskáját a földről és belépett az épületbe.
– Mutasd az utat! – húzta be apja maguk után az ajtót.
Jeannie felsietett a tűzlépcsőn az első emeletre, gyors léptekkel indulva a szobája felé. Apja mindvégig ott maradt szorosan a nyomában.
Az ajtónál az öreg valami újabb műszert vett elő a táskájából, melyhez két huzallal egy hitelkártya nagyságú fémlemez csatlakozott. Becsúsztatta a fémlemezt a leolvasóba, aztán bekapcsolta a műszert.
– Ez most minden létező kombinációt kipróbál! – magyarázta nagy szakértelemmel.
Jeannie döbbenten figyelte. Egyszerűen szóhoz sem tudott jutni a meglepetéstől, hogy ilyen korszerű biztonsági berendezések mellett is milyen könnyen be tudtak hatolni az épületbe.
– Tudod, mi az érdekes? – szólalt meg az apja. – Egyáltalán nem félek.
– Jézusom! Én viszont nagyon! – sóhajtotta Jeannie.
– De komolyan mondom. Akár együtt is dolgozhatnánk! – vigyorodott rá a lányára.
– Mennyi ideig tart még? – kérdezte az türelmetlenül.
– Minden pillanatban kinyílhat.
Valóban, az ajtó a következő másodpercben engedett a finom nyomásnak.
– Nem akarsz bemenni? – kérdezte az apja büszkén csillogó szemekkel.
Jeannie belépett, felkapcsolta a villanyt. Számítógépe még mindig ott állt az asztalon. Kihúzta a fiókját, és azonnal megpillantotta a dobozt, melyben a lemezeket tárolta. Lázas sietséggel átpörgette ujjaival a tartalmát. Megtalálta a “BEVÁSARLÓLISTA" feliratú lemezt is.

– Hála istennek! – sóhajtott megkönnyebbülten.
Most, mikor a kezében érezte a lemezt, egyszerűen képtelen volt megállni, hogy ne nézze meg, mi van rajta. Bármennyire is szeretett volna minél előbb kint lenni a Diliházból, nem tudott ellenállni a csábításnak, hogy itt és most ne olvasson bele a tartalmába.
Bekapcsolta az asztalán álló számítógépet, s várta, míg betölti a programot.
– Most mit csinálsz? – kérdezte az apja.
– El akarom olvasni, mi van rajta.
– Otthon nem tudnád megcsinálni?
– Nincs otthon számítógépem, apa! Ellopták!
– Akkor pedig siess! – eresztette el az apja a füle mellett a gúnyos megjegyzést, majd odalépett az ablakhoz és kinézett a parkra.
A képernyőn megjelent a behívott program. Jeannie berakta a lemezt a meghajtóba, s bekapcsolta a nyomtatót.
Hirtelen az egész épületben megszólalt a riasztóberendezés. Jeannie azt hitte, megáll a szívverése. Fülsiketítő volt a szirénázás.
– Mi történt? – kiáltott apja felé. Apja hullasápadt volt a félelemtől.
– Az az átkozott adó bemondta az unalmast, vagy valaki levette az ajtóról! – ordította vissza. – Lebuktunk, Jeannie! Menekülj!
Jeannie ki akarta húzni a lemezt a számítógépből, s teljes erejével futásnak szeretett volna eredni, de aztán rákényszerítené magát, hogy hideg fejjel gondolja át a helyzetet. Ha most elkapják és elveszik tőle a lemezt, akkor mindent elveszített. Bele kell néznie a listába, amíg erre lehetősége van.
– Még néhány másodperc! – ragadta meg apja karját.
– A francba! Úgy látom, már itt is van a biztonsági ember! – pillantott ki apja az ablakon.
– Ezt még ki kell nyomtatnom. Várj még egy kicsit!

– Nem tudok, Jeannie! – mondta sírós hangon, és egész testében remegett. – Képtelen vagyok rá! Ne haragudj! - kapta fel a táskáját s rohanni kezdett.
Jeannie–nek megesett rajta a szíve, de már nem tudta abbahagyni. Behívta az FBI–anyagot és rákattintott a nyomtatóra.
Semmi nem történt. A nyomtató még csak most kezdett bemelegedni. Fogcsikorgatva káromkodott.
Odalépett az ablakhoz. Két biztonsági őr éppen akkor lépett be a főbejáraton az épületbe. Bezárta a szobája ajtaját és mereven bámulta a tintasugaras nyomtatót.
– Gyere, gyere, siess már, mire vársz! – sürgette fennhangon a gépet.
A nyomtatóból kattanás majd sustorgás hallatszott, amikor kiemelt egy papírlapot a tartóból.
Kivette a lemezt a meghajtóból s becsúsztatta kabátja zsebébe.
A nyomtató a negyedik oldal kinyomtatása után leállt: Jeannie kalapáló szívvel kivette az anyagot és átfutotta a nyomtatott sorokat. Harminc vagy negyven ikerpár szerepelt benne. Többségükben férfiak voltak, de ez egyáltalán nem okozott meglepetést a számára, hiszen a bűncselekmények

túlnyomó részét a férfiak követik el. Számos esetben egy börtön neve szerepelt a cím helyett. A lista pontosan azt tartalmazta, amiben eddig is reménykedett. De ő most valami különleges dologra vadászott. *A Steven Logan* és *a Dennis Pinker* neveket kereste.

Mindkettő szerepelt rajta, és a két név össze volt kötve egy harmadikkal: *Wayne Stattner.*

– Ez az! – kiáltott fel izgatottan.

Alatta volt a New York–i cím, és a telefonszám.

Kővé meredve bámulta a nevet. *Wayne Stattner.* Ez volt az az ember, aki Lisát az egyetem tornacsarnokában megerőszakolta, és őt Philadelphiában megtámadta.

– Te szarházi! – suttogta maga elé. – Elkapunk!

Most viszont elmenekülni volt a legfontosabb. A kinyomtatott papírlapokat begyűrte a zsebébe, leoltotta a villanyt, s résnyire kinyitotta az ajtót.

Kilépett a szobájából, remegő kézzel behúzta maga mögött az ajtót. Végigsietett a folyosón. Minden akaraterejét latba kellett vetnie, hogy ne eredjen azonnal futásnak.

Elment a labor nyitott ajtaja előtt, de nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne vessen egy pillantást a szoba belseje felé. Mindkét őr háttal állt neki, s az egyik éppen egy iratszekrénybe kukkantott bele, a másik pedig a dobozokban lévő DNS–filmeket vizsgálta át. Nem vették észre.

Már a folyosó végén járt, s kinyitotta a lengőajtót. Már éppen ki akart lépni rajta, amikor kiáltást hallott.

– Hé! Maga! Megállni!

Most is minden idegszálával futásnak akart eredni, de valahogy mégis sikerült erőt venni magán. Hagyta az ajtót becsukódni, s mosolyogva megfordult.

A két biztonsági őr rohanva közeledett feléje. Mindketten az ötvenes éveikben járhattak, biztosan nyugdíjas rendőrök lehettek.

Jeannie torka elszorult, levegőt is alig tudott venni.

– Jó estét! – köszöntötte a biztonságiakat. – Miben segíthetek, uraim? – kérdezte. A riasztó zaja elnyomta a hangja remegését.

– Megkérdezhetem, mi van a zsebében? – érdeklődött a másik, aki nyilvánvalóan kevésbé volt befolyásolható a társánál.

– Néhány papír.

– Azt látom. Megnézhetném?

Jeannie senkinek a kedvéért nem lett volna hajlandó ezektől megválni; túlságosan is nagy értéket képviseltek a számára. Rögtönözni kezdett. Először úgy tett, mintha hajlandó lenne átadni őket, majd mintha hirtelen mégis meggondolta volna magát.

– Hát persze! – mondta készségesen, s zsebébe nyúlva előhúzta a papírlapokat, majd összehajtotta őket és visszacsúsztatta a zsebébe. – De mégsem! Nem nézheti meg. Személyes jellegűek.

– Ebben az esetben szíveskedjék velünk fáradni a biztonsági hivatalba,

és megbeszélni ezt a főnökömmel.
– Rendben van! – mondta Jeannie. – Az ajtóban találkozunk! – fordított nekik hátat, s már ki is lépett a lengőajtón, majd gyors, könnyű léptekkel lefutott a lépcsőn.
– Várjon! – eredtek utána a biztonságiak.
Jeannie hagyta, hogy a földszinti előcsarnokban utolérjék. Az egyik őr megfogta a karját, a másik közben kinyitotta az ajtót. Kiléptek az épületből.
– Nincs semmi szükség arra, hogy fogja a karomat! – tiltakozott határozottan.
– Én mégis úgy tartom jónak! – felelte az őr még mindig lihegve az erőfeszítéstől; a lépcsőn folytatott üldözéses verseny kicsit megviselhette.
Jeannie–nek ilyesmiben már volt gyakorlata. Megragadta a karját tartó kéz csuklóját, s keményen megszorította.
– Au! – szisszent fel az őr elengedve a karját. Jeannie futásnak eredt.
– Hé! Te ribanc! Megállni! – eredtek azonnal nyomába az őrök.
Semmi esélyük nem volt vele szemben. Huszonöt évvel fiatalabb volt náluk, olyan erőnléttel, mint egy versenyló. Rettegése is tovaszállt, ahogy egyre nőtt a távolság közte és üldözői között. Az őrök néhány métert még futottak utána, aztán feladták a reménytelen küzdelmet. Jeannie visszapillantva látta, hogy mindketten kapkodnak levegő után.
Rohant tovább, egészen a parkolóig. Apja a kocsi mellett várta. Leoltott lámpákkal száguldott ki a parkolóból.
–Ne haragudj, Jeannie! – mentegetőzött az apja. – Azt hittem, ha magamnak nem is vagyok képes megcsinálni, neked mégis meg tudom tenni. Hiába! Nem megy már! Az idegeim felmondják a szolgálatot. Soha többé nem fogok sehová sem betörni!
– Végre egy jó hír! – jegyezte meg mosolyogva a lány. – És én is megszereztem, amire szükségem van.
– Bárcsak jó apád tudtam volna lenni! De azt hiszem, ehhez már túl késő!
– Nem túl késő, apa! Valóban nem túl késő! – bizonygatta Jeannie, s közben az egyetem területéről kiérve felkapcsolta a lámpákat.
– Lehet. Mindenesetre megpróbáltam segíteni.
– Megpróbáltál és sikerült! Bejuttattál a szobámba. Egyedül soha nem tudtam volna ezt megtenni.
– Igen, azt hiszem ebben igazad lehet.
Gyorsan vezetett egészen hazáig. Nagyon szerette volna már ellenőrizni a kinyomtatott listán szereplő telefonszámot. Ha az már elavult, akkor újabb problémával kell szembenéznie. Nagyon szerette volna már Wayne Stattner hangját hallani.
Ahogy beléptek a lakásba, azonnal felemelte a kagylót és tárcsázta a számot.
– Hello? – hallatszott egy férfihang a vonal túlsó végéről.
– Kérem, beszélhetnék Wayne Stattnerrel? – szólt bele a kagylóba Jeannie is, mert egy szóból még nem tudott megállapítani semmit;
– Igen. Itt Wayne beszél. Ki keresi?

Pontosan olyan volt, mint Steve hangja. *Te szarházi! Miért tépted el a harisnyanadrágomat?* Nagy nehezen sikerült elnyomni magában a felháborodást, mire újból megszólalt.
– Mr. Stattner, egy piackutató cégtől hívom. Különleges ajánlatunk van az ön számára.
– Menj a picsába és dögölj meg! – vágott közbe Wayne és lecsapta a kagylót.
– Ez ő! – nézett Jeannie az apjára. Még a hangja is olyan, mint Steve–é.
Röviden elmesélte apjának az előzményeket. Az öreg nagyjából felfogta a történetet, de az egészet hihetetlennek tartotta.
– Most mihez akarsz kezdeni? – kérdezte.
– Felhívom a rendőrséget, válaszolta a lány, s Delaware őrmestert kérem a telefonhoz.
Apja döbbenten csóválta meg a fejét.
– Nehéz hozzászoknom a gondolathoz, hogy a rendőrséggel együtt is lehet dolgozni. Remélem, ez az őrmester nem olyan, mint amilyenekkel nekem eddig dolgom volt.
– Én is azt hiszem.
Jeannie nem is számított komolyan rá, hogy Misht még odabent találja, hiszen már kilenc óra is elmúlt. Legalább egy sürgős üzenetet akart hagyni a számára. Szerencséjére Mish még mindig az épületben volt.
– Utol akarom érni magamat a papírmunkával – magyarázta. – Miről van szó?
– Steve Logan és Dennis Pinker nem közönséges ikrek.
– De én úgy tudom.
– Hármasikrek!
Hosszabb hallgatás volt a válasz. Mikor Mish újból megszólalt, hangján fokozott óvatosság volt érezhető.
– Ezt honnan tudja?
– Emlékszik, elmondtam, hogyan sikerült Steve és Dennis nyomára bukkannom? A fogorvosi leletek adatbázisában kutattam a hasonlóságok után.
– Igen.
– Ezen a héten az FBI ujjlenyomat–nyilvántartásában kerestük a hasonló ujjlenyomatokat. A program kidobta Steve és Dennis nevét, de még egy harmadikat is, melyet velük kapcsolt össze.
– Azonosak az ujjlenyomataik?
– Nem pontosan; de nagyon hasonlóak. Éppen most hívtam fel ezt a harmadik embert. A hangja pontosan olyan, mint Steve–é. Az életemet is hajlandó vagyok rátenni, hogy külsőleg is olyan, mint *ő.* Mish, bíznia kell bennem!
– Megvan a címe?
– Igen. New Yorkban lakik.
– Adja meg nekem.
– Egy feltétellel.
– Jeannie! – keményedéit meg Mish hangja. – Ez itt a rendőrség. Itt nem lehet feltételeket szabni, csak válaszolni azokra a kérdésekre, melyeket feltesznek! Most pedig adja meg szépen a címet!

– Magamnak is elégtételt akarok szerezni. Látni akarom!
– Rács mögé kellene dugnom bűnpártolásért! – szólalt meg Mish rövid szünet után.
– Reggel az első géppel már New Yorkban is lehetnénk.
– Oké!

A USAir 6.40–kor induló járatával repültek New Yorkba. Jeannie tele volt reménnyel: talán Steve is megszabadul a lidércnyomástól. Tegnap este felhívta, tájékoztatta a fejleményekről; a fiú is velük akart menni, de Jeannie tudta, Mish ebbe úgysem egyezne bele. Mindenesetre megígérte neki, hogy azonnal felhívja, ha valami újat tud mondani.
Mish magatartását továbbra is valami elnéző kétkedés jellemezte. Nagyon nehezen tudta elhinni Jeannie történetét, de neki akkor is ellenőriznie kellett.
A Jeannie rendelkezésére álló adatokból az nem derült ki, hogy Wayne Stattner ujjlenyomatai miért szerepeltek az FBI nyilvántartásában, de Mish ennek még az éjszaka folyamán utánanézett. Felszállásuk után el is mesélte a történetet Jeannie–nek.
Négy évvel ezelőtt egy eltűnt, tizenhat éves lány félig tébolyult szülei gyermekük nyomára bukkantak Stattner New York–i lakásában. Emberrablás vádjával feljelentést is tettek ellene. Stattner mindent tagadott és azt állította, ő nem kényszerítette a lányt semmire. A lány maga is azt vallotta, hogy szerelmes Stattnerbe. Wayne akkor tizenkilenc éves volt, s az ügy végén nem is emeltek vádat ellene.
A történet arra enged következtetni, hogy Stattner szeret a nők fölött uralkodni, de Jeannie úgy érezte, ez nem teljesen illik bele egy erőszakos nemi közösüléseket elkövető bűnözőről kirajzolódó képbe. Mish szerint ez nem jelent semmit, mert ezen a téren nincsenek szigorú szabályok, és igen sok variáció elképzelhető.
Jeannie nem beszélt Mishnek arról a férfiról, aki Philadelphiában megtámadta. Jól tudta, hogy Mish kétkedéssel fogadja a szavait, és továbbra is Steve–re gyanakodna. Ezért volt kénytelen hallgatni a tegnapi telefonhívásáról is, amikor megfenyegették. Ezt még Steve–nek sem mondta el, mert nem akarta még ezzel is szaporítani gondjait.
Jeannie szeretett volna közelebb kerülni Mishhez, de még mindig érezhető volt közöttük egy kis feszültség. Mish, mint zsaru elvárta, hogy az emberek az ő akaratának megfelelően cselekedjenek, Jeannie pedig utálta, ha valaki rá akarta kényszeríteni az akaratát. Hogy valamivel azért mégis közelebb kerüljön hozzá, megkérdezte, hogyan lett belőle rendőr.
– Valamikor titkárnőként kezdtem, az FBI–nál helyezkedtem el – kezdte Mish a történetet. – Tíz évet húztam le náluk, s egyszer azon kezdtem gondolkodni, hogy biztosan jobban tudnám ezt a munkát végezni, mint az az ügynök, aki mellett dolgoztam. Kérvényeztem, vegyenek fel a rendőriskolába. Ennek elvégzése után először járőrszolgálatot láttam el, aztán önként beépített ügynöknek jelentkeztem a

kábítószeresekhez. Félelmetes időszak volt, de ott legalább volt alkalmam bizonyítani.
Jeannie egy pillanatig idegennek érezte magát a társaságában. Néha–néha ő maga is szívott egy kis füvet, és nagyon nem szerette azokat, akik ezért börtönbe akarták zárni.
– Ezután a gyermekvédelmi osztályra kerültem – folytatta Mish. – Nem sokáig bírtam. Nagyon fontos munka, de az embernek hamar elege lesz belőle. Majd beleőrültem. Végül aztán itt, a szexuális bűncselekmények részlegénél kötöttem ki.
– Így első hallásra ez sem lehet sokkal jobb!
– Itt legalább felnőttek az áldozatok. Néhány év elteltével őrmesterré léptettek elő, és engem neveztek ki az osztály élére.
– Azt hiszem, erőszakos nemi közösülésben csak nőknek lenne szabad nyomozni –jegyezte meg Jeannie.
– Őszintén szólva – folytatta Mish – a legtöbb áldozat még egy lámpaoszlopnak is elmondaná a történetet.
– A férfiak általában azt hiszik, a nők provokálják ki a viselkedésükkel az erőszakot.
– Ha tisztességesen akarunk eljárni, akkor bizonyos esetekben valóban meg is kell kérdőjelezni az erőszakról szóló történeteket.
Mikor kifogytak a beszédtémából, Jeannie arról kezdett ábrándozni, vajon mit tartogat számára a jövő.
Néhány perccel nyolc óra után érkeztek meg a LaGuardia reptérre, s egy viharvert, sárga taxival mentek be a városba.
Üléseiből kiállt a rugó és csörömpölve, csattogva vágtak át Queensen, és a Midtown Tunnelen keresztül értek be Mannhattanre. Jeannie most még egy Cadillacben is kényelmetlenül érezte volna magát, hiszen útban volt, hogy azzal az emberrel találkozzon, aki megtámadta őt a saját kocsijában. Gyomra helyén máris egy sósavval teli tartályt érzett.
Wayne Stattner valahol a Houston Streettől délre, egy bérház manzárdjában lakott. A verőfényes szombat délelőtt főként fiatalok népesítették be az utcákat, hétvégére hosszú, franciakenyereket vásároltak, itták capuccinóikat a kis kávéházakban, kíváncsian bámultak be a még zárva lévő galériák ablakain.
A ház előtt az illetékes rendőrségi körzet nyomozója várt rájuk. A parkoló kocsisor mellé állt be barna Ford Escortjával, melynek egyik hátsó ajtaja alaposan össze volt gyűrve. Kezet fogott velük, s meglehetősen mogorván Herb Reinitz néven mutatkozott be. Látszott rajta, hogy a másik városból érkezett nyomozók dajkálása úgy hiányzott neki, mint púp a hátára.
– Nagyon köszönjük, hogy feláldozta a szombatját és segítségünkre van – mondta Mish egy meleg, kicsit kacér pillantás kíséretében.
– Semmi gond – válaszolta Herb, aki mintha megenyhülni látszott volna.
– Ha Baltimore–ban bármikor szüksége lenne segítségre, akkor szeretném, ha személyesen engem hívna!
– Biztos lehet benne, meg is teszem!

Jeannie legszívesebben már felkiáltott volna, hogy *az isten szerelmére, lássunk már munkához!* Bementek az épületbe, s a lassú teherlifttel elindultak a legfelső emeletre.
– Minden emeleten csak egy lakás van – jegyezte meg Herb. – Elég tehetős fickó lehet a gyanúsított. Mit követett el?
– Erőszakos nemi közösülés – felelte Mish.
– A lift megérkezett. Ajtaja közvetlenül egy másik ajtóra nyílott, így nem is tudtak kiszállni belőle, míg a másik ajtót ki nem nyitották előttük. Mish megnyomta a csengőt. Hosszú csend következett. Herb mindvégig nyitva tartotta a lift ajtaját. Jeannie egyfolytában azon imádkozott, hogy Wayne ne töltse a hétvégét valahol a városon kívül... Mish újból becsengetett, s ezúttal ujját már a csengő gombján hagyta.
– Ki a baszás az? – hallatszott végre odabentről egy hang. Ez ő volt. Jeannie hátán végigfutott a hideg a borzalomtól.
– Rendőrség, az a baszás! – szólt vissza Herb. – Most pedig nyissa ki az ajtót!
– Kérem, mutassa fel az igazolványát a kémlelőablak előtt! – folytatta a hang megváltozott stílusban.
Herb a kémlelőablak elé tartotta a jelvényét.
– Oké, azonnal nyitom!
Ez az, gondolta Jeannie. Most mindjárt szemtől szembe meglátom. Az ajtót egy fakult fürdőlepedőt viselő, mezítlábas, borzas fiatalember nyitotta ki előttük.
Jeannie zavartan bámult rá. Pontosan Steve hasonmása, azzal a különbséggel, hogy a haja fekete volt.
Biztosan befesthette, gondolta a lány. Tegnap, vagy még csütörtökön este.
– Wayne Stattner? – kérdezte Herb.
– Igen.
– Herb Reinitz nyomozó vagyok.
–Mindig nagyon szívesen együttműködők a rendőrséggel, Herb! – sietett a válasszal Wayne, majd Mishre és Jeannie–re pillantott. Jeannie a felismerés legkisebb jelét sem vette észre az arcán. – Parancsoljanak, fáradjanak be!
Mindhárman beléptek a lakásba. Az ablaktalan hall falait feketére, az onnan nyíló három ajtót pirosra festették. A sarokban egy olyan emberi csontváz állt, mint amilyen a biológiai szertárakban is látható, csak ennek piros sállal kötötték be a száját, csuklóján pedig a rendőröknél használatos bilincset viselt.
Wayne az egyik piros ajtón keresztül egy magas mennyezetű, tágas manzárdszobába vezette őket. Fekete bársonyfüggönyök lógtak le az ablakokról, s a szobát apró lámpácskák világították meg. Az egyik falat nagyméretű, horogkeresztes náci zászló takarta. Az esernyőtartóban egy egész korbácsgyűjteményt pillantott meg, és azt is egy kis reflektor világította meg. A festőállványon egy keresztre feszítést ábrázoló olajfestmény állt. Közelebbről megnézve Jeannie felfedezte, hogy a keresztre feszített, meztelen figura valójában nem Krisztus, hanem egy érzéki külsejű, szőke nő. Megborzongott az undortól.

Egy szadista otthonába érkezett; ez még akkor sem lehetett volna nyilvánvalóbb, ha ezt egy nagy plakáton maga hirdette volna.
– Miből él, Mr. Stattner? – nézett körül csodálkozva Herb.
– Éjszakai lokáljaim vannak itt New Yorkban. Őszintén szólva ezért is működök szívesen együtt a rendőrséggel. Már csak üzleti megfontolásokból is teljesen feddhetetlennek kell lennem, és semmivel nem szabad beszennyeznem a kezemet.
– Hát persze! – pattintott ujjával Herb. – Wayne Stattner! Olvastam magáról: *"Manhattan ifjú milliomosai"*. Eszembe kellett volna jusson a neve!
– Foglaljanak helyet!
Jeannie elindult egy ülőalkalmatosság felé, s csak későn vette észre, hogy az valójában a kivégzéseknél használatos elektromos szék volt. Elhúzva a száját, leült egy másikra.
– Ő pedig Delaware őrmester a baltimore–i rendőrségtől.
– Baltimore–ból? – kérdezte Wayne meglepetten. Jeannie merően figyelte, de az minden jel szerint kitűnően játszotta a szerepét. – Baltimore–ban is van bűnözés? – vonta fel gúnyosan a szemöldökét.
– A haja festett, ugye? – kérdezte Jeannie.
Mish szemrehányó pillantást vetett rá. Jeannie–nek csak néma szemlélőnek kellett volna maradnia, és nem pedig a gyanúsított kihallgatásával foglalkoznia.
– Éles szeme van – válaszolta Wayne, de látszott rajta, egyáltalán nem veszi zokon a kérdést.
Igazam volt, örvendezett Jeannie elégtétellel az arcán. Ez ő! A férfi kezeire pillantott, s eszébe jutott, hogy ezekkel tépte szét a fehérneműjét. Végre megkapod, te szarházi, gondolta.
– Mikor festette be? – tette fel a következő kérdést.
– Tizenöt éves koromban – hangzott a válasz. Csütörtökön, amikor azzal a nagy, mocskos tenyereddel a szoknyám alatt matattál, mert vasárnap, amikor Lisát megerőszakoltad, akkor még szőke voltál!
– Különben miről van szó? – kérdezett vissza Wayne. – A hajszínem lenne a megfejtés? Kedvelem a titokzatos dolgokat!
– Nem tartjuk fel sokáig! – szólalt meg Mish sietősen. – Azt szeretnénk tudni, hol volt vasárnap este nyolc órakor?
Jeannie nagyon kíváncsi volt, vajon van–e alibije. Egyáltalán nem esne nehezére azt állítani, hogy semmirekellő ismerőseivel kártyázott, akik aztán alaposan megfizettetve állítását, tényleg igazolják; vagy azt is mondhatná, hogy egy prostival feküdt össze.
A válasz viszont nagyon meglepte.
– Ezt nagyon könnyű megmondani – mosolyodott el Wayne. – Kaliforniában voltam.
– Tudja ezt valaki igazolni?
– Legalább százmillió ember! – kacagott fel hangosan. Jeannie–nek kezdtek rossz érzései támadni. Nem létezik, hogy valós alibije legyen! Biztosan ő az, aki az erőszakot elkövette!
– Hogy érti ezt?

– Ott voltam az Oscar–díjak átadásánál –válaszolta Wayne. Jeannie már emlékezett is rá, hogy a díjátadást követő vacsorát éppen akkor közvetítette a tv, amikor Lisa a kórházban volt. Hogy lehetett Wayne ott a ceremónián? Még a repülőtérre is alig ért volna ki az alatt, míg Jeannie bement a kórházba.
– Természetesen én nem kaptam semmiféle díjat – magyarázta. – Én más üzletben vagyok érdekelt. Régi barátom, Salina Jones viszont kapott – pillantott Wayne az olajfestményre, s Jeannie csak most jött rá, hogy a kép valóban nagyon hasonlít a híres színésznőre. – Neki ítélték a legjobb komikának járó díjat. Még két csókot is kapott tőlem az arcára, amikor a díjjal a kezében lejött a színpadról. Csodálatos pillanat volt, melyet a televízió kamerái is megörökítettek. Videóra is felvették nekem! És itt van a fénykép is róla a legfrissebb *People* magazinban – mutatott a szőnyegen heverő képes folyóiratra.
Jeannie nehéz szívvel emelte fel a lapot a földről. A felvétel valóban a szmokingban ragyogóan kinéző Wayne–t ábrázolta, amint az aranyszobrocskát kezében tartó Salinát csókolja éppen arcon. A haja ott is fekete volt.
A képaláírás szerint *Wayne Stattner, több éjszakai lokál tulajdonosa köszönti Salina Jonest az Oscar–díjak vasárnap esti átadásakor."*
Ez az alibi megdönthetetlen volt, ennél jobbat elképzelni sem lehetett.
– Miért? Mire gondoltak, mit követtem el?
– Egy erőszakos bűncselekményt vizsgálunk, mely vasárnap este Baltimore–ban történt.
– Biztosan nem én voltam – rázta meg a fejét Wayne. Mish a keresztre feszítést ábrázoló festményre nézett,
Wayne követte a tekintetét.
– Minden áldozatom önként jelentkező'ű – jegyezte meg egy hosszú, sokatmondó pillantás kíséretében.
Látszott, amint Mish arcát elönti a vér, de csak némán hátat fordított a képnek.
Jeannie úgy érezte, egy világ omlik össze benne. Minden reménye szertefoszlott. Agya viszont továbbra is működött, s távozóban még odafordult Wayne–hez.
– Kérdezhetek valamit?
– Természetesen – válaszolta Wayne udvarias mosollyal.
– Vannak testvérei?
– Egyedüli gyerek vagyok.
– Amikor ön született, az édesapja a hadseregben teljesített szolgálatot, ugye?
– Igen, helikopter–pilótákat képzett ki Fort Braggban. Honnan hallotta?
– Nem tudja véletlenül, vajon az édesanyja nehezen esett teherbe?
– Furcsa kérdések egy rendőr szájából!
– Dr. Ferrami tudományos kutató a Jones Falls Egyetemen – magyarázta Mish. – Kutatási témája szoros kapcsolatban áll azzal az üggyel, melyben nyomozok.
– Nem említette az édesanyja, hogy kapott valami kezelést a fogamzás elősegítésére?
– Nekem nem szólt róla.

– Megkérdezhetném tőle?
– Ő már halott.
– Bocsánat! És az édesapja?
– Őt felhívhatja – vonta meg a vállát Wayne. – Miamiban lakik. Megadom a telefonszámát.

Steve türelmetlenül várakozott a telefon mellett. Szülei tágas lakásának hatalmas konyhájában ülve figyelte, ahogy édesanyja süti a húst, miközben feszülten várta Jeannie hívását. Egyre csak az járt az eszében, hogy Wayne Stattner valóban úgy néz–e ki, mint ő.
Anya éppen hagymát vágott. Először szédelgett és mélységesen megdöbbent, amikor meghallotta, mit csináltak vele 1972–ben az Aventine Klinikán. Tegnap este Steve éjszakába nyúló beszélgetést folytatott anyával és apával; újra és újra átbeszélték ezt a furcsa történetet, melybe belekeveredtek. Anya először nagyon dühös lett; még annak a lehetősége is mélységesen felháborította, hogy az orvosok a betegeiken kísérleteznek anélkül, hogy ezt közölnék velük. Az általa vezetett rovatban nagyon sokat írt a nőknek arról a jogáról, hogy szabadon rendelkezhessenek a saját testükkel.
Meglepő módon ezúttal az apa bizonyult nyugodtabbnak. Steve erősebb reakcióra számított egy férfitől, aki rájön, hogy kakukktojás van a fészkében. Apa viszont most is könyörtelenül racionális tudott maradni; átrágta magát Jeannie logikáján, megpróbált magyarázatot találni a hármasikrek születésére, s a végén arra a következtetésre jutott, hogy Jeannie–nek minden valószínűség szerint igaza lehet. A nyugalom viszont apának jelleméből és önfegyelméből fakadt. Abból nem lehetett következtetni arra, hogy legbelül milyen érzései vannak. Most éppen kint volt a kertben, és látszólag nagy nyugalommal a virágokat öntözte, de legbelül azért forrhattak benne az indulatok.
Anya kezdte sütni a hagymakarikákat, s az illattól összefutott a nyál Steve szájában.
– Sült hús, krumplipüré, ketchup és sült hagymakarika a legfinomabb étel a világon! – mondta nagyot nyelve.
– Ötéves korodban mindennap ezt etted volna – válaszolta anya mosolyogva.
– Emlékszem rá. Ott, abban a kicsi konyhában, a Hoover Towerben.
– Valóban emlékszel rá?
– Nagyon is jól. Emlékszem, amikor onnan elköltöztünk, nagyon furcsán éreztem magam.
– Akkor kezdtem el egy kicsit több pénzt keresni az első írásommal – sóhajtotta.
– Remélem, akik megvették, már nem fogják visszakérni a pénzüket.
Anya berakta a húst a serpenyőbe s megtörölte a kezét.
– Egész éjszaka ez a dolog járt az eszemben, és tudod, mire jutottam? Végső soron örülök, hogy ezt csinálták velem az Aventine Klinikán.
– Hogyhogy? Tegnap este még teljesen odáig voltál.
– Bizonyos értelemben még ma is odáig vagyok, amiért laboratóriumi

csimpánzként használtak fel. Rá kellett viszont jönnöm egy egyszerű dologra; ha nem kísérleteztek volna rajtam, akkor te most nem lennél nekem. És ezen kívül semmi sem számít.
– És nem bánod, hogy valójában én nem a tied vagyok?
– Te az enyém vagy, Steve! – karolta át anya. – Ezen már semmi sem változtathat.
Felcsörgött a telefon, Steve azonnal felkapta a kagylót.
– Hello?
– Itt Jeannie beszél.
– Mi történt? – kérdezte Steve elfúló hangon. – Találkoztatok vele?
– Igen, és ő is a pontos másod, azzal a különbséggel, hogy feketére festette a haját.
– Istenem, tehát hárman vagyunk!
– Igen. Wayne anyja meghalt, de éppen most beszéltem az apjával, és ő is megerősítette, hogy a feleségét annak idején az Aventine Klinikán kezelték.
Ez jó hír volt, de Jeannie mégis lehangoltnak tűnt. Steve is visszafogta egy kicsit a lelkesedését.
– Valahogy nem örülsz annyira a hírnek, mint számítottam rá – jegyezte meg kicsit értetlenül.
– Vasárnapra alibije van.
– A fenébe! – mondta Steve elkeseredve, s reményei mintha neki is alábbhagytak volna. – Ez meg hogy létezik? Milyen alibit talált ki magának?
– Megdönthetetlent! Los Angelesben volt az Oscar–díjak átadási ünnepségén. Fényképek is készültek róla.
– A filmszakmában dolgozik?
– Éjszakai mulatói vannak. A kisebb hírességek közé tartozik *ő* is.
Steve már tudta, miért olyan lehangolt a lány. Briliáns módszerrel sikerült Wayne nyomára bukkannia, de ez semmivel sem vjtte előre az ügyet. Steve számára egyszerre volt meglepő és lehangoló a hír.
– Akkor ki erőszakolta meg Lisát?
– Emlékszel, mit mondott Sherlock Holmes? “Ha kizártad a lehetetlent, ami megmarad – bármily képtelenségnek is látszik – az az igazság". Bár lehet, hogy nem is Holmes, hanem Hercule Poirot mondta.
Steve szívét mintha jeges kéz markolászta volna. Talán csak nem azt akarja ezzel mondani, hogy ő erőszakolta meg Lisát?
– És *mi* akkor az igazság?
– Négy ikertestvér létezik!
– *Négyes ikrek? De* Jeannie! Egyre őrjítőbbé kezd válni az ügy!
– Nem négyes ikrek. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy az embrió *véletlenül* osztódott négyfelé. Ezt szándékosan csinálhatták, s része volt a kísérletnek.
– Lehetséges ez?
– Ma már igen. Biztosan hallottál már a génsebészetről. A hetvenes években ilyesmi még csak elméletben létezett. A Genetico viszont évekkel a kor tudománya előtt járhatott, talán éppen azért, mert

titokban dolgoztak, és embereken is kísérletezhettek.
– Azt akarod mondani, hogy én is klón vagyok?
– Ne haragudj, Steve, annak kell lenned. Én egyre döbbenetesebb dolgokat közlök veled. Nagyon jó, hogy olyan szüleid vannak, amilyenek!
– Igen! És milyen az a Wayne?
– Beteges. Olyan képeket tart a szobájában, ami Salina Jonest ábrázolja meztelenül keresztre feszítve. Alig vártam, hogy kijussak a lakásából!
Steve nem szólt egy szót sem. *Egyik klónom gyilkos, a másik szadista, a feltételezett negyedik pedig nőket erőszakol meg.*
A klónozás elmélete egyben meg is magyarázza, miért esnek különböző időpontokra a születésnapok. Az embriókat különböző ideig tartották laboratóriumi körülmények között, s különböző időpontokban ültették át az anyaméhbe.
– Találkozni akarok veled! Átmegyek Baltimore–ba!
– Oké! Viszlát!
Steve a helyére tette a kagylót.
– No, ezt jól megkaptuk – fordult oda anyjához.
– Igen. Tehát ő is rád hasonlít, de megdönthetetlen alibije van, ezért a lány azt gondolja, hogy négy példányban léteztek, és klónok vagytok.
– Ha klónok vagyunk, akkor nekem is olyannak kell lennem, mint amilyenek ők!
– Nem. Te más vagy, te az enyém vagy!
– Nem vagyok más! – vágta rá Steve s látta, anyja arca fájdalmasan megvonaglik. – Két idegen gyereke vagyok, akit a Genetico tudósai külön erre a célra választottak ki. Ez tehát az én családfám!

Jeannie lezuhanyozott, megmosta a haját, majd gondosan kifestette a szemét. Úgy döntött, nem használ rúzst és szempillafestéket. Kivágott lila pulóvert, és testhez simuló szürke nadrágot vett fel, s nem húzott hozzá alsóneműt. Kedvenc ékszerét tűzte az orrába: egy ezüst keretbe foglalt zafírgombocskát. A tükörbe nézve megállapította, hogy akár egy szexlap címoldalán is szerepelhetne.
– Templomba készül, hölgyem? – tette fel magának a kérdést, majd tükörképére kacsintott, s bement a nappaliba.
Most semmi más dolga nem volt azon kívül, hogy Steve–et várja. Megpróbált nem gondolni a nap nagy csalódására. Már éppen elege volt mindenből.
Hirtelen rájött, a hűtőszekrénye teljesen üres. Rémes lesz, ha Steve éhesen érkezik, és *ő* nem tudja semmivel sem megkínálni. Gyorsan belelépett a bakancsába, s kisietett a házból. A Falls Road sarkán lévő élelmiszerbolthoz hajtott, vett tojást, kanadai sonkát, tejet, kenyeret, konyhakész salátát, egy karton sört, egy doboz fagylaltot és még négy csomag gyorsfagyasztott fahéjas csigát is bedobott a kosarába.
A *házához* érve megnyugodott, hogy senki sem várja, s a rozsdás Datsunt sem fedezte fel a környéken. Felsietett a lakásába, s amit vásárolt, berakta a hűtőszekrénybe.

Maga is rájött, hogy szokásaitól eltérően viselkedik. Korábban soha nem érdekelte, egy férfi éhes–e vagy sem. Normális körülmények között az volt a véleménye, hogyha éhes, akkor készítsen magának valami ennivalót, ha pedig üres a hűtőszekrény, akkor menjen le a legközelebbi boltba. Most meg rájött –a háziasság. Steve nagyobb hatással volt rá, mint a többi férfi.

A csengő hangja olyan volt, mint egy áramütés. Jeannie dobogó szívvel talpra ugrott s beleszólt a kaputelefonba.

–Igen?

–Jeannie! Steve vagyok.

Megnyomta a gombot és kinyitotta az ajtót. Egy rövid ideig mozdulatlanul állt, s nagyon ostobán érezte magát. Úgy viselkedett, mint egy tizenéves csitri. Figyelte, ahogy a szürke trikóba és bő farmernadrágba öltözött Steve jön felfelé a lépcsőn. Az arcára volt írva az elmúlt huszonnégy óra minden fájdalma és csalódása. Amikor Jeannie átölelte, érezte, hogy a fiú teste még most is feszült az átélt izgalmaktól.

Bevezette a nappaliba. Steve leült a kanapéra, ő pedig bekapcsolta a kávéfőzőt. Nagyon közel érezte magához. Nem járták végig a megszokott utat, nem randevúzgattak, nem jártak el éttermekbe vagy moziba, mint ahogy Jeannie ezt korábban más férfiakkal tette. Helyette inkább vállat vállhoz feszítve harcoltak, együtt próbálták megoldani a körülöttük kavargó rejtélyeket, s együtt üldözte őket az a titokzatos, árnyékban meghúzódó ellenség. Mindez igen gyorsan közel hozta őket egymáshoz.

– Kérsz kávét?

– Inkább a kezedet szeretném megfogni! – rázta meg fejét a fiú.

Jeannie leült melléje a kanapéra és megfogta a kezét. Felemelte a fejét és szájon csókolta. Ez volt az első igazi csók, amit váltottak. Ajkának íze az égő erdőt idézte. Szenvedélye egy pillanatra alábbhagyott, amikor feltette magának a kérdést, vajon mosott–e fogat. A fiú keze a puha pulóveren keresztül megérintette a mellét, s Jeannie meglepve tapasztalta, hogy ezek a nagy kezek mennyire gyengédek is tudnak lenni. Ő ugyanezt csinálta: tenyerével a fiú mellét simogatta.

A dolog nagyon hamar komolyra fordult. Steve kibontakozott az ölelésből s ránézett. Úgy bámult az arcába, mintha vonásait egy életre az emlékezetébe akarta volna vésni. Ujjhegyével megérintette a szemöldökét, az arcát, orra hegyét, az ajkait, s mindezt olyan finoman tette, mintha attól félt volna, hogy kárt okoz bennük. Lassan ingatta a fejét, mintha nem akarna hinni a szemének.

Tekintetében a vágy leplezetlen tüze csillogott. Most minden porcikájával nagyon kívánta. Jeannie–ben is úgy lángolt fel a szenvedély, mint ahogy a forró déli szél felkerekedik. Azt az erős bizsergést érezte ágyékában, amit már másfél év óta nem tapasztalt. Mindent és azonnal szeretett volna megkapni a fiúból, érezni akarta testének súlyát, szájában a nyelvét, minden kis testrészén kezének simogatását.

Jeannie magához vonta a fiú arcát, s tágra nyitott szájjal ismét megcsókolta. Hátradőlt a kanapén, így Steve már félig rajta feküdt, és mellein érezte

a súlyát. Hirtelen eltolta magától, s szaporán kapkodva a levegőt megszólalt:
– Be a hálószobába!
Kibontakozott a fiú karjaiból, besietett a hálószobába, kibújt pulóveréből és ledobta a szőnyegpadlóra. Steve belépett a hálószobába, és persze a sarkával pöccentette be maga mögött az ajtót. Mikor látta, hogy a lány vetkőzik, egy gyors mozdulattal *ő* is ledobta trikóját.
Mindegyik így csinálja, gondolta Jeannie, *a sarkával csukja be az ajtót.*
Steve lerúgta a cipőit, megoldotta a nadrágszíját s kibújt a farmerjéből. A fehér, testhez simuló alsónadrágban tökéletes látványt nyújtott; széles vállak, izmos mellkas, keskeny csípő.
De vajon melyik lehet a négy közül?
Steve elindult feléje, Jeannie pedig két lépést hátrált.
Az a férfi azt mondta a telefonba: “Még ismét felkereshet!"
– Mi történt? – vonta fel Steve a szemöldökét. Jeannie érezte, amint hirtelen halálos rémület vesz erőt rajta.
– Nem tudom megtenni – mondta remegő hangon.
A fiú vett egy nagyon mély lélegzetet, és erőteljesen kifújta magából.
– Hú! – sóhajtotta, majd félrenézett, s még nagyobbat sóhajtott.
– Nem tudom, ki vagy – fonta össze Jeannie kezét maga előtt, eltakarva a melleit.
– Óh, drága istenem! – értette meg Steve végre, miről van szó. Leült az ágy szélére, s vállai csüggedten elernyedtek. – Azt hiszed, hogy az vagyok, akivel Philadelphiában összeakadtál.
– Akkor azt hittem, Steve–et látom magam előtt.
– De miért tett úgy, mintha én lennék?
– Ez most nem számít.
– Ezt nem csinálta volna egy röpke dugásért. A hasonmásaimnak meglehetősen furcsa szokásaik vannak, de ez nem tartozik közéjük. Ha meg akart volna dugni, akkor egy kést szegezett volna a torkodnak, vagy letépi rólad a harisnyanadrágot, vagy felgyújtja az épületet, nem így van?
–Telefonált valaki! – vallotta be Jeannie egész testében remegve. – Névtelenül. Azt mondta, “hogy *az, akivel Philadelphiában találkoztál, meg kellett volna öljön! Csak elragadta a kangörcs és mindent összekevert. Viszont még egyszer meglátogathat!"* Ezért kell most azonnal elmenned! – kapta fel hirtelen Jeannie pulóverjét a földről, s egy szempillantás alatt magára is húzta, de semmivel sem érezte magát nagyobb biztonságban tőle.
– Szegény, Jeannie! – nézett rá Steve részvéttel. – Azok a szarháziak alaposan rád ijesztettek! Nagyon sajnálom! – állt fel az ágy széléről.
Jeannie hirtelen megérezte, hogy most nagyot tévedett. A philadelphiai, aki az erőszakot elkövette, soha nem kezdett volna ilyen helyzetben újra felöltözni. Leteperte volna az ágyra, letépte volna róla maradék ruháját, s erőszakkal akarta volna magáévá tenni. Ez a férfi teljesen más volt. Szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy karjaiba

szorítsa s szeretkezzen vele.
– Steve...
– Én vagyok – mosolyodott rá a fiú.
Talán nem ez volt eredetileg is a célja? Ha már a bizalmába férkőzött, s mindketten meztelenül az ágyban vannak, nem akkor mutatja majd meg igazi arcát, azt, mely szenvedni és rettegni szereti maga előtt látni a nőket?
Ez így nem megy! Elfordította a tekintetét.
– Jobb lesz, ha most elmész – mondta halkan.
– Ha akarsz, kérdezhetsz is tőlem – jegyezte meg a fiú.
– Rendben van. Mikor találkoztam először Steve–vel?
– A teniszpályán.
A válasz tökéletesen ült.
– De azon a napon Steve és az a másik is ott volt az egyetemen.
– Akkor kérdezz valami mást!
– Hány fahéjas tekercset evett meg Steve pénteken reggel?
– Szégyellem bevallani, de nyolcat – mosolyodott el a fiú.
– A lakásomat akár le is hallgathatják! – rázta meg a fejét kétségbeesetten a lány. – Átkutatták az irodámat, letörölték az üzeneteimet, akár azt is hallhatják, hogy most miről beszélünk. Ez így nem megy! Nem ismerem Steve Logant olyan alaposan, s amit én tudok róla, azt mások is tudhatják.
– Azt hiszem, igazad van – vonta meg a vállát a fiú, s visszahúzta magára a trikóját.
Leült az ágy szélére és a cipőjét kezdte befűzni. Jeannie kiment a nappaliba, mert nem akart bent maradni a hálószobában, végignézni, hogy a fiú felöltözik. Most valami borzalmas hibát követett el? Vagy talán életének egyik legbölcsebb döntése volt? Ágyéka erősen sajgott; nagyon szeretett volna együtt lenni vele.
– Nincs semmi értelme, ezt én is megmondhatom – szólalt meg Steve, mintha gondolataiban olvasott volna. – A bizalom, az bizalom, s ha az megszűnik, akkor megszűnt. Ezt a nyomorúságot, ezt a kibaszott nyomorúságot! – engedte a fiú szabadjára egy pillanatra indulatait.
A fiú haragja megijesztette Jeannie–t. Ó is erős volt, de a fiú sokkal erősebb. Szerette volna minél előbb kint tudni a lakásából.

– Oké! Elmegyek – mondta a fiú, mintha megérezte volna, mire gondol. Az ajtótól még visszaszólt: – Ugye tudod, hogy *ő nem ment volna el?*
Jeannie bólintott.
A fiú tovább folytatta a gondolatait:
– Amíg viszont nem megyek el, addig nem lehetsz biztos a dologban. Ha elmegyek és azonnal vissza is jövök, az sem számít. *Valóban* el kell mennem, hogy meggyőződj arról, tényleg én voltam!
– Igen – válaszolta Jeannie.
– Szükségünk van egy titkos jelre, hogy tudd, valóban én vagyok.
–Oké!

– Majd kitalálok valamit.
– Oké!
– Viszlát! – köszönt el tőle a fiú. – Nem is próbállak megcsókolni – tette még hozzá, s elindult lefelé a lépcsőn.
– Hívj fel! – kiáltott utána a lány.
Jeannie ott állt megkövülten a lépcsősor tetején mindaddig, amíg ajtócsapódást nem hallott odalentről.
Érezte, a lábai elgyengülnek, ezért kénytelen volt leülni egy puffra. Úgy érezte, az egész teste feldagadt a kielégítetlen vágytól. Megérintette az ágyékát s nedvesnek érezte. – Nemsoká! – sóhajtotta. – Nemsoká! – Aztán azt próbálta elképzelni, hogyan is zajlik majd legközelebbi találkozásuk, hogy fogja átölelni és megcsókolni, hogy fog tőle bocsánatot kérni, milyen gyengéd lesz majd a megbocsátás. Mikor mindezt már maga elé képzelte, ujja hegyével ismét megérintette magát, s néhány pillanat múlva érezte, egész teste görcsbe rándul a gyönyörtől. Ezután aludt egy darabig.

Berrington mély megaláztatást érzett. Vereséget mért Jeannie Ferramira, de képtelen volt érezni a győzelem örömét. A lány olcsó kis tolvajhoz méltó viselkedésre kényszerítette. Alattomosan kiszivárogtatta a hírt a sajtónak, besurrant a szobájába, átkutatta a fiókjait, most pedig a házát leste. A rettegés viszont rákényszerítette erre. Úgy érezte, a világ összeomlik körülötte. Teljesen kétségbe volt esve.
Soha nem feltételezte volna, hogy néhány héttel hatvanadik születésnapja előtt olyasmire vetemedik, hogy meghúzza magát a kocsijában, s valakinek úgy figyeli a bejárati ajtaját, mint egy magándetektív. Mit gondolna róla most az anyja? A nyolcvannégy éves, törékeny, mindig jól öltözött öregasszony Maine–ben, egy kisvárosban élt, még mindig szellemes leveleket írogatott a helyi lapba, s makacsul ragaszkodott a gyülekezetben betöltött tisztségéhez: senkinek sem volt hajlandó átengedni a feladatot, hogy friss virágot tegyen a vázákba. Meghalna a szégyentől, ha tudná, hová süllyedt a fia.
Az isten csak attól mentse meg, hogy most meglássa valamelyik ismerőse. Gondosan elkerülte a járókelők tekintetét. Autója így is gyanúsan feltűnő volt a környéken. Eddig diszkréten elegáns kocsinak tartotta, de ahogy körbenézett, azonnal meggyőződött róla, hogy nem sok Lincoln Town Car parkol a környéken; a korosodó japán kiskocsik, féltve megőrzött és ápolt Pontiac Firebirdök lehettek a környék lakóinak kedvencei. Jellegzetesen őszülő fejével Berrington maga sem tartozott azok közé, akik észrevétlenül be tudnak olvadni a környezetükbe. A jobb álcázás kedvéért egy ideig nyitott térképet tartott a térdén s a kormánykerékre támaszkodott, majd amikor már ketten is kopogtattak az ablakán, útbaigazítást akarván adni, akkor a térképet is kénytelen volt elrakni. Azzal vigasztalta magát, hogy azok, akik ezen a környéken laknak, minden bizonnyal nem lehetnek fontos emberek.
Halvány fogalma sem volt arról, Jeannie mit akar csinálni. Az FBI nem találta meg a listát a lakásában. Berringtonnak a legrosszabbat kellett feltételeznie: a

lista elvezette a lányt egy másik klónhoz. Ha ez így történt, akkor a katasztrófa már egész közeli volt. Berrington, Jim és Preston lelepleződése, megszégyenülése és teljes összeomlása csupán órák és percek kérdése lehet.

Tulajdonképpen Jim javasolta, hogy tartsa megfigyelés alatt Jeannie lakását. "Tudnunk kell, mik a szándékai, kijön *hozzá,* és ki megy el tőle!", mondta Jim, s ezzel meglehetősen kelletlenül Berrington is egyetértett. Már korán reggel itt volt, s nem is történt semmi délig, amikor egy fekete nő kereste fel Jeannie–t, akiben azt a rendőrt ismerte fel, aki a vasárnap esti bűncselekmény ügyében nyomozott. Hétfőn vele is váltott néhány szót. Még vonzónak is találta, sőt a nevét is megjegyezte: Delaware–nek hívták az őrmestert.

A sarkon lévő telefonfülkéből felhívta Proustot, s ő meg is ígérte, hogy az FBI–on keresztül megtudja, mit keresett a nő ma a lány lakásán. Berrington már szinte hallotta, amint az FBI–os ügynök felemeli a telefonkagylót, és azt mondja a rendőrfőnöknek, *hogy "Delaware őrmester kapcsolatot teremtett egy megfigyelés alatt álló gyanúsítottal. Biztonsági meggondolásból most többet nem mondhatok, de számunkra nagy segítség lenne, ha megtudhatnánk, mit csinált ott ma délelőtt Delaware őrmester".*

Egy óra elteltével Jeannie sietve távozott otthonról. Szívszorítóan szexis látvány volt abban a lila pulóverben. Berrington nem követte a kocsijával: rettegése ellenére nem tudta rávenni magát, hogy ennyire méltóságon aluli dolgot csináljon. A lány néhány perc elteltével már vissza is tért, s néhány barna papírzacskót hozott magával a közeli üzletből. A következő érkező az egyik klón, feltehetően Steve Logan volt.

Nem maradt nála sokáig. Ha a helyében vagyok, gondolt vissza Berrington a lány öltözékére, egész éjszaka, sőt még vasárnap is nála maradtam volna.

Már vagy huszadjára pillantott rá a műszerfalon lévő órára, és úgy döntött, ismét felhívja Jimet. Talán kapott is már valami hírt az FBI–tól.

Kiszállt a kocsijából, a sarki telefonfülke felé indult. A levegőben terjengő sült krumpli szagtól maga is éhes lett, de nem szeretett hamburgert zacskóból enni. Inkább megivott egy kávét, utána belépett a telefonfülkébe.

– Elutaztak New Yorkba! – közölte Jim.

Ez volt az, amitől Berrington a legjobban rettegett.

– Wayne Stattner? – kérdezett rá a nevére.

– Igen!

– A szarba! És mit csináltak ott?

– Azt kérdezték, merre járt vasárnap este. De ő éppen az Oscaron volt. Még fényképet is közöl róla a *People.* Ezzel vége is a történetnek.

– Van valami hír arról, mi lesz Jeannie következő lépése?

– Nincs. És ott mi újság?

– Nem sok. Innen látom az ajtaját. Elment bevásárolni, Steve Logan kereste fel, de hamar el is ment. Semmi. Talán már kifogytak az ötletekből.

– Az is lehet, hogy nem! Most már világos, hogy a kirúgásával nem sikerült befogni a száját.
– Rendben van, Jim, ne emlegesd már folyton! Várj, éppen most lépett ki a házból!
Jeannie már átöltözött; fehér nadrágot és ujjatlan kék blúzt vett fel, melyből kivillantak erős karjai.
– Kövesd! – szólt rá Jim Berringtonra.
– A francba vele! Most száll be a kocsijába.
– Berry, tudnunk kell, hová megy!
– Nem vagyok zsaru, a rohadt életbe!
A nyilvános WC felé tartó kislány odaszólt az anyjának:
– Ez az ember kiabál, mami!
– Pszt, drágám! – intette csendre az anyja.
– Már el is indult! – halkította le a hangját Berrington.
– Ül} már be te is abba a szaros kocsidba!
– Baszódj meg, Jim!
– Kövesd! – dörrent rá Jim, s már le is csapta a kagylót.

Jeannie figyelmesen tanulmányozta Steve apjának arcvonásait. Charlesnak sötét haja volt, a szakálla szinte kékes színben körvonalazódott simára borotvált arcán. Szigorú kifejezéssel ült, mozdulatait merev precizitással végezte. Bár vasárnap volt, és *ő a* kertben foglalatoskodott, de most is gondosan vasalt nadrágot és kihajtott nyakú, rövid ujjú inget viselt. Semmiben sem hasonlított Steve–re. Steve talán csak a konzervatív öltözködésre való hajlamot vette át tőle. Jeannie hallgatóinak többsége szakadt farmert és fekete bőrholmit viselt, Steve pedig a kekiszín nadrágot és a gombos ingeket kedvelte.
Fia még nem érkezett haza, s Charles arra gondolt, talán beugrott az egyetemi könyvtárba, és most éppen az erőszakos nemi közösülésekről lefolytatott bírósági eljárások jegyzőkönyveit tanulmányozza. Steve anyja ledőlt egy kicsit pihenni. Charles friss limonádét készített, házuk télikertjéből Jeannie–vel együtt kimentek a teraszra. A lány leült az egyik fonott kerti székbe.
Jeannie briliáns ötlettel ébredt fel álmából. Rájött, miként bukkanhatna a negyedik klón nyomára. Ehhez viszont Charles segítségére volt szüksége. Abban pedig egyáltalán nem volt biztos, hogy ő szívesen megteszi–e azt, amire kérni akarja.
A férfi egy hosszú, hidegtől bepárásodott pohárban limonádét nyújtott feléje. Töltött magának is, majd leült ő is a karosszékbe.
– Szólíthatom a keresztnevén? – kérdezte udvariasan.
– Kérem.
– Bízom benne, hogy ez kölcsönös lesz. –Természetesen!
Mindketten belekortyoltak italukba. Charles elgondolkodva megkérdezte:
– Jeannie, mi volt ez az egész?
– Azt hiszem, egy kísérlet – tette le a poharát a lány az alacsony asztalkára. – Berrington és Proust is katona volt mindaddig, amíg meg nem

alapították a Geneticót. Azt gyanítom, a cég eredetileg egy katonai program fedőszerve lehetett.
– Egész életemben katona voltam, ezért hajlandó vagyok elhinni szinte minden őrültséget a hadsereggel kapcsolatban. De miért tanúsítottak volna érdeklődést a nők termékenységgel kapcsolatos problémák iránt?
– Gondolja át a dolgot! Steve és hasonmásai mindnyájan magas, erős, egészséges, jóképű fiúk. Kitűnő szellemi képességekkel is rendelkeznek, bár az erőszakra való hajlamuk útjában áll képességeik kiteljesedésének. Steve és Dennis intelligenciahányadosát gyakorlatilag már nem is lehet a hagyományos mércével mérni, s az a gyanúm, hogy a másik kettőnél is ugyanez a helyzet. Wayne már huszonkét éves korára milliomos lett, és a negyediknek minimum ahhoz kell elég okosnak lenni, hogy elkerülje a leleplezést.
– Hova akar ezzel kilyukadni?
– Nem tudom. Csak felmerült bennem a gondolat, hogy a hadsereg nem próbálta–e valaha a tökéletes katonát kitenyészteni?
Mindez nem volt több merő találgatásnál, ráadásul csak úgy közbevetőleg jegyezte meg, de a hallottak a férfit teljesen felvillanyozták.
– Óh, istenem! – ült ki arcára a felismerés döbbenete. – Azt hiszem, mintha hallottam volna ilyesmiről.
– Hogy érti ezt?
A hetvenes években keltek szárnyra ezek a pletykák, s bejárták az egész hadsereget. Azt magyarázták, hogy az oroszoknak van ilyen tenyésztési programjuk. Tökéletes katonákat, sportolókat, sakkozókat meg ilyesmit állítottak így elő. Többen azt állították, ezt már nálunk is csinálják.
– Tehát erről van szó! – kapott a fejéhez Jeannie. Mintha kezdte volna érteni az egészet.
– Kiválasztottak egészséges, agresszív szőke nőket és férfiakat, spermát és petesejtet vettek tőlük, amiből aztán kialakult az embrió. Őket tulajdonképpen az érdekelte, hogyan tudják megsokszorozni a tökéletes katonát, ha már egyszer sikerült előállítaniuk. A kísérlet kritikus része tehát az lehetett, miként lehet szaporítani az embriók számát, és beültetni azokat vendéganya méhébe. Sikerült nekik megoldani! Még arra vagyok kíváncsi, ezután mi történt? – vonta össze elgondolkodva a szemöldökét.
– Ezt is meg tudom válaszolni – szólalt meg ismét Charles.
– A Watergate! Azután szüntették meg az összes titkos marhaságot.
–A Genetico viszont ezután már a legális területen fejtette ki áldásos tevékenységét. És mert valóban rájöttek arra, hogyan állítsanak elő lombikbébiket, a cég nagyon jövedelmezőnek bizonyult. A profitból aztán a génkutatást finanszírozták, s mind a mai napig is ezt csinálják. Gyanítom, az én kutatási témám is részét képezi ennek a nagyszabású elgondolásnak.

–Melyiknek?
– Annak, hogy kitenyésszék a tökéletes amerikait, aki intelligens, agresszív és szőke! – vonta fel a vállát Jeannie.
– Ez már egy régi álom, de a modern genetika segítségével immár megvalósítható.
– Akkor miért adják el a vállalatot? Ennek nem lenne semmi értelme.
– Talán mégis van értelme – mondta Jeannie elgondolkodva. – Ha megkapják a vételárat, akkor lehetőségük nyílik nagyobb mértékben folytatni eddigi tevékenységüket. A pénzzel fedezni tudják Proust elnökválasztási kampányának költségeit, és ha ő bekerül a Fehér Házba, akkor olyan kutatásokat folytathatnak, amilyeneket csak akarnak.
– Éppen ma van egy nagy cikk a *Washington Postban* Proust elképzeléseiről – helyeselt bólogatva Charles. – Nem hinném, hogy az általa elképzelt világban szeretnék élni. Ha mindnyájan agresszív és engedelmes katonákká válunk, akkor ki fog verseket írni, bluest játszani és háborúellenes felvonulásokat rendezni?
Jeannie homlokát ráncolva hallgatta. Meglepő volt mindezt egy hivatásos katona szájából hallani.
– És ennél még többről is szó van! – folytatta a lány elgondolkodva. – Az emberi variációk nem ok nélkül léteznek. Annak igenis komoly okai vannak, hogy különbözünk a szüleinktől. A fejlődés a “próba és tévedés" módszere. A természet balul sikerült kísérleteit nem lehet kiküszöbölni anélkül, hogy azzal egyben ne zárnánk ki a sikert is.
– Mindez tehát azt jelenti, hogy nem én vagyok Steve apja? – tette fel magának a kérdést Charles egy mélyet sóhajtva.
– Ne mondjon ilyet!
Charles elővette az irattárcáját és előhúzott belőle egy fényképet.
– Meg kell mondanom magának valamit, Jeannie. Soha eszembe sem jutott ilyesmi a klónokról, de gyakran elgondolkodtam azon, a fiam örökölt–e valamit is belőlem?
– Hát nem veszi észre?
– A hasonlóságot?
– Nem a fizikai hasonlóságra gondolok. De Steve rendkívüli kötelességérzettel rendelkezik. A klónokat egy fikarcnyit sem érdekli a kötelesség! Ezt magától kapta!
– A rossz is benne van – jegyezte meg Charles szomorúan. – Ezzel is tisztában vagyok.
– Hallgasson rám! – érintette meg Jeannie a karját. – Steve vadóc volt, engedetlen, impulzív, vakmerő, tele energiával, igazam van?
– Így van – ült ki Charles arcára a szomorkás mosoly.
– Ugyanilyen volt Dennis Pinker és Wayne Stattner is. Az ilyen gyerekekből szinte lehetetlen tisztességes embert nevelni. Ezért lett Dennisből gyilkos, Wayne–ből pedig szadista. De *Steve nem olyan, mint ők,* és ez önöknek köszönhető. Csak a legtürelmesebb, legodaadóbb szülők tudnak ilyen gyereket normális felnőttekké

nevelni. Steve pedig teljesen normális.
– Bárcsak igaza lenne! – nyitotta ki Charles a tárcáját, s visszarakta a fényképet.
– Megnézhetem? – előzte meg Jeannie a mozdulatot.
–Tessék.
Egy ideig figyelmesen tanulmányozta a fényképet. A közelmúltban készülhetett. Steve kék kockás inget viselt, s a haja egy kicsit túlzottan is hosszúnak tűnt. Picit zavartan nézett a fényképezőgép lencséjébe.
– Nekem sajnos nincs róla fényképem –jegyezte meg bánatosan Jeannie, mikor azt Charles feléje nyújtotta.
– Tartsa meg ezt!
– Nem tehetem, hiszen ezt a szíve fölött tartja.
– Millió fényképem van Steve–ről. Majd teszek egy másikat a tárcámba.
– Nagyon köszönöm! Igazán hálás vagyok érte.
– Úgy látom, kedveli.
– Szeretem őt, Charles.
–Valóban?
Jeannie szaporán bólogatott.
– Ha arra gondolok, erőszakért akár börtönbe is zárhatják, akkor legszívesebben felajánlanám, hogy én megyek be helyette.
– Ezzel én is így vagyok – húzódtak fanyar mosolyra Charles ajkai.
– Ez a szeretet, igaz?
– Pontosan!
Jeannie egy kicsit zavarban érezte magát. Nem akart mindent elmondani Steve apjának. Ő maga sem tudta valójában: most csak úgy kibuktak belőle a szavak, s ekkor jött rá, hogy ez az igazság.
– Steve hogy érez maga iránt?
– Lehetnék egy kicsit szerényebb is – mosolyodott el a lány.
– Ne is törődjön vele!
– Meg van őrülve értem.
– Ezen egyáltalán nem vagyok meglepve. És nem azért, mert nagyon szép, bár ez is igaz. Hanem erős is, ez szemmel látható. Neki szüksége van arra, hogy egy erős egyéniséget tudjon maga mellett, különösen most, amikor ilyen súlyos vádakkal kell szembenéznie.
Jeannie bizonytalan pillantást vetett rá. Itt volt az idő előállni a kérésével.
– Van valami, amit ön is tudna tenni érte.
– Mondja meg, mi az!
Jeannie egész úton Washingtonig ezeket a mondatokat fogalmazgatta.
– Ha még le tudnám futtatni a programomat egy másik adatbázison, akkor talán megtalálhatnám azt is, aki az erőszakot valóban elkövette. De a cikk után egyetlen kormányszerv vagy biztosítótársaság sem vállalná annak a kockázatát, hogy velem dolgozzon. Hacsak...
– Micsoda?
Jeannie előredőlt a kerti székben.
– A Genetico emberei olyan katonafeleségeken kísérleteztek, akiket a hadsereg kórházaiból irányítottak hozzájuk. Ezért a klónok többsége vagy mindegyike a

hadsereg kórházaiban született.
Charles némán bólogatott.
– A gyerekekről biztosan rendelkezésre állnak még a hadseregnél a huszonkét évvel ezelőtt készült orvosi leletek. Ezeknek még meg kell lenniük.
– Biztosan meg is vannak, A hadseregnél soha nem dobnak ki semmit.
Jeannie előtt megjelent egy halvány reménysugár, de volt még egy másik probléma is.
–Az akkori időkben keletkezett adatokat minden bizonnyal kartonokra vezették fel. Nem lehet, hogy azóta számítógépre tették át őket?
– Biztosan, hiszen ez az egyedüli módja annak, hogy mindent elraktározzanak.
– Akkor hát lehetséges – mondta Jeannie s alig tudta izgalmát palástolni.
A férfi elgondolkodni látszott.
– Charles! – vetett rá Jeannie egy kemény pillantást. – El tudja érni, hogy hozzáférjek ezekhez az adatokhoz?
– Pontosan mit akar velük csinálni?
– Be kell táplálnom a programomat, és azzal átszűrni az adatokat.
– Mennyi időt vesz ez igénybe?
– Ezt nem lehet tudni. Az az adatbázis nagyságától és a számítógép sebességétől függ.
– Megzavarhatja ez a mindennapi munkamenetet és a többi adat lehívását?
Charles továbbra is elgondolkodva hallgatott.
– Megteszi? – kérdezett rá Jeannie türelmetlenül.
–Ha elcsípnek bennünket, akkor vége a pályafutásomnak.
– Megteszi?
– Az ördögbe is, persze!

Steve nem akart hinni a szemének, amikor meglátta, hogy Jeannie ott ül a teraszon, issza limonádéját és olyan elmélyülten beszélget az apjával, mintha ősrégi barátok lennének. Pontosan ez az, amit szeretnék, gondolta; Jeannie–t szeretném az életem részének tudni. Akkor aztán mindennel meg tudnék birkózni.
A garázs felől, mosolyogva vágott keresztül a pázsitos térségen, s lágyan megcsókolta a lány ajkait.
– Úgy néztek ki, mint két összeesküvő – mondta derűsen. Jeannie sietve el is magyarázta neki, mit sikerült kisütniük. Steve előtt ismét megcsillant a remény.
– Én viszont nem értek a számítógéphez – fordult az apa Jeannie felé. – Segítségre van szükségem, hogy be tudjam tölteni a programját.
– Majd én elkísérem.
– Biztosan nincs itt az útlevele?
– Az nincs.
– Igazolvány nélkül nem vihetem be az adatközpontba.
– Hazamehetek érte.
– Majd én veled megyek – ajánlkozott Steve. – Az én útlevelem odafent van. Biztos vagyok benne, én is be tudom tölteni a programot.

Apa bizonytalan pillantást vetett Jeannie–re.
– Nagyon egyszerű dolog – bólintott a lány. – Ha valami problémájuk támadna, akkor az adatközpontból felhívhatnak, és majd én segítek.
–Oké!
Apa bement a konyhába, kihozta a telefont és máris tárcsázott.
–Don, itt Charles beszél. Ki nyerte a golfpartit? Biztos – voltam benne. A jövő héten viszont én verlek meg, úgyhogy vigyázz és készülj! Figyelj, egy szokatlan szívességre lenne szükségem. Ellenőrizni szeretném a fiam orvosi leleteit a születéstől kezdve, igen, valami furcsa dolog történt vele... no, nem életveszélyes, de komoly. Talán nyomára lehetne bukkanni valaminek a régi leletek között. Meg tudnád szerezni számomra az engedélyt, hogy beléphessek az adatközpontba.
Hosszú szünet következett. Steve semmit sem tudott kiolvasni apja vonásaiból.
– Kösz, Don! – szólalt meg végül. – Nem felejtem el!
– Ez az! – csapott öklével Steve egy nagyot a levegőbe. Apja ajkára tett ujjal csendre intette, s folytatta a beszélgetést.
– Steve is velem lesz. Tizenöt, húsz perc múlva ott is vagyunk, ha nincs semmi akadálya. Még egyszer nagyon köszönöm! – mondta búcsúzóul, letéve a kagylót.
Steve felrohant a szobájába és az útlevelével tért vissza. Jeannie lemezei egy kis műanyag dobozkában voltak. Már át is adta őket Steve–nek.
– Tedd be az 1. számú lemezt a meghajtóba, akkor a további utasítások már a képernyőn jelennek meg.
– Kész vagy? – pillantott Steve az apjára.
Beszálltak a Lincoln Mark VIII–ba és a Pentagonba hajtottak. Megálltak a világ legnagyobb parkolójában. Középnyugaton nagyon sok olyan város van, mely lényegesen kisebb a Pentagon parkolójánál. Felmentek egy széles lépcsősoron a második szinten lévő bejáratig.
Tizenhárom éves korában Steve–et egyszer már végigvezette egy magas, rémesen rövidre vágott hajú fiatalember az épületen. A Pentagont öt koncentrikus kör alkotja, melyeket – kerékküllőhöz hasonlóan – tíz folyosó köt össze egymással. Steve másodperceken belül elvesztette tájékozódóképességét. Már csak arra emlékezett, hogy az épület központjában, az úgynevezett Nulla Ponton egy kis épület állt, ahol hotdogot árultak.
Steve megmutatta az útlevelét, nevét bevezették a látogatók részére rendszeresített naplóba, kapott egy kitűzőt, melyet az ingén kellett viselnie.
Szombaton délután viszonylag kevesen voltak az épületben. Néhány későig dolgozó, többnyire egyenruhát viselő alkalmazottól eltekintve a folyosók is néptelenek voltak. A csomagokat vagy a fejeseket szállító, golfpályákon használatos, elektromos meghajtású kiskocsik is ritkán tűntek fel imitt–amott az épületben. Mikor utoljára itt járt, Steve hallatlan biztonságban érezte magát ebben a hatalmas monstrumban. Úgy érezte, itt minden az ő védelmét szolgálja. Aztán a gyűrűk és folyosók kavalkádjában valakik, valahol egy összeesküvést szőttek, s

ennek az összeesküvésnek az eredményeként született meg ő és jöttek a hasonmásai is a világra. Szemében most ez a hivatali szénaboglya csak azért létezett, hogy elrejtse előle az általa annyira áhított igazságot, s a hadsereg, a haditengerészet és a légierő díszes egyenruháit viselő nők és férfiak most mind az ő ellenségei voltak.

Végigmentek egy folyosón, felmentek egy lépcsőn, egy másik körön folytatták útjukat, míg egy újabb ellenőrző ponthoz nem érkeztek. Itt már hosszabb időt kellett eltölteniük. Steve teljes nevét és címét be kellett táplálni egy számítógépbe. Egy–két percet kénytelenek voltak várni, míg a gép megadja az engedélyt a belépésre. Életében először érezte, hogy a biztonsági ellenőrzés pontosan az ő személyére irányul; ő az, akinek a nevét a gép az emlékezetében kutatja. Tolvajnak és bűnösnek érezte magát, holott semmit sem követett el. Hátborzongató érzés volt! A bűnözők érezhetik így állandóan magukat, gondolta. Ugyanígy lehetnek a kémek, a csempészek és a hűtlenkedő férjek is.

Áthaladtak az ellenőrző ponton, néhányszor még befordultak egy–egy újabb folyosóra, míg egy üvegből készült, kettős szárnyú lengőajtóhoz nem értek. Az ajtón túl a számítógépek képernyői előtt tucatnyi fiatal katona ült: adatokat gépeltek be a klaviatúrán vagy írásos dokumentumokat helyeztek be az optikai jelfelismerőbe. Az ajtón kívül álló őr még egyszer ellenőrizte Steve útlevelét, majd beengedte őket.

Az ablaktalan helyiség padlóját vastag, puha szőnyeg borította; lágy, szórt fény világította be, s a tisztított levegőben semmi szag nem érződött. A teremben folyó munkát egy őszülő hajú, vékony bajszú ezredes irányította. Nem ismerte ugyan Steve apját, de már tudott jövetelükről és várta őket. Fürge, pattogós stílusban mutatta az utat a számítógéphez, melyet majd rendelkezésükre fognak bocsátani; úgy nézett ki, mintha látogatásukat kicsit terhesnek tekintené.

– Szeretnénk ellenőrizni azoknak a csecsemőknek az adatait, akik huszonkét évvel ezelőtt katonai kórházakban jöttek a világra – foglalta össze apa dióhéjban látogatásuk célját.

– Azok az adatok nem itt vannak!

Steve szívverése megállt egy pillanatra. Ilyen könnyen mégsem szenvedhetnek vereséget!

– Hol tárolják őket?

– St. Louisban.

– Innen nem lehet hozzájuk férni?

– Előzetes engedélyre van szükség. Ezzel önök nem rendelkeznek.

– Nem számítottam erre a problémára, ezredes –jegyezte meg apa kimérten, de kicsit bosszúsan. Óhajtja, hogy ismét felhívjam Krohner tábornokot? Nem köszöni meg nekünk, ha szombaton este feleslegesen zavarjuk. De felhívhatom, ha ragaszkodik hozzá.

Az ezredes egy pillanatig mintha összevetette volna a kisebb szabályzatsértés és egy tábornok felbosszantásának következményeit.

– Azt hiszem, mégsem szükséges. A vonalat már régóta nem használtuk, s valamikor a hétvégén úgyis ellenőrizni kell a

működőképességét.
– Köszönjük!
Az ezredes odaintett egy hadnagyi egyenruhát viselő nőt. Caroline Gambol néven mutatta be nekik. Ötven év körül járhatott, fűzőt viselt, s úgy nézett ki, mint egy iskola–igazgatónő.
– Tudomása van arról, hogy ezek az adatok a személyiségi jogról szóló törvény hatálya alá esnek, uram? – tette fel Gambol hadnagy a kérdést.
– Igen, és van is felhatalmazásunk. A nő leült a számítógép elé.
– Milyen keresőprogramot óhajtanak futtatni? – tette fel néhány perc múlva a kérdést.
– Van saját keresőprogramunk.
– Igenis, uram. Szívesen betöltőm maguknak.
Apa gyors pillantást vetett Steve–re. A fiú megvonta a vállát, s átadta a lemezeket a nőnek.
Miközben a programot töltötte, a hadnagy kíváncsi pillantást vetett Steve–re.
– Ki írta ezt a programot?
– A Jones Falls Egyetemről az egyik professzor.
– Nagyon ügyes – bólogatott elismerően. – Még ehhez hasonlót sem láttam soha – nézett rá a válla fölött a munkáját figyelő ezredesre. – És ön uram, találkozott már ilyennel?
Az ezredes tagadóan rázta meg a fejét.
– Be is van töltve. Futtathatom a programot?
– Rajta.

Berringtonnak valami hatodik érzéke azt diktálta, hogy kövesse Logan ezredes fekete Lincoln Mark VIII.–át, amikor az kigördült a georgetowni ház kapuján. Azt nem látta tisztán, hogy Jeannie is bent ül–e a kocsiban, de az elöl ülő ezredest és Steve–et világosan felismerte; a lány akár a hátsó ülésre is beülhetett.
Már örült, hogy végre csinálhatott valamit. A tétlenség és a nyomasztó idegeskedés nagyon fárasztónak bizonyult. A háta fájt, a lábai elmerevedtek. Legjobban szerette volna már feladni ezt az egészet, s elmenni valahová. Most ülhetne egy étteremben egy üveg kitűnő bor mellett, vagy otthonában éppen Pippa Harpendent vetkőztethetné. De aztán hirtelen arra gondolt, mit is jelentene számára a cég eladása. Először is pénzt: hatvanmillió dollár lenne a részesedése. Aztán, ha Jim bekerül a Fehér Házba, s belőle pedig országos főorvos lesz, akkor hatalmat. Végül, ha sikerül terveiket valóra váltani, akkor egy teljesen új és más Amerikát a huszonegyedik században, olyan Amerikát, mely erős, bátor és tiszta, mint valaha volt. Összeszorítva a fogát folytatta a szaglászást.
A lassan araszoló washingtoni forgalomban egy ideig viszonylag könnyen tudta követni Logan kocsiját. Mindig két kocsival mögötte maradt, ahogy ezt a krimikben látta. Milyen elegáns ez a Mark VIII–as, gondolta egy kicsit elmélázva; talán neki is le kellene cserélnie a Town Cár–ját.
A Mark VIII–as egyszer csak elkanyarodott egy lámpánál, ami azonnal pirosra is váltott. A Berrington előtti kocsi megállt, és már szem elől is

vesztette Loganékat. Hangosan káromkodva eszeveszetten dudálni kezdett. Mikor a lámpa ismét zöldre váltott, csikorgó kerekekkel fordult be ő is a sarkon, azután még erősebben beletaposott a gázba.
Néhány pillanattal később már meg is pillantotta a piros lámpánál várakozó fekete kupét. Úgy érezte, mintha valami nagy kő esett volna le a szívéről.
Megkerülték a Lincoln Emlékművet s az Arlington Bridge–en átmentek a Potomacon. Talán a National Airport fele tartanak? Rátértek a Washington Boulevard–ra, és Berrington akkor már sejtette, az úti céljuk a Pentagon lesz.
Követte őket a lehajtón a Pentagon hatalmas parkolójába. A következő sorban talált is egy üres helyet, leállította a motort s figyelt. Steve és az apja kiszálltak a kocsiból, aztán megindultak az épület felé.
Berrington odament a Mark VIII–hoz. Senki sem ült benne. Jeannie–nek tehát Loganék georgetowni házában kellett maradnia. De vajon mire készül Steve és az apja? És Jeannie?
Hálát adott az istennek, mert egyikük sem fordult hátra. A két Logan felment a lépcsősoron és belépett az épületbe. Egészen addig figyelte őket, míg át nem estek a biztonsági ellenőrzésen. Akkor ő is elindult vissza a kocsijához. Útközben talált egy telefonfülkét, ahonnan felhívta Jim Proustot.
– A Pentagonnál vagyok. Követtem Jeannie–t Loganék *házáig,* majd Steve Logannek és az apjának a nyomába szegődve jutottam el ide. Nyugtalanít a dolog, Jim!
– Az ezredes a Pentagonban dolgozik, nem igaz?
– De igen.
– Akkor ártatlan dologról is lehet szó.
– De vajon miért ment be szombaton délután a hivatalába?
– Hogy pókerezzen a tábornoki irodában. Jól emlékszem, amikor katona voltam...
– Az ember nem viszi a kölykét magával egy pókerpartira, akárhány éves is a gyerek.
– Mi van a Pentagonban, ami árthat nekünk? – A nyilvántartás.
– Nem – jelentette ki Jim határozottan. – A hadseregnek nincs nyilvántartása arról, amit csináltunk. Ebben teljesen biztos vagyok!
– Meg kell tudnunk, mit csinálnak ott. Nem lehetne utánanézni valahogy?
–Azt hiszem, ez nem probléma. Ha már a Pentagonban sincsenek barátaim, akkor sehol. Mindjárt telefonálok. Tartsd velem a kapcsolatot!

Steve lázasan várta az eredményt. Ha ez most sikerül, akkor azt is megtudja, ki erőszakolta meg Lisa Hoxtont, s így ártatlanságát is be tudja bizonyítani. De mi lesz, ha valami mégis közbejön? A keresőprogram nem működik, a leletek elvesztek, vagy az egészet már rég kitörölték az adatbázisból. A számítógépeken különben is néha ostobábbnál ostobább kiírások jelennek meg.
A gép hirtelen olyan hangot adott, mintha valaki csengetett volna az

ajtón. Steve a képernyőre pillantott. A keresés befejeződött. A képernyőn párokba szedve nevek és címek szerepeltek. De vajon rajta vannak–e a klónok is ezen a listán.
Igyekezett valahogy fékezni izgalmát. Most a legelső teendő volt egy másolatot készíteni a nevekről.
Az egyik fiókban talált egy doboz új lemezt, s egyet azonnal be is csúsztatott a meghajtóba. Átmásolta a listát, kivette a meghajtóból és becsúsztatta farmernadrágjának hátsó zsebébe.
Csak ezután kezdte el tanulmányozni a neveket. Egyik sem volt számára ismerős. Továbbugratta a listát, de úgy tűnt, a nevek több oldalt is betöltenek, Sokkal egyszerűbb lett volna, ha kinyomtatva olvashatta volna el a listát.
– Lehet nyomatni erről a terminálról? – szólt oda Gambol hadnagynak.
– Természetesen – válaszolta a hadnagy. – Használhatja azt a lézernyomtatót – lépett oda Steve gépéhez, és meg is mutatta, mit kell csinálni.
Steve ott állt a nyomtató mellett, s mohó tekintettel bámulta a kijövő papírlapokat. Egyre csak abban reménykedett, megpillantja majd a saját nevét három másik – Dennis Pinker Wayne Stattner és a Lisát megerőszakoló harmadik – társaságában. Apja a válla fölött figyelte az eredményt.
Az első oldalon csak párok szerepeltek, nem volt egyetlen hármas vagy négyes csoport sem.
A *Steve Logan* név a második oldal közepe táján jelent meg a papírlapon. Apja is ugyanabban a pillanatban fedezte fel, amikor Steve.
– Ez az! –jegyezte meg visszafogott izgalommal. Valami viszont nem volt rendjén. Túlságosan is sok név szerepelt a csoportban. *Steve Logan, Dennis Pinker és Wayne Stattner* neve mellett ott szerepeltek a *Henry King, Per Ericson, Murray Claud, Harvey Jones és George Dassault* nevei is. Steve lelkesedése hirtelen zavarttá változott.
– Kik ezek? – vonta össze apa is szemöldökét.
– Összesen nyolc név szerepel a listán – számolta össze Steve gyorsan a felsoroltakat.
– Nyolc? – kérdezett rá hitetlenkedve apa. – Nyolc? Steve hirtelen rájött a dolog nyitjára.
– Ennyit csinált belőlünk a Genetico – mondta. – Nyolc példányban létezünk.
– Nyolc klón! – ismételte apa döbbenten. – Mit képzeltek ezek, mit csinálnak?
– Kíváncsi vagyok, hogy talált rájuk a keresőprogram? - morfondírozott Steve, majd az utolsó kinyomtatott papírlapra pillantott, melynek alján a következő megjegyzést látta: *“Közös vonás: EKG."*
– Igen, már emlékszem is! – szólalt meg apa. – Egyhetes voltál, amikor EKG–t csináltak rólad. Soha nem tudtam rájönni, erre miért volt szükség.
– Mindegyikünkről csináltak. És az egypetéjű ikreknek a szívük is azonos.
– Még mindig képtelen vagyok elhinni! –jegyezte meg apa.
– Nyolc fiú létezik ezen a világon, akik teljesen olyanok, mint te.

– Nézd csak meg a címeket! – mutatott Steve a listára.
– Mindenütt egy katonai bázis szerepel.
– A legtöbbjük már nem azon a címen található. A program nem ad róluk egyéb információt?
– Nem. Pontosan ezzel lehet elkerülni a személyiségi jogok megsértését.
– Miként tud Jeannie akkor a nyomukra bukkanni?
– Én is ezt kérdeztem tőle. Az egyetemen megvan minden telefonkönyv CD–n is. Ha ez nem vezetne eredményre, akkor ott vannak még a vezetői engedélyek, a hitelkártya-ügynökségek, és az ehhez hasonló többi forrás is.
– A fenébe a személyiségi jogokkal! – legyintett apa.
– Előhívjuk ezeknek az embereknek a teljes kórtörténetét, hátha az is mond majd valamit.
– Szívesen meginnék egy kávét – jegyezte meg Steve.
– Van itt valahol?
– Az adatközpontban semmiféle ital nem engedélyezett. Egyetlenegy rossz helyre került vízcsepp is káoszt okozna a számítógépekben. A fordulón túl van egy kis pihenőszoba, ott találsz kávéfőzőt.
– Azonnal itt vagyok – mondta Steve, s az őrnek biccentve kilépett az adatközpontból. A pihenőszobában néhány asztal és szék állt, automatákból mindenféle üdítőt és édességet lehetett vásárolni. Megevett két Snickerst, megivott egy csésze kávét, s elindult vissza az adatközpontba.
Megállt az üvegajtó előtt. Több embert látott odabent, köztük egy tábornokot és két fegyveres katonai rendészt. A tábornok az apjával vitatkozott, és úgy látta, hogy közben a vékony bajszú ezredes is mondja a magáét. Mozdulataik nyugtalansággal töltötték el. Valami kellemetlen dolog történik odabent. Belépett a terembe és megállt az ajtónál. Ösztöne azt súgta neki, próbáljon meg észrevétlen maradni.
Világosan hallotta a tábornok hangját.
– Parancsom van, Logan ezredes! Letartóztatom! Steve hátán végigfutott a hideg.
Hogyan történhetett? Biztosan nem csupán arról lehet szó, hogy rájöttek, apa más emberek orvosi leleteiben kutatgat. Ez is komoly dolog, de semmi esetre sem indokolja a letartóztatását. Itt valami többről lehet szó! A Genticónak valahogy sikerült ezt is megoldania. Most vajon mit tegyen?
– Ehhez nincs joga! – tiltakozott dühösen apa.
– Ne tartson nekem kiselőadást a *jogaimról,* ezredes! - ordítozott a tábornok.
Semmi értelme nem lett volna, ha beleavatkozik a vitába. Ott volt a lemez a neveket tartalmazó listával a hátsó zsebében. Apának problémái támadtak, de ő tud magáról gondoskodni. Neki viszont ki kell jutnia innen az információkkal.
. Megfordult és kilépett az üvegajtón. Végigsietett a folyosón. Még egy ellenőrző pont és már kint is van az épületből.
– Mr. Logan! – hallotta maga mögül Caroline Grambel hangját.

Hátrapillantva látta, hogy a hadnagy kivörösödött, dühös arccal fut feléje a folyosón.
– A francba! – mordult fel elkeseredetten.
Megindult mint a nyíl a folyosó fordulója felé, és egy lejárathoz érkezett. Lerohant a lépcsőn a következő szintre. Ott vannak nála a nevek, melyekkel tisztázhatja magát az erőszak vádja alól: senki nem akadályozhatja meg, hogy kijusson innen ezekkel az információkkal, még az Egyesült Államok hadserege sem!
Odasietett az őrhöz, s átnyújtotta neki a látogatók részére rendszeresített kártyáját.
– Azt megtarthatja – szólalt meg Gambol hadnagy. – A tábornok szeretne magával beszélni.
Steve letette a kitűzőjét a pultra. Félelmét magabiztosság mögé rejtve megszólalt:
– Sajnos, erre most nincs időm. Viszontlátásra, hadnagy, és köszönöm a segítséget!
– Ragaszkodnom kell hozzá, hogy velem jöjjön! – szólalt meg ismét a hadnagy.
– Ön nincs abban a helyzetben, hogy valamihez is ragaszkodjon! – közölte határozottan, s úgy tett, mintha már elfogyott volna a türelme. – Polgári személy vagyok, önök nekem nem osztogathatnak parancsokat! Semmi törvénytelenséget nem követtem el, tehát le sem tartóztathatnak. Mint ahogy látják, a hadsereg tulajdonát képező dolog sincs nálam! – jelentette ki határozottan, s abban bízott, a lemez nem kandikat ki a hátsó zsebéből. – Törvényellenes lenne, ha megpróbálnának feltartóztatni.
– Ne engedje elmenni! – szólt oda a hadnagy a harmincas éveiben járó, Steve–nél nyolc vagy tíz centivel alacsonyabb őrnek!
Steve elindult a kijárat felé.
– Állítsa meg! – kiáltotta Gambol hadnagy.
– Állj vagy lövök! – hallotta Steve maga mögül az őr hangját.
– Maga nem fog engem lelőni! – közölte határozottan. – Ez gyilkosság lenne! – tette még hozzá elindulva a kijárat felé.
Élete leghosszabb útjának bizonyult az a három vagy négy méter, mely az ajtótól elválasztotta. Hátán szinte égett a bőr a rámeredő fegyver csövétől.
Mikor rátette kezét a kilincsre, lövés dörrent. Valaki élesen felkiáltott. *Biztosan a fejem fölé lőtt,* futott át Steve agyán a gondolat, de nem nézett hátra. Kiugrott az ajtón, s szinte repülve futott le a hosszú lépcsősoron. Míg az épületben voltak, teljesen beesteledett, már a parkolót megvilágító lámpákat is felkapcsolták. Kiabálást hallott maga mögül, majd újabb lövés dörrent. Közben leért a lépcső aljára, s egy gyalogösvényen gyorsan bekanyarodott a park bokrai közé.
Egy aszfaltozott úton futásnak eredt. Autóbusz–megállókhoz érkezett. Az egyik megállóba éppen beállt egy busz, két katona és egy polgári ruhát viselő nő szállt le róla. Steve azonnal felszállt.

Jeannie és Lorraine Logan néhány óra alatt nagyon összebarátkoztak. Még akkor is kint ültek a teraszon, amikor már kezdett hűvösödni. Mindketten nyugtalanul várták Steve és apja visszaérkezését. Jeannie közben elmesélte Lisa megerőszakolásának történetét is.

– Most mindaddig, amíg képes lesz, megpróbál majd úgy viselkedni, mintha semmi sem történt volna – bólogatott Lorraine.

– Igen, pontosan így is viselkedik.

– Ez az időszak eltarthat akár hat hónapig is. Előbb vagy utóbb viszont rá kell döbbennie, hogy abba kell hagynia a történtek tagadását, és ki kell békülnie a valósággal. Ez a szakasz általában akkor szokott elkezdődni, amikor a nő ismét elkezd normális szexuális életet élni, s rájön, hogy nem azt érzi, amit korábban. Ilyenkor szoktak nekem is írni.

– És mit tanácsol ilyen esetekben?

– Járjanak el pszichológiai tanácsadásra. Erre a problémára nem könnyű megoldást találni. Az erőszak a nő lelkét károsítja, azt kell kezelni.

– A nyomozó is ezt javasolta.

– Okos úriember lehetett – vonta fel szemöldökét Lorraine.

– Nyomozó *nő volt* – mosolyodott el Jeannie.

– Steve szereti magát – szólalt meg Lorraine rövid hallgatás után.

– Igen, azt hiszem, valóban szeret – bólogatott Jeannie.

– Ezt egy anya meg tudja állapítani.

– Ezek szerint már korábban is volt szerelmes?

– Értem a kérdés mögött megbúvó másik kérdést is mosolyodott el Lorraine. – Igen, már volt, de csak egyszer.

– Meséljen nekem arról a lányról.

– Oké! Fanny Gallahernek hívták. Zöld szeme és hullámos, sötétvörös haja volt. Ez az életvidám, víg kedélyű lány volt az egyetlen, aki *nem* érdeklődött Steve iránt. Steve állandóan a nyomában volt, de a lány hónapokig ellenállt neki. Végül is aztán sikerült megnyernie, és több mint egy éven át találkozgattak.

– Le is feküdtek egymással?

– Igen. Sokszor itt is töltötték az éjszakát. Nem hiszem, hogy szerencsés dolog lenne a gyerekeket a parkolóba kényszeríteni.

– És a lány szülei?

Még mielőtt Lorraine válaszolhatott volna, Steve már meg is jelent a teraszon.

– Apád hol van? – kérdezte Jeannie rosszat sejtve.

– Letartóztatták.

– Óh, istenem! De miért? – meresztette rá Jeannie értetlenül a szemét.

– Ezt nem tudom pontosan. Gondolom, a Genetico emberei valahogy megszagolhatták, hogy mit csinálunk, és meghúztak néhány zsinórt a háttérben. Nekem sikerült meglépnem.

– Steve, te valamit elhallgatsz előlem! – nézett rá Lorraine gyanakodva.

– Az őr kétszer rám lőtt.

Lorraine ajkait egy apró sikoly hagyta el.
– Biztosan csak a fejem fölé célzott. Nincs semmi bajom!
Jeannie érezte, a szája teljesen kiszáradt.
– A program viszont működött! – húzta elő Steve a lemezt a zsebéből. – Itt van a lista, és nem hiszed el, mit találsz rajta!
– Mit? – nyelt egy nagyot a lány.
– Nem négy klón van.
– Hogyhogy?
– Összesen nyolcan vagyunk.
– Nyolc példányban léteztek? – nyúlott meg Jeannie arca a csodálkozástól.
– Nyolc azonos EKG–leletet talált a gép.
A Genetico tehát hét alkalommal osztotta meg az embriót, és ültette be nyolc mit sem sejtő nő méhébe az idegenek magzatait. Ezt az arcátlanságot szinte már el se lehetett hinni!
Jeannie gyanúja viszont beigazolódott. Ez volt hát az, amit Berrington olyan kétségbeesetten igyekezett eltitkolni. Ha ez a hír napvilágra kerül, a Genetico hatalmas botrányba keveredik, Jeannie is győztesen kerül ki a harcból, és Steve is tisztázni tudja magát.
– Sikerült! – ölelte át boldogan a fiút. – De a nyolc közül vajon melyik követte el az erőszakot? – tette fel szinte azon nyomban aggodalmaskodva a kérdést.
– Azt még ki kell derítenünk – bólogatott Steve. – És ez nem lesz könnyű feladat! Nekünk csak azok a címek állnak rendelkezésünkre, ahol szüleik laktak, amikor a gyerekek megszülettek.
– Megpróbálhatunk nyomozni. Ebben Lisa a nagymester – mondta Jeannie, s már fel is állt a helyéről. – Most jobb lesz, ha azonnal indulok vissza Baltimore–ba. Ehhez talán még az egész éjszaka is kevésnek bizonyul.
– Veled megyek!
– És apáddal mi lesz? Ki kell szedned őt a katonai rendőrség kezei közül.
– Most itt van rád szükség, Steve – szólalt meg Lorraine is. –Azonnal hívom az ügyvédünket, de neked kell részletesen elmondanod, mi történt.
– Rendben van – egyezett bele a fiú, kelletlenül.
– Indulás előtt még fel kell hívnom Lisát – mutatott Jeannie az egyik kis kerti asztalon lévő telefonra. – Használhatom?
– Hát persze! Tessék csak!
Jeannie feltárcsázta Lisa számát. A készülék négyszer egymás után kicsengett, majd ezt követően az üzenetrögzítő bekapcsolását jelző jellegzetes szünet következett. – Az ördögbe vele! – bosszankodott Jeannie Lisa gépre mondott szövegét hallgatva. Mikor az véget ért, ő is rámondta üzenetét a szalagra. – Lisa, kérlek hívj fel! Most indultam el Washingtonból és este tíz körül érek haza. Valami nagyon fontos dolog történt! – fejezte be az üzenetet, s letette a kagylót.
– Kikísérlek a kocsidhoz – mondta Steve.
Jeannie elköszönt Lorraine–től, aki búcsúzóul melegen átölelte.
– Nagyon vigyázz rá! – adta át Steve odakint a lemezt. – Nincs róla

másolat, újabb lehetőségünk pedig nem lesz a megszerzésére.
– Ne nyugtalankodj – rejtette Jeannie a táskájába a lemezt. Az én jövőm is ettől függ – tette még hozzá szenvedélyesen megcsókolva a fiút.
– Óh, istenem! – sóhajtotta Steve. – Megismételhetnénk ezt még néhányszor a nagyon közeli jövőben?
– Igen! De addig se sodord veszélybe magad. Nem akarlak elveszíteni! Vigyázz magadra!
– Szeretem, ha így aggódsz miattam! – mosolyodott el Steve. – Ez már meg is ér egy kis veszélyt!
– Majd felhívlak! – csókolta meg ezúttal lágyan búcsúzóul.
Gyorsan vezetett, és még egy óra sem kellett, hogy hazaérjen.
Csalódottan vette tudomásul, hogy nincs Lisa üzenete az üzenetrögzítőn.
Lezuhanyozott és magára kapta a rózsaszín fürdőköpenyét. Megéhezett, és felmelegített néhány fahéjas tekercset a mikróban, de az evéstói hányingere támadt, így csak a kávéját itta meg egy kis tejjel.
Elővette Steve fényképét, melyet Charlestól kapott ajándékba. Majd bekereteztеti, de addig is egy kis mágnessel a hűtőszekrény ajtajára erősítette.
Ezután a fényképalbumát kezdte lapozgatni. Elmosolyodott, amikor kezébe került az apjáról készült kép, ahogy barna csíkos ruhában, bő nadrágban, széles kihajtójú zakóban ott áll diadalmas képpel egy türkizkék Thunderbird mellett. Néhány oldalon keresztül ezután Jeannie teniszruhás képei következtek, ahogy a kupákat és emlékplaketteket tart a magasba. A következő kép a mamát ábrázolta, amint éppen Pattyt tologatja egy ódivatú babakocsiban, aztán a cowboy kalapos Will Temple következett, olyan szerencsétlen képet vágva, hogy Jeannie–t most is megnevettette.
Hirtelen megcsörrent a telefon.
Jeannie talpra ugrott, öléből az album a padlóra hullott.
–Lisa?
– Hello, Jeannie! Mi ez a nagy sietség?
– Hála istennek! – rogyott le Jeannie megkönnyebbülten a kanapé szélére. – Már órák óta hívlak, merre jártál?
– Moziban voltam Catherine–nel és Billel. Olyan nagy bűn talán?
–Ne haragudj!
– Minden rendben! – A barátod vagyok. Akár veszekedhetsz is velem. Egyszer úgyis visszakapod!
– Kösz! – nevetett fel Jeannie. – Figyelj, kezemben van a listája annak az öt embernek, aki Steve hasonmása lehet - kezdte el magyarázni, s szándékosan említett kevesebbet a ténylegesnél, mivel túl nagy volt a falat.
– Jeannie – szólalt meg Lisa kínosan hosszú szünet után –, majdnem komoly bajba kerültem, amikor megpróbáltam bemenni a szobádba. A biztonsági emberrel együtt könnyedén kirúghattak volna az állásomból! Szívesen segítenék, de szükségem van a munkámra.
– Nagyon kérlek!
– Félek.

– Lisa, már majdnem vasárnap van. Egy héttel ezelőtt bementem az égő épületbe érted!
– Tudom, tudom.
– Én is féltem.
– Igazad van! – felelte Lisa kis szünet után. – Oké, megcsinálom!
Jeannie alig tudott elfojtani egy diadalkiáltást.
– Milyen gyorsan tudsz odaérni?
– Tizenöt perc.
–Az épület előtt találkozunk!

Lisa előtt ért oda az egyetemre. A vendégparkolóba állt be, mert nem akart feltűnő kocsijával a Diliház előtt parkolni. Türelmetlenül toporogva a Diliház előtt már sajnálta, hogy nem állt meg valahol néhány szendvicsért. Egész szombaton egy falatot sem evett. Lelki szemei előtt megjelent egy sajtos hamburger sült krumplival és ketchuppal, egy jókora adag pepperonis pizza, almás pite vaníliakrémmel, sőt még egy óriási adag fokhagymás saláta is felvillant. Végre Lisa is bekanyarodott kis fehér Hondájával a parkolóba.
Kiszállt belőle, s azonnal kézen fogta Jeannie–t.
– Szégyellem magam, amiért emlékeztetned kellett az igazi barátságra! – Még a sötétben is érezhetően elpirult.
– Megértelek – simogatta meg Jeannie a karját.
– Ne haragudj!
Jeannie magához szorította.
Bementek az épületbe és felgyújtották a laborban a villanyt. Jeannie bekapcsolta a kávéfőzőt, Lisa pedig betöltötte a számítógépet. Valahogy hátborzongató érzés volt éjnek idején itt lenni kettesben a laboratóriumban. A fehérre festett falak, az éles fényben határozottan kirajzolódó árnyékok, a néma gépek egy hullaház érzetét keltették benne.
Előbb vagy utóbb számíthattak a biztonsági emberek látogatására is. A betörés után fokozottan szemmel tartják a Diliházat, és a kivilágított ablak is felkelti majd a figyelmüket. Egyáltalán nem számított viszont rendkívüli dolognak, ha a kutatók szokatlan időben is dolgoznak a laboratóriumokban, így semmi gond nem fenyegetett, hacsak az őr fel nem ismeri Jeannie–ben az elmúlt éjszakai látogatót.
– Ha bejönne a biztonsági őr, akkor én az iratszekrénybe bújok – szólalt meg Jeannie. – Nem árt az óvatosság, hátha ismerős lesz az őr, aki tudja, hogy nem lenne szabad itt lennem.
– Idejében észrevesszük, ha közeledik – jegyezte meg Lisa, s nyugtalanság ült ki az arcára.
– Majd csinálunk valami riasztót – mondta Jeannie, s bár minél előbb szeretett volna hozzákezdeni a klónok utáni nyomozásnak, mégis kénytelen volt fékezni türelmetlenségét, hiszen az elővigyázatosság most nagyon is indokolt volt. Elgondolkodva nézett körül a laborban.

Pillantása megakadt a Lisa asztalán álló kis virágkompozíción. Kidobta a vázából a virágokat, a vizet beleöntötte a mosdókagylóba, majd levett a polcról egy könyvet. Elment a folyosó végéig, ahol két lengőajtó zárta le a lépcsőre vezető utat. Kicsit befelé húzta az ajtószárnyakat, a könyvvel ebben a helyzetben rögzítette őket, majd a vázát az ajtók felső peremén kiegyensúlyozta, így senki sem jöhetett be az ajtón anélkül, hogy a váza darabokra ne törjön.

– Mit mondok, ha megkérdezik, miért csináltam? – kérdezte Lisa Jeannie–t figyelve.

– Nem szeretted volna, ha bárki is rád tör a laborban válaszolta Jeannie.

– Meg is van minden okom a félelemre – bólogatott Lisa elégedetten.

– Kezdjük akkor Henry Kinggel –javasolta. – teljes neve Henry Irwin King.

Lisa asztalán egymás fölött két CD–meghajtó is volt. A lány elővett a fiókjából két CD–t, és egyet–egyet berakott mindkét meghajtóba. Az Egyesült Államok minden telefonelőfizetője szerepelt ezen a két lemezen.

– Oké, van egy Henry Irwin Kingünk Amherstben, és négy Henry I. Kingünk Bostonban.

–Hívjuk fel őket!

– Éjszaka egy óra van!

– Nem várhatok holnapig!

– Az emberek nem fognak szóba állni veled az éjszaka kellős közepén.

– Majd meglátjuk – jelentette ki Jeannie határozottan.

Lisa kijelölte a neveket, s megnyomta az F2 gombot a számítógép klaviatúráján. A számítógép modemje gyors pityegéssel leadott egy sorozat csengetést. Jeannie felemelte a kagylót.

– Igen? – szólt bele a hetedik csengetés után egy álmos férfihang a kagylóba.

– Itt Susan Faber nyomozó beszél a rendőrségről! – szólt bele határozottan a kagylóba. – Elnézést kérünk, sürgős rendőrségi ügyről van szó. Henry Irwin Kinggel beszélek?

– Igen, mi történt? – kérdezte a középkorú férfit sejtető hang.

– Súlyos bűncselekményben nyomozunk – kezdte sietősen Jeannie a rögtönzést –, s szeretnénk az ön nevét a gyanúsítottak köréből kizárni, uram! Megmondaná nekem, mikor és hol született?

– Greenfield, Massachusetts, negyvenöt május négy!

– Nincs véletlenül hasonnevű gyermeke?

– Nincs! Három lányom van. Most már alhatok?

– Nem is zavarjuk tovább. Köszönjük, hogy együttműködött a rendőrséggel és további szép álmokat! – mondta Jeannie, s a kagylót letéve diadalmas pillantást vetett Lisára.

– Látod! Mégis hajlandó volt szóba állni velem! Igaz, nem szívesen, de beszélt!

– Dr. Ferrami, magának tehetsége van a szélhámoskodáshoz! – kacagott fel Lisa.

– Pofátlanság kérdése az egész! – mosolyodott el Jeannie.

– Nos, akkor rajta, Henry I. Kingek! Én hívom az első kettőt, te pedig a másodikat.

Csak az egyiket tudta az automata segítségével feltárcsázni. Akkor előkotort egy jegyzettömböt, s golyóstollat felírta, majd kézzel tárcsázta a két számot. Férfihang szólt bele a kagylóba, s Jeannie már bele is kezdett az előbb bevált szövegbe: – Itt Susan Faber beszél a bostoni városi rendőrségről.
– Mi a szart akarnak tőlem éjnek idején? – tört ki a férfiből a felháborodás. – Tudja ki vagyok én?
– Feltételezhetően Henry King.
– Ki van rúgva abból a kibaszott állásából, maga hülye picsa! – őrjöngött a férfi a vonal túlsó oldalán. – Mit is mondott, Susan kicsoda?
– Csupán a születésnapjára lennék kíváncsi, Mr. King.
– Kapcsolja azonnal a kapitányt!
– Mr. King...
– Tegye, amit mondtam!

– Hülye gorilla! – csapta le Jeannie kicsit remegő kézzel a kagylót. – Remélem, az éjszaka nem ilyen beszélgetésekkel fog eltelni.
Közben már Lisa is végzett az első hívással.
– Az enyém egy jamaicai volt, ezt az akcentusa is bizonyította – mondta. – A tied elég kellemetlen lehetett.
– Nagyon.
– A fenébe, akkor sem hagyjuk abba! Elbírok egy kis káromkodást!
– Ahogy óhajtod!
– Különben is, a hangja alapján huszonkét évesnél jóval idősebb lehetett, úgyhogy el is felejtkezhetünk róla. Próbáljuk meg a másik kettőt! – Kicsit összeszedte magát és újra tárcsázott.
A harmadik Henry King még nem feküdt le: a háttérben zene és beszédhang hallatszott.
– Igen? Ki az? – szólt bele a kagylóba.
Hangja meglehetősen fiatalosan csengett, s Jeannie előtt ismét felcsillant a reményt. Újra rendőrként mutatkozott be, de a férfi mintha gyanút fogott volna.
– Honnan tudjam, hogy maga a rendőrségtől van? Pontosan olyan volt a hangja, mint Steve–nek. Jeannie szíve kihagyott egy ütemet. Újabb szemtelen lépésre szánta el magát.
– Visszahívna a rendőrségen? – kérdezte vakmerőén.
– Nem, nem szükséges – jött meg a válasz rövid hallgatás után.
Jeannie megkönnyebbülten felsóhajtott.
– Henry King vagyok – szólalt meg ismét a férfi. – Szólítson csak Hanknek! Mit akar tőlem?
– Először is szeretném megtudni, hol és mikor született.
– Fort Devensben pontosan huszonkét évvel ezelőtt. Most van a születésnapom. Illetve tegnap, szombaton volt.
Ő az! Jeannie–nek sikerült megtalálnia az elsőt. Már csak azt kell megtudnia, a múlt vasárnap járt–e Baltimore–ban. Megpróbálta elnyomni hangjában az izgalmat.

– Meg tudná nekem mondani, mikor hagyta el utoljára az állam területét?
– Nézzük csak! Igen, ez augusztusban volt... New Yorkban jártam.
Jeannie ösztöne azt súgta, beszélgetőpartnere az igazat mondja, de azért tovább folytatta a kérdezősködést.
– A múlt szombaton mit csinált?
– Dolgoztam.
– Mi a foglalkozása?
– A Műszaki Egyetemen vagyok végzős hallgató, de hétvégeken a cambridge–i Blue Note bárban mixerként dolgozom.
– És az elmúlt vasárnap is ott volt? – kérdezett rá még egyszer Jeannie, s valamit felírt a jegyzettömbjére.
– Igen. És legalább száz embert ki is szolgáltam.
– Nagyon köszönjük, Mr. King! – mondta Jeannie. Ha mindez igaz, akkor nem ő volt, aki Lisát megerőszakolta. – Megadná nekem annak a bárnak a telefonszámát, hogy ellenőrizhessem az alibijét?
– Fejből nem tudom a számot, de benne van a telefonkönyvben. És állítólag mit követtem el?
– Egy gyújtogatási ügyet vizsgálunk.
– Még jó, hogy van alibim!
Nyomasztó dolog volt Steve hangját hallani, s közben tudni, hogy egy vadidegennel beszél. Nagyon szeretett volna személyesen is találkozni ezzel a Henry Kinggel, s látni, hogyan fest életnagyságban. Kelletlenül fejezte be a beszélgetést.
– Nagyon köszönjük a segítségét, uram! Jó éjszakát! – tette le a kagylót. Felfújta az arcát, és erőteljesen kifújta a levegőt. – Húú! – rázta meg a fejét. Látszott rajta, hogy a színészkedés eléggé kimerítette.
– Megtaláltad? – kérdezte azonnal a beszélgetést végighallgató Lisa.
– Igen! Fort Devensben született, ma huszonkét éves. Egészen biztos, hogy ő az a Henry King, akit kerestünk!
– Kitűnő munka volt.
– Viszont neki is van alibije. Azt állítja, az egyik bárban dolgozott. A Blue Note–ban – tette még hozzá egy pillantást vetve a jegyzettömbre.
– Nem szabad elcsüggedni! – bátorította Lisa. – Nagyon is eredményesen dolgoztunk, amikor ezt a lehetőséget kizártuk, annál is inkább, mert nagyon gyakori névről van szó. Próbálkozzunk meg Per Ericsonnal. Ebből már nem lesz olyan sok.
A Pentagon listája szerint Per Ericson Fort Ruckerben született, de huszonkét év elteltével egyetlen Per Ericson sem volt Alabamában. Lisa ezután megpróbálkozott az *Ericsen* és az *Ericsan* nevekkel is, de a számítógép így sem talált semmit.
– Próbáljuk meg Philadelphiát –javasolta Jeannie. – Engem például ott támadtak meg.
Philadelphiában hármat is találtak belőlük. Az elsőről pillanatokon belül kiderült, hogy homoszexuális; a másodiknál egy öregember törékeny, reszketeg hangja szólalt meg az üzenetrögzítőn; a harmadik pedig egy Petra keresztnevű hölgy volt. Jeannie és Lisa ekkor kezdték átrágni

magukat az összes USA–ban élő P. Ericsonon, akikből összesen harminchármán szerepeltek a telefonkönyvben.
Lisa második P. Ericsonja nagyon durvának bizonyult, s pillanatokon belül annyit gorombáskodott a lánnyal, hogy az hullasápadtan tette le a kagylót. Felhajtott egy csésze kávét, és elszántan folytatta tovább.
Mikor Jeannie a hatodik sikertelen hívás után helyére tette a kagylót, Lisa mentegetőzését hallotta.
– Oh, borzalmasan sajnálom. A nyilvántartásunk ezek szerint teljesen elavult. Kérem, ne haragudjon a zaklatásért Mrs. Ericson. Viszonthallásra! – tette le a lány a kagylót, s néhány pillanatig magába roskadva hallgatott. – Ez is az volt, akit kerestünk! –mondta komoly arccal. – A múlt télen meghalt. Az édesanyjával beszéltem, aki elsírta magát.
– Hogyan halt meg?
– Síbajnok volt s valami kockázatos dologgal kísérletezett, amikor kitörte a nyakát.
– Nagyon úgy tűnik, ő is a mi emberünk lehetett – mondta elgondolkodva. – Vakmerő, nem ismeri a félelmet.
Jeannie–nek eddig eszébe sem jutott, hogy a nyolc közül talán nincs mindegyik életben.
– Nem könnyű ez a telefonálgatás – jegyezte meg Lisa.
– Akarsz egy kis szünetet tartani?
– Nem! – kapta össze magát Lisa. – Nagyon jól haladunk. Az ötből kettőt már sikerült kizárnunk, és még három óra sincs. – Ki a következő?
– George Dassault.
Jeannie egy ideig már kezdte azt hinni, hogy mindig megtalálják, akit keresnek, de a következő névvel már nem volt ekkora szerencséjük. Összesen hét George Dassault volt az USA–ban, de hárman közülük fel sem vették a telefont. A többieknek semmiféle kapcsolatuk nem volt sem Baltimoreral, sem Philadelphiával. Egyik Buffalóban, a másik Sacramentóban, a harmadik Houstonban élt, s ezzel semmit sem lehetett bizonyítani. Nem volt mit tenni, tovább kellett haladniuk. Lisa kinyomtatta azoknak a telefonszámoknak a listáját, melyek hívásával később még meg kell próbálkozniuk.
Beszélgetésüket csörömpölés vágta ketté. Jeannie mint a villám beugrott az iratszekrénybe. Belülről behúzta az ajtót, és a koromsötétben állva hallgatózott.
– Ki az? – hallotta Lisa zaklatott hangját.
– Biztonsági szolgálat – hallatszott egy férfihang. – Maga rakta fel ide ezt a vázát?
– Igen.
– Miért?
– Hogy senki ne surranhasson be észrevétlenül. Az utóbbi időben egy kicsit idegesítő az itteni munka.
– Nos rendben van, de én nem fogom összesöpörni! Nem vagyok takarító!
– Oké, hagyja csak ott!
– Egyedül van, kisasszony?

– Igen.
– Körülnézek egy kicsit.
– Ahogy óhajtja.
– Különben mivel foglalkozik? – hallotta meg ismét az őr hangját egészen közelről.
Lisa válasza jóval távolabbról hallatszott.
– Nagyon szívesen beszélgetnék magával, de sajnos, nincs rá időm. Valóban nagyon sürgős a munkám!
– Oké! Nincs semmi probléma! – hallatszott az őr hangja közvetlenül az ajtó túloldaláról. – Ebben mi van?
Jeannie minden erejével szorította a kilincset.
– Ott tartjuk a radioaktív vírusos kromoszómákat! – vágta ki habozás nélkül Lisa.
– Nem jelentenek túlságosan nagy veszélyt! Megnézheti, ha akarja.
Jeannie alig bírta megállni, hogy hangosan fel ne kacagjon. Még hogy radioaktív vírusos kromoszóma!
– Azt hiszem, ezt inkább kihagyom – mondta az őr, s Jeannie már éppen lazítani akart a szorításán, amikor hirtelen nyomást érzett a kilincsen. Ismét minden erejével felfelé kezdte feszíteni. – Különben is zárva van! – hallotta az őr hangját, de nem érzett benne csalódást.
Ezután hosszabb ideig nem hallott semmit. Mikor az őr újra megszólalt, hangját már távolabbról hallotta. Kezdett egy kicsit megkönnyebbülni.
– Ha nagyon egyedül érzi magát, akkor jöjjön át egy kávéra az őrszobára!
– Kösz! – válaszolta Lisa.
Jeannie–ben engedni kezdett a feszültség, de óvatosságból még ott maradt a helyén. Néhány perc elteltével Lisa kinyitotta az ajtót.
– Kiment az épületből – mondta ő is megkönnyebbülve. A Murray Claud szintén ritka névnek számított, hamar a nyomára is sikerült bukkanni. Ezt a hívást éppen Jeannie bonyolította. Az idősebb Murray Claud keserű és zavart hangon közölte velük, hogy fiát három évvel ezelőtt egy tavernában lezajlott késelés kapcsán Athénban bebörtönözték, s januárnál előbb semmiképpen sem szabadul.
–Ebből a fiúból minden lehetett volna – panaszolta. – Űrhajós, Nobel–díjas tudós, filmsztár, még az Egyesült Államok elnökének is megválasztották volna. Okos volt, kedves és ragyogóan nézett ki. S mindezt eldobta magától! Csak úgy egyszerűen eldobta magától!
Jeannie megértette az apa fájdalmát. Önmagát okolta a történtekért. Jeannie már nagyon közel volt ahhoz, hogy megmondja neki az igazságot, de sürgetett az idő. Magában elhatározta, hogy majd egyszer ismét felhívja s megvigasztalja, amennyire csak tudja.
Harvey Jonest hagyták utoljára, mert tudták, ezzel lesz a legtöbb bajuk.
Jeannie már attól rettegett, hogy legalább egymillió Jones lesz Amerikában. Ki tudja, hányadszor ismét kétségek kezdték gyötörni. Volt három bizonytalan George Dassaultjuk és húsz vagy harminc H. Jonesuk. Módszere elméletileg jó volt, de ha egyszer az emberek nem veszik fel a telefonjukat, akkor nem is tudja kifaggatni őket. Néha már káprázott a szeme, s a túl sok kávétól meg az

álmatlanságtól a keze is remegni kezdett.

Hajnali négykor Lisával hozzáláttak a philadelphiai Jonesok hívogatásához. Fél ötkor Jeannie–nek sikerült is megtalálnia.

Először azt hitte, egy újabb nyitott esettel gazdagodik a már amúgy is tekintélyes listájuk. A telefon négyszer egymás után kicsengett, majd az üzenetrögzítő bekapcsolását jellemző kattanás hallatszott. A gépi hang viszont kísértetiesen ismerős volt a számára. “Harvey Jones lakását hívta" kezdődött a bejelentkező üzenet, s Jeannie–nek azonnal libabőrös lett az egész teste. Olyan volt, mintha Steve–et hallaná: a hangfekvése, hanghordozása, szóhasználata mind az övé. – “Most nem tudok a telefonhoz jönni, így kérem, a sípszó után hagyjon üzenetet!"

Jeannie letette a kagylót, és még egyszer ellenőrizte a címet. A lakás az University Cityben, a Spruce Streeten volt, nem messze az Aventine Klinikától. Maga is észrevette, hogy keze szinte fékezhetetlenül remeg. Talán azért, mert azonnal torkon szerette volna ragadni.

– Megtaláltam! – közölte Lisával.

– Óh, istenem!

– Csak az üzenetrögzítőt hallottam, de ez az ő hangja volt! Philadelphiában lakik, annak a helynek a közelében, ahol engem is megtámadott.

– Hadd hallgassam meg én is! – mondta Lisa, s tárcsázta a számot. A hangot meghallva rózsás arca egyszerre falfehérré változott. – Ez ő! – mondta, és letette a kagylót. – Most is a fülemben csengenek a szavai. “*Vedd le azt a csinos kis bugyidat!*"

Jeannie már hívta is a rendőrséget.

Berrington Jones szombaton éjszaka egy percet sem aludt.

Ott maradt a Pentagon parkolójában Logan ezredes fekete Lincoln Mar VIII–át figyelve egészen éjfélig, amikor felhívta Jim Proustot, s tőle értesült, hogy Logant letartóztatták, de Steve–nek sikerült meglépnie. Valószínűleg földalattival vagy busszal mehetett, mert nem vitte magával apja kocsiját.

– Mit csináltak a Pentagonban? – kérdezte Jimtól.

–Az adatközpontban voltak. Éppen most akarom megtudni, mit akartak csinálni. Derítsd ki, hogyan lehet a fiúnak vagy annak a Ferrami lánynak a nyomára bukkanni!

Berrington már nem is tiltakozott az ellen, hogy megfigyelést kell végeznie. A helyzet kétségbeejtő volt. Ha nem sikerül megállítania Jeannie–t, akkor így is, úgy is elbúcsúzhat a méltóságától.

Amikor visszatért a Logan–házhoz, a környék teljesen kihalt volt, és Jeannie piros Mercedese sem parkolt a közelben. Egy órát még várakozott, de senki nem érkezett a házhoz. Feltételezve, hogy a lány hazament, ő is elindult vissza Baltimore–ba. Egyfolytában ott cirkált a lány háza körül, de a kocsiját nem sikerült felfedeznie.

Már egészen kivilágosodott, amikor megállt a Roland Parkban lévő

háza előtt. Bement és azonnal Jimet hívta, de sem a lakása, sem az irodája nem válaszolt.

Berrington ruhástól dőlt le az ágyára, lehunyta a szemét. Bár halálosán ki volt merülve, de továbbra is ébren maradt, miközben a félelem gyötörte.

Hét órakor felkelt, ismét telefonált, de Jimet ezúttal sem sikerült elérnie. Lezuhanyozott, megborotválkozott, fekete vászonnadrágot és csíkos pólóinget vett fel. Kinyomott magának egy nagy pohár narancslevet, s a konyhában álldogálva megitta. Belepillantott *a Baltimore Sun* vasárnapi számába, de a címek semmit nem mondtak neki, olyan volt mintha kínaiul írták volna az egészet.

Proust nyolc órakor jelentkezett. A fél éjszakát a Pentagonban töltötte egy tábornokbarátjával, aki az adatközpont személyzetét hallgatta ki azzal az ürüggyel, hogy a biztonsági rendszabályok megsértését vizsgálja. A tábornok, Jim régi haverja volt még a CIA–tól, csupán annyit tudott a dologról, hogy Logan megpróbált leleplezni egy, a hetvenes években végrehajtott titkos akciót, Jim pedig ezt meg akarja akadályozni.

A még mindig letartóztatásban lévő Logan ezredes semmit sem volt hajlandó közölni, mindössze annyit mondott: “Az ügyvédemet akarom!" Jeannie keresőprogramja viszont még mindig bent volt abban a számítógépben, melyen Steve dolgozott, így Jimnek sikerült megtudnia, mire bukkanhattak rá.

– Ugye, annak idején megrendelted a csecsemőkről készített EKG–leleteket? – kérdezte.

– Igen, megrendeltük – mondta meglepetten Berrington, hiszen már teljesen meg is feledkezett erről.

– Logan megtalálta őket.

– Mindegyiket?

– Mind a nyolcat.

Ez volt a létező legrosszabb hír. Az egypetéjű ikrek EKG-ja annyira megegyezik, mintha azt egy és ugyanazon személyről más–más napokon készítették volna. Steve és az apja, de feltehetően Jeannie is tudja már, hogy Steve a nyolc klón egyike.

– A pokolba! – dühöngött Berrington. – Huszonkét éven keresztül sikerült titokban tartanunk, és most ez az átkozott nő kiszagolta.

– Mondtam neked, hogy el kell tüntetnünk!

– Ha még egyszer azt merészeled nekem mondani, hogy “én megmondtam", akkor szétloccsantom azt a hülye fejedet!

– Jól van, jól van! – csitítgatta Proust.

– Preston tudja már? – Igen. Azon siránkozik, hogy végünk van, de nála ez már megszokott.

– Ezúttal talán igaza is van.

– Talán te kész vagy megadni magadat, Berry, de én nem! – mondta fogát csikorgatva olyan harsányan, mintha dísszemlét vezényelne. – Most csupán annyi a teendőnk, hogy suba alatt tartsuk a dolgot a holnapi sajtókonferenciáig. Ha ez sikerül, akkor már a cég átvétele is megtörtént.

– És utána mi lesz?

– Utána lesz száznyolcvanmillió dollárunk, amin nagyon sok ember hallgatását meg lehet vásárolni.
Berrington szeretett volna hinni neki.
– Ha olyan nagyokos vagy, akkor inkább azt mondd meg, most mi a teendő?
– Mindenekelőtt azt kell kideríteni, mennyit sikerült megtudniuk. Azt senki sem tudhatja, hogy Steve Logannak nem volt–e a zsebében a nevek és címek listája, amikor meglépett a Pentagonból. Az adatközpontban az a hadnagy esküszik rá, hogy nem volt nála semmi, de az ő szava nekem nem elég. Azok a címek, melyeket megszerezhetett, már huszonkét évesek. Itt jön a nagy kérdés! Nyomukra lehet–e ennek alapján bukkanni?
– A válasz: igen! – felelte Berrington. – Mi ebben nagy szakértők vagyunk a pszichológia tanszéken. Állandóan ilyesmivel kell foglalkoznunk, ha egypetéjű ikreket akarunk találni. Ha tegnap éjszaka megkapta a listát, akkor a nő már meg is találta őket!
– Ettől féltem! Valahogy lehet ezt ellenőrizni?
– Azt hiszem, felhívom őket, s megkérdezem, tudnak–e róla valamit.
– Óvatosan kell csinálnod!
– Teljesen elkeserítesz, Jim! Néha úgy viselkedsz, mintha te lennél egész Amerikában az egyetlen, akinek még megmaradt az esze! Majd hívlak! – csapta le dühösen a kagylót.
A klónok nevét és telefonszámát a zsebszámítógépében tartotta nyilván. Elővette a fiókjából.
Az azóta eltelt évek során végigkísérte útjukat. Sokkal több atyai érzést táplált irántuk, mint akár Preston, akár Jim. Korábban még leveleket is írogatott az Aventine Klinikáról azzal az ürüggyel, hogy a hormonkezelés hatásáról akar valami tanulmányt készíteni. Később, amikor ez már nem bizonyult elég hihetőnek, akkor mindenféle egyéb módszert vett igénybe; felfogadott valakit, aki ingatlanügynöknek adva ki magát felhívta a családot, s azután érdeklődött, nem szándékoznak–e eladni a házat; vagy hogy a szülők nem. akarják–e megvenni azt a könyvet, mely a katonák gyermekeinek rendelkezésére álló ösztöndíj-lehetőségeket tartalmazza. Egyre nagyobb csalódással kellett tudomásul vennie, hogy legtöbbjük okos, de engedetlen kisgyermekből először félelmet nem ismerő, vásott kamasszá, majd briliáns képességekkel rendelkező, de labilis és megbízhatatlan felnőtté fejlődött. Ők voltak egy történelmi jelentőségű kísérlet szerencsétlen melléktermékei. Soha nem bánta meg, hogy lefolytatta ezeket a kísérleteket, de a fiúk miatt bűntudatot érzett. Még sírva is fakadt, amikor Per Ericson halálugrás közben életét vesztette egy síparadicsom lejtőin.
A listát bámulva megpróbálta megálmodni, vajon milyen ürüggyel hívhatná fel őket. Felemelte a kagylót, és tárcsázta Murray Claud apjának a számát. A telefon kicsengett, de senki nem emelte fel a kagylót. Berrington arra gondolt, talán most utazott el a börtönben lévő

fiát meglátogatni.
Ezután George Dassaulttal próbálkozott. Itt már szerencsésebbnek bizonyult. A telefonban az ismerős, fiatalos hang jelentkezett
– Igen? Ki beszél?
– Itt a Bell Telefontársaság, uram, és a telefonbetyárok hívásait vizsgáljuk. Nem volt valami szokatlan telefonhívása az elmúlt huszonnégy órában?
– Nem.
– Köszönjük, uram. Viszontlátásra!
Jeannie–nek rendelkezésére állhatott George neve is, de őt nem érhette el. Ez a hívás számára nem mondhatott semmit.
Berrington ezután Hank King bostoni számával próbálkozott.
– Igen? Ki beszél?
Döbbenetes, futott át Berrington agyán, mindnyájan ugyanolyan nyersen szólnak bele a telefonba. Biztosan olyan gének is vannak, melyek meghatározzák valakinek a stílusát. Az ikerkutatás különben is tele van ilyen furcsa jelenségekkel.
– A telefontársaságtól beszélek, uram, és a telefonbetyárok hívásait vizsgáljuk – darálta Berrington az előbbi szöveget. – Nem volt valami szokatlan vagy gyanús telefonhívása az elmúlt huszonnégy órában?

– Háá–t... az elmúlt napokban annyit mulattunk, hogy már nem is emlékszem –válaszolta Haníc kicsit fátyolos, bizonytalan hangon. – De nem! Várjon csak egy pillanatra! Már emlékszem. Az éjszaka kellős közepén! Azt mondta a nő, hogy a bostoni rendőrségtől van.
– Nő volt az illető? – kérdezett rá Berrington rossz előérzettől gyötörve.
– Igen, egy nő jelentkezett.
– Megadta a nevét? Ez lehetővé tenné az azonosítását.
– Igen, bemutatkozott, de már nem emlékszem pontosan rá. Valami Sarah, vagy Carol, vagy Margaret, vagy Susan... igen, Susan Faber nyomozó!
Berrington ezzel meg is tudta, amire kíváncsi volt. Susan Faber volt a szerzője a *külön nevelkedett egypetéjű ikrek című* könyvnek. Jeannie azonnal az első eszébe jutó néven jelentkezett be; ez egyben azt is jelenti, hogy nála van a neveket tartalmazó lista. Meghűlt benne a vér, de tovább kérdezett.
– És mit mondott, uram?
– A születésnapomat és a születési helyemet kérdezte. Berrington még életében nem volt ekkora bajban.

Mish Delaware mereven elzárkózott attól, hogy Philadelphiába menjen és kihallgassa Harvey Jonest.
– Ilyet már csináltunk tegnap, drágám! – mondta, amikor Jeannie végre fél nyolckor el tudta érni telefonon. – Tudja, nekem is van egy másik életem.
– De igazam van! – tiltakozott Jeannie. – Wayne Stattner ügyében is igazam volt... Steve hasonmása.
– Kivéve a haját. És alibije is van.
– De mit akar csinálni?

– Felhívom a philadelphiai rendőrséget, s megkérem őket, tegyenek nála látogatást. Faxon küldök nekik egy fényképet is. Ők majd ellenőrzik, Harvey Jones hasonlít–e a képre és megkérdezik, el tud–e számolni az elmúlt vasárnap délutánjával. Ha erre a két kérdésre igennel és nemmel válaszolnak, akkor van még egy gyanúsítottunk.
Jeannie dühösen csapta le a kagylót. Ezt kapja azok után, amin keresztülment! Azok után, hogy egész éjszaka a klónokat kereste!
Nem fog ölbe tett kézzel ülni és várni, amíg a rendőrség hajlandó lesz végre csinálni valamit! Úgy döntött, maga megy el Philadelphiába Harveyt ellenőrizni. Nem közelít *hozzá,* meg sem fogja szólítani. Leparkol a háza előtt, és megvárja míg kijön. Ha ez nem sikerülne, akkor beszél a szomszédokkal is és megmutatja Steve képét, amit Charlestól kapott, így vagy úgy, de mindenképpen megtudja, Steve hasonmásáról van–e szó.
Fél tizenegy tájban ért Philadelphiába. Az University Cityben elegánsan öltözött, fekete családok gyülekeztek a templom körül, unatkozó tizenévesek cigarettáztak az elaggott házak lépcsőin ülve, az egyetemisták viszont még ágyban lehettek. Jelenlétükről csak a lökhárítójukon az egyetemi csapatot éltető és a helyi rádióállomást népszerűsítő feliratokkal ékeskedő rozsdás Toyoták, megroggyant Chevroletek árulkodtak. Harvey Jones egy viktoriánus stílusban épült, később külön lakásokra átépített, roskatag házban lakott. Jeannie talált egy parkolóhelyet az utca túlsó oldalán, aztán egy darabig feszülten figyelte a ház bejáratát.
Tizenegy órakor úgy döntött, bemegy a régmúlt idők dicsőségéhez kétségbeesetten ragaszkodó házba. A lépcsőt rongyos, kopottas szőnyeg borította, az ablakmélyedésekben olcsó vázákban poros művirágok árválkodtak. Egy cédula, minden bizonnyal öreg hölgy kezétől származó cirkalmas írással arra kérte a lakókat, hogy csendesen húzzák be az ajtót, a szemetet biztonságosan lezárható műanyag zsákokba gyűjtsék, és ne engedjék a gyerekeket a folyosókon rohangálni.
Harvey a legfelső emeleten lévő egyik lakásban lakott.
Bekopogott a szomszédos, 5A számú lakás ajtaján. Néhány pillanat múlva egy idősebb, fehér férfi nyitott neki ajtót. Csíkos öltönyt viselt, ami nagyon régen még akár elegáns is lehetett.
– Hello! – üdvözölte barátságos mosollyal a lányt.
– Hello! A szomszédja itthon van? –Nincs.
Jeannie egyszerre érzett megkönnyebbülést és csalódást. Előhúzta Steve fényképét, melyet Charlestól kapott ajándékba.
– így néz ki? – kérdezte.
A szomszéd átvette tőle a fotót, s hunyorogva alaposan megnézte.
– Igen, ez ő!
– Tudja, hogy hova szokott eljárni?
– Nem.
Én viszont tudom, ilyenkor Baltimore–ba megy.

– Nem nagyon beszédes – folytatta a szomszéd. – Tulajdonképpen soha nem is mond semmit. Maga nyomozó?
– Nem, de már teljesen annak érzem magam.
– Mit csinált?
Jeannie habozott néhány pillanatig, majd arra gondolt, miért is ne mondhatnám meg neki az igazat.
– Megerőszakolt egy nőt.
– Ezt el is tudom hinni róla – mondta a férfi a meglepetés legapróbb jele nélkül.
– Nagyon furcsa. Láttam már lányokat zokogva elmenni tőle. Ez kétszer is előfordult.
– Bárcsak körülnézhetnék odabent! – sóhajtotta Jeannie, arra gondolva, esetleg talál odabent valamit.
– Nekem van kulcsom a lakáshoz – közölte a szomszéd egy lapos pillantás kíséretében.
– Van kulcsa?
– Még az előző lakó adta nekem. Barátok voltunk. Soha nem is kérte vissza, még akkor sem, amikor elköltözött. Ez a fickó pedig nem cseréltette le a zárakat, amikor beköltözött. Biztos azt gondolta, túlságosan is nagy és erős ahhoz, hogy kirabolják.
– Beengedne?
– Magam is szívesen körbenéznék – jegyezte meg bátortalanul a férfi. – De mi van, ha akkor érkezik haza, amikor éppen bent vagyunk. Nagydarab fickó, nem szeretném, ha problémáim támadnának vele.
Jeannie ennek a lehetőségnek még a gondolatától is megrémült, de a kíváncsisága erősebbnek bizonyult.
– Én vállalom a kockázatot, ha maga is vállalja – felelte.
– Itt várjon! Azonnal jövök.
Vajon mi fogadja odabent? A szadizmus szentélye, mint Wayne Stattnernél? Vagy talán félig elfogyasztott ételek maradéka és a szennyes fehérnemű összevisszasága? Egy megszállott mániákus pedantériája?
– Különben Maldwynnak hívnak – mutatkozott be a szomszéd, amikor újból megjelent mellette.
– Én Jeannie vagyok.
–Az igazi nevem Bért, de az annyira mindennapi! Ezért mindig Maldwynnak szólíttatom magamat – mondta, s elfordítva a kulcsot belépett az 5B lakás ajtaján. Jeannie követte.
Tipikus diáklakás volt: egy hálószobának is használatos nappali, főzőfülke és egy kis fürdőszoba. Ócska bútorokkal volt berendezve. Jeannie gyorsan kinyitogatta a fenyőfából készült öltözőszekrény és a komód fiókjait. Harvey ruhatára nagyjából megegyezett Steve–ével, életkorához képest ez is kicsit konzervatívnak tűnt: vászonnadrágok és pólók, zakók és gombos ingek, fűzős és papucscipők. A hűtőszekrény üresen állt, csak két söröskartont és egy üveg tejet talált benne. Harvey nyilvánvalóan nem otthon étkezett. Az ágya alatti sporttáskában egy squash-ütőre és egy piszkos törülközőre bukkant.
Jeannie csalódást érzett. Itt tanyázott egy szörnyeteg, de a perverziónak nyoma

sem látszott, mindössze egy kitakarítatlan szoba és néhány pornólap fogadta.
– Kész is vagyok! – szólt oda Maldwynnak. – Tulajdonképpen nem is tudom, hogy mit kerestem, de az nincs itt. – Aztán hirtelen mégis megpillantotta.
A bejárati ajtón lévő fogason egy piros baseballsapka lógott. Jeannie szíve feldobogott az izgalomtól. Igazam volt, megtaláltam a szarházit és itt a bizonyíték!
Közelebbről megnézte a sapkát. Elejére fehér betűkkel a SECURITY szó volt írva. Képtelen volt ellenállni a csábításnak és diadaltáncot lejtett Harvey Jones lakásában.
– Talált valamit?
– Ez a disznó ezt a sapkát viselte, amikor a barátnőmet megerőszakolta. Menjünk innen!
Kiléptek a lakásból, és bezárták maguk mögött az ajtót. Jeannie melegen kezet rázott Maldwynnal.
– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg. Ez nagyon fontos volt a számomra.
– Most mit csinál? – kérdezte a szomszéd.
– Visszamegyek Baltimore–ba, és felhívom a rendőrséget – válaszolta a lány.
Hazafelé, vezetés közben Jeannie gondolatai Harvey Jones körül forogtak. Miért járhat vajon vasárnaponként Baltimore–ba? Hogy találkozzon a barátnőjével? Ez is elképzelhető, de talán a legvalószínűbb, hogy a szülei ott laknak. Nagyon sok diák haza szokta vinni hétvégén a szennyesét. Most is ott lehet a városban, eszi az anyja főztjét vagy apjával nézi a futballmeccset. Hazafelé menet vajon ismét megtámad egy lányt?
Vajon hány Jones család élhet Baltimore–ban? Ezer talán? Közülük csupán egyet ismer, a volt főnökét, Berrington Jones professzort...
Óh, istenem! Jones!
A felismerés annyira megdöbbentette, hogy hirtelen majdnem letért az útról. Harvey Jones akár Berrington fia is lehet! Hirtelen eszébe jutott az az apró gesztus, melyet Harvey tett a kávézóban, amikor Philadelphiában találkoztak. Mutatóujjának hegyével végigsimította a szemöldökét. Akkor nagyon zavarta ez a mozdulat, mert biztos volt benne, már korábban is látta valakitől. Akkor nem jutott eszébe, ki volt az. Most viszont emlékezett! Berringtontól látta Berrington simította végig mutatóujja hegyével a szemöldökét. Volt ebben a mozdulatban valami, ami hallatlanul bosszantotta: valami bántó önelégültség vagy talán inkább beképzeltség. Ez nem tartozott az ikrek közösnek számító gesztusai közé, nem olyan volt, mint az, hogy mindnyájan sarkukkal rúgták be maguk után az ajtót. Harvey ezt az apjától tanulhatta. Tőle leshette el ezt az önelégült mozdulatot.

Preston Barck és Jim Proust déltájban érkeztek meg Berrington házába. Most a dolgozószobában söröztek, de egyikük sem aludt túlságosan sokat, ezért mindhárman ki voltak merülve. Marianne, a házvezetőnő a vasárnapi ebédet készítette, ám még a konyhából kiszivárgó fűszeres illatok sem tudták a három partner kedélyét felderíteni.

– Jeannie beszélt Hank Ringgel meg Per Ericson anyjával – közölte Berrington lemondóan. – Még a többieket nem tudtam ellenőrizni, de biztosan hamarosan őket is megtalálja.
– Nézzük reálisan a dolgokat! – szólalt meg Jim. – Holnap délig mit csinálhat?
– Én megmondom, a helyében mit tennék! – avatkozott be Preston is egy öngyilkos vakmerőségével a beszélgetésbe. – Azonnal a legszélesebb nyilvánossághoz fordulnék mindazzal, amit sikerült felfedeznem, s ha két vagy három fiút magam köré tudnék gyűjteni, akkor elvinném őket New Yorkba, és szerepeltetném őket a “Jó reggelt, Amerika!" című műsorban. A televízió kedveli az ikreket.
– Az isten mentsen tőle! – szörnyülködött Berrington. Egy kocsi állt meg a ház előtt.
– Egy rozsdás, öreg Datsun! – nézett ki az ablakon Jim.
– Kezdek kibékülni Jim eredeti ötletével – szólalt meg ismét Preston. – El kell tüntetni mindegyiket!
– Nem veszek részt gyilkosságban – kiáltotta Berrington.
– Ne ordítozz, Berry! – szólt rá Jim meglepő lágysággal. – Megmondom őszintén, azt hiszem, én is eltúloztam egy kicsit a dolgokat, amikor az emberek eltüntetéséről beszéltem. Voltak olyan idők is, amikor elég hatalmam volt ahhoz, hogy meggyilkoltassak embereket, de most már ilyesmiről szó sem lehet. Az elmúlt néhány nap folyamán kértem néhány szívességet régi barátaimtól is, és bár ezeket teljesítették, de mindennek vannak határai.
Végre rájöttél, gondolta Berrington.
– Viszont van egy másik ötletem! – folytatta Jim.
A másik kettő várakozó tekintettel bámult rá.
– Tapintatosan megkeressük mind a nyolc családot, és beismerjük, hogy azokban az időkben hibákat követtek el a klinikán. Azt mondjuk, semmiféle kárt nem okoztunk senkinek, de szeretnénk elkerülni a szenzációhajhász nyilvánosságot. Kárpótlásul mindegyiküknek felajánlunk egymillió dollárt, melyet tíz év leforgása alatt fizetünk ki nekik. Felhívjuk a figyelmüket, hogy az összegek folyósítása abban a pillanatban megszűnik, ha akár a sajtónak, akár Jeannie Ferraminak, szóval ha bárkinek is nyilatkoznak.
– Drága istenem! Ez talán járható út! Ki is mondana ellent egymillió dollárnak!
– Például *Lorraine* Logan –jegyezte meg Preston. – Ő be akarja bizonyítani a fia ártatlanságát.
– Ez igaz. Ő még tízmillió dollárért sem menne bele a dologba!
– Mindenkinek megvan a maga ára – szólalt meg Jim, visszanyerve régi hőzöngő stílusát. – Különben egyedül, egy vagy két közreműködő nélkül nem sokat tud csinálni.
Preston bólogatva helyeselt. Berrington is ugyanezt tette, mert új reményeket látott maga előtt felcsillanni. Meg lehet annak is találni a módját, hogy Loganék száját valahogy be lehessen fogni. Felmerült viszont egy ennél sokkal komolyabb veszély is.
– Mi történik akkor, ha Jeannie a következő huszonnégy órában a

nyilvánossághoz fordul? – tette fel a kérdést Berrington. – A Landsmann minden bizonnyal elhalasztja az üzlet megkötését a vádaskodások kivizsgálásáig. És akkor nem lesznek millió dollárjaink, melyeket szétosztogathatnánk.
– Meg kell ismernünk a szándékait, meg azt, hogy mennyit sikerült eddig megtudnia, és mit forgat a fejében! – mondta Jim határozottan.
– Nem látok módot erre! – jegyezte meg Berrington.
– Én viszont igen! – vágta rá Jim. – Ismerünk valakit, aki könnyedén a bizalmába tud férkőzni és megtudhatja a szándékait.
– Tudom, mire gondolsz – szólalt meg Berrington, de érezte, ismét emelkedik a vérnyomása.
– Már itt is van! – szólalt meg Jim mosolyogva. Lépések zaja hallatszott a haliból, és Berrington fia lépett a szobába.
– Hello, apa! – üdvözölte Berringtont. – Szia, Jim bácsi, Preston bácsi! Hogy vagytok?
Berrington büszkeséggel vegyes sajnálkozással nézett rá. Sötétkék kordbársony farmernadrágjában és égszínkék pulóverében nagyszerűen festett. Végre az ízlésem is látszik rajta, állapította meg Berrington.
– Beszélnünk kell, Harvey! – szólalt meg elsőnek Berrington.
– Kérsz egy sört? – állt fel helyéről Jim.
– Persze! – válaszolta Harvey.
Jim mindig a rosszra bátorította Harveyt.
– Hagyjuk most a sört! – csattant fel Berrington. – Miért nem mentek inkább be Prestonnal a nappaliba, s hagytok bennünket nyugodtan beszélgetni?
A választékos eleganciával berendezett nappalit Berrington különben soha nem használta.
Amikor Preston és Jim már eltűntek a környékről, Berrington felállva átölelte Harveyt.
– Szeretlek, fiam! – mondta. – Még akkor is, ha gonosz vagy!
– Gonosz lennék?
– Amit azzal a lánnyal csináltál a tornacsarnok alagsorában, az egyike volt a leggonoszabb dolgoknak, amit az ember elkövethet.
Harvey megvonta a vállát.
Drága istenem, nem sikerült belenevelnem semmi érzéket, hogy mi a jó és mi a rossz, gondolta Berrington, Most viszont túl késő volt minden sajnálkozásra.
– Ülj le és hallgass végig! – mondta. Harvey lezöttyent egyik fotelbe.
– Anyáddal évekig próbálkoztunk, hogy legyen gyerekünk – kezdte. – Preston annak idején az in vitro megtermékenyítés kérdéseivel foglalkozott, tehát azzal, amikor a spermát és a petesejtet laboratóriumi körülmények között egyesítik, és az így létrejött embriót beültetik az anyaméhbe.
– Azt akarod ezzel mondani, lombikbébi voltam?
– Ez titok! Soha életedben nem szabad senkinek sem említened! Még saját édesanyádnak sem!
– Ő nem tud róla? – kérdezett vissza Harvey döbbent kifejezéssel az arcán.
– Ennél sokkal többről van szó! Preston kivett egy élő embriót és

kettéválasztotta, így ikreket csinált belőlük.
– Ez az a fickó, akit erőszakért letartóztattak?
– Ezt többször is megismételte.
Harvey értően bólogatott. Mindnyájan gyors felfogóképességgel rendelkeztek.
– Hányszor? – kérdezett ismét
– Nyolcszor.
– Az igen. A sperma sem tőled származott? –Nem.
– Kitől?
– A hadsereg egyik magas, erős, egészséges, intelligens, agresszív és nagyon jóképű hadnagyától.
– És az anya?
– Egy hasonló adottságokkal rendelkező gépírónő.
– Ók tehát az igazi szüleim – torzította el egy fájdalmas vigyor Harvey kellemes vonásait.
– Nem! Szó sincs róla! – vonaglott meg Berrington arca. – Te az anyád méhében fejlődtél ki. Ő adott életet neked, együtt néztük első bizonytalan lépéseidet, vívtunk közelharcot, hogy egy kanálnyi krumplipürét beléd erőltessünk, és nekünk mondtad el első szavaidat.
Fia arcát nézve Berrington nem tudta megállapítani, Harvey elhiszi a hallottakat vagy sem.
– A fenébe is, egyre jobban és jobban szerettünk, holott te egyre kevésbé voltál szeretetre méltó. Minden évben ugyanolyan értékelés érkezett az iskolából: “Nagyon agresszív, nem tanult meg közösségben viselkedni, üti a többi gyereket, csapatjátékokba nem tud beilleszkedni, lazítja az osztály fegyelmét, meg kell tanulnia tisztelni az ellenkező nemhez tartozókat." Próbálkoztunk szép szóval, veréssel, a kedvezmények megvonásával, volt időszak, amikor három különböző gyermekpszichológust fogadtunk melléd, mindhiába. Nyomorúságossá tetted az életünket.
–Azt akarod mondani, a házasságotokat is én tettem tönkre?
– Nem, fiam, azt én egyedül csináltam. Mindezzel csupán azt akartam neked elmondani, hogy szeretlek, bármit is csinálsz, ugyanúgy, ahogy a többi szülő szereti a gyermekét.
– És miért mondod el most mindezt? – kérdezte Harvey zavartan.
– Steve Logan, az egyik hasonmásod kísérleti alanyként járt a tanszékemen. Képzelheted mekkora megrázkódtatást jelentett a számomra, amikor megláttam. Nem sokkal később a rendőrség letartóztatta Lisa Hoxton megerőszakolásáért. Az egyik tanár, Jeannie Ferrami viszont gyanút fogott. Hogy rövidre szabjam a történetet, neked is a nyomodra bukkant. Be akarja bizonyítani Steve Logan ártatlanságát. Valószínűleg meg akarja szellőztetni a klónok egész történetét, amivel engem teljesen tönkretesz.
–Arról a nőről van szó, akivel Philadelphiában találkoztam?
– Találkoztál vele? – bámult rá értetlenül Berrington.
– Jim bácsi felhívott és mondta, ijesszél rá egy kicsit.
– Az a rohadt szarházi! – tajtékzott Berrington. – Megyek, és letépem a tökfejét.

– Nyugodj meg, apa! Nem történt semmi. Csak autóztunk egy kicsit a kocsijával. A maga módján aranyos teremtés.
Berringtonnak minden erejét össze kellett szedni, hogy uralkodni tudjon magán.
– Jim bácsi mindig is felelőtlenül viselkedett veled szemben. Nagyon kedveli a vadságodat, minden bizonnyal azért, mert ő is egy hatalmas seggfej.
– Én szeretem.
– Most inkább arról beszéljünk, mi a teendő! Tisztában kell lennünk Jeannie Ferrami szándékaival, különösen azzal, hogy mit akar tenni az elkövetkező huszonnégy órában. Tudnunk kell, rendelkezik e valami bizonyítékkal, mely kapcsolatba hoz téged Lisa Hoxtonnal. Semmit nem tudtunk kitalálni, amivel a közelébe kerülhetnénk, csakis egyetlen megoldást látunk.
– Tehát azt akarjátok, keressem fel, tegyek úgy, mintha én lennék Steve Logan, és beszéljek vele – bólogatott Harvey.
–Igen.
– Jó mókának ígérkezik! – vigyorodott el a fiú.
– Ne csinálj semmi ostobaságot! – nyögött fel Berrington. – Csak beszélj vele.
– Induljak azonnal?
– Igen, kérlek! Ez most nagyon fontos a számomra.
– Nyugodj meg, apa, végső soron mi történhet?
– Igaz, a kelleténél is jobban idegeskedem. Nem olyan veszélyes vállalkozás felmenni egy nő lakására.
– Mi van, ha az igazi Steve is ott van?
– Nézd végig az utcán parkoló kocsikat. Neki is olyan Datsunja van, mint a tied, a rendőrség többek között ezért is hiszi, hogy ő volt a tettes.
– Ne viccelj! Tényleg?
– Egypetéjű ikrek vagytok, az ízlésetek is azonos. Ha ott a kocsija, akkor ne menj fel! Telefonálj, majd kitalálunk valamit, hogyan lehetne onnan eltávolítani.
– És ha gyalog sétált el odáig?
– Washingtonban lakik.
– Oké! – állt fel Harvey a helyéről – Mi a címe a lánynak?
–Hampdenben lakik – írta fel Berrington a címet egy papírra.

Harvey le–föl cirkált Jeannie utcájában, és az övéhez hasonló kocsit keresett. Látott nagyon sok vén csotrogányt, de az övéhez hasonló rozsdás, világos színű Datsun nem parkolt az utcában. Steve Logan tehát nem volt a környéken.
A ház közelében beállt egy üres parkolóhelyre, és leállította a motort. Bent maradt a kocsiban, s egy ideig gondolkozott. Most nagyon észnél kell lennie. Már örült, amiért nem itta meg azt a sört, mellyel Jim bácsi megkínálta.
Meggyőződése volt, hogy a lány majd elfogadja Steve–nek, hiszen Philadelphiában ezt egyszer már megtette. Megjelenésüket tekintve teljesen azonosak voltak. A beszélgetés már sokkal nehezebbnek

ígérkezik. Biztosan sok olyan dolgot fog említeni, melyről neki tudni kellene. Ilyenkor úgy kell alakítani a válaszát, hogy el ne árulja magát. Mindaddig meg kell őriznie a lány bizalmát, amíg nem sikerül rájönnie, milyen bizonyítékokat sikerült összeszedni ellene, s mit akar azokkal kezdeni.

Józanul mérlegelve Steve szerepe eljátszásának veszélyeit, még most is alig tudta fékezni izgalmát, ha arra gondolt, nemsokára újra találkozhat vele. Amit a kocsijában csinált, az élete eddigi legnagyobb szexuális élménye volt. Ez még annál is jobb volt, mint amikor bent volt a női öltözőben a rengeteg pánikba esett nő között. Még mindig azonnal izgalomba jött, ha arra gondolt, hogyan tépte le a nőről a fehérneműt, miközben a kocsi ide–oda kacsázott az autópályán.

Amit hazaért, Jeannie azonnal felhívta a rendőrséget. Tudta, Mish nem lesz a helyén, de üzenetet hagyott a számára, hogy sürgősen hívja fel.

– Ön volt az, aki ma már hagyott számára egy sürgős üzenetet? – kérdezték tőle.

– Igen, de ez most egy másik, és nagyon fontos.

– Mindent megteszek – hallatszott az ígéret.

Ezután Steve–ék lakását hívta, de senki sem vette fel a kagylót. Arra gondolt, a fiú talán Charles szabadon bocsátása érdekében anyjával együtt az ügyvédhez mehetett, és biztosan fel fogja hívni, amint erre lehetősége lesz.

Csalódást érzett, mivel nagyon szerette volna valakivel a jó híreket megosztani.

Harvey lakásának megtalálásával járó izgalmak már tovaszálltak, s most nagyon lehangoltnak érezte magát. Gondolatai egyre a körül forogtak, milyen veszélyek fenyegetik a jövőjét, ha itt marad pénz és állás nélkül.

Hogy kicsit felvidítsa magát, reggelit készített. Megsütötte a szalonnát, amit tegnap Steve–nek vásárolt, ráütött három tojást, és pirítóssal meg kávéval jóízűen megette. Éppen a mosatlant rakta a mosogatóba, amikor odalent csengettek.

– Hello? – szólt bele a kaputelefonba.

– Jeannie? Itt Steve.

– Gyere fel! – kiáltotta a lány boldogan.

Steve a szeme kékjéhez illő pamutpulóvert viselt, ennivalóan nézett ki. Megcsókolta, szorosan átölelte, mellét a mellének feszítette. A fiú keze lecsúszott a hátán a fenekére, és még jobban magához szorította. Ma ismét más volt az illata, valami fűszeres arcvizet használhatott. Ajkának is más volt az íze, olyan, mintha éppen teát ivott volna.

– Ne siessük el a dolgot! – lihegte szaporán és kibontakozott az öleléséből. – Gyere és ülj le! Nagyon sok mesélnivalóm van.

A fiú leült a kanapéra, Jeannie pedig odalépett a hűtőszekrényhez.

– Bor, sör, kávé?

– A bor jól hangzik.

– Gondolod, még jó?

Mi az ördögöt akart ezzel mondani, hogy “gondolod, még jó"?

– Nem tudom.
– Mikor is bontottuk ki?
Oké, tehát kibontottak egy üveg bort, de nem itták meg s ezek szerint a lány visszatette az üveget a hűtőbe, és most azt kérdezte, hogy időközben nem romlott–e meg.
– Milyen napra is esett?
– Szerdára, négy nappal ezelőtt.
– Tölts ki egy keveset a pohárba és megkóstoljuk.
– Okos ötlet – öntött ki a lány néhány kortynyit egy pohárba, és feléje nyújtotta.
– Iható! – mondta a kóstolás után.
- Hadd kóstoljam meg én is! – hajolt át a lány a kanapé támláján és szájon csókolta. – Nyisd ki a szád, érezni akarom a bor ízét. – A fiú mosolyogva engedelmeskedett. Jeannie ujja hegyét a szájába dugta. – Igazad volt! Iható! - mondta nevetve, és megtöltötte a poharakat.
Harvey kezdte magát jól érezni.
– Tégy fel valami zenét! – javasolta.
– Mire?
Megint fogalma sem volt, miről van szó. *Jézusom, elszóltam magam!* Körbenézett a lakásban, de sehol nem látott sztereo-berendezést. *Hülye!*
– Apa ellopta a sztereómat, nem emlékszel? – ült le mellé Jeannie a kanapéra, s tenyerét a fiú égszínkék pulóvere alá csúsztatta. Simogatni kezdte a mellbimbóját. Nagyon jólesett neki. – Milyen jó, hogy eljöttél – mondta a lány és ismét szaporábban szedte a levegőt.
Harvey is szerette volna megérinteni a mellbimbóját, de előbb még fontos teendői voltak.
– Komolyan kell beszélnünk! – mondta nagy erőfeszítéssel.
– Igazad van! – egyenesedett fel Jeannie és belekortyolt az italába. – Te vagy az első! Apád még mindig le van tartóztatva?
Jézusom! Erre most mit válaszoljak?
– Nem! Kezdd el te! Említetted, hogy sok mondanivalód van.
– Oké! Először is, tudom, ki erőszakolta meg Lisát: a neve Harvey Jones, és Philadelphiában lakik.
Mindenható Krisztus! Harveynak minden erejét össze kellett szednie, hogy az arcvonásai ne remegjenek meg. Hála istennek, hogy eljöttem!
– Van rá bizonyíték?
– Bementem a lakásába. A szomszédnak kulcsa volt *hozzá.*
Kibaszott öreg buzi! Kitöröm azt a mocskos nyakát!
– Megtaláltam azt a sapkát, amit a múlt vasárnap viselt. Ott lógott a fogason, az ajtó mögött.
Jézusom, meg kellett volna tőle szabadulnom! De ki gondolt arra, hogy valaki a nyomomra bukkan!
– Csodálatosan csináltad! – dicsérte Harvey, amint meg tudott szólalni. Steve biztosan a plafonig ugrana a boldogságtól, hiszen így leakadt a horogról. – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg!
– Majd kitalálok valamit! – mondta a lány egy szexis kacsintás kíséretében.
Vajon visszaérek még Philadelphiába, és meg tudok a sapkától

szabadulni addig, amíg a rendőrök meg nem jelennek?
– Ugye ezt már elmondtad a rendőröknek?
– Nem. Hagytam üzenetet Mishnek, de még nem hívott vissza.
Halleluja! Mégis van valami esélyem!
–Ne nyugtalankodj! – folytatta a lány. – Fogalma sincs, hogy a nyomában vagyok. De még nem hallottad a legjobbat! Kit ismerünk még, akit Jonesnak hívnak?
Mondjam azt, hogy Berringtont? Steve vajon gondolna erre?
– Meglehetősen gyakori név.
– Hát Berringtont! Szerintem Harvey Berrington fiaként nevelkedett.
Most meg kellene lepődnöm.
– Hihetetlen – mondta álmélkodva.
Most mit csináljak? Talán apának lenne valami ötlete. Mindezt el kell mondanom neki. Valami ürügyet kell találnom, hogy telefonálhassak.
– Hé! Nézd csak meg a körmödet
Mi a baszás lehet ezzel is?
– Mi van vele?
– Milyen gyorsan megnőttek! Mikor kijöttél a börtönből, mind be volt szakadva, le volt töredezve. Most nagyszerűen néz ki.
– Mindig is gyorsan gyógyultak rajtam a sebek. Jeannie megfordította a fiú kezét és belecsókolt a tenyerébe.
– Nagyon be vagy indulva ma – jegyezte meg Harvey.
– Óh, istenem, nagyon letámadtalak? – kérdezte ijedten Jeannie, hiszen ezt már más férfitől is hallotta. Megérkezése óta Steve elég tartózkodóan viselkedett, de Jeannie már megértette, miért. – Tudom, mit akarsz ezzel mondani. Az elmúlt héten egyfolytában csak elüldöztelek magamtól, erre most úgy érzed, meg akarlak enni vacsorára.
– Igen, úgy néz ki! – bólogatott Harvey.
– Én pedig már ilyen vagyok! Ha egyszer rászántam magam egy fickóra, akkor kész! – mondta mosolyogva, s ismét felegyenesedett. – Oké, most visszavonulok! – állt fel a helyéről és belépett a főzőfülkébe. Kivette a szekrényből a serpenyőt, de az olyan nehéz volt, hogy két kézzel kellett megfognia. – Tegnap ennivalót is vettem neked. Éhes vagy? - kérdezte s észrevette, hogy a serpenyőt vékonyán belepte a por – nem főzött valami gyakran magának – s kitörölte egy konyharuhával. – Kérsz tojást?
– Nem vagyok igazán éhes.
– De még mindig nem mondtad el, hogy mi van apáddal! Sikerült kihozni onnan?
– Azonnal hazatelefonálok, és akkor megtudjuk a legfrissebb híreket is!
Ha a lány hallja, amint egy hétjegyű számot hív, akkor azonnal tudni fogja, hogy helyi számot tárcsázott, holott az apja azt említette, hogy Steve Logan Washingtonban lakik. Lenyomva tartotta a megszakítógombot, míg a körzetszám helyett vaktában három számot leütött, majd apja otthoni számát hívta.
Apja vette fel a kagylót.
– Szia, anya! – szólt bele Harvey a kagylóba.

– Jeannie–nél vagy? – kapcsolt azonnal Berrington.
– Igen. Azért hívlak, hogy megtudjam, kijött–e már apa a börtönből?
– Logan ezredes még mindig letartóztatás alatt van, de nem csukták börtönbe. Jelenleg a katonai rendőrségen tartózkodik.
– Ez nem jó hír. Azt hittem, már szabadon engedték.
– Tudsz már valamit mondani nekem? – érdeklődött az apja.
Harveyban erős volt a csábítás, hogy Jeannie–re pillantson, és ellenőrizze, elhiszi–e ezt a színjátékot.
– Jeannie csodákat művelt, anya! Megtalálta azt, aki elkövette az erőszakot! – mondta, megpróbálva a hangjába csempészni egy kis örömet. – Harvey Jonesnak hívják. Éppen most várjuk, hogy a nyomozó visszahívja, s akkor majd neki is elmondja a nagy újságot!
– Jézusom! Hiszen ez borzalmas!
– Igen, hát nem nagyszerű!
– Legalább ezt is előre tudjuk! Meg tudod akadályozni, hogy beszéljen a rendőrséggel?
– Azt hiszem, mindenképpen meg kell tennem.
– És a Geneticóval kapcsolatban mondott valamit? Nem tervezi, hogy megszellőzteti a sajtóban, amit megtudott rólunk?
– Ezt még nem tudom.
– Feltétlenül meg kell tudnod! Ez is nagyon fontos! Rendben van!
– Oké! Nos, remélem, apa is hamarosan otthon lesz. Hívj fel itt, ha valamit megtudsz róla!
– Nem lesz ez veszélyes?
– Kérd csak Steve-et! – nevetett fel, mintha valami vicceset mondott volna.
– Jeannie felismerheti a hangomat, de majd Prestonnal hívatlak fel.
– Pontosan!
– Oké!
– Szia, anya! – tette le Harvey is a kagylót.
– Megint fel kell hívnom a rendőrséget! – szólalt meg Jeannie. – Talán nem fogták fel, mennyire fontos és sürgős az ügy! – mondta s felemelte a kagylót.
Harvey kezdett rájönni, hogy meg kell ölnie.
– Először csókolj meg! – mondta.
Jeannie a fiú karjai közé bújt, s nekitámaszkodott a konyhapultnak. Nyitott szájjal fogadta a csókját.
– Szép pulóver – suttogta a fiú az oldalát simogatva, majd lapát tenyerével megfogta a mellét.
Jeannie mellbimbói válaszul azonnal meg is keményedtek, de nem esett annyira jól neki, mint ahogy számított rá. Próbálta elengedni magát, s élvezni az annyira várt pillanat gyönyörét. A fiú becsúsztatta mindkét kezét a pulóvere alá, és Jeannie kicsit hátrafeszítette testét, amikor mindkét mellét a fiú kezében érezte. Mint mindig, most is kicsit zavarban érezte magát: attól félt, mellei csalódást okoznak. Minden férfi, akivel eddig lefeküdt, nagyon szerette a melleit, de őt továbbra is zavarta a gondolat, hogy esetleg kicsiknek találják. A többiekhez hasonlóan Steve sem mutatta a csalódás legkisebb jelét

sem. Felhúzta rajta a pulóvert, a mellére hajolt és csókolni kezdte a mellbimbóit.
Jeannie lenézett rá. Mikor ezt először csinálta vele egy fiú, akkor marhaságnak tartotta, s a gyerekkor visszatértét látta benne. Hamarosan aztán ő is megszerette, sőt még élvezte ezt a férfiakkal csinálni. Most viszont mintha semmi sem működött volna benne. A teste válaszolt, de volt valami, ami nem hagyta békén, ami miatt nem tudott a gyönyörre koncentrálni.
A fiú megérezte benne a kelletlenséget.
–Itt nem annyira kényelmes! – egyenesedett fel. – Üljünk át a kanapéra – mondta, s biztosra véve a lány beleegyezését, már le is ült. Jeannie követte példáját. Harvey a mutatóujja hegyével végigsimította a szemöldökét, és kinyújtotta kezét a lány felé.
Jeannie kisiklott a keze közül.
– Mi történt? – kérdezte.
– Te.. te... te... azt csináltad a szemöldököddel!
– Mit csináltam?
– Te disznó! – ugrott fel sikoltva Jeannie a kanapéról. – Hogy merészelted?
– Mi a szar van? – kérdezte, de tudta, már hiába kísérletezik. A lány már pontosan tudja, mi történik.
– Takarodj innen! – sikoltozott tovább Jeannie.
– Először rám mászol, utána meg cirkuszolni kezdesz! - próbálta továbbra is megőrizni a látszatot.
– Tudom ki vagy, te szarházi! Te vagy Harvey!
– Honnan tudtad meg? – adta fel a fiú a kísérletezést.
– Ügy simítottad végig a szemöldködet, mint Berrington!
– Mit számít ez? – emelkedett fel a helyéről. – Ha egyszer annyira hasonlítunk egymásra, akkor akár Steve is lehetek!
– Menj a francba innen!
– Már olyan messze eljutottunk – mutatott a nadrágjában ágaskodó szerszámára –, nem megyek el innen dagadt golyókkal!
Jézusom. Most nagy bajban vagyok! Ez a fickó egy vadállat.
– Ne merj hozzám érni!
– Most szépen leveszem rólad azt a szűk farmert, és megnézem, mi van alatta! – indult el mosolyogva feléje.
Jeannie–nek eszébe jutott, hogy Mish azt mondta, az ilyenek élvezik áldozataik félelmét.
– Nem félek tőled! – próbált nyugalmat erőltetni a hangjába. Ha hozzám mersz nyúlni, esküszöm, megöllek!
Harvey félelmetes gyorsasággal mozdult. Egy szempillantás alatt megragadta, felemelte és ledobta a padlóra. Felcsörgött a telefon.
– Segítség! Mr. Olivér! Segítség!
Harvey lekapta a konyharuhát a pultról, durván a szájába gyömöszölte, közben még ajkait is felsértette. Jeannie fuldokolva köhögni kezdett. Harvey olyan erősen szorította a csuklóját, hogy kezét nem tudta a szájához emelni. Próbálta a nyelvével kitolni, de sehogy sem akart sikerülni.

Mr. Oliver hallotta vajon a sikoltását? Már öreg volt, és általában nagyon hangosan nézte a TV–t.

A telefon tovább csörgött.

Harvey az övénél fogva megragadta a lány nadrágját. Jeannie megpróbált kisiklani a keze közül, erre a fiú olyan erővel ütötte arcon, hogy csillagokat látott. Míg kábulatából megpróbált magához térni, addig a bugyijával együtt lehúzta róla a nadrágot.

– Hű, milyen szőrös vagy! – mondta mosolyogva. Jeannie kikapta szájából a konyharuhát, és ismét sikoltozni kezdett.

– Segítség! Segítség!

Harvey jókora mancsát a szájára tapasztva, elnémította a további sikolyokat, egész súlyával ránehezedett és kipréselte belőle a levegőt. Jeannie néhány pillanatig tehetetlenül kapkodott levegő után. Harvey csontos kezével felsértette a combját, ahogy fél kézzel a saját sliccén próbálta lehúzni a cipzárt. De az már lent is volt, s a férfi szerszámát az ő ágyékának feszítve a bejáratot kereste. Jeannie kétségbeesetten vonaglott, megpróbálta lerázni magáról, de túlságosan nehéznek bizonyult.

Továbbra is csengett a telefon. Az ajtón szintén csengettek.

Harveyt nem lehetett megállítani.

Jeannie kinyitotta a száját, és a fiú ujjai a fogai közé csúsztak. Amilyen erővel csak bírt, ráharapott. Meleg vér öntötte el a száját, hallotta, amint Harvey hangosan felordít kínjában, és kikapja szájából a kezét.

Jeannie kiköpte a vért és újra felsikoltott.

– Segítség! Segítség! Segítség!

Odalentről hangos csattanás hallatszott, ezt egy újabb követte, majd az összezúzódó fa recsegése hallatszott.

Harvey feltápászkodott a földről, erősen vérző kezét szorongatva.

Jeannie villámgyorsan hasra fordult, felpattant és három lépésnyire eltávolodott tőle.

Az ajtó hirtelen kivágódott. Harvey megpördült tengelye körül, eközben hátat fordított Jeannie–nek.

Steve rontott be a szobába. Steve és Harvey egy pillanatig döbbenten bámultak egymásra.

Teljesen azonosak voltak. Mi történik, ha összeverekednek? Magasságuk, súlyuk, erejük mindenben megegyezik. Ez a verekedés örökké eltarthat.

Jeannie szinte ösztönösen, két kézzel felkapta *a* serpenyőt a pultról. Egy pillanatra azt képzelte, hogy híres erejű fonákjainak egyikét üti, testsúlyát áthelyezte az elöl lévő lábára, csuklóját megmerevítette, és minden erejével meglengette a serpenyőt.

Az ütés pontosan Harvey tarkóját érte. Tompa puffanás hallatszott, Harvey lábai mintha rongyból lettek volna. Térdre rogyott s ingadozni kezdett.

Mint amikor a hálóhoz szokott rohanni a poén megszerzése előtt, Jeannie jobbjával magasra emelte a serpenyőt és teljes erejével lecsapott, ezúttal Harvey feje tetejére.

Harvey szemei fennakadtak, majd végigzuhant a padlón.

– Ez igen! – álmélkodott Steve. – Milyen jó, hogy nem én vagyok a rosszabbik iker!
Jeannie egész testében remegni kezdett. Kiejtette kezéből a serpenyőt. Steve mintha védeni akarná, átkarolta.
– Vége – mondta.
– Nem, nincs vége – válaszolta a lány. – Még csak most kezdődött!
A telefon kitartóan csengett tovább.

– Jól kifektetted a szarházit! – jegyezte meg Steve. – Ki ez?
– Harvey Jones – felelte Jeannie. – Berrington Jones fia.
– Berrington a nyolc közül egyiket saját fiaként nevelte fel? – bámult maga elé döbbenten Steve. – Ez aztán már több a soknál!
– Most mit csinálunk? – nézett le Jeannie a földön heverő, eszméletlen figurára.
– Első lépésként talán fel kellene venni a telefont. Jeannie automatikusan felvette a kagylót. Lisa jelentkezett.
– Majdnem velem is megtörtént! – közölte Jeannie minden bevezetés nélkül.
– Óh, nem!
– Ugyanaz a fickó.
– Nem tudom elhinni! Átmenjek?
– Kösz, az jó lenne!
Jeannie letette a kagylót. Egész teste sajgott attól, ahogy Harvey a padlóra dobta, az ajkai is megsérültek, amikor betömte a száját. Még mindig érezte Harvey vérének ízét. Töltött magának egy pohár vizet, kiöblítette a száját, a vizet visszaköpte a mosogatóba.
– Veszélyes helyen vagyunk, Steve! – mondta ezután. – Akik ellen kiástuk a harci bárdot, azoknak nagy hatalmú, erős barátaik vannak.
–Tudom.
– Megpróbálkozhatnak azzal is, hogy megölnek bennünket.
– Ezzel is tisztában vagyok.
A megjegyzés még jobban megnehezítette Jeannie számára a logikus gondolkodást. Nem szabad, hogy a félelem most lebénítson, mondogatta magának.
– Mit gondolsz, ha megígérném nekik, hogy soha nem mondom el senkinek, ami a tudomásomra jutott, akkor békén hagynának?
– Nem, semmiképpen sem! – válaszolta Steve rövid gondolkodás után.
– Nekem is ez a véleményem. Egyedüli lehetőség tehát felvenni velük a harcot.
Lépések hallatszottak a lépcső felől, s Mr. Oliver dugta be fejét az ajtón.
– Mi a csuda történik itt? – kérdezte, a földön heverő eszméletlen Harveyra, Steve-re, aztán ismét Harveyra pillantott. – Ez nem lehet igaz!
Steve felemelte a földről Jeannie fekete farmerjét, és a lány gyorsan belebújt, eltakarva meztelenségét. Ha Mr. Oliver észre is vett valamit, volt elég tapintatos ahhoz, hogy úgy tegyen, mint aki nem látott semmit.
– Biztosan ez az a philadelphiai fickó! – bökött a földön heverő

Harveyra. Nem csoda, ha összetévesztette a barátjával. Biztosan ikrek!

– Megkötözöm, mielőtt még magához térne – szólalt meg Steve. – Van valami köteled, Jeannie?

–Nekem van villanykábelem! – ajánlotta Mr. Oliver. – Mindjárt hozom a szerszámosládámat – mondta, és már kint is volt az ajtón.

Jeannie hálásan ölelte át Steve–et. Úgy érezte, mintha egy nyomasztó rémálomból ébredt volna.

– Először azt hittem, te vagy – mondta. – Pontosan olyan volt, mint tegnap, csak most, most igazam volt.

– Beszéltünk is róla, hogy meg kell állapodnunk valami titkos jelzésben, de aztán abbamaradt a dolog.

– Tegyük meg most, azonnal! Amikor az elmúlt vasárnap megszólítottál a teniszpályán, akkor azt mondtad, “magam is teniszeztem egy kicsit."

– Te pedig erre szerényen azt válaszoltad, “ha csak egy kicsit teniszezett, akkor nem vagyunk egy súlycsoportban."

– Ez lesz a jelszó. Ha egyikünk elmondja az első részét, akkor arra a másodikkal kell válaszolni.

– Rendben!

Mr. Oliver érkezett vissza a szerszámosládájával. Hátára fordította Harveyt, tenyerét egymásra fektette, s kezdte elöl összekötözni a kezét, hogy csak a kisujját hagyta szabadon.

– Miért nem hátul kötözi össze? – kérdezte Steve.

– Már bocsásson meg, nézett körül szemérmes zavarral Mr. Oliver – de így meg tudja fogni a fütyijét, ha pisilni akar. Ezt még Európában tanultam a háború idején – büszkélkedett, s kezdte összekötözni Harvey lábait is. – Ez a fickó már nem fog több problémát okozni. A bejárati ajtóval mit akar csinálni?

– Alaposan elintéztem! –válaszolt Steve a lány kérdőpillantására.

– Hívnom kell egy asztalost – sóhajtotta Jeannie.

– Van egy kis faanyagom odakint az udvaron – szólalt meg Mr. Oliver. – Ideiglenesen meg tudom csinálni, hogy legalább éjszakára be lehessen zárni. Holnap aztán kerítünk valakit, aki rendesen megcsinálja.

– Nagyon köszönöm, igazán nagyon kedves magától, Mr. Oliver – hálálkodott őszinte szívvel a lány.

– Ugyan, szóra sem érdemes. Ez volt a legizgalmasabb dolog, amiben a második világháború óta részem lehetett.

– Majd segítek én is! – ajánlkozott Steve.

– Maguknak éppen elég megbeszélnivalójuk van – hárította el Mr. Oliver az ajánlatot – ezt meg egyedül is el tudom intézni. Inkább ki kellene hívni a rendőrséget ehhez az összebálázott fickóhoz – mondta, majd válaszra sem várva felvette a szerszámosládáját és elindult lefelé a lépcsőn.

– Holnap a Geneticót eladják száznyolcvanmillió dollárért – próbálta Jeannie összeszedegetni a gondolatait. – Proust pedig indulni fog az elnökválasztáson. Közben engem kirúgtak a munkahelyemről, és rossz híremet keltették. Soha nem dolgozhatok többé kutatóként. Amit viszont tudok, azzal mindkét helyzetet a visszájára tudom fordítani.

– Mi módon akarod ezt megtenni?

– Kiadhatnék egy sajtóközleményt a kísérletekről.
– Nem kellene ezt bizonyítani is valamivel?
– Te és Harvey elég meggyőző bizonyítékok vagytok. Különösen akkor, ha együtt jelennetek meg a TV–ben.
– A probléma csupán az – bólogatott Steve –, hogy mindezt azelőtt kell megtenned, mint a Genetico és a Landsmann között megkötnék a szerződést. Ha egyszer a pénz a kezükben van, akkor megúszhatják még a botrányt is, amit körülöttük kavarunk. Azt sem tudom, hogyan lehet az elkövetkező néhány órában a TV–t is idecsábítani.
– Nekünk is kellene egy sajtókonferenciát tartani!
– Megvan! – pattintott Steve az ujjával. – Hívatlan vendégként ott leszünk az ő sajtókonferenciájukon!
–Mennyire igazad van! Akkor aztán a Landsmann emberei biztosan úgy döntenek, nem írják alá a papírokat, és a vállalat eladása meghiúsul.
– És Berrington elesik a milliótól!
– És Jim Proust sem indul az elnökválasztáson.
– Teljesen őrültek vagyunk – csóválta meg a fejét Steve.
– Ezek Amerika legerősebb emberei, és mi arról beszélünk, hogyan köpünk bele a levesükbe!
Kalapálás zaja hallatszott odalentről: Mr. Oliver kezdett hozzá az ajtó megjavításához.
– Gyűlölik a feketéket! – szólalt meg Jeannie. – Ez az egész lószar a jó génekről, meg a másodosztályú amerikai polgárokról csak jelbeszéd. Ezek csupán a modern tudomány jelmezébe öltözött fehér fajgyűlölők, akik felsőbbrendű embereknek tartják magukat. Mr. Olivérből is másodosztályú állampolgárt akarnának csinálni. A pokolba velük, nem fogom ezt ölbe tett kézzel végignézni!
– Meg kell terveznünk a lépéseinket! – szólalt meg Steve gyakorlatiasan.
– Oké! Kezdjük el! – bólintott Jeannie. – Először is meg kell tudnunk, hol tartja a Genetico a sajtókonferenciát.
– Valószínűleg a Baltimore Hotelben.
– Végighívogatjuk az összes szállodát, ha szükséges.
– Talán ki kellene bérelnünk egy szobát a szállodában.
– Nem rossz ötlet. Valahogy aztán besurrannék a sajtókonferenciára, a közepén felállnék, és tartanék egy kis beszédet az összegyűlteknek.
– Elhallgattatnának.
– Akkorra kiosztásra készen kell lennie a sajtónyilatkozatnak is. És akkor megjelensz te Harveyval. Az ikrek nagyon fotogének, minden kamera rátok fog szegeződni.
– Mit bizonyítasz azzal, ha Harveyval együtt megjelenek?
– vonta fel Steve a szemöldökét.
– Mivel teljesen azonosak vagytok, ez olyan drámai hatást fog kiváltani, hogy a sajtó kérdéseket fog feltenni. A második mondat után kiderül, hogy két különböző anyától származtok. Ha ez megtörténik, akkor már azt is tudják, hogy itt valami rejtélyes dolog vár megoldásra. Te is tudod, mennyire körbeszaglásszák azokat, akik az elnökválasztáson indulnak!

– Ha hárman lennénk, az azért mégis jobb lenne, mintha csak ketten jelenünk meg. Mit gondolsz, a többiek közül oda lehetne még csábítani valakit?
– Megpróbálhatjuk! Meghívhatjuk mindnyájukat, s talán egy eljön közülük.
A földön fekvő Harvey kinyitotta a szemét és felnyögött.
Jeannie már majdnem megfeledkezett róla. Most nagyon remélte, hogy még mindig fáj a feje. Aztán kicsit el is szégyellte magát, amiért ennyire bosszúálló.
– Talán jó lenne orvost hívni hozzá! Harvey kezdett magához térni.
– Oldozz el te rohadt kurva! – sziszegte Jeannie felé.
– Az orvosról szépen elfeledkezünk! – szögezte le a lány.
– Oldozz el, mert esküszöm, borotvával vágom le a csöcsödet, ha szabad lesz a kezem!
– Fogd be a pofád, Harvey! – szólt rá Jeannie, a szájába gyömöszölve a konyharuhát.
– Az érdekes lesz, ha megpróbáljuk Harveyt így összekötözve becsempészni! – mondta Steve elgondolkodva.
Odalentről Lisa hangja hallatszott. Mr. Olivért köszöntötte. Néhány pillanattal később már be is lépett a szobába. Kék farmernadrágot és bakancsot viselt: Steve–re, majd Harveyra pillantott.
– Istenem, hát mégis igaz!
– Én vagyok az, akit kiválasztottál a sorból! – állt fel Steve a helyéről. – Ő viszont az, aki megtámadott.
– Harvey ugyanazt akarta csinálni velem is, amit veled - magyarázta Jeannie. – Steve még éppen időben érkezett és betörte az ajtót.
Lisa odalépett a földön fekvő Harveyhoz. Egy hosszú pillanatig csak bámult rá, majd megfontoltan hátralendítette a lábát, és a Martén bakancs fémes hegyével teljes erővel oldalba rúgta. Harvey felnyögött a fájdalomtól. Még egyszer megismételte.
– Istenem! – csóválta meg a fejét. – Milyen jólesik! Közben Jeannie gyorsan tájékoztatta Lisát a nap eseményeiről.
– Mennyi minden történt, amíg aludtam! – csodálkozott a lány.
– Már egy éve ott dolgozol az egyetemen – fordult Steve Lisához. Nem találkoztál még Berrington fiával?
– Berrington nem tartott kapcsolatot az egyetemi kollégáival – magyarázta Lisa. – Híres embernek hiszi magát. Az is könnyen elképzelhető, hogy az egyetemen senki sem találkozott még Harveyval.
Jeannie nagyjából vázolta a sajtókonferencia megzavarásának tervét.
– Éppen arról beszélgettünk, hogy sokkal biztosabbak lennénk a dolgunkban, ha a klónak közül legalább még egy ott lenne.
– Per Ericson halott, Dennis Pinker és Murray Claud börtönben van; így tehát három lehetőség maradt: Henry King Bostonban, Wayne Stattner New Yorkban és George Dassault, ő lehet Bostonban, Sacramentóban vagy Houstonban is. Nem tudjuk, hármuk közül ki az igazi, de megpróbálhatjuk felhívni őket ismét. Megőriztem a telefonszámaikat.
– Én is – bólogatott Jeannie.
– Időben ide tudnának érni? – tette fel Steve a kérdést.
– Ezt is megnézhetjük a számítógép segítségével – mondta Lisa. – Hol a

számítógéped, Jeannie?
– Ellopták.
– Van hordozható gépem a csomagtartóban. Mindjárt felhozom.
– Nagyon alaposan át kell gondolnunk a dolgot. Rá kell venni őket, azonnal repüljenek Baltimore–ba – mondta Jeannie Lisa távozása után.
– Fel kellene ajánlanunk, hogy kifizetjük az útiköltségüket, de a hitelkártyám ezt nem bírja.
– Nekem itt van az American Express kártyám, amit anya adott vészhelyzetre. Ezt biztosan vészhelyzetnek tekintené ő is.
– Milyen nagyszerű anya! – jegyezte meg Jeannie kicsit irigykedve.
– Ez így is van.
Közben Lisa is visszaérkezett, és hozzákapcsolta a gépet Jeannie modemjéhez.
– Várj egy kicsit! – mondta Jeannie. – Szervezzük meg a dolgot!
Jeannie a sajtónyilatkozatot fogalmazta, Lisa a repülőjáratokat böngészte, Steve pedig elővette a telefonkönyveket, és egymás után hívta a nagyobb szállodákat.
– Önöknél tartják holnap a Genetico és a Landsmann cégek a sajtótájékoztatójukat?
A hatodik hívás után eszébe jutott, talán nem is szállodában, hanem valami étteremben, esetleg még ennél is különlegesebb helyen, mondjuk egy hajó fedélzetén is megrendezhetik ezt a konferenciát. Sőt a Geneticónak a várostól északra lévő székházában is lehet erre alkalmas helyiség. A hetedik hívásra viszont segítőkész portással hozta össze a sors.
– Igen, uram, itt lesz a Regency Teremben.
– Nagyszerű! – mondta Steve, s feltartott hüvelykujjával a győzelem jelét mutatta Jeannie felé. – Foglalhatnék egy szobát ma éjszakára? – kérdezte.
– Azonnal kapcsolom a szobafoglalást, uram. Szíveskedjen néhány pillanatig tartani a vonalat!
Foglalt egy szobát, és anyja American Express kártyájáról fizetett. Lisa szólalt meg, amikor letette a kagylót:
– Henry King az USAir három járatával is ideérhet. Mindegyik járaton vannak még szabad helyek!
– Foglalj le neki egyet a kilencnegyvenötösre! – mondta Jeannie.
Steve átnyújtotta Lisának a hitelkártyát, aki beütötte a gépbe az adatokat.
– Még mindig nem tudom, mivel lehetne rávenni, hogy eljöjjön – morfondírozott Jeannie.
– Azt mondtad, egyetemista, és egy bárban dolgozik? - kérdezte Steve.
–Igen.
– Akkor szüksége van pénzre. Hadd próbáljak meg valamit! Mi a száma?
–Hanknek szólítják – mondta Jeannie megadva a számot. Steve már tárcsázott is.
– Nincs otthon senki! – mondta csalódottan.
Jeannie is elcsüggedt egy pillanatra, majd mintha eszébe jutott volna valami, hangosat pattintott az ujjával.
– Esetleg most is a bárban dolgozik – mondta reménykedve.

– Blue Note! –jelentkezett be egy férfihang, erős spanyolos kiejtéssel.
– Beszélhetnék Hankkel?
– Most dolgozik! – hangzott a kicsit ingerült válasz.
– Nagyon fontos ügyben keresem, nem tartom fel sokáig! Egy perc sem telt belé, amikor a sajátjával megegyező hang szólalt meg a telefonban.
– Ki az?
– Hello, Hank! A nevem Steve Logan, és nagyon sok közös vonásunk van.
– El akar adni valamit?
– A te anyád és az enyém a születésünk előtt mindketten kezelést kaptak egy Aventine Klinika nevű helyen.
–És?
– Hogy rövidre fogjam a dolgot, tízmillió dollárra perelem a klinikát, és szeretném, ha te is csatlakoznál a keresethez.
Hosszabb csend állt be a vonal túlsó végén.
– Fogalmam sincs, igazat mondasz–e vagy sem, öregem, de akár így, akár úgy van, nekem nincs pénzem a pereskedésre.
– Az ügyvédi költségeket én fedezem. Nincs szükségem a pénzedre.
– Akkor miért kerestél meg?
– Azért, mert az ügyemet csak erősítené, ha te is csatlakoznál.
– Legjobb lenne, ha megírnád a részleteket.
– Éppen ez a probléma. Holnap délben tizenkettőkor itt kellene lenned Baltimore–ban, a Stouffer Hotelben. A per előtt tartok egy sajtókonferenciát, és szeretném, ha azon te is megjelennél.
– Ki a fene akar Baltimore–ba menni? Nem olyan jó hely az, mint Honolulu!
– Foglaltam neked helyet Logan néven az USAir kilencnegyvenötös járatára. A jegyed ki van fizetve, ezt ellenőrizheted a légitársaságnál. Csak fel kell venned a repülőtéren.
– Azt akarod mondani, hogy a tízmilliót megfeleznéd velem?
– Óh, nem! Te is megkapod a magad tízmillióját.
– Kezd meggyőzőbben hangzani – mondta Hank.
– Eljössz?
– Á, nem! Illetve majd munka után még meggondolom. Most mennem kell!
– A szállóban megtalálsz – mondta Steve, de már túl későn, mert közben Hank letette a kagylót.
Jeannie és Lisa kérdő tekintettel néztek rá.
– Nem tudom! – vonta meg bizonytalanul a vállát.
– Nos, akkor nem tehetünk mást, mint várunk, és bizakodunk – mondta Lisa gyakorlati oldalról közelítve meg a kérdést.
– Miből él ez a Wayne Stattner?
– Éjszakai lokáljai vannak. Neki már régen van tízmilliója.
– Akkor majd a kíváncsiságát piszkáljuk fel. Megvan a száma?
– Nincs.
Steve felhívta a tudakozót.
– Ha ő is egy híresség, akkor nem is szerepel a telefonkönyvben.
– Talán van valami hivatalos száma is –jegyezte meg Steve, de a

tudakozó közben már be is jelentkezett. Megadta a nevet, s néhány pillanattal később már meg is kapta a számot. – Hello, Wayne! Az én nevem Steve Logan, és máris észrevehetted, hogy a hangom pontosan olyan, mint a tied. Ez azért van így, mert akár hiszed, akár nem, teljesen egyformák vagyunk! Száznyolcvannyolc centi magas, nyolcvanhat kiló vagyok, s a hajam színétől eltekintve pontosan úgy nézek ki, mint te. Ezen kívül biztosan van még nagyon sok közös vonásunk is: allergiás vagyok a dióra, nincs a lábam kisujján köröm, s mikor erősen gondolkodom, akkor a fejemet jobb oldalon, a bal kezemmel vakarom. Mégsem vagyunk ikrek. Vagyunk többen is ilyenek. Az egyik valami bűnt követett el az elmúlt vasárnap, ezért voltak tegnap neked is látogatóid a rendőrségtől. Holnap délben találkozzunk Baltimore–ban, a Stouffer Hotelben. Az egész kísértetiesen hangzik, Wayne, de esküszöm, hogy igaz! Hívj fel engem vagy dr. Ferramit a szállóban, és csak egyszerűen gyere el. Nagy élmény lesz! – tette le a kagylót Jeannie–re pillantva. – Mi a véleményed?

– Olyan ember, aki megengedheti magának, hogy a szeszélyei szerint éljen – vonta meg a vállát Jeannie. – Talán felkeltetted az érdeklődését. Egy lokáltulajdonosnak minden bizonnyal nincs semmi sürgős dolga hétfőn délelőtt. Másrészt viszont én a magam részéről egy ilyen üzenet hatására nem ülnék fel a repülőgépre.

Csengett a telefon, és Steve automatikusan felemelte a kagylót.

– Hello?

– Beszélhetnék Steve-vel? – kérdezte az ismeretlen hang.

– Itt Steve beszél.

– Itt Preston bácsi. Mindjárt adom apádat.

Steve nem ismert semmiféle Preston bácsit. Értetlenül ráncolta össze homlokát. Néhány másodperccel később egy másik hang szólt bele a telefonba.

– Van valaki a környékeden? A lány is hallja, mit mondasz?

Steve hirtelen megértette, miről van szó. Az értetlenséget a sokk váltotta fel. Képtelen volt eldönteni, hogy mit csináljon.

– Tartsd egy pillanatra! – mondta s tenyerével letakarva a mikrofont, odasúgta Jeannie–nek: – Ez Berrington lesz. Azt hiszi, Harvey vagyok. Mi a fenét csináljak?

– Rögtönözz! – tárta szét tanácstalanul a karját Jeannie.

– Tényleg? Kösz! – nézett rá Steve mosolyogva, és levette kezét a mikrofonról. – Igen, itt Steve – mondta.

– Mi történt? Már három órája ott vagy!

– Azt hiszem, én is...

– Megtudtad már, mit tervez Jeannie?

– Hát... igen, sikerült.

– Akkor gyere vissza, és mondd el nekünk is!

– Oké!

– Ugye nem kerültél kellemetlen helyzetbe? –Nem.

– Most éppen dugod a nőt?
– így is lehet mondani.
– Kapd magadra a nadrágot és gyere haza! Mindnyájan nagy bajban vagyunk!
–Oké!
– Ha leteszed a kagylót, azt fogod mondani, hogy szüleid ügyvédjének egyik munkatársa hívott, és sürgősen vissza kell menned Washingtonba. Ez egyben indokolja is a sietséget. Oké?
– Oké! Megyek, amilyen gyorsan csak tudok. Mindketten egyszerre tették le a kagylót.
– Azt hiszem, sikerült megtévesztenem! – rogytak meg Steve vállai a megkönnyebbüléstől.
– Mit mondott? – érdeklődött Jeannie.
– Nagyon érdekes dolgokat. Úgy tűnik, Harveyt azért küldték ide, hogy tudja meg, mit tervezel. Ok most arra kíváncsiak, mit akarsz csinálni mindazzal, ami tudomásodra jutott.
– Ők? Kik azok az ők?
– Berrington és még valaki, akit Prestonnak hívnak.
– Preston Barck, a Genetico elnöke. De mégis, miért hívtak?
– Türelmetlenek. Berringtonnak elege lett a várakozásból. Azt hiszem, a cinkosaival most ezekre a hírekre várnak, hogy meg tudják tervezni a következő lépéseiket. Azt is mondta, tegyek úgy, mintha Washingtonba mennék az ügyvédemhez, és amilyen gyorsan csak tudok, menjek vissza a lakására.
– Ez nagyon rossz hír! – aggodalmaskodott Jeannie. – Ha Harvey nem jelentkezik, akkor Berrington rájön, valami baj van.
Steve összeráncolt szemöldökkel maga előtt a padlót bámulta. Támadt egy ötlete, de még habozott előállni vele.
–Akkor pedig Harveynak haza kell menni! – bökte ki végül határozottan.
– Itt fekszik a padlón! – rázta meg a fejét Jeannie. – Mindent el fog nekik mondani.
– Én megyek helyette.
Jeannie és Lisa döbbenten bámultak rá.
– Elmegyek Berrington lakására és úgy teszek, mintha én lennék Harvey. Majd én megnyugtatom őket.
– Steve, ez nagyon veszélyes! Semmit sem tudsz az életükről. Még azt sem tudod, hol van a fürdőszoba!
– Ha Harvey be tudott csapni téged, akkor én is be tudom csapni Berringtont! – próbált Steve magabiztosabbnak látszani, mint amilyennek érezte magát.
– Harvey nem tudott becsapni. Rájöttem a dologra.
– Egy ideig mégis sikerült megtévesztenie.
– Még egy óráig sem tartott. Neked pedig tovább kell maradnod náluk.
– Nem sokkal. Harvey normális körülmények között vasárnap este szokott visszaérni. Éjfélre én is itt vagyok.
– De Berrington mégiscsak az apja Harveynak! Nem, ez lehetetlen!
Steve tudta, a lánynak igaza van.
– Van valami jobb ötleted?

– Nincs – válaszolta Jeannie rövid gondolkodás után.
Steve felvette Harvey kék kordbársony nadrágját és világoskék pulóverét, beült a Datsunjába, és a Roland Parkba hajtott. Már sötét volt, mire Berrington házához ért. Megállt az ezüstszürke Lincoln Town Car mögött, s egy ideig még ült a kocsiban, megpróbálva összeszedni minden bátorságát.
Tisztában kell lenni a helyzetével. Ha rájönnek a turpisságra, akkor Jeannie–nek vége. Nem volt viszont semmi, amin elindulhatott volna, semmiféle információ nem állt rendelkezésére. Résen kell lennie minden pillanatban, meg kell felelnie minden elvárásnak, nem szabad görcsösen csak arra figyelnie, hogy ne kövessen el hibát.
Nagyot sóhajtott. Tovább nem halogathatja ezt a félelmetes pillanatot. Kiszállt a kocsiból, és odament a bejárati ajtóhoz. Harvey kulcscsomóján több kulcsot is talált. Alaposan megnézte a Berrington házának bejárati ajtaján lévő zárat. A “Yale" szót tudta kibetűzni rajta. Egy ugyancsak “Yale" feliratú kulcsot kellett tehát találnia. Még mielőtt ráakadt volna, Berrington nyitott ajtót előtte.
– Mit ácsorogsz itt? – kérdezte ingerülten. – Gyere már befelé!
Steve belépett a házba.
– Menj a dolgozószobába – szólt rá Berrington.
Hol a szarba lehet az a dolgozószoba? Steve már most is alig tudta leküzdeni a benne lappangó pánikot. A zöldövezetekben szokásos, kétszintes villaépület a hetvenes években épült. Balra, a boltíven túl, az elegáns bútorokkal berendezett nappaliban nem ült senki. Előtte egy folyosó nyílott, melyen több ajtót is látott. Feltételezhetően ezek a hálószobákba vezettek. Jobbra tőle két bezárt ajtót látott. Az egyik nyilvánvalóan a dolgozószobáé lehetett. Igen ám, de melyik?
– Menj a dolgozószobába! – szólt rá ismét Berrington, mintha az előbb nem hallotta volna amit mondott.
Steve találomra kiválasztotta az egyiket a két ajtó közül.
A rosszat választotta, ez a mosdóba vezetett. Berrington ingerülten pillantott rá. Steve habozott egy pillanatig, majd eszébe jutott, hogy neki most rossz hangulatban kell lennie.
– Pisilhetnék talán előbb? Vagy még azt sem lehet? – csattant fel ő is, és a választ mégsem várva belépett a mosdóba.
Ez a vendégek részére rendszeresített mosdó lehetett, csupán egy WC és egy mosdókagyló volt benne. A mosdókagyló szélére támaszkodva belenézett a tükörbe.
– Neked teljesen elment az eszed! – szólt rá tükörképére.
Lehúzta a WC–t, megmosta a kezét, aztán kilépett a folyosóra. Férfihangok szűrődtek el *hozzá.* Benyitott a mosdó melletti ajtón: ez volt a dolgozószoba. Belépett, behúzta maga mögött az ajtót, majd gyors pillantással felmérte a környéket. Egy asztalt, fából készült iratszekrényt, sok könyvespolcot, egy TV–készüléket és néhány kanapét látott. Az asztalon egy negyven év körüli, vonzó, szőke nő fényképe legalább húsz évvel ezelőtti divatos ruhában. Gyors mozdulatokkal kihúzgálta az íróasztal fiókjait, megnézte, mi van bennük, majd egy pillantást vetett az

iratszekrény belsejébe is. A legalsó fiókjában egy üveg Springbank whiskyt talált néhány kristálypohár társaságában, mintha szándékosan el akarták volna rejteni. Talán ez volt Berrington rögeszméje. Éppen betolta a fiókot, amikor nyílott az ajtó, s két másik, férfival a nyomában Berrington is belépett a szobába. Steve azonnal felismerte Proust szenátort, akinek kopasz feje és hatalmas orra áldás volt a karikaturisták számára. Az a csendes, fekete hajú férfi pedig feltételezhetően Preston Barck "bácsi", a Genetico elnöke lehetett.
Steve–nek újra eszébe jutott, neki most rossz hangulatban kell lennie.
– Nem kellett volna olyan gyorsan visszahívnod.
– Éppen most fejeztük be a vacsorát – ütött meg Berrington békülékenyebb hangot. – Eszel te is valamit? Marianne majd tálcán behozza.
Steve gyomra egyfolytában görcsben állt a feszültségtől, de Harvey biztosan vacsorázni akarna.
– Persze, kérek én is valamit.
– Marianne! – kiáltott ki Berrington az előtérbe, majd néhány pillanat elteltével, egy csinos, riadt külsejű, fekete bőrű lány jelent meg az ajtóban. – Hozzon be egy tálcán Harveynak valami vacsorát! – adta ki az utasítást.
– Azonnal, monsieur – válaszolta a lány csendesen. Steve a távozó lány után nézve rögzítette magában, hogy útban a konyha felé keresztülment a nappalin. Feltételezhetően az ebédlő is valahol arra lehetett, hacsak az előbb nem a konyhában vacsoráztak.
– Nos, fiam, mit sikerült megtudnod? – hajolt előre Proust a fotelében.
– Azt hiszem, meg lehet nyugodni, legalább is ami a jelenlegi helyzetet illeti – kezdett bele meséjébe. – Jeannie Ferrami bírósági eljárást akar indítani a Jones Falls Egyetem ellen jogtalan elbocsátása miatt. Abban bízik, hogy a klónokkal is előhozakodhat a tárgyalás folyamán. Addig nem tervez semmit. Szerdán van találkozója az ügyvédjével.
A három idősebb férfi megkönnyebbülni látszott.
– Jogtalan elbocsátás miatti kereset – legyintett Proust. – Az a per legalább egy évig is eltart. Rengeteg időnk van.
Sikerült becsapnom benneteket, vén szarháziak!
– És mi van Lisa Hoxton ügyében? – tette fel a kérdést Berrington.
– Tudja, hogy én voltam, de nincs bizonyítéka. Valószínűleg fel is fog jelenteni.
– Ez rendben van, de akkor is ügyvédre van szükséged! - bólogatott Berrington. – Most a következőt fogjuk csinálni! Éjszakára itt maradsz. Már különben is túl késő van visszamenni Philadelphiába.
Nem akarok itt maradni éjszakára!
– Nem is tudom...
– Holnap délelőtt eljössz velem a sajtókonferenciára, azután pedig egyenesen elmegyünk Henry Quinnhez.
Ha itt maradok éjszakára, akkor pontosan fogom tudni, hogy ez a három mocsok éppen mit tervez. Ez megéri a kockázatot. Gondolom, nem sok minden történhet velem alvás közben. Ki is surranhatok a szobámból, felhívhatom Jeannie–t s tájékoztathatom a fejleményekről.

Egy szempillantás alatt meghozta a döntést.
– Oké! Maradok.
– Nos, mi meg itt ülünk már mióta, és halálra idegesítjük magunkat a nagy semmivel! – jegyezte meg Proust.
Barck már nem fogadta el olyan gyorsan a jó híreket.
– Nem jutott eszébe a lánynak, hogy esetleg meghiúsítja a Genetico eladását? – tette fel gyanakodva a kérdést.
– Okos nő, de nem jár az üzleten az esze – mondta lekicsinylően Steve.
– No és milyen az ágyban? – kacsintott rá Proust.
– Fenséges! – válaszolta Steve vigyorogva, mire Proust hatalmas hahotában tört ki.
Marianne lépett be tálcával a kezében. Csirkeszeletek, hagymasaláta, kenyér és egy üveg sör állt rajta.
– Köszönöm! – mondta Steve mosolyogva. – Nagyszerűen néz ki.
A lány meglepetten nézett rá, és Steve azonnal rájött, Harvey nem szokott gyakran megköszönni bármit is. Azt is észrevette, hogy Preston Barck összevonja egy pillanatra szemöldökét. Óvatosan! Már nem szabad elrontanod. Elhitetted velük, amit akartál, most már csak a következő néhány órát kell kibírnod a lefekvésig!
Hozzálátott az evéshez.
– Emlékszel, egyszer elvittelek New Yorkban a Plaza Hotelbe ebédelni? Lehettél vagy tízéves – tette fel neki Barck a kérdést.
Steve már éppen igennel akart válaszolni, amikor az enyhe csodálkozás nyomait kapta el Berrington tekintetében. Próbára akarnak tenni? Barck gyanút fogott talán?
– A Plazába? – vonta össze ő is a szemöldökét. Bárhogy is legyen, csupán egyféle választ adhatott. – Jé, Preston bácsi, erre egyáltalán nem emlékszem!
– Talán mégis a húgom fiával voltam – mondta Barck.
– Ettől a rengeteg sortól annyit pisilek, mint egy ló! – állt fel Berrington a helyéről és kiment a szobából.
– Meginnék egy whiskyt! – szólalt meg Proust.
– Nézd meg az iratszekrény alsó fiókjában! – javasolta Steve. – Apa általában ott szokta tartani.
Proust odalépett a szekrényhez, s kihúzta a fiókot.
– Igazad volt, fiú! – mondta elégedetten, majd néhány pohárral együtt kivette az üveget a fiókból.
– Tizenkét éves korom óta ismerem a rejtekhelyeket jegyezte meg Steve. – Akkor kezdtem lopni az italát.
Proust újra hahotában tört ki, Steve pedig lopva egy pillantást vetett Barckra. A gyanakvás teljesen eltűnt az arcáról, már mosolygott.

Mr. Oliver egy még a második világháborúból származó pisztolyt vett elő.
– Egy német fogolytól szedtem el – ült le Jeannie kanapéjára, és a pisztoly csövét Harveyra szegezte.
Lisa George Dassaultot próbálta telefonon elérni.

– Én pedig bejelentkezem a szállodába és felderítem a terepet – mondta Jeannie. Néhány apróságot bedobált egy bőröndbe, és a Stouffer Szállóba menet egyre azon gondolkodott, hogyan viszik fel Harveyt a szobába anélkül, hogy felkeltenék a szálloda biztonsági szolgálatának érdeklődését.
A Stouffernek föld alatti garázsa volt, s ez önmagában is biztató kezdetnek számított. Beállt a kocsijával és beszállt a liftbe. Az csak a szálloda halljáig járt, a szobákig már nem ment fel. Hogy oda feljusson, ahhoz át kellett szállnia egy másik liftbe. A szálloda összes felvonójának ajtói viszont a hall egyik kis keresztfolyosójáról nyíltak, de a recepciópulttól nem lehetett odalátni. Csupán néhány másodpercet vett igénybe, hogy a garázsból érkező felvonó ajtajától el lehessen jutni az emeletekre közlekedő liftekig. Vajon cipelni, ráncigálni kell–e majd Harveyt, vagy szépen besétál velük a liftbe? Ezt nehéz lett volna előre megjósolni.
Bejelentkezett, felment a szobájába, letette a bőröndjét, majd azonnal távozott. Sietett vissza a lakására.
– Sikerült elérnem George Dassaultot! – újságolta Lisa izgatottan, amint belépett a szobába.
– Nagyszerű! Hol bukkantál rá?
– Buffalóban megtaláltam az anyját, és ő adta meg a számát. Színész valami huszadrangú színházban a Broadwayn.
– Hajlandó holnap eljönni?
– Igen! “Mindenre kész vagyok a nyilvánosságért!" mondta. Elintéztem neki a repülőjegyet, s megígértem, hogy várom a repülőtéren.
– Hiszen ez csodálatos!
– Így már három ikrünk van! Hogy fognak nézni a tv–ben!
– De csak akkor, ha be tudjuk juttatni Harveyt a szállodába – magyarázta a helyzetet Mr. Olivernek. – A garázsból a felvonó csak a haliig közlekedik, onnan át kell szállni egy másikba, ha valaki fel akar menni a szobájába. A liftek ajtaja viszont részben rejtve van a porta elől.
– Mindegy, akkor is be kell fognunk a száját legalább öt, de talán tíz percre, amíg a kocsiból feljutunk vele a szobába – jegyezte meg kétkedő arccal Mr. Oliver. – És mi történik akkor, ha valamelyik szállóvendég észreveszi, hogy össze van kötözve? Kérdéseket tehetnek fel, vagy pedig azonnal hívják a biztonsági szolgálatot.
Jeannie a betömött szájjal fekvő Harveyra pillantott. Mereven nézte őket, leste minden szavukat.
– Erre már én is gondoltam, és van néhány ötletem – szólalt meg újra Jeannie. – Át tudja úgy kötözni a lábát, hogy menni tudjon, de ne túl gyorsan?
– Hát persze!
Míg Mr. Oliver ezzel foglalatoskodott, Jeannie bement a hálószobájába. Az öltözőfülkéjéből elővett egy stólát, egy zsebkendőt és egy Nancy Reagan maszkot, melyet valami szilveszteri házibulin kapott, és még elfelejtett kidobni.
Mr. Oliver közben Harveyt állítgatta talpra. Mikor már egyenesen állt, Oliver felé lendítette összekötözött kezét. Jeannie–nek megállt a

szívverése, Lisa felsikoltott. Úgy tűnt viszont, hogy Mr. Olivert nem érte váratlanul a mozdulat, mert könnyedén elhajolt az ütés elől, majd a következő pillanatban a fegyver markolatával keményen Harvey gyomrába vágott. Harvey felnyögött, kétrét görnyedt. Mr. Oliver újra lesújtott a fegyver markolatával, de ezúttal már a fejére. Harvey azonnal térdre esett. Mikor Oliver talpra állította, már jóval kezesebbnek bizonyult.

– Fel akarom öltöztetni – szólalt meg Jeannie.

– Csinálja csak nyugodtan – bátorította Mr. Oliver. – Majd én itt állok mellette, s mindig kap egyet–egyet, hogy továbbra is hajlandó legyen együttműködni.

Jeannie idegesen remegő kézzel tekerte Harvey derekára a kendőt, s úgy kötötte meg rajta, mint egy szoknyát. Sehogy sem tudta megfékezni kezei remegését, mert utálta még a közellétét is. A szoknya elég hosszúra sikerült, eltakarta még a Harvey térdét összekötő elektromos kábelt is. A stólát átvetette Harvey vállain, s biztosítótűvel összeerősítette, hogy úgy *nézzen* ki, mint egy stólát magán összehúzó, idősebb hölgy. Ezután összecsavarta a zsebkendőt, Harvey nyitott szájába tette, erősen meghúzta, hátul a tarkóján pedig csomóra kötötte, így a szájába tömött konyharuha sem eshetett ki. Végül rárakta a Nancy Reagan álarcot, mellyel elrejtette a kötést.

– Egy álarcosbálról érkezett, ahol Nancy Reagennek volt öltözve, de alaposan berúgott! – magyarázta a többieknek.

– Elég jól néz ki! – állapította meg Mr. Oliver. Csengett a telefon.

– Halló? – szólt bele Jeannie a kagylóba.

– Mish Delaware beszél.

Jeannie közben már teljesen meg is feledkezett róla. Tizennégy vagy tizenöt órával ezelőtt kereste kétségbeesetten vele a kapcsolatot.

– Hello! – üdvözölte az őrmestert.

– Igaza volt. Harvey Jones a tettes.

– Honnan tudja?

– A philadelphiai rendőrség gyors munkát végzett. Bementek a lakásba. Ó nem volt otthon, de a szomszédja beengedte őket. Megtalálták a sapkáját, melyre pontosan ráillett a leírás.

– Ez nagyszerű!

– Kész is vagyok letartóztatni, de nem tudom, hol van? Nincs valami ötlete, hol lehet?

– Sajnos nincs, de azt meg tudom mondani, hol lesz holnap délben.

– Mondja!

– A Hotel Stouffer Regency termében egy sajtókonferencián.

– Kösz!

– Mish! Megtesz nekem egy szívességet?

– Milyen szívességet?

– Ne tartóztassa le, amíg *a* sajtókonferencia véget nem ér! Nekem nagyon fontos, hogy ott lássák!

– Oké! – egyezett bele rövid habozás után az őrmester. –Nagyon

köszönöm. Nem fogom elfelejteni! – tette le Jeannie hálálkodva a kagylót. – Oké! Rakjuk be akkor a kocsiba.
– Maga menjen előre, és nyissa ki a kocsi ajtaját! – mondta Mr. Oliver. – Ezt majd én viszem!
Jeannie felkapta a kulcsait és lerohant a lépcsőn. Csillagos éjszaka volt, az utcai lámpák is égtek.
Kinyitotta a kocsit, s kitárta a hátsó ajtót. Szorosan egymás mellett Harvey és Mr. Oliver már ki is lépett a házból. Mr. Oliver apró lökésekkel ösztökélte botladozó foglyát. Nyomukban megjelent Lisa, aki bezárta a ház ajtaját.
Jeannie egy pillanatra felfogta a jelenet abszurditását, és hisztérikus nevetés vett rajta erőt. Öklét a szájába tömte, hogy elfojtsa kacagását.
Harvey közben odaért a kocsihoz, Mr. Oliver még egy utolsót lódított rajta, mire félig eldőlve bezuhant a hátsó ülésre.
Jeannie pillanatnyi derültsége gyorsan tovaszállt. Ismét végigfuttatta tekintetét az utcán lévő embereken. A szalmakalapos férfi a kutyáját figyelte, amint lepisili egy Subaru kerekét, a fiatal pár hátra se nézett.
– Majd én hátraülök vele! – ajánlkozott Mr. Oliver. –Oké!
Lisa beült Jeannie mellé, aki máris sebességbe kapcsolt.
Vasárnap éjszaka csendes volt a belváros. Legördült a szálloda alatt lévő garázsba, s a lehető legközelebb állt meg a felvonó ajtajához, ezzel is a minimumra csökkentve a távolságot, melyen magukkal kell vonszolniuk Harveyt. A garázs már nem volt annyira néptelen, mint az utca. A kocsiban ülve kellett megvárniuk, míg egy jól öltözött pár kiszáll és felmegy a szállodába. Mikor már senki nem volt a környéken, ők is elindultak.
Jeannie a kocsi csomagtartójából előhúzott egy jókora villás kulcsot, fenyegetően lengette meg Harvey felé, aztán bedugta a farmerje oldalába. Mr. Oliver övébe tűzte s inge egyik szárnyával rejtette el pisztolyát. Kiszedték Harveyt is a hátsó ülésről. Jeannie minden pillanatban arra számított, hogy valami heves mozdulatot tesz, de az csak békésen araszolt a felvonó felé.
Egy örökkévalóságnak tűnt, míg odaértek. Beléptek a fülkébe, és Jeannie megnyomta az indítógombot. Menet közben Mr. Oliver újra gyomorszájon vágta Harveyt.
Jeannie döbbenten figyelte a jelenetet, hiszen Harvey semmivel sem provokálta ki az újabb ütést.
Harvey felnyögött, ismét kétrét görnyedt, pont amikor a fülke ajtai szétnyíltak. Két liftre várakozó férfi döbbenten bámult Harveyra. Mr. Oliver kivezette a támolygó alakot a fülkéből.
– Bocsássanak meg, uraim – mentegetőzött a két megkövültén bámuló férfi előtt –, a fiatalember, egy kicsit többet ivott a kelleténél!
Azok nyomban utat is engedtek nekik. A felfelé induló liftek egyikének ajtaja nyitva állt előttük. Betámogatták Harveyt, Jeannie pedig megnyomta a nyolcadik szint gombját. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor az ajtó becsukódott mögöttük.
Minden gond nélkül fel is értek az emeletükre. Mr. Oliver ütése után Harvey

kezdett magához térni, de már majdnem ott voltak a célnál. Jeannie mutatta az utat a szobájuk felé. Mikor odaértek, legnagyobb megdöbbenésére az ajtót nyitva találta, a kilincsen pedig a “Takarítás" feliratú táblácska lógott. Biztosan a szobaasszony ágyazott odabent. Jeannie panaszosán felnyögött.
Hirtelen Harvey is elkezdett ide-oda vergődni, mély tiltakozó torokhangokat hallatott, s összekötözött kezével vadul hadonászott. Mr. Oliver megpróbálta ismét megütni, de Harveynek sikerült elhajolni az ütés elöl, ráadásul három lépésnyit előresietett a folyosón. Jeannie megállt előtte, két kézzel megragadta a térdeit összekötő villanyvezetéket, és megemelte.
Harvey megingott. Jeannie ismét megpróbálta megemelni, de ezúttal sikertelenül. Harvey felemelte összekötözött kezét, hogy lecsapjon rá. Jeannie összeszedte minden erejét, és újból megrántotta a zsinórt. Harvey .alól kicsúsztak a lábai, s jókora puffanással terült el a földön.
–Te jó isten, mi folyik itt! – hallatszott egy finomkodó hang. Ropogósra keményített formaruhát viselő, hatvan év körüli, fekete bőrű szobaasszony lépett ki a szobájukból.
Mr. Oliver Harvey feje mellé térdelve megemelte.
– A fiatalember túlságosan sokat ivott – mondta. – Összevissza hányta a limuzinomot.
– Ivott? – nézett rá a szobaasszony. Inkább úgy néz ki, mintha verekedett volna.
– Meg tudná emelni a lábát, asszonyom? – nézett Jeannie-re Mr. Oliver.
Jeannie engedelmeskedett.
Megemelték a továbbra is vonagló Harveyt. Mr. Oliver úgy tett, mintha el akarná engedni, de aztán térdével egy kicsit megnyomorgatta. Harvey hamarosan kifulladt.
– Óvatosan, ez fájhat neki! – szólalt meg a szobaasszony.
– Próbáljuk még egyszer, asszonyom! – szólalt meg ismét Mr. Oliver.
Megemelték, bevonszolták a szobába, s a két ágy közül ledobták a közelebbire.
– Remélem itt már nem fog hányni! – mondta a szobaasszony, aki ide is követte őket.
– Hogyhogy még soha nem láttam itt a környéken? mosolygott Mr. Oliver az asszonyra. – A csinos lányokat pedig mindig észreveszem, de nem emlékszem magára.
– Csak ne legyen olyan fickós! – szólt rá a szobaasszony, de már elégedetten mosolygott.
– Én hetvenegy vagyok, de maga negyvenötnél egy nappal sem lehet több!
– Ötvenkilenc vagyok, és túlságosan öreg ehhez a szöveghez!
Mr. Oliver gyengéden megfogva a szobaasszony karját, kivezette a szobából.
– Mindjárt végzek ezekkel a népekkel. Nem akar egy kicsit kocsikázni a limuzinommal?
– Ami össze van hányva? Isten ments! – kárálta az asszony.
– Majd lemosatom.
– Otthon vár rám a férjem, s ha most magát hallaná, akkor nagyobb baja is lenne, mint hogy összehányták a kocsiját!

– Lefekszem – állt fel Steve a helyéről, mikor végzett az evéssel. Szeretett volna a lehető leghamarabb visszavonulni Harvey szobájába. Ha egyedül marad, akkor már nem fenyegeti a lebukás veszélye.
A társaság is oszladozóban volt. Proust felhajtotta whiskyje maradékát, aztán Berrington kikísérte vendégeit a kocsikhoz.
Steve most alkalmasnak látta a helyzetet, hogy felhívja Jeannie–t, és tájékoztassa a fejleményekről.
– Dr. Ferramit kérem! – hadarta sietősen.
– Hello? – hallotta meg Steve a lány hangját, amikor Berrington visszajött a dolgozószobába.
– Hello, Linda! Itt Harvey.
– Steve! Te vagy az!
– Igen! Úgy alakult, hogy apánál alszom. Kicsit késő van ahhoz, hogy kocsiba üljek.
– Az isten szerelmére, Steve, minden rendben?
– Van néhány elintéznivaló, de nincs semmi különös. Hogy telt a napod, szívem?
– Sikerült felhoznunk a szállodai szobába. Nem volt könnyű, de sikerült. Lisa megtalálta George Dassaultot. Megígérte, hogy eljön, így már legalább hárman lesztek.
– Nagyszerű. Én meg megyek és lefekszem. Remélem látlak holnap, szívem, oké?
– Sok szerencsét.
– Neked is szívem. Jó éjszakát!
– Forró a kicsi? – kacsintott rá Berrington.
– De még mennyire!
Berrington bevett néhány tablettát és whiskyvel leöblítette. Észrevette, hogy Steve az üvegre pillantott.
– Dalmanol – magyarázta. – Egy ilyen nap után szükségem van valamire, amitől el tudok aludni.
– Jó éjszakát, apa!
– Jó éjszakát, fiam! – karolta át Berrington Steve vállát. – Ne aggódj! Holnap túl leszünk mindenen.
Ez az ember valóban szereti azt a rohadék fiát, gondolta Steve, s egy pillanatig még megmagyarázhatatlan lelkiismeret–furdalást is érzett, amiért ilyen alaposan megtéveszt egy szerető apát.
Hirtelen rájött, hogy nem tudja, merre van Harvey hálószobája.
Kilépett a dolgozószobából, tett pár lépést a folyosón, mely feltételezhetően a hálószobákhoz vezetett. Fogalma sem volt, melyik lehet Harvey szobájának ajtaja. Visszapillantva kicsit megnyugodott, hogy Berrington a dolgozószobából nem láthatja tétovázását. Gyorsan benyitott a legközelebbi ajtón, s kétségbeesetten próbált minél kevesebb zajt ütni.
Tágas, zuhanyozóval és fürdőkáddal felszerelt fürdőszobában találta magát. Csendesen behúzta az ajtót.
A következő egy törülközőkkel és ágyneművel telezsúfolt kis raktárhelyiség volt. Megpróbálkozott a szemben lévő szobával. Ez egy

jókora hálószobába nyílott, melyben egy széles franciaágyat és számos ruhásszekrényt látott. Az egyiknek a kilincsén a tiszítóból frissen hozott, hajszálcsíkos elegáns öltöny lógott. Már éppen halkan be akarta húzni az ajtót, amikor legnagyobb döbbenetére Berrington hangját hallotta maga mögött.

– Szükséged van valamire a szobámból?

Egy pillanatig meg sem tudott mukkanni.

– Nincs miben aludnom – bökte ki az első dolgot, ami az eszébe jutott.

– Mióta alszol te pizsamában? – kérdezte Berrington, és Steve nem tudta volna megmondani, a hangjában gyanakvást vagy csodálkozást lehetett-e felfedezni.

– Gondoltam, van valami kinyúlott trikód – rögtönzött vadul Steve.

– Nincs semmi olyasmi, ami ezekre a vállakra jó lenne, fiam – mondta Berrington, és Steve legnagyobb meglepetésére hangosan fel is nevetett.

– Nem érdekes! – vonta meg a vállát, és elindult a folyosó vége felé, ahol egymás mellett két ajtó nyílt, az egyik Harveyé, a másik a házvezetőnőé lehetett.

De vajon melyik melyiké?

Téblábolt még egy ideig abban bízva, hogy Berrington is eltűnik a szobájában, mielőtt még véglegesen választania kellene. A folyosó végére érve visszapillantott, s látta hogy Berrington őt kíséri tekintetével.

– Jó éjszakát, apa! – köszönt el tóié.

– Jó éjszakát!

Bal vagy jobb? Ezt lehetetlen így megállapítani. Válassz ki egyet találomra!

Steve benyitott a jobb oldali ajtón. Rögbitrikó az egyik szék karfáján, CD–lemez az ágyon, Playboy az asztalon.

Ez egy fiú szobája lehet. Hála istennek!

Belépett és sarkával bepöccentette maga mögött az ajtót.

Nekidőlt az ajtófélfának, s úgy érezte, a megkönnyebbüléstől elszáll minden ereje. Néhány pillanat elteltével levetkőzött, bebújt az ágyba. Nagyon kellemetlenül érezte magát Harvey ágyában, Harvey szobájában, Harvey apjának házában. Lekapcsolta a villanyt, s nyitott szemmel hallgatta az ismeretlen ház ismeretlen neszeit. Még egy ideig lépések, ajtócsukódás zaja, vízcsobogás hallatszott, majd minden elcsendesedett.

Könnyű álomba merült ő is, majd hirtelen felriadt.

Rajta kívül volt még valaki a szobában!

Valami fűszerekkel és fokhagymával vegyes virágillatú parfümöt érzett a levegőben, s az ablak hátterében Marianne törékeny alakja rajzolódott ki.

Mielőtt még bármit is mondhatott volna, a lány már ott volt mellette az ágyban.

– Hé! – suttogta meglepetten.

– Furulyázok neked, úgy ahogy szereted – mondta a lány, de hangja remegett a félelemtől.

– Ne! – tolta el magától a teljesen meztelen lányt, akinek feje már az ágyékánál volt.

– Kérlek, ne bánts ma éjszaka, Harvey – könyörgött a lány erős francia akcentussal.
Steve rájött, miről lehet szó. Marianne bevándorló volt, és Harvey annyira megrémítette, hogy a lány nemcsak minden kívánságát teljesítette, hanem már elébe is ment követeléseinek. Hogy verhette ezt a szerencsétlen teremtést, amikor apja a szomszédos szobában alszik? A lány nem csapott talán zajt? Steve–nek akkor eszébe jutott az altató. Berrington olyan mélyen aludt, hogy Marianne kiáltozására sem ébredhetett fel.
– Nem bántalak, Marianne – csitítgatta a lányt. – Nyugodj meg szépen!
Marianne az arcát kezdte csókolgatni.
– Légy jó hozzám, nagyon kérlek, légy jó hozzám! Mindent megteszek, amit csak akarsz, csak ne bánts!
– Marianne! – szólt rá határozottan. – Maradj csendben! Érezte, a lány teste szinte megmerevedik mellette. Karjaival átfogta vékony vállacskáit. Bőre lágy volt és meleg.
– Feküdj egy kicsit csendesen, és nyugodj meg – mondta a lány hátát simogatva.
– Senki sem fog többé bántani, ezt megígérem.
A lány ütésekre várva még mindig egész testében megfeszült, de fokozatosan még jobban hozzásimult.
Steve érezte, hogy szerszáma megmerevedik, de nem tehetett róla.
– Már jobban érzed magad? – kérdezte.
– Igen.
Csendesen feküdtek egymás mellett, Steve még mindig nyugtatgatta, simogatta a lányt, és keze akaratlanul is a mellére tévedt. Vékony, filigrán alkata ellenére meglepően nagyok és kemények voltak. A lány lélegzete még mindig nem nyerte vissza normális tempóját, de Steve–nek úgy tűnt, szaporaságát már nem a félelem diktálja. Tenyere alatt érezte, amint a formás mellbimbók megkeményednek. Az ő ágyéka viszont kegyetlenül lüktetett.
Marianne óvatos, apró csókokkal árasztotta el a mellét, s feje fokozatosan csúszott lefelé Steve testén. A fiú érezte, hogy már nem tud ellenállni. Azt sem vette észre, hogyan került le róla az alsónadrágja, de érezte a lány forró leheletét. Még tiltakozni próbált, de ezt nem tiszta szívből tette. Máris érezte a lány nyelvét hímvesszeje végén. Agyát elöntötte a vér, már nem tudta tartani magát, s egy mély, megkönnyebbült nyögés kíséretében egyszerre kirobbant belőle az elmúlt napok feszültsége.
Marianne tovább simogatta, becézgette, a mellei közé fogta, és Steve hamarosan a súlyát is a testén érezte. A lány tüze az ő vágyát is újra felkorbácsolta. Ágyékuk egymáshoz ért, a lány egy apró kis mozdulatot tett, mire Steve úgy érezte, mintha felnyársalta volna. Lassan, hosszan szeretkeztek. Marianne mozdulatai időnként felgyorsultak, apró sikolyokat hallatott, s körmeit óvatosan Steve vállába mélyesztette.
Mintha meghalt volna körülöttük a világ, mindenről megfeledkeztek. Pirkadatkor sem érezték, hogy beteltek volna egymással. A lány ott pihegett mellette, és Steve egyre egyenletesebbé váló lélegzetvételét hallgatta.

Steve az éjszaka folyamán az oldalára fordult, megtapogatta az ágyat maga mellett, s szinte fel sem fogta, hogy Marianne már nincs az ágyában, mert ismét mély álomba merült.

Steve meglepetten ébredt, mert érezte, hogy valaki rázza a vállát. Kinyitotta a szemét, és egy csíkos pizsamás férfit látott maga fölött. Berrington Jones volt. Egy pillanatra mintha elvesztette volna tájékozódóképességét, majd hirtelen mindenre emlékezett.

– Öltözz fel tisztességesen a sajtókonferenciára, kérlek - mondta Berrington. – A szekrényben van az inged, melyet néhány héttel ezelőtt itt hagytál. Marianne már kimosta. Gyere át a szobámba, és válassz ki magadnak egy nyakkendőt is! – tette még hozzá, majd távozott.

Berrington úgy beszél a fiával, mint egy nehezen kezelhető, engedetlen gyerekkel, gondolta Steve, miközben kikászálódott az ágyból. Nyolc óra volt. Alsónadrágban kiment a fürdőszobába, lezuhanyozott, megborotválkozott azzal az eldobható borotvával, melyet a fürdőszobaszekrényben talált. Lassú, ráérős mozdulatokkal végezte mindezt; így igyekezett minél későbbre halasztani, amikor újra a veszély kockázatát kell vállalnia a Berringtonnal folytatott beszélgetéssel.

Derekára csavart törülközővel, a kapott utasításnak megfelelően belépett Berrington szobájába. Őt nem találta odabent. Kinyitotta az öltözőszekrény ajtaját. Berrington nyakkendői meglehetősen régimódiak voltak; csíkosak, pöttyösek, többségük fényes selyemből készült, nem talált közöttük egyetlen modernebbet sem. Végül egy széles, hosszanti csíkozásul választott magának. Alsónadrágra is szüksége volt, ezért átnézte fehérneműit is. Bár lényegesen magasabb volt nála, derékméretük azért megegyezett. Kiválasztott magának egy világoskéket.

Mély lélegzetet vett, és kilépett a szobából. A sült szalonna illatát követve a konyha felé tartott. Marianne a tűzhelynél állt. Tágra nyílt szemekkel bámult Steve-re. A fiún egy pillanatra eluralkodott a pánik. Mi történik, ha Berrington észreveszi a lány arckifejezését s megkérdezi, hogy mi a baja.

Leült az asztalhoz. Marianne pedig kitöltötte neki a narancslét és a kávét. Megnyugtatására Steve egy biztató mosolyt küldött felé.

Berrington feltartotta a kezét, hogy maradjon csendben. Mozdulata teljesen felesleges volt, Steve-nek különben sem állt szándékában csevegni. A bemondó éppen a Genetico eladásával kapcsolatos szöveget olvasta be a képernyőn. “Michael Madigan, a Landsmann cég észak–amerikai igazgatója tegnap este bejelentette, hogy az átvilágítási szakasz sikeresen befejeződött, s a szerződést nyilvánosan, egy sajtókonferencia keretében ma Baltimore–ban írják alá. A kora reggeli kötéseknél a Landsmann részvényei ötven pfenniggel emelkedtek a frankfurti tőzsdén. A General Motors harmadik negyedévi..."

Csengettek a bejárati ajtón, és Berrington benyomta a némító gombot a távirányítón. Kinézett a konyha ablakán.

– Egy rendőrautó áll odakint.
Steve-nek borzalmas gyanúja támadt. Ha Jeannie-nek sikerült elérnie Mish Delaware-t, s elmondta neki, amit Harveyról sikerült megtudnia, akkor az őrmester Harvey letartóztatása mellett is dönthetett. Azzal pedig újabb problémái támadnának, ha megpróbálná tagadni, hogy ő Harvey Jones, amikor Harvey ruháját viseli, Harvey apjának a konyhájában eszi azt a lekváros palacsintát, melyet Harvey apjának a szakácsnője készített.
Nem akart visszakerülni a börtönbe. De nem ez volt az egészben a legrosszabb. Ha most letartóztatják, akkor nem tud ott lenni a sajtókonferencián. Ha pedig egyik klón sem jelenik meg, akkor Jeannie csak Harveyt tudja bemutatni. Ikrek közül pedig egynek a megjelenése semmit sem bizonyít.
Berrington felállt a helyéről és az ajtó felé indult.
– Mi van, ha engem keresnek? – szólt utána Steve. Marianne olyan rémült volt, mintha minden pillanatban szörnyet akarna halni. – Majd azt mondom nekik, hogy nem vagy itt – szólt vissza Berrington, s kiment a konyhából.
Steve nem hallotta, miről folyt a beszélgetés az ajtóban. Mereven ült a helyén, egy falat étel, egy korty ital sem ment le a torkán. Marianne főzőkanállal a kezében szobormereven állt a tűzhelynél.
Berrington jelent meg újra az ajtóban.
– Három szomszédunkat az éjszaka kirabolták! – újságolta.

Az éjszaka folyamán Mr. Oliver és Jeannie egymást váltva őrizték Harveyt, de egyikük sem pihent túlságosan sokat. Csak Harvey aludt zavartalanul, betömött szája ellenére még horkolt is néha.
Reggel ismét egymást váltva mentek be a fürdőszobába is. Jeannie elővette azokat a holmikat, melyeket a bőröndben magával hozott. Fehér blúzt és fekete szoknyát vett fel, hogy könnyen össze lehessen téveszteni egy pincérnővel.
A szobapincérrel hozatták fel a reggelit. Nem engedhették be a szobába, ezért Mr. Oliver az ajtóban írta alá a számlát.
– A feleségem még nem öltözött fel – magyarázta. – Majd én betolom a tálalókocsit.
Harveynak is a szájához tartott egy pohár narancslevet, de közben Jeannie is ott állt mögötte magasra emelt pisztollyal a kezében, hogy abban a pillanatban lecsaphasson, ha valamivel próbálkozni akarna.
Jeannie nyugtalanul várta Steve hívását. Vajon mi lehet vele? Az éjszakát ezek szerint Berrington házában töltötte. Vajon még mindig meg tudta őrizni a látszatot?
Lisa kilenc órakor egy halom sokszorosított sajtóközleménnyel érkezett, majd azonnal indult a repülőtérre George Dassault és az esetleg érkező többi iker elé.
Steve fél tízkor telefonált.
– Nincs sok időm – hadarta sietősen. – Berrington a fürdőszobában van. Minden rendben, együtt megyek vele a sajtókonferenciára.

– Nem gyanakszik semmire?
– Nem... bár volt néhány meleg pillanatom. Hogy van a hasonmásom?
– Elég levert hangulatban.
–Mennem kell!
–Steve?
– Gyorsan!
– Szeretlek! – tette le a kagylót. *A fenébe! Ezt nem kellett volna mondanom. Egy lánynak úgy kell viselkedni, mint akit nem könnyű megkapni.*

Tíz órakor elindult felderíteni a Regency termet. Egy jókora sarokterem volt kis előtérrel, ahonnan egy ajtó vezetett a mellette lévő városzobába. Egy rendező már ott lézengett a teremben, s éppen a Genetico emblémáját erősítette fel, hogy azt a kamerák minden szögből jól láthassák.

Jeannie gyorsan körülnézett és visszasietett a szobájába.

Lisa jelentkezett a repülőtérről.

– Rossz hírem van – mondta. – A New York–i járat késik.
– Jézusom! – kapott a fejéhez Jeannie elkeseredetten.
– És a többiek, Wayne, Hank?
– Egyiket sem láttam.
– Mennyit késik George gépe?
– Tizenegy harmincra várják.
– Akkor talán még ideérhet.
– Ha úgy vezetek, mint a szélvész.

Tizenegy órakor Berrington kilépett a hálószobájából és belebújt a zakójába. Dupla mandzsettás fehér inget, csíkos mellényt viselt.

– Indulhatunk – mondta.

Steve Harvey sportzakóját húzta magára. Természetesen tökéletesen illett rá, úgy nézett ki benne, mintha mindig ő viselte volna.

Kiléptek a házból. Az évszakhoz képest mindketten túlságosan melegen voltak öltözve. Beszálltak az ezüst Lincolnba, s azonnal bekapcsolták a légkondicionálót. Berrington gyorsan vezetett, és a belváros felé tartott. Steve legnagyobb megkönnyebbülésére nem volt beszédes hangulatban. A szálloda garázsában parkoltak le a kocsival.

– A Genetico felfogadott egy reklámcéget a szervezésre - mondta felfelé a liftben. – A mi saját kis protokollrészlegünk soha nem csinált még ilyen nagyszabású dolgot.

A Regency terem felé tartva gondosan fésült frizurával egy fekete ruhába öltözött nő lépett oda hozzájuk.

– Cárén Beamish vagyok a Totál Communications cégtől – mutatkozott be sugárzó arccal. – Szíveskedjenek befáradni a VIP szobába. Mutatta az utat a városzobába, ahol a középen álló tekintélyes asztalon hidegtálak és italok sorakoztak.

Steve kissé kellemetlenül érezte magát. Jobban szeretett volna szétnézni a nagyteremben, de talán ennek már nincs is semmi jelentősége. Ha Berrington továbbra is abban a hitben van, hogy ő Harvey, akkor Jeannie megjelenéséig semmi sem számít.

Már többen is voltak a szobában. Ahogy beléptek, azonnal megpillantotta Proustot és Barckot is. Proust nyomában állandóan ott volt egy fekete ruhába öltözött fiatalember, aki minden bizonnyal a testőre lehetett. Berrington bemutatta Steve-et Michael Madigannek, a Landsmann cég igazgatójának.
Berrington idegesen felhajtott egy pohár fehérbort. Stevenek is jót tett volna most egy Martini, neki sokkal több oka volt az izgalomra, mint Berringtonnak, de most nagy szüksége volt a tiszta fejre, nem engedhetett meg magának egyetlen pillanatnyi kihagyást sem. A Harvey csuklójáról levett karórájára pillantott. Öt perc hiányzott a délhez.
Cárén Beamish figyelemfelkeltésül összecsapta a tenyerét.
– Uraim, készen állnak? – Mindenfelől halk mormogás és biccentések érkeztek válaszul. – Akkor kérem, az emelvényen ülők kivételével mindenki szíveskedjen elfoglalni a helyét a teremben.
– Mielőbbi viszontlátásra, Montezuma! – fordult Berrington Steve felé, és várakozó tekintettel nézett rá.
– Oké, persze! – válaszolta Steve.
– Hát ezt meg hogy képzeled? – nézett rá mosolyogva Berrington. – Válaszolj tisztességesen!
Steve ereiben megfagyott a vér. Fogalma sem volt, Berrington miről beszél. Valami előre kitalált szólásról lehet szó, de vajon mi az ördög lehet az? Magában nagyot káromkodott.
Berrington értetlenül bámult rá. Steve érezte, amint izzadtságcseppek gyöngyöznek a homlokán.
– Ezt nem felejthetted el! – szólalt meg Berrington, és Steve a gyanú árnyékát látta megvillanni tekintetében.
– Persze – vágta rá sietősen. Túlságosan is gyors volt a válasz, s azon nyomban rájött, ezzel már el is kötelezte magát.
Már Proust szenátor is őket figyelte.
– Add meg a rendes választ! – szólt rá Berrington, és Steve szeme sarkából észrevette, hogy tekintetével Proust testőre felé int, aki szintén feszülten figyelte a jelenetet.
– Egy óra, nem óra! – vágta rá Steve kétségbeesetten. Pillanatnyi csend állt be közöttük.
– No látod, erről van szó! – nevetett fel Berrington.
Steve úgy érezte, mázsás kő esik le a szívéről. Biztosan valami játékról lehetett szó, melyben mindig valami új választ kell kitalálni. Köszönetet mondott szerencsecsillagának.
– Kezdődik! – szólalt meg az egyik rendező.
– Erre... – mutatta az utat Proust Steve-nek. – Azt hiszem, te nem akarsz felülni az emelvényre – mondta, s kinyitotta előtte az ajtót.
Steve a mosdóban találta magát.
– Nem, ez nem... – fordult meg Proust felé.
Proust testőre ekkor már mögötte volt. Mielőtt még ideje lett volna felfogni, hogy mi történik, a testőr fájdalmasan hátracsavarta a kezét.
– Ha megmukkansz, azonnal eltöröm a szaros kezedet! - mordult rá

fenyegetően.
Berrington a testőr mögött lépett be a mosdóba. Jim Proust követte őket, s becsukta maga mögött az ajtót.
A testőr keményen tartotta a fiút.
–Te szarházi! – sziszegte Berrington fortyogó indulattal Steve arcába. – Ki vagy te? Gondolom, Steve Logan.
– Apa, mit csinálsz? Mi ez az egész? – próbálta Steve még mindig fenntartani a látszatot.
– Felejtkezz el róla! A játéknak vége, hol a fiam? - Steve nem válaszolt.
– Berry, mi a franc folyik itt? - Berrington próbált erőt venni indulatain.
–*Ez a* fiú itt nem Harvey – fordult Jim felé. – Egyike a többieknek, valószínűleg a Logan–gyerek. Legalább tegnap este óta Harveyt személyesíti meg. Öt pedig biztosan bezárták valahova.
– Ez akkor azt is jelenti, hogy amit Jeannie Ferrami szándékairól elmondott, az is mind hazugság! – sápadt el Jim.
– Biztosan valami tiltakozást tervez a sajtókonferencián – mondta komor arccal Berrington.
– A szart! De nem a kamerák előtt! – dühöngött Proust.
– A helyében én ezt tenném... Miért, te talán nem?
– Madigan nem veszti el a fejét? – kérdezte Proust pillanatnyi gondolkodás után.
– Ezt nem tudom megmondani – rázta meg a fejét Berrington. – Elég ostobán nézne ki, ha az üzletet az utolsó pillanatban lemondaná. Ez az egyik oldala a dolognak, a másik viszont az, hogy még ostobább helyzetbe kerülne, ha kifizetne száznyolcvanmillió dollárt egy olyan cégért, melyet beperelnek minden centért, ami csak a kasszájában van.
– Akkor pedig meg kell találnunk Jeannie Ferramit.
– Talán ide jelentkezett be – kapta fel Berrington a mosdó mellett lévő telefont.
– Itt Jones professzor beszél a Genetico sajtókonferenciájáról, a Regency teremből – vette elő leginkább tekintélyt parancsoló hangját. – Dr. Ferramira várunk, melyik szobában van?
– Sajnos nem adhatjuk meg a szobaszámokat, uram hangzott a válasz, s Berrington majdnem szétrobbant a dühtől. – Ne kapcsoljam esetleg?
– De igen! –válaszolta Berrington, s már hallotta is, amint csengetik Jeannie szobáját. Kisvártatva egy férfi vette fel a telefont. Hangjából ítélve idősebb ember lehetett. – Az ingei készen vannak, Mr. Blenkinsop – rögtönzött Berrington.
– Nem küldtem semmit a mosodába.
– Óh, bocsásson meg, uram... melyik szoba az öné? – kérdezte visszafojtott lélegzettel várva a választ.
– Nyolc–huszonegyes.
– A nyolc–tizenkettessel szerettem volna beszélni. Elnézést kérek, uram!
– Nem történt semmi!
– A nyolc–huszonegyesben vannak! – tette le Berrington izgatottan a kagylót. – Fogadok, hogy Harvey is ott van!
– A sajtókonferencia minden pillanatban elkezdődhet! - szólalt meg

Proust.
– Talán már mindennel elkéstünk! – mondta Berrington tétován, és kétségek között hányódva. Egyetlen perccel sem szerette volna elhalasztani az üzlet megkötésének bejelentését, de mindenképpen meg kellett akadályoznia Jeannie–t tervei végrehajtásában.
– Üljetek fel az emelvényre Madigannel és Prestonnal fordult oda néhány pillanatnyi gondolkodás után Jimhez.
– Én pedig megpróbálom megtalálni Harveyt, és megállítani Jeannie Ferramit.
–Oké!
–Jó lenne, ha magammal vihetném az emberedet is! vetett Berrington egy pillantást Steve-re. Őt viszont nem engedhetjük szabadon.
– Nem probléma, uram! – szólalt meg a testőr. – Odabilincselhetem valamelyik csőhöz.
– Nagyszerű! Csinálja!
Berrington és Proust visszatértek a VIP szobába.
– Valami probléma van, uraim? – nézett rájuk érdeklődő tekintettel Madigan.
– Egy apró kis biztonsági probléma, Miké! – válaszolta Proust. – Berrington majd megoldja, míg mi megtesszük a bejelentést.
– Biztonsági probléma? – nézett rá Madigan, akit a válasz láthatóan nem elégített ki.
– Kirúgtam egy nőt a múlt héten, egy bizonyos Jeannie Ferramit. Most itt van a szállodában. Még valami ostobaságot csinálhat.
– Oké, akkor indulhatunk – mosolyodott el Madigan, akit ez a válasz már láthatóan megnyugtatott.
Madigan, Barck és Proust beléptek a nagyterembe. Proust testőre kijött a mosdóból és Berringtonnal együtt futólépésben indult el a folyosón. Berrington remegett a félelemtől és az idegességtől. Soha nem volt a gyors és határozott akciók embere. Ő csupán az egyetemi bizottságokban folyó viadalokhoz szokott hozzá. Már csak abban reménykedett, nem kerül sor ökölharcra.
Felértek a nyolcadik szintre, s futva indultak el a nyolchuszonegyes szoba felé. Berrington dörömbölni kezdett az ajtón.
– Ki az? – szólalt meg odabentről egy férfihang.
– Karbantartás – válaszolta Berrington.
– Köszönjük, itt minden rendben.
– Meg kell néznem a fürdőszobát, uram!
– Jöjjön vissza később!
– Probléma van a vízzel, uram.
– Most nem érek rá! Jöjjön vissza egy óra múlva.
– Be tudja rúgni az ajtót? – pillantott Berrington a testőrre.
A nagydarab férfi hátralépett, nekiveselkedett és sarkával egy hatalmasat rúgott a zárba, mire az ajtó kivágódott előttük.
Az öregember egy másodperc töredékével elkésett a mozdulattal. Összekötözött kezével Harvey kiütötte a fegyvert a kezéből. A testőr már be is ugrott a szobába, s felkapta a pisztolyt a szőnyegről.

Felemelkedett és ráfogta az öregre.
Berrington mély lélegzeteit vett, az öreg pedig lassan a magasba emelte a kezét.
A testőr felvette a telefonkagylót.
– A biztonsági szolgálatot a nyolc–huszonegyesbe! –mondta határozottan. – Vendég érkezett fegyverrel a kézben.
Berrington szétnézett a szobában. Jeannie-nek a nyomát sem látta.
A fehér blúzt és fekete szoknyát viselő Jeannie a szobapincérektől rendelt teáskannával és tálcával a kezében kilépett a liftből. Úgy érezte, a szíve menten kiugrik a helyéről. A pincérnőktől látott gyors léptekkel sietett be a Regency terembe.
A terem előterében egy asztalka mögött két nő ült, előttük a meghívottak listája hevert. Jókedvűen csevegtek a szálloda mellettük álló biztonsági emberével. Feltehetően senki sem mehetett be meghívó nélkül a sajtókonferenciára, de Jeannie feltételezte, hogy egy tálcával érkező pincérnő senkinek sem lesz feltűnő. Erőt vett magán, és rámosolygott az őrre, amikor elhaladt előtte.
– Hello! – szólt utána a biztonsági ember. Jeannie az ajtónál visszafordult.
– Odabent már rengeteg kávé és ital van.
– A jázmintea külön kívánság volt.
– Kié?
– Proust szenátor kérte – vágta rá gyorsan Jeannie.
– Oké! Menjen!
A terem túlsó végében egy kis emelvényen három öltönyös férfi ült az asztal mögött. Előttük mindenféle mappák és iratok tornyosultak. Egyikük éppen egy hivatalos beszédet tartott. A hallgatóság mintegy negyvenfőnyi lehetett, s a résztvevők mindegyike jegyzetfüzetekkel, magnetofonokkal és hordozható kamerákkal volt felszerelve.
Jeannie egészen előrement a terembe. Az emelvény mellett egy fekete kosztümös, elegáns szemüveget viselő nő állt. Ő volt az a rendező, akit már korábban is látott a teremben, amint a háttérfüggönyre felfűzte a Genetico emblémáját. Kíváncsi tekintetet vetett Jeannie-re, de nem állította meg, hiszen azt feltételezte, hogy valaki rendelhetett valamit a szobapincérektől.
Az emelvényen ülő három férfi előtt névtábla állt. Jobb oldalon Jeannie azonnal felismerte Proust szenátort, a bal oldali táblán Preston Barck nevét olvasta, középen pedig Michael Madigan éppen beszédét tartotta: “A Genetico nem csupán egy izgalmas biotechnológiai vállalat..." – darálta unalmas, egyhangú stílusban.
Jeannie elmosolyodott és letette elé a tálcát. Madigan kicsit meglepődött, s egy pillanatra abbahagyta a beszédet.
– Rendkívül érdekes és fontos bejelentésem van! – fordult Jeannie ekkor a hallgatóság felé.

Steve a mosdó csempézett padlóján ült, bal csuklójánál odabilincselve a mosdókagyló lefolyójához. Majd szétrobbant a dühtől és a

kétségbeeséstől. Berrington csupán néhány másodperccel előbb jött rá a csalásra, mint ahogy kellett volna. Most Jeannie–t hajszolja, s az egész terv kútba eshet, ha meg is találja. Ki kell innen szabadulnia, hogy figyelmeztesse.
Dühösen felnézett a mosdókagyló aljára, ahol a cső a lefolyójához csatlakozott. Talán a csatlakozásnál kicsit gyengébb a szerelvény. Két kézzel megragadta a csövet, s minden erejével megrázta. A mosdókagyló ismét megremegett, de a cső nem engedett.
Alaposabban szemügyre vette az S alakú szerelvényt. Közvetlenül a görbület fölött recézett hollandert vett észre rajta. A vízvezeték szerelők ezt szokták lecsavarni, amikor ki akarják tisztítani a csőben összegyűlt üledéket. Mindezzel tisztában volt, de azt is tudta, ehhez megfelelő szerszámot használnak. Erősen megmarkolta a recézett hollandert, s minden erejével megcsavarta. Ujjai megcsúsztak a szerelvényen, még a kezét is fájdalmasan felsértette.
Végigtapogatta a mosdókagyló alját. Valami nagyon erős műmárványból készíthették. Még egyszer alaposan szemügyre vette azt a részt, ahol a cső a lefolyóhoz csatlakozik. Ha ott össze tudná törni a szigetelést, akkor talán a csövet is ki tudná húzni belőle. A bilincset akkor gyerekjáték lenne áthúzni a csövön, s ő máris szabad lenne.
Helyzetet változtatott, hátrahúzta a lábát, és újra rúgásra lendítette.

– Huszonhárom évvel ezelőtt – emelte meg a hangját Jeannie –, a Genetico törvényellenes és felelőtlen kísérleteket végzett nyolc mit sem sejtő amerikai asszonyon – mondta el egy szuszra az első mondatot. – Erejét megfeszítve próbált normális hangvétellel és érthetően beszélni. – Mind a nyolcan katonatisztek feleségei voltak. – Tekintetével Steveet kereste, de sehol sem látta. Hol az ördögbe lehet? Már itt kellene lennie, ő a bizonyíték!
– Ez magánjellegű dolog kérem, hagyja el az emelvényt! – szólt rá Cárén Beamish remegő hangon.
Jeannie meg sem hallotta a felszólítást.
– Ezek az asszonyok termékenységük érdekében hormonkezelésnek vetették alá magukat a Genetico philadelphiai klinikáján – mondta, s engedte, hogy indulatai arcára is kiüljenek. – Minden engedély nélkül teljesen idegen emberek embrióit ültették bele testükbe.
Az összegyűlt újságírók suttogása élénk zsongássá erősödött. Sikerült felkeltenie érdeklődésüket.
– Preston Barck – emelte meg a hangját –, az állítólag felelősségteljes és lelkiismeretes tudós annyira megszállottjává vált ennek az akkor valóban úttörő munkának számító klónozásnak, hogy egy embriót hétszer is megosztva, nyolc teljesen azonos embriót állított elő, s ezeket ültette be a nyolc, mit sem sejtő asszonyba.
Jeannie közben észrevette a hátsó sorban meglepett arccal ülő Mish–t is. Berrington viszont nem volt a teremben. Ez érthetetlen, de egyben nyugtalanító is volt.

– Hölgyeim és uraim! – állt fel helyéről az emelvényen ülő Preston Barck. – Elnézésüket kérem! Figyelmeztettek is bennünket, hogy meg akarják zavarni ezt a rendezvényünket.
– Ezt a borzalmas és felháborító tettet huszonhárom éven keresztül titokban tartották – folytatta Jeannie feltartóztathatatlanul. – A három értelmi szerző és elkövető Preston Barck, Proust szenátor és Berrington Jones professzor kész mindenre, hogy mindezt az idők végezetéig titokban tartsa.
Cárén Beamish a szállodai telefonban beszélt valakivel. Jeannie tisztán hallotta is a hangját.
– Küldjenek már valakit az átkozott biztonságiaktól!
A tálcán szalvétával letakarva ott voltak annak a sajtóközleménynek a példányai, melyet még az előző napon fogalmazott meg, s melyet Lisa közben lesokszorosított.
– Minden részletet megtalálnak ebben a tájékoztatóban – folytatta Jeannie, s beszéd közben kezdte szétosztogatni a példányokat. – Ez a nyolc idegen embrió szépen fejlődött, és egészséges gyermekként világra is jöttek. Heten közülük ma is itt élnek közöttünk. Meg fogják ismerni őket, mert mindnyájan teljesen azonosak.
Az újságírók arckifejezéséből megállapíthatta, hogy célját máris sikerült elérnie. Az emelvényre vetett egy pillantást, és látta, hogy Proust szeme villámokat szór, Preston Barck pedig úgy ül ott, mintha menten meg akarna halni. Mr. Olivérnek most kellene Harveyval bejönni, hogy mindenki láthassa, pontosan úgy néz ki, mint Steve. Színét sem látta egyiküknek sem.
– Azt hihetik majd, hogy egypetéjű ikrek – folytatta Jeannie –, de nyolc különböző anya szülte őket! Én az ikrek tanulmányozásával foglalkozom, és pontosan a különböző anyáktól született ikrek rejtélye volt az, amiért ezzel a szégyenletes történettel foglalkozni kezdtem.
A terem végében kivágódott az ajtó. Jeannie felpillantott, mert abban reménykedett, hogy az ikrek egyike jelenik majd meg, de helyettük Berrington vágódott be a terembe. Elfúló lélegzettel szólalt meg: – Hölgyem és uraim! Ez a nő idegbetegségben szenved, és a közelmúltban az állásából is elbocsátották. Olyan programban működött közre, melyet a Genetico finanszírozott, és most vélt sérelmei vannak a céggel szemben. A szálloda biztonsági szolgálata éppen most tartóztatta le az egyik cinkosát egy másik emeleten. Kérem, maradjanak velünk, amíg megtisztítják ezektől a személyektől a termet, s azután folytatjuk sajtókonferenciánkat.
Jeannie érezte, szorul a nyakán a hurok. Hol marad Mr. Oliver? És mi történhetett Steve-vel? Beszéde és a szétosztott tájékoztató semmit sem ér a bizonyítékok nélkül! Már csak néhány másodperce lehetett hátra. Valami borzalmasan nagy hiba történt: Berringtonnak tehát mégis sikerült meghiúsítani a tervét.
Egy egyenruhás biztonsági ember jelent meg a teremben, és Berringtonnal váltott néhány szót. Jeannie kétségbeesésében most már

Michael Madiganhez intézte szavait. Az igazgató jeges arckifejezéssel ült a helyén, s olyan embernek látszott, aki gyűlöli, ha valami megszakítja a körülötte nagy gonddal megszervezett eseményeket. Most már úgyis mindegy, ezzel is megpróbálkozik.
– Látom, ön előtt vannak a kész szerződések, Mr. Madigan. Nem gondolja, hogy ellenőriznie kellene ezt a történetet, mielőtt még azokat aláírja? Tegyük fel, igazam van, gondolja meg, mekkora összegre fogja ez a nyolc asszony beperelni a vállalatot!
– Nem szokásom üzleti döntéseimet őrültek ötleteire alapozni – válaszolta Madigan csendesen.
Az újságírók hangosan felnevettek, s Berrington is egyre magabiztosabbnak látszott.
– Bíztam benne, hogy bizonyítékként be tudok mutatni önöknek kettőt vagy hármat a klónok közül – fordult Jeannie ismét az újságírók felé. De sajnos, nem jelentek meg.
Az újságírók között újra nevetés tört ki, s Jeannie–nek rá kellett jönnie, hogy nevetségessé tette magát. Mindennek vége, veszített!
A biztonsági ember erős kézzel karon ragadta és a kijárat felé tolta. Esetleg le tudta volna rázni magáról, de semmi értelmét nem látta a dulakodásnak.
Elment Berrington mellett, látta az arcára ülő mosolyt. Érezte, menten könnyek szöknek a szemébe, de minden erejét összeszedve visszanyelte őket, s magasra emelte a fejét. A pokolba veled, gondolta, egyszer úgyis kiderül, hogy igazam van!
– Mr. Madigan, ha szíveskedne folytatni az elkezdett beszédet – hallotta maga mögül Cárén Beamish hangját.
Mikor Jeannie és az őr az ajtóhoz értek, az kinyílt előttük és Lisa lépett be rajta. Jeannie–nek a lélegzete is elakadt, amikor meglátta mögötte az egyik ikret.
Ez biztosan George Dassault. Mégis eljött! De ez még mind kevés, legalább kettőre lenne szüksége, hogy bizonyítani tudjon. Bárcsak Steve is felbukkanna valahonnan... vagy Harvey...
És akkor, szívszakasztó örömére meglátta a második fiút is belépni. Ez biztosan Henry King lehet! Lerázta magáról az őrt és hangosan felkiáltott: – Nézzék! Őket nézzék meg!
Miközben az újságírók felé fordult, a harmadik iker is belépett. Fekete hajáról Jeannie azonnal tudta, hogy Wayne Stattner érkezett.
A kamerák azonnal elfordultak az emelvénytől, és az érkezettekre szegeződtek.
Villogtak a fényképészek vakui, mindenki meg akarta örökíteni az eseményt.
– Én megmondtam önöknek! – fordult diadalmas arccal Jeannie az újságírók felé. – Most kérdezzék őket a szüleikről! Nem hármasikrek! Szülőanyjaik még csak nem is találkoztak egymással. Kérdezzenek! Tessék! Kérdezzék őket!
Rájött közben, hogy túlságosan elragadta az izgalom és az indulat, ezért próbált nyugalmat erőltetni magára, de annyira boldog volt, hogy

ez most nagyon nehezen ment. Néhány újságíró felpattant a helyéről, odalépett a klónokhoz, s máris kérdésekkel ostromolta őket. Az őr ismét megragadta Jeannie karját, de immár egy csoportosulás közepén álltak, ezért nem tudta semerre elmozdítani.

Jeannie hallotta, a háttérben Berrington kiabálva próbálja meg túlharsogni a zsongást.

– Hölgyeim és uraim! A figyelmüket kérném – hallatszott türelmetlen és ingerült hangja. – Szeretnénk folytatni a sajtókonferenciát.

Szeme sarkából Jeannie észrevette, hogy Proust szenátor csendesen kisurrant a teremből.

Egy fiatalember Jeannie elé nyomta a mikrofont, egyben fel is tette a kérdését:

– Hogyan szerzett tudomást ezekről a kísérletekről?

– Doktor Jean Ferrami a nevem – beszélt Jeannie a mikrofonba. – Tudományos kutató vagyok a Jones Falls Egyetem pszichológiai tanszékén. Munkám során rábukkantam erre a csoportra, melynek tagjai egypetéjű ikreknek látszanak, de mégsincs közöttük semmiféle kapcsolat. Foglalkozni kezdtem ezzel a példátlan jelenséggel. Berrington Jones megpróbált eltávolítani a munkahelyemről, meggátolva ezzel az igazság kiderítését. Ennek ellenére sikerült megtudnom, hogy az ikrek a Genetico által folytatott katonai jellegű kísérletek eredményeként jöttek a világra – mondta el szinte egy szuszra a válaszát, s körbenézett a teremben. Hol lehet Steve?

Steve még egy hatalmasat rúgott, és a lefolyócső egy maroknyi márványtörmelék kíséretében kiszakadt a mosdókagyló aljából. Megragadta a csövet, kifordította a mosdókagyló alól, az így keletkezett résen pedig áthúzta a bilincs másik karikáját. Megszabadulva kötelékeitől talpra állt.

Bal kezét zsebre vágta elrejtve a csuklóján fityegő bilincset, és kilépett a mosdóból.

A VIP szobát üresen találta. Fogalma sem volt, hogy a nagyteremben mi várja, de kiment a folyosóra.

A VIP szoba melletti ajtón a “Regency terem" feliratot látta. Távolabb a folyosón, a felvonóra várva egyik hasonmását pillantotta meg.

Vajon melyik lehet? A férfi a csuklóját dörzsölgette, mintha el lenne zsibbadva, arcán kétoldalt vörös csíkok húzódtak, melyek mintha valami szoros kötés nyomai lettek volna. Ez biztosan Harvey lehet, aki megkötözve töltötte az egész éjszakát.

Az illető felnézett, pillantása találkozott Steve tekintetével. Egy hosszú pillanatig némán bámultak egymásra. Olyan volt, mintha tükörbe néztek volna. Steve megpróbált Harvey külseje mögé pillantani, olvasni az arcából, belenézni a szíve rejtekébe, s felfedezni azt a rákfenét, melyből gonoszsága fakad. Képtelen volt rá. Csupán egy pontosan olyan embert látott, mint ő maga, aki ugyanazon az úton indult el, csak a fordulókat vétette el.

Elfordította a fejét és bement a Regency terembe. Pokoli felfordulás fogadta. Jeannie és Lisa a kamerák kereszttüzében állt. Steve egy,

nem... kettő, de nem is kettő... hanem három ikret látott körülötte. Nagy nehezen keresztülvergődött a tömegen.
– Jeannie! – kiáltotta.
A lány kifejezéstelen arccal nézett rá.
– Steve vagyok! – bizonygatta. Mish Delaware állt Jeannie mellett.
– Ha Harveyt keresi, akkor ő kint van és a liftet várja szólt oda Steve Mishnek.
– Meg tudja mondani, hogy ez melyik? – fordult Mish Jeannie felé.
– Igen – válaszolta Jeannie majd Steve–re fordította tekintetét. – Magam is teniszeztem egy kicsit.
– Ha csak kicsit teniszezett – mosolyodott el a fiú –, akkor nem vagyunk egy súlycsoportban.
– Hála istennek! – kiáltott fel a lány, s boldog–könnyes mosollyal a karjaiba zárta.
A kamerák már csak feléjük fordultak, még gyakrabban villantak a vakuk körülöttük, s ekkor készült az a kép is, mely másnap a lapok első oldalán jelent meg mindenütt a világon.
A Green Lawns a régi típusú otthonok között is a legelőkelőbbek közé tartozott. A falakat finom, virágmintás selyemtapéta borította, az üvegezett vitrinekben finommívű kínai porcelánok sorakoztak, a sarkokban, beugrókban faragott asztalkák és székek álltak karcsú, kecses lábaikon. A levegőben kellemes parfümillat, és nem a fertőtlenítő szaga szállt, s a személyzet Mrs. Ferraminak hívta Jeannie édesanyját.
–Ő a férjem, mama – mondta Jeannie, s Steve a legkedvesebb mosolyával *nyújtotta* feléje a kezét.
– Milyen jóképű fiú – bólogatott elégedetten az asszony. – Mivel foglalkozol Steve?
– Jogot tanulok.
– Jog. Az szép pálya – még voltak világos pillanatai.
– Apa is ott volt az esküvőnkön.
– Hogy van az apád?
– Jól. Ahhoz már túlságosan öreg, hogy másokat kiraboljon, most inkább a védelmükkel foglalkozik. Megindította a saját biztonságtechnikai cégét, és jól megy neki.
– Már húsz éve nem láttam.
– De, mama, láttad. Meg szokott látogatni, csak te elfelejted. Egész jól nézel ki! – váltott Jeannie témát. Édesanyja csinos, világos csíkos ruhát viselt, frizurája gondozott, körme ápolt volt. – Szeretsz itt lenni? Ugye itt jobb, mint a Bella Vistában?
– Hogy tudod ezt kifizetni, Jeannie? – nézett rá aggodalmaskodva az anyja. – Nekem nincs erre pénzem.
– Új munkám van, mama. Megengedhetem magamnak.
– Milyen új munkád?
– A Landsmann Genetikai Kutatóintézetének vagyok az igazgatója.
Michael Madigan ajánlotta fel neki ezt az állást, miután valaki felhívta a figyelmét Jeannie módszerére, és megismerkedett az általa írt számítógépes programmal

is. A fizetése itt több mint háromszorosa volt annak, mint amit a Jones Falls Egyetemen keresett. A munka pedig még sokkal érdekesebb volt ezen a helyen, hiszen a cég a genetikai kutatások élvonalában is előkelő helyet foglalt el.
– Ez nagyszerű! – bólogatott a mama. – Óh, még mielőtt elfelejteném... benne van a képed az újságban. El is tettem magamnak! – mondta, s máris a táskájában kezdett kotorászni, majd előhúzott belőle egy összehajtott újságkivágást. Gondosan szétteregette, kisimította és átnyújtotta Jeannienek.
Jeannie már látta a cikket, de most olyan odaadással tanulmányozta, mintha életében most látta volna először. Az Aventine Klinikán lefolytatott kísérletekkel kapcsolatos kongresszusi meghallgatásáról készült a felvétel. Jim Proust meghallgatását több országos tv–hálózat is közvetítette, s a szenátornak olyan nyilvános megaláztatásban volt része, melyre eddig még nem volt példa a képviselőház történetében. Proust tombolt, tajtékzott, ordítozott és egyfolytában hazudott, de bűnössége minden szava után egyre nyilvánvalóbbá vált. Mikor a meghallgatás véget ért, le is mondott szenátori tisztségéről.
Berrington Jonesnak nem engedték, hogy nyugalomba vonuljon, a fegyelmi bizottság eljárása után egyszerűen kirúgták az egyetemről. Jeannie azt hallotta valakitől, hogy át is költözött Kaliforniába, és a volt feleségétől kapott szerény életjáradékon tengeti napjait.
Preston Barck is megszűnt a Genetico elnöke lenni, mivel a céget felszámolták, s az így befolyt összeggel kártalanították a nyolc iker szülőanyjait. Egy kisebb összeget elkülönítettek a hányatott sorsú fiúk pszichológiai kezelésének költségeire. Harvey Jones pedig erőszak és gyújtogatás miatt megkezdte ötéves börtönbüntetésének letöltését.
– Az újság azt írja, hogy tanúskodnod kellett – mondta aggodalmas arccal a mama. – Csak nem kerültél valami bajba?
Jeannie és Steve egymásra mosolygott.
– Volt egy kis probléma, mama, de aztán minden jóra fordult.